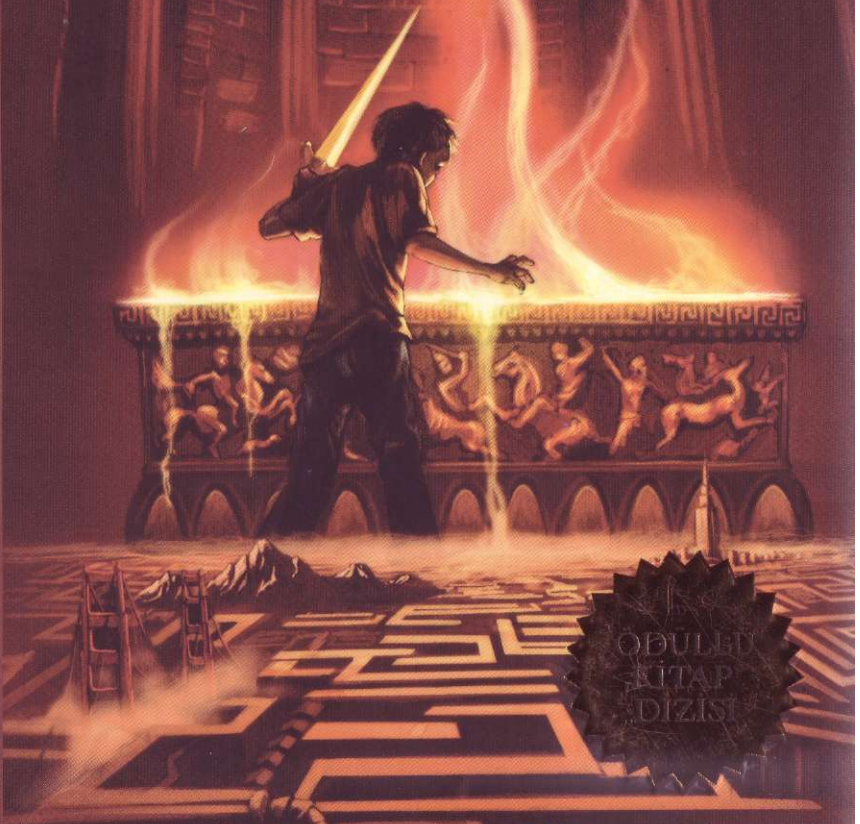

PERCY JACKSON VE OLİMPUSLULAR 2. KİTAP DÖRT

LABİRENT SAVAŞI

ÖBÜLÜ
KİTAP
DİZİSİ

RICK RIORDAN

"Nymph E

3. Baskı

Bir gün birisi çıkıp size Antik Yunan tanrılarının hâlâ hayatta olduklarını söylese ne yapardınız?

Ya ailenizden birinin bu tanrılardan biri olduğunu öğrenseniz?

Olağanüstü güçlere sahip olduğunuzun farkına varsanız?

Bir de peşinize mitolojik efsanelerdeki canavarlar düşse?

Ne yapardınız?

Percy'nin yaptığını...

New York Times listelerinde birinci sıraya oturup satış rekorları kıran ve ödüle doymayan Percy Jackson ve Olimposlular dizisi dördüncü kitapla devam ediyor!

PTC

Percy, yeni okulunun düzenlediği alıştırma gezisinin eğlenceli olacağını zaten düşünmüyordu. Eski bir ölümlü tanıdıkla beraber iblis ponpon kızlarla mücadele etmesi gerekince bu gezi iyice içinden çıkılmaz hale geliyor.

Olimposlular ile kötü Titan Lordu Kronos arasındaki savaş gittikçe körükleniyor. Her an istilaya açık durumdaki Melez Kampı bile artık sibirli sınırlarıyla bir zamanlarki güvenli yer değil. Titan ordusunun baskını engellemek için Percy ve diğer melez dostlarının karanlık bir labirentten geçmesi gerekiyor, her bir köşesinde başka kötü sürprizler bekleyen, sürekli yenilenen, üstelik canlı bir labirentten.

18.00 TL

ISBN 978-605-111-381-4

Doğru Egmont

"NymphE

Percy Jackson ve Olimpostular - Labirent Savaşı
Özgün Adı: *Percy Jackson & The Olympians - The Battle Of The Labyrinth*

Copyright @ 2009 Rick Riordan

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Matı. Golden Plaza No:1 Kat: 10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212)373 77 77
3. Baskı: istanbul, 2010
www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Kadir Yiğit Us
Yayına hazırlayan: Esen Gür
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No: 13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212)515 49 47

ISBN: 978-605-111-381-4

Sertifika No: 11940

Nymphete

LABİRENT SAVAŞI

Rick Riordan

Çeviri: Kadir Yiğit Us

Doğan Egmont

Nymph

*Labirentlerde bana yol gösteren
Becky'ye...*

İÇİNDEKİLER

1. Ponpon Kızlar Takımıyla Savaşıyorum
2. Yeraltı Dünyası'nın Sulu Telefon Şakasına Maruz Kalıyorum
3. Akreplerle Ebelemece Oynuyoruz
4. Annabeth Kuralları Çiğniyor
5. Nico Ölülere Çocuk Menüsü Ismarlıyor
6. İki Yüzlü Tanrıyla Tanışıyoruz
7. Tyson Hapis Kaçkınlarının Elebaşı Oluyor
8. İblis Kankanın Çiftliğini Ziyaret Ediyoruz
9. Kaka Kürüyorum
10. Ölümcül Bilgi Yarışmasına Katılıyoruz
11. Kendimi Ateşe Veriyorum
12. Temelli Tatile Çıkıyorum
13. Yeni Bir Rehber Tutuyoruz
14. Kardeşim Benimle Ölümüne Düello Ediyor
15. Kullanılmış Kanat Çalışıyoruz
16. Bir Tabut Açıyorum
17. Kayıp Tanrı Konuşuyor
18. Kıvırcık Ortalığı Karıştırıyor
19. Toynaklı İhtiyar Heyeti Çatırdıyor
20. Doğum Günü Partim Amacından Şaşıyor

BÖLÜM BİR

PONPON KIZLAR TAKIMIYLA SAVAŞIYORUM

Yaz tatilinde yapmak isteyeceğim en son şeydi bir okulu daha havaya uçurmak. Heyhat, Haziran ayının ilk haftası, Pazartesi sabahı, annemle arabamızı New York'un Doğu Yakası'nda 81. Sokak'taki Goode Lisesi'nin önüne park etmiştik ki gerisi çorap söküşü gibi geldi.

Goode Lisesi, Doğu Irmağı'na bakan kocaman, kahverengi tuğlalı bir binaydı. Önüne de bir sürü gıcır gıcır BMW ve Lincoln araba park etmişti. Lisenin girişindeki fiyakalı taş kemere bakarken, acaba buradan aılmam ne kadar sürecek, diye düşündüm.

Annem "Rahatla biraz," dediyse de onun da pek rahat olduğu söylenemezdi. "Altı üstü bir alıştırmaya gezisi bu, okulu tanıtacaklar. Hem unutma hayatım, burası Paul'ün okulu. O yüzden şey yapma... anla işte."

"Burayı yıkıp geçme diyorsun yani?"

"Evet."

Paul Blofis, yani annemin erkek arkadaşı, lisenin girişinde duruyor, bu senenin dokuzuncu sınıf öğrencilerini onlar daha basamaklardan çıkarken karşılıyordu. Yarısına ak düşmüş saçları, kot pantolonu ve deri ceketiyle hocadan çok dizi oyuncusuna benziyordu; ama adam basbayağı Edebiyat hocasıydı işte. Goode Lisesi yöneticilerini, bugüne

dek girdiğim her okuldan atılmama rağmen, beni dokuzuncu sınıfa kabul etmeye ikna edebilmişti. Adamcağızı uyarayım dedim, pek akıllıca değil bu iş dedim, ama dinlemedi.

Anneme baktım. "Hakkımdaki gerçeği ona söylemedin, değil mi?"

Annem direksiyon simidini tutan parmaklarını endişeyle oynatmaya başladı. O da bir iş mülakatı için giyinip kuşanmıştı; üstünde en güzel mavi elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabıları vardı.

"Bence bu iş için biraz bekleyelim..." diye itiraf etti.

"...ki adamı kaçırmayalım," diye ekledim.

"Eminim alıştırma gezisi çok güzel geçecek Percy. Hepi topu bir gününü alacak."

"Aman ne güzel," diye geveledim. "Daha sömestr başlamadan okuldan atılabirim böylece."

"Oğlum, biraz olumlu bakmaya çalış. Bak yarın kampa gideceksin! Bu geziden sonra da randevun var..."

"Anne! Ne randevusu!" diye itiraz ettim. "Annabeth'le buluşacağız sadece. Aman yahu!"

"Sırf seninle buluşmak için ta kamptan buraya geliyor."

"Eee, ne olmuş?"

"Sonra sinemaya gideceksiniz."

"Eee, evet?"

"Yalnızca ikiniz."

"Anne!"

Tamam pes ettim dercesine ellerini kaldırdı ama gülmek için kendini zor tutuyordu, biliyordum. "Haydi, okula git canım. Akşam görüşürüz."

Tam arabadan çıkacaktım ki okulun merdivenlerine baktım. Paul Blofis, kıvr kıvr kızıl saçları olan bir kıza merhaba diyordu. Kız vişne çürüğü renginde bir tişört, boya kalemle-

riyle süslenmiş, yırtık pırtık bir kot giymişti. Hafif dönünce yüzünü yarım yamalak da olsa gördüm ve tüylerim diken diken oldu.

Annem "Percy?" diye seslendi. "Ne oldu?"

"Hi-hi-hiç," dedim kekeleyerek. "Okulun yandan girişi var mı?"

"Sağdaki sokaktan. Hayırdır, ne oldu?"

"Sonra görüşürüz."

Annem bir şey diyecek oldu fakat hemen arabadan çıkıp koşmaya başladım, o kızıl saçlı kız beni görmez diye umuyordum.

Onun burada ne işi vardı? Hani tamam, talihsizdim ama böylesine de pes doğrusu.

Evet, doğru. Kem talihim daha da kemeleşecek, daha da kötüleşecekü.

Alışürma gezisine giriş de çok iyi gitmedi. Morlu beyazlı üniformalar kuşanmış iki ponpon kız, yan girişte duruyor, okula yeni gelenlere pusu kurmuş, bekliyorlardı.

"Merhaba!" deyip gülümsediler; hemen o anladım ki bu kızlar ilk ve son kez bana bu kadar dost canlısı davranacaklardı. Kızlardan biri sarışındı, gözleri de buz mavişiydi. Diğeri siyahi bir kızdı, saçları Medusa'nın saçları gibi (bu benzetmeyi yapabilecek bilgiye sahibim, inanın), yılan şeklinde birbirine dolanmışü. İkisinin de adları el yazısıyla üniformalarının üstlerine işlenmişti ama işte bendeki disleksi denen illet sağ olsun, yazıyı okuyamıyordum, sanki orada yazı yerine karmakarışık bir spagetti duruyordu.

"Goode Lisesi'ne hoş geldin," dedi sarışın kız. "Öyle seveceksin ki burayı."

Aslında, beni tepeden tırnağa süzerken yüzünde *Yuh, bu*

ezik de kim böyle dercesine bir ifade vardı.

Diğer kız huzursuzluk verecek kadar yakınımaya geldi. Üniformasına işli yazıyı şöyle böyle seçebildim: *Kelli*. Gül kokuyordu kız, bir de kamptan hatırladığım bir başka koku vardı üstünde: yeni yıkanmış at kokusu. Ponpon kızlar böyle tuhaf kokar mıydı yahu? Belki atı yahut midillisi vardır, diye düşündüm. Her neyse, o kadar yakınımaya gelince beni basamaklardan aşağı yuvarlamaya hazırlanıyor diye düşündüm. "Senin adın ne bakalım balık?"

"Balık mı?"

"Eee... Alık diyecektim, yeni gelenlere burada öyle denir."

"Ha? Percy?"

Kızlar birbirlerine baktılar.

"Hah, Percy Jackson," dedi sarışın kız. "Biz de seni bekliyorduk."

Bu lafı duyunca, içimden *Eyvah* dedim, iliklerime kadar ürperdim. Ponpon kızlar girişi kapatmışlardı; gülümsemeleri de pek dostane değildi. Elim içgüdüsel olarak cebime gitti; cebimde ölümcül kalemim, Dalgakıran duruyordu.

Sonra binanın içerisinden bir başka ses geldi: "Percy?" Koridordan gelen ses Paul Blofis'e aitti. Şu adamın sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

Ponpon kızlar gerilediler. Kızların yanından alelacele geçeyim derken Kelli'nin bacağına dizimi geçirdim.

Çıtonk!

Bacağından içi boş bir metal sesi geldi, bayrak direğine çarpmış gibi oldum.

"Off," dedi. "Gittiğin yere baksana, *balıkl*"

Eğilip baktım. İyi ama kızın bacağı bildiğimiz bacağı benziyordu! Ne var ki kıza bir şey soramayacak kadar panik-

lemiştim. Koridora koşturdum, ponpon kızlar arkamdan gülüyorlardı.

Paul "Hah, buradasın!" dedi. "Goode'ye hoş geldin!"

"Merhaba Paul... Ee, şey, Bay Blofis." Arkama baktım, ponpon kızlar görünürde yoktu.

"Percy, betin benzin atmış senin."

"Evet, ee..."

Paul sırtımı sıvazladı. "Bak Percy, endişelisin, biliyorum, ama dert etme. Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu olan, disleksisi olan çok öğrenci var burada. Öğretmenlerimiz onlara nasıl yardımcı olmaları gerektiğini biliyor."

İçimden gülmek geldi. Keşke en büyük dertlerim DEHB ve disleksi olsaydı. Tamam, Paul yardımcı olmaya çalışıyordu ama hakkımdaki gerçeği bilse ya deli olduğumu sanacak ya da bağırarak kaçacaktı. Mesela şu ponpon kızlar... İçimde kötü bir his vardı ya, neyse...

Sonra koridorun ucuna baktım ve başımda bir dert daha olduğunu hatırladım. Az önce merdivenlerin başında gördüğüm kızıl saçlı kız, ana girişten buraya geliyordu.

Lütfen beni fark etmesin diye dua ettim.

Beni fark etti. Kızın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Paul'e "Tanıtım nerede olacak?" diye sordum.

"Spor salonunda. Şu tarafta. Ama..."

"Görüşürüz."

"Percy?" diye seslendi ama çoktan koşmaya başlamıştım.

Tam kızı atlattım diyordum ki...

Spor salonuna doğru bir grup çocuk gidiyordu, derken bir baktım ki itiş kakış tribünleri dolduran on dört yaş civarı üç yüz kişiden birisiyim. Salonda bir bando vardı. Seyircilere

akortsuz enstrümanlarıyla öyle tuhaf, gacırcu bir şeyler çalıyordu ki bando, müzik demeye bin şahit ister; kafalarına metal bir beysbol sopasıyla vurulan, bir çuval dolusu yavru kedinin canhıraş çığlıklarına benziyordu daha çok. Muhtemelen öğrenci konseyi üyesi olan yaşı daha büyük çocuklar en önde ayakta duruyor, sanki Goode okul üniformasına modellik yaparmışçasına *Bakın, ne de fiyakalıyız!* diyorlardı. Öğretmenler ortalıkta kol geziyor, gülümsüyor, öğrencilerin ellerini sıkıyorlardı. Spor salonunun duvarına asılı kocaman mor-beyaz afişlerde GELECEĞİN ÖĞRENCİLERİ, GOODE İYİDİR, BİZ BİR AİLEYİZ sloganının yanı sıra aynı şekilde midemi bulandıran, başka mutlu sloganlar da yazılıydı.

Yeni öğrencilerden hiçbiri orada olduğu için havalara uçuyormuş gibi değildi. Yani, okul daha Eylül'de açılacakken Haziran'da tanıtıma geliyorsun... Ama neymiş, Goode'de "Mükemmeliyete erken başlanır!"mış. En azından broşür böyle diyordu.

Bando müziği kesti. Çizgili takım elbiseli bir adam, eline mikrofonu alıp konuşmaya başladı. Yalnız sesi tüm spor salonunda yankılandığından, dediklerinin tek kelimesi bile anlaşılıyordu. Hani mikrofonu gargara yaparken ağzına tutmuş bile olabilir, o derece yani.

Biri omzumdan tuttu. "Senin burada ne işin var?"

Bu oydu: kızıl saçlı kabusum.

"Rachel Elizabeth Dare," dedim.

Kız hayretler içerisinde kaldı, sanki ne cesaretle adımlanarsın der gibiydi. "Sen de Percy bir şeysin. Geçen Aralık soyadını söylemişsen de aklımda kalmamış, ne de olsa beni öldürecektin."

"Ya bak, hayır... Öyle değil. Hem senin burada ne işin

var?"

"Senin ne işin varsa o... Sanırım. Tanıtım."

"New York'ta mı yaşıyordun sen?"

"Ne yani, Hoover Barajı'nda yaşadığımı mı sanıyordun?"

Eh, aklıma gelmemişti. Ne zaman Rachel'ı düşünsem (düşündüğünüz gibi değil, *hep onu düşünüyorum* gibisinden değil; işte öyle, ara ara aklımdan geçivermişti işte, tamam mı?), hep Hoover Barajı civarında yaşadığımı farz ederim, ne de olsa orada karşılaşmıştık. Toplasan beraber on dakikadan fazla zaman geçirmemiştik ki söylemesi ayıp, bu süre zarfında kazayla kafasına doğru kılıcımı savurmuştum, o benim hayatımı kurtarmıştı ve peşime düşen doğaüstü ölüm makineleri çetesinden kaçmak için tabanları yağlamıştım. Bilirsiniz, her zamanki şeyler işte.

Arkamdan bir çocuk kulağıma şöyle fısıldadı: "Kapa çeneni! Ponpon kızlar konuşuyor!"

Sesi cıvıl cıvıl bir kız mikrofona geldi: "Merhaba çocuklar!" Bu girişte gördüğüm sarışındı. "Benim adım Tammi. İşte bu da Kelli falan yani..." Kelli bir parendede attı.

Yanımda duran Rachel birisi ansızın iğne batırmış gibi irkildi. Birkaç çocuk kafalarını çevirip baktı ve alay ederek güldüler. Rachel onlara aldırış etmeksizin dehşetle ponpon kızlara bakıyordu. Tammi, Rachel'ın patlamasını fark etmemiş gibiydi. Okulun ilk senesinde neler neler yapabileceğimizi ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

Rachel bana "Kaç," dedi. "Hemen."

"Nedenmiş?"

Rachel açıklama yapmadı. Tribünlerin kenarından insanları ite kaka kendine yol açtı, ayaklarını ezdikçe surat asan öğretmenleri ve homurdanan öğrencileri takmıyordu.

Bense ne yapacağımı bilemedim. Tammi ufak gruplar halinde okulu gezeceğimizi söylüyordu. Kelli ise gözlerini bana dikti, keyifle gülümsedi; sanki ne yapacağımı izliyordu. Şimdi gitsem kötü dururdu. Hem Paul Blofis diğer öğretmenlerin yanındaydı. Ne oldu şimdi diye merak ederdi.

Sonra Rachel Elizabeth Dare'i ve geçen kış Hoover Barajı'nda sergilediği özel kabiliyetini hatırladım. Koruma görevlisi kılığındaki bir grup yaratığın, aslında insan olmadıklarını görebiliyordu. Yüreğim ağzımda bir halde ayağa kalktım ve spor salonundan çıkan kızıl saçlı kızın peşinden gittim.

Rachel'ı bando odasında buldum. Vurmali çalgılar bölümündeki koca davulun arkasına saklanmıştı.

"Gel buraya!" dedi. "Başını eğ!"

Yan yana dizili bongoların arkasına saklanmak biraz salakça oldu ama yanına çömeldim.

"Seni takip ettiler mi?" diye sordu.

"Ponpon kızları mı diyorsun?"

Endişeyle başını salladı.

"Sanmam," dedim. "Onlar ne öyle? Ne gördün?"

Yeşil gözleri korkuyla büyümüş, parılıyordu. Çil çil yüzü gökteki burçlarla bezeliydi sanki. Kızıl kahverengi tişörtünde HARVARD SANAT BÖLÜMÜ yazıyordu. "Söylesem inanmazsın."

"Elbette inanırım," dedim. Ona güven vermeliydim. "Sis'in arkasını görebildiğini biliyorum."

"Neyin arkası, neyin arkası?"

"Sis. O... Yani, Sis, gerçekleri gizleyen bir tür örtü gibi bir şey. Bazı ölümlüler Sis'in arkasını görebiliyor. Mesela sen."

Yüzümü dikkatle inceledi. "Hoover Barajı'nda da aynı-

sını yaptın. Bana ölümlü dedin. Sen ölümlü değil misin sanki?"

Boşa kürek çekiyordum, sinirden bir bongoyu yumruklayışım geldi. Ne sanmışım ki? Asla açıklayamazdım. Açıklamayı denememeliydim hatta.

Rachel "Anlatsana," dedi yalvarırcasına. "Çektiğim sıkıntıyı anlıyorsundur. O gördüğüm korkunç şeyler ne?"

"Bak, söyleyeceğim ama tuhaf gelecek. Yunan mitolojisi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Yani... Minotor ve Hidra mı?"

"Evet ama bu sözcükleri yanında ben varken söyleme, oldu mu?"

"Ve Furiolar," dedi, yeni ısınmaya başlamış gibiydi. "Ve Sirenler ve..."

"Tamam!" Bando salonuna baktım, Rachel yüzünden duvarlardan bir sürü kana susamış canavar fırlayacağından emindim; ama hala baş başaydık. Koridorun sonundan, spor salonundan bir grup çocuğun çıktığını duydum. Grup halinde geziye başlıyorlardı. Konuşmaya vaktimiz kalmamıştı.

"Tüm bu canavarlar," dedim, "tüm o Yunan tanrıları... Gerçekler."

"Biliyordum!"

Bana yalancı dese içime sinerdi ama Rachel bana en büyük korkusunu doğrulamışım gibi bakıyordu.

"Ne kadar zordu bir bilsen," dedi. "Yıllardır kafayı yediğimi sanıyordum. Kimseye anlatamıyordum. Kimseye..." Gözlerini kıstı. "Dur bakalım. Sen kimsin? Yani *gerçekte* kimsin?"

"Ben canavar değilim."

"Eh, o kadarını biliyorum. Öyle olsan *görebilirdim*. Sen

daha çok... sana benziyorsun. Ama insan değilsin, değil mi?"

Yutkundum. Kim olduğuma alışmak için üç senem olmuştu; ama daha önce sıradan bir ölümlüyle hiç konuşmamıştım bunu... Yani annem hariç ama o zaten biliyordu. Neden bilmem, anlatmaya koyuldum.

"Bize melez derler," dedim. "Ben yarı insanım."

"Peki diğer yarın ne?"

Tam o sırada Tammi ve Kelli bando odasına daldılar. Kapı arkalarından kapandı.

Tammi "İşte buradasın Percy Jackson," dedi. "Tanıtıma başlama vakti geldi."

Rachel'ın nefesi kesildi. "Korkunçlar!"

Tammi ve Kelli'nin üstünde hala mor beyaz ponpon kız uniformaları vardı, insanları gaza getirmek için kullandıkları ponponlar da ellerindeydi.

"Gerçekte neye benziyorlar?" diye sordum sormasına ama Rachel'ın yanıt verecek hali yoktu.

"Aman, onu boş ver!" Tammi bana ıslıl ıslıl dişleriyle gülümseyip bize doğru yürümeye başladı. Kelli kapının önünde durmuş, çıkışı kapatıyordu.

Kapana kısılmıştık. Ancak dövüşerek çıkabileceğimizi biliyordum ama Tammi'nin o gülümseyişi yok muydu, dik-katimi dağıtıyordu. Masmavi gözleri öyle güzeldi ki, hele omuzlarına inen saçları...

Rachel bağırdı: "Percy!"

Öyle akıllıca bir laf ettim ki... "Hııı?"

Tammi yaklaşıyordu. Ponponlarını uzattı.

"Percy!" Rachel'ın sesi neden böyle uzaktan geliyordu?
"Kendine gel!"

Cebimden kalemimi alıp kapağını açmak için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti. Dalgakıran bir metre boyunda bronz bir kılıca dönüştü, ağzından hafifçe altın bir ışık yayılıyordu. Tammi'nin gülümsemesi hırlamaya dönüştü.

"Aman sen de," diye itiraz etti Tammi. "Ne gereği vardı şimdi. Sen onu boşver, gel seni bir öpeyim, ne dersin?"

Tammi bir gül bahçesi gibi kokuyordu kokmasına ama sanki o bahçeye tertemiz postlu bir hayvan girmişti. İşte öyle tuhaf, öyle insanın aklını başından alan bir kokuydu bu.

Rachel kolumu sertçe çimdikledi. "Percy, seni ısıracak! Ona iyi bak!"

"Hıh, kıskanç sen de!" Tammi bunu söyledikten sonra Kelli'ye baktı. "Müsaade var mı hanımım?"

Kelli hala kapıyı tutuyordu ama bir yandan da karnı kurt gibi acıkmışçasına dudaklarını yalıyordu. "Devam et Tammi. İyi gidiyorsun."

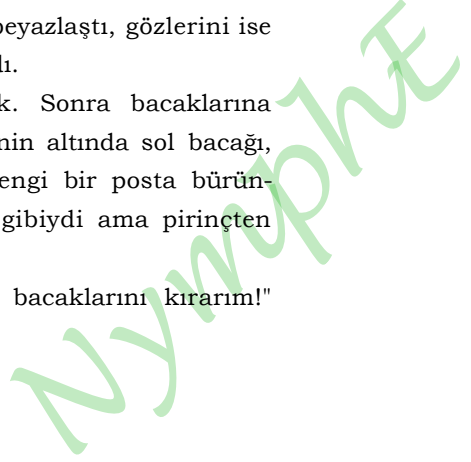
Tammi öne doğru bir adım daha atacak oldu ki, kılıcımı göğsüne uzattım. "Geri dur."

Kız bana hırladı. "Acemi öğrenci," dedi tiksintiyle. "Burası *bizim* okulumuz, seni melez. İstediklerimizle besleniriz!"

Sonra değişmeye başladı. Yüzünden kollarından kan çekildi, rengi açıldı. Teni tebeşir gibi beyazlaştı, gözlerini ise kan bürüdü. Dişleri kurt dişi gibi uzadı.

"Vampir ha!" dedim kekeleyerek. Sonra bacaklarına takıldı gözüm. Kısa ponpon kız eteğinin altında sol bacağı, bir eşek bacağına benzemiş, kahverengi bir posta bürünmüştü. Sağ bacağı ise insan bacağı gibiydi ama pirinçten yapılmıştı. "Hem de vampirin..."

"Bacaklardan bahsedeyim deme, bacaklarını kırarım!"

diye bağırdı Tammi. "Dalga geçmek ne ayıp!"

Bu garip, birbirine uyumsuz bacaklarla üzerime yürüdü. Tamamen bir ucubeydi karşımdaki, hele elindeki ponponlar... Ama gülemiyordum; o kızıl gözlere, sivri dişlere gülemiyordum.

Kelli "Vampir mi dedin sen?" diyerek güldü. "O saçma söylenti *bizden* türedi, salak. Biz *'empusa'yız*, Hekate'nin hizmetkarlarıyız."

"Mmmm, oh oh." Tammi iyice yanıma yanaştı. "Kara büyüyle hayvan, pirinç ve hayalet birleşti, biz olduk! Delikanlıların kanı ile beslenir olduk. Haydi gel, bir öpücük ver!"

Ağzını, dişlerini sonuna kadar açtı. Donakalmıştım, kımıldayamıyordum. Derken Rachel empusanın kafasına bir trampet fırlattı.

İblis hırladı ve trampeti bir kenara savurdu. Uçan trampet koltukların, sehparların arasından takır takur yuvarlandı. Rachel iblise bu kez bir ksilefon fırlattı ama iblis bunu da bir yana savurdu.

Tammi homurdanarak "Genelde kızları öldürmem," dedi. "Ama ölümlü, bu kez senin için bir istisna yapacağım. Haddinden fazlasını görüyorsun!"

Sonra Rachel'a doğru uçtu.

"Hayır!" diyerek Dalgakıran'ı savurdum. Tammi kılıcımdan kaçmak için eğildiyse de kılıcımla onu ponpon kız kıyafetinin üzerinden biçtim. Korkunç bir feryatla bir toz bulutuna dönüşüp Rachel'ı toza boğacak şekilde patladı.

Rachel öksürmeye başladı. Kafasından aşağı bir çuval un boca edilmiş gibiydi. "İğrenç!"

"Canavarlar böyle ölür," dedim. "Kusura bakma."

Kelli "Çömezimi öldürdün!" diye bağırdı. "Melez, sana

okul ruhu nedir öğretmek lazım!"

Ardından Kelli de değişmeye başladı. Kıvır kıvır saçları yanan alevlere dönüştü. Gözleri kan kırmızı kesildi. Dişleri uzadı. Bando odasının zeminine kah pirinçten dökülme ayağını, kah eşek ayağının toynağını düzensiz aralıklarla vurup her yanı inleterek üzerimize koştı.

Uludu. "Ben kıdemli empusayım. Binlerce yıldır hiçbir kahraman benimle başa çıkamadı."

"Haydi canım?" dedim. "Demek vaden geçmiş!"

Kelli, Tammi'den kat be kat hızlıydı. İlk saldırımı savuşturdu ve nefesliler bölümüne doğru yuvarlandı, bu sırada da sıra sıra dizilmiş trombonları büyük bir gümbürtüyle devirdi. Rachel düşe kalka aramızdan çekildi. Rachel'in önüne geçip empusayı karşıma aldım. Kelli etrafımızda çemberler çiziyor, gözü bir bana, bir kılıcıma gidip geliyordu.

"Ne de güzel kılıccıkmış," dedi. "Ne ayıp, ne demeye aramızda duruyor?"

Kelli'nin görüntüsü parılıyordu, bazen bir iblise, bazense çok hoş bir ponpon kıza dönüşüyordu. Gözümü üstünden ayırmamaya çalışıyordum ama bu şekil değişikliği gerçekten kafamı karışırıyordu.

Kelli kıkırdayarak "Zavallım benim," dedi. "Ne olup bitiyor haberin yok, değil mi? Yakında o güzel kampınız yanacak, dostların Zaman Lordu'na köle olacak, elinden de hiçbir şey gelmeyecek. Bunları görüp üzülme diye sana merhamet edip seni hemen öldürsem iyi olacak."

Koridordan sesler geldi. Gezideki grup buraya geliyordu. Adamın birisi dolap kilitlerinin şifresiyle ilgili bir şeyler söylüyordu.

Empusanın gözleri parıladı. "Mükemmel! Başkaları da gelsin de şenlikli olsun!"

Yerden kocaman bir tuba alıp üzerime fırlattı. Rachel da ben de eğildik. Tuba kafamızın üzerinden uçtu, arkamızdaki pencereyi kırıp geçti.

Spor salonundaki tüm sesler kesildi.

Kelli "Percy!" diye bağırdı, korkmuş gibi yapıyordu: "Onu sen mi attın?"

Öyle şaşırmıştım ki hiçbir şey söyleyemedim. Kelli bir müzik sehpasını kapıp onunla birlikte sıra sıra klarnet ve flütü yere devirdi. İskemleler, müzik enstrümanları yere vurdukça bir gürültüdür koptu.

"Kes şunu!" diye bağırdım.

Salondakilerin bizim tarafa doğru koşturmaya başladığını duydum.

"Ziyaretçilere merhaba deme zamanı geldi!" Kelli dişlerini gösterdi, sonra da kapıya koştu. Elimde Dalgakıran, peşine düştüm. Ölümlülere zarar vermesine mani olmalıydım.

Rachel "Percy, yapma!" diye bağırdı. Ancak Kelli'nin niyetini iş işten geçmeden anlayamayacaktım.

Kelli kapıyı sonuna kadar açtı. Paul Blofis ve bir grup yeni öğrenci dehşet içerisinde kalakaldılar. Kılıcımı kaldırdım.

Empusa son anda bana döndü, masum bir kurban gibi karşımda ezik büzük bir hal almışü. "Lütfen yapma," diye bağırdı. Kılıcımı geri çekemedim. Çoktan harekete geçmişti bile.

İlahi bronz üstüne inmezden hemen önce, Kelli bir molo-tof kokteyli misali alevler saçarak patladı. Alevden dalgalar her şeye sıçradı. Canavarların böyle şeyler yaptığına daha önce tanık olmamıştım ama durup düşünecek vakit yoktu. Koridoru alevler sarınca bando odasına geriledim.

"Percy?" Paul Blofis şok geçiriyor gibiydi, koridorun öte yanından, alevlerin arkasından bana bakıyordu. "Sen ne yapün?"

Çocuklar bağırarak koridorun öbür ucuna kaçışmaya başladılar. Yangın alarmı acı acı ötmeye başladı. Tavandaki yangın söndürücüler harekete geçip her yeri tıss sesine boğdular.

Bu karmaşanın içerisinde Rachel kolumdan çekiştirmeye başladı. "Buradan kaçman gerek!"

Haklıydı. Okul alev alevdi, iş de üzerime kalmıştı. Ölümlüler, Sis'in arkasını doğru dürüst göremezler. Herkesin gözü önünde çaresiz bir ponpon kıza saldırmışım gibi olacaktı. Durumu açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Paul'e sırtımı dönüp bando odasının kırık penceresine doğru depar attım.

Pencereden bir ara sokağa, oradan da Doğu Yakası'ndaki 81. caddeye fırladım ve işte o an karşıma Annabeth çıktı.

"Hah, erken geldin!" Annabeth güldü; kaldırırma düşmeyeyim diye de omuzlarımdan yakaladı. "Yosun Kafa, nereye gittiğine dikkat et!"

Bir anlığına neşesi yerindeydi, her şey yolundaydı. Altında bir kot, üstünde turuncu renkli kamp tişörtü, boynunda da her zaman taktığı kil boncuklardan kolye vardı. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Gri gözlerinde bir pırlıtlı vardı. Beraberce filme gitme, öğleden sonra da baş başa takılma havasında gibiydi.

Sonra üstü başı hala canavar tozuna bulanmış Rachel Elizabeth Dare sokağa fırlayıverdi. "Percy, beni bekle!" diye bağırdı.

Annabeth'in gülümsemesi resmen anında yok oldu. Önce

Rachel'a, sonra da okula baktı uzun uzun. Kara kara dumanları ve öten yangın alarmını ancak o an fark etmişti herhalde.

Kaşlarını çatıp bana döndü. "Bu kez ne halt yedin? Hem bu da kim?"

"Ha, o mu? Rachel... Rachel, bu Annabeth. Annabeth, Rachel. O, o... benim arkadaşım... diyebiliriz... falan... yani."

Rachel için başka ne diyecektim bilmiyordum. Yani tanıyorum desem olmayacaktı ama iki kere beraberce canımızın derdini düştükten sonra, 'hiç kimse' demem de yakışık almazdı.

"Merhaba," dedi Rachel. Sonra bana döndü. "Başın fena halde belada. Ayrıca hala bana bir açıklama borçlusun!"

Sokakta polis sirenleri ötmeye başladı.

Annabeth buz gibi bir ses tonuyla "Percy, gitmemiz gerek," dedi.

Rachel ısrar etti: "Şu melezlik meselesini daha iyi öğrenmek istiyorum. Canavarları da. Tanrılarla ilgili şeyleri falan da." Sonra kolumu yakaladı, gazlı bir kalem çıkarttı ve elime bir telefon numarası yazdı. "Beni arayıp anlatacaksın, tamam mı? En cızından bunu bana borçlusun. Şimdi git."

"Ama..."

"Ben bir şeyler uydururum. Senin hatan olmadığını söyleyeceğim. Sen git şimdi!"

Rachel tekrar okula koşunca Annabeth'le sokakta baş başa kaldık.

Annabeth bir saniye bana baktı. Sonra dönüp gitti.

"Dur bir dakika!" dedim ve peşinden koşmaya başladım. "İki tane empusa vardı," diyerek açıklamaya koyuldum. "Bunlar ponpon kızdı, anladın mı, kamp yanacak dediler, Sonra... sonra..."

"Ölümlü bir kıza melezleri mi anlattın sen?"

"Sis'in ardını görebiliyor. Canavarları benden önce fark etti."

"Sen de ona gerçekleri söyledin?"

"Beni Hoover Barajı'ndan hatırladı, o yüzden..."

"Önceden tanışıyorsunuz demek?"

"Eee... Geçen kış. Ama cidden, tanıyorum denemez."

"Pek de şirin bir kızmış."

"Ben... hiç böyle düşünmemiştim."

Annabeth, York Caddesi'ne doğru yürüyüp gitti.

"Okulu halledeceğim," diye söz verdim, konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Cidden, yoluna girecek."

Annabeth yüzüme bile bakmıyordu. "Sanırım öğleden sonraki planımız iptal oldu. Seni buradan çıkarmamız gerek, polis birazdan seni aramaya başlar."

Arkamızdaki Goode Lisesi'nden dumanlar tütüyordu. Küllerle beraber yükselen kara sütunda bir yüz görür gibi oldum: Kızıl gözlü, dişi bir iblis bana gülüyordu.

Kelli, *O güzel kampınız yanacak*, demişti. *Dostların Zaman Lordu'na köle olacak.*

Yüreğim sıkıştı, "Haklısın," dedim Annabeth'e. "Melez Kampı'na gitmemiz gerek. Hemen."

BÖLÜM İKİ

YERALTI DÜNYASININ SULU TELEFON ŞAKASINA MARUZ KALIYORUM

Öfkeli

bir kızla sabahın köründe uzun bir taksi yolculuğunun üstüne yok.

Annabeth'le konuşmaya çalıştım ama o anneannesine yumruk atmışım gibi davranmaya devam etti. Ağzından alabildiğim tek laf, San Francisco'da canavarlarla dolu bir bahar geçirdiğiydi; Noel'den sonra iki kez kampa gitmişti ama nedenini söylemiyordu (bu da sinirimi bozuyordu; çünkü demek New York'a gelmiş ve bana haber bile vermemişti). Dahası, Nico di Angelo'nun nerede olduğuna dair (bu biraz uzun bir hikaye) hiçbir şey öğrenememişti.

"Peki ya Luke'tan haber var mı?" diye sordum.

Hayır manasında kafa salladı. Bu onun için hassas bir konuydu, biliyordum. Annabeth hep Luke'a hayranlık duymuştu. Luke önceden Hermes kulübesinin baş danışmanıydı ama bize ihanet edip, kötü Titan Tanrı Kronos'a katılmıştı. Annabeth kabul etmese de ondan hala hoşlandığını biliyordum. Geçen kış Tamalpais Dağı'nda Luke ile dövüşmüştük. Luke nasıl olduysa bir uçurumdan on beş metre düşüp hayatta kalmayı becermişti. Bildiğim kadarıyla şu an bir iblis yolcu gemisindeydi; bu sırada da altın bir lahitte yatan, dilim dilim olmuş Tanrı Kronos ufak tefek parçalarını bir araya getiriyor, Olimpos Tanrıları'na meydan okuyacağı günü güç

toplayarak bekliyordu. Yarı-tanrıların dilinde bu, "sorun" anlamına gelir.

Annabeth "Tam Dağı hala canavar kaynıyor," dedi. "Yaklaşmaya cesaret edemedim ama bence Luke orada değil. Orada olsa bilirdim."

Bilirdi ve bu da hiç içimi rahatlatmıyordu. "Peki ya Kıvırcık?"

"O kampta. Bugün görürüz."

"Şansı yaver gitti mi? Yani, Pan'ı bulma meselesini diyorum."

Annabeth boncuk kolyesiyle oynamaya başladı, endişeli olduğunda hep kolyesiyle oynardı.

"Görürsün," dedi. Ama başka bir şey demedi.

Brooklyn'e giderken Annabeth'in cep telefonundan annemi aradım. Melezler mümkünse cep telefonu kullanmaz çünkü sesimizi uyduyla yaymak canavarlara davet çıkartmak sayılır: *Selam! İşte buradayım! Lütfen beni yer misiniz?* Ama bu kez arama yapmam gerekti. Evdeki telesekretere mesaj bırakarak Goode'de olanları anlatmaya çalıştım. Tahminen anlatmayı da beceremedim. Anneme iyi olduğumu, dert etmemesi gerektiğini, ortalık sakinleşene kadar kampta kalacağımı söyledim. Paul Blofis'e özürlerimi iletmesini rica ettim.

Sonra yol boyunca konuşmadık. Otobana varana dek şehir yavaş yavaş eriyip kayboldu, sonra Long Island'ın kuzeyi boyunca koruların, şarap bağlarının, yol kenarındaki taze mahsul satılan tezgahların yanından tepeler aşarak kırlarda ilerlemeye başladık.

Rachel Elizabeth Dare'in elime kazıdığı telefon numarasına uzun uzun baktım. Delilikti biliyordum ama onu arama fikrine kapılmıştım. Belki Rachel sayesinde empusaların

Nymphette

neden bahsettiğini anlayabilirdim. Kamptaki yangın, dostlarımın esir edilmesi... Hem Kelli nasıl alev topu olup patlamıştı?

Canavarların gerçekte ölmediğini biliyordum. Kelli, zaman içerisinde, bundan belki haftalar, aylar, hatta yıllar sonra, Yeraltı'nda kıvıl kıvıl kaynayan o ezeli çirkinliğin içerisinde yeniden beden bulacaktı. Yine de canavarlar bu kadar kolay pes etmez, kendilerini yok etmezdi. Tabii, Kelli gerçekten yok olduysa...

Taksi 25A otoyolundan çıktı. Kuzey kıyısındaki ormanlık araziye yöneldik, sonra solumuzda alçak tepe silsilesi belirdi. Annabeth şoföre Çiftlik Yolu'na doğru gitmesini söyledi. Bu Melez Tepesi'nin eteklerine giden yoldu.

Şoför surat astı. "Hanımefendi, orada in cin top oynuyor, ıssız bir yer. Emin misiniz?"

"Evet, lütfen." Annabeth bir tomar ölümlü parası verince şoför itiraz etmemeye karar verdi.

Tepenin eteğine varınca indik, Annabeth'le tepeyi tırmanmaya koyulduk. Genç muhafız ejderhamız şekerleme yapıyordu, bedenini çam ağacında dolamıştı. Yanına varınca bakırdan yapılmışa benzeyen kafasını kaldırdı ve Annabeth'in çenesini okşamasına izin verdi. Çenesi kaşınınca burun deliklerinden kaynayan bir çaydanlık gibi duman püskürdü, keyiften şaşı bakmaya başladı ejderha.

Annabeth "Aferin Peleus," dedi. "İyi koruyorsun değil mi her yeri?"

Son gördüğümde ejderha neredeyse iki metreydi. Şimdi boyu iki katına varmıştı herhalde, eni de ağaç boyu kadar olmuştu. Başının üstünde, çam ağacının en altında Altın Post parıldırıyordu. Post da sihriyle kampın sınırlarını istilaya karşı koruyordu. Ejderha rahat gibiydi, sanki her şey yolun-

daydı. Altımızda Melez Kampı uzanıyordu. Huzur içerisindeydi sanki. Yemyeşil tarlaları, ormanları, pırıl pırıl ve apak Yunan tarzı binaları yerli yerindeydi. Büyük Ev dediğimiz dört katlı çiftlik evi çilek tarlalarının ortasından, gururla, azametele uzatmıştı başını. Kuzeyde, sahilin ötesinde gün ışığında parlayan Long Island Burnu vardı.

Yine de... bir şeyler ters gibiydi. Havada bir gerilim vardı, sanki tepenin ta kendisi nefesini tutmuş, kötü bir şeylerin olmasını bekliyordu.

Vadiden aşağı indik, yaz derslerinin tam gaz başladığını gördük. Kampçılarının çoğu geçen Cuma varmışlardı, o yüzden daha o an geride kalmış gibi hissettim. Satirler çilek tarlalarında kavallarını çalarak bitkilerin orman sihiyle büyümelerini sağlıyorlardı. Kampçılar uçan at biniciliği dersleri alıyor, pegasuslarıyla koruların üzerine dalışa geçiyorlardı. Çocuklar sanat ve zanaat dersinde kendi silahlarını yaparken örslerden, çekiçlerden dumanlar tütüyordu. Athena ve Demeter takımları spor sahasında at arabalarını yarıştırlarken, üç sıra kürekli Yunan kadirgalarındaki çocuklar ufak gölde turuncu renkli, devasa bir deniz yılanıyla savaşıyorlardı. Kampta sıradan bir gün işte.

Annabeth "Clarisse ile konuşmam gerek," dedi.

Leş gibi kokan bir postal yemem gerek ile eş anlamlıydı bu söylediği, Clarisse ile konuşacaktı demek? Annabeth'e bakakaldım. "Ne demeye onunla konuşacaktım?"

Ares kulübesinden olan Clarisse kampta en az sevdiğim kişilerden birisiydi. Gaddar, nankör bir kabadaydan başka bir şey değildi. Üstüne üstlük savaş tanrısı olan babası beni öldürmek istiyordu. Clarisse de sağ olsun, eline geçen her fırsatta canıma okuyordu. Bunun dışında, muhteşemdir, eksik olmasın.

"Bir şey üzerinde çalışıyoruz," dedi Annabeth. "Sonra görüşürüz."

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

Annabeth korulara doğru baktı.

"Kheiron'a burada olduğunu söyleyeyim," dedi. "Celseden önce seninle konuşmak isteyecektir."

"Ne celsesi?"

Geriye dönüp bakmadan okçuluk sahasına giden yolda ilerlemeye devam etti.

"Evet ya," dedim fısıldayarak. "Konuştuğumuz iyi oldu Annabeth."

Kampta yürürken denk geldiğim arkadaşlarımla merhabalaştım. Büyük Ev'in garajının önünde Hermes kulübesinden Connor ve Travis Stoll, kampın minibüsünü kısa devreyle çalıştırmaya çalışıyorlardı. Afrodit kulübesinin baş danışmanı Silena Beauregard yanımdan pegasusuyla geçerken el salladı. Kıvırcık'a bakındım ama ortalıkta göremedim. En sonunda kılıç talimi yapılan arenaya yöneldim, ne zaman moralim bozulsa oraya giderim. Kılıç talimi yapınca yatışırım hep. Kılıç dövüşü gerçekten anladığım tek şey olduğundan herhalde.

Amfityatroya gelince kalbim duracak gibi oldu. Arenanın tam ortasında bana sırtı dönük bir halde, herhalde gördüğüm en büyük cehennem tazısı duruyordu.

Elbette, o güne dek epeyce büyük cehennem tazıları görmüştüm. Daha on iki yaşındayken, gergedan kadar iri bir tanesi beni öldürmeye çalışmıştı. Gelin görün ki bu cehennem tazısı bir tanktan bile daha büyüktü. Nasıl olup da kampın sihirli sınırlarından geçebilmişti? Sanki kendi evindeydi mübarek, göbeğinin üstüne yatmış, talim kuklala-

rından birisinin kafasını koparıp çiğnerken keyifli keyifli gurulduyordu. Henüz beni fark etmemişti ama tek bir çıt çıkarsam yerimi fark edecekti kesinlikle. Gidip yardım çağırarak vakit de yoktu. Dalgakıranı çekip kapağını açtım.

"Aaaaaa!" diye bağırarak hücum ettim. Kılıcımı canavarın muazzam sırtına daldıracaktım ki bir yerlerden bir kılıç belirdi ve saldırımı engelledi.

ÇOTANKÜ!

Cehennem tazısı kulaklarını dikti: "HAV!"

Geri sıçradım, içgüdüme uyararak silahşora kılıcımı savurdum. Kır saçlı, Yunan zırhı giymiş bir adamdı bu. Tereyağından kıl çeker gibi saldırımı engelledi.

"Orada dur bakalım," dedi. "Ateşkes!"

"HAV HAV!" Cehennem tazısının havlaması arenayı inletti.

"İyi de bu bir cehennem tazısı!" diye bağırdım.

"Zararsızdır," dedi adam. "Bu hanımefendinin adı Bayan O'Leary."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bayan O'Leary mi?"

Adını duyunca cehennem tazısı yeniden havladı. Canavar kızgın değildi besbelli. Heyecanlanmıştı. Salyaları ile vıcık vıcık ettiği, çiğneyip fena halde paraladığı talim kuklasını burnunun ucuyla kılıç ustasına itti.

"Aferin kızıma," dedi adam. Boştaki eliyle zırhlı kuklayı ensesinden yakaladı ve tribünlere fırlattı. "Yakala! Yakala!"

Bayan O'Leary avının peşine koştu, yakalayınca kuklaya vura vura zırhını dümdüz etti. Sonra da kuklanın miğferini çiğnemeye koyuldu.

Kılıç ustası güldü. Tahminen elli yaşlarındaydı, kır saçları kısıydı, kır sakalları da öyle. Yaşlı bir adama göre epey kuvvetli gözüküyordu. Siyah renkli dağcı pantolonu giy-

mişti, turuncu kamp tişörtünün üzerine bronz bir göğüs zırhı takmıştı. Ensesinde tuhaf bir leke vardı, doğum lekesi ya da dövme gibi mor bir leke. Ama ben daha lekenin ne olduğunu anlayamadan şeritlerinden çekip zırhını düzeltti ve leke yakanın altında kayboldu.

"Bayan O'Leary benim," diye açıkladı adam. "Kürkünü kılıcınla delmene izin veremem herhalde, değil mi? Korkabilirdi."

"Sen kimsin?"

"Kılıcımı kınına soksam öldürmezsin beni, değil mi?"

"Herhalde."

Kılıcı kına yerleştirdikten sonra elini uzattı. "Quintus."

Elini sıktım. Adamın elleri nasırdan zımpara kağıdı gibiydi.

"Percy Jackson," dedim. "Kusura bakma... Sen nasıl... eee?"

"Cehennem tazısı beslemeye başladım, öyle mi? Uzun hikaye, az kalsın öleceğim bir sürü olaydan ve hayvana çiğnemesi için birkaç dev oyuncak verdikten sonra hallettim denebilir kısaca. Bu arada, ben yeni kılıç öğretmeniyim. Bay D.'nin yokluğunda Kheiron'a yardımcı oluyorum."

"Vay." Bayan O'Leary talim kuklasının kolunu kalkanla beraber koparıp ağzında frizbi gibi sallarken bakakalmışım, hemen toparlandım. "Bir dakika, Bay D. burada değil yani, öyle mi?"

"Eh, evet... sürüyle iş var. Yaşlı Dionisos'un bile yardım etmesi gerek. Birkaç eski dostu ziyarete gitti. Hepsini doğru tarafa çekmeye çalışacak. Daha fazla bir şey demesem iyi olur."

Demek Dionisos gitmişti, bugün aldığım en iyi haberdirdi bu. Kamp müdürüydü ama bu işi hak ettiğinden değil,

Zeus'un yasaklamasına rağmen bir orman nimfesinin peşine düştüğünden. Burada cezasını çekiyordu. Dionisos kampçılardan nefret eder, hayatımızı mahvetmeye de bayılırdı. Madem o yoktu, bu yaz süper geçecek demektir. Diğer yandan Dionisos dahi koca poposunu kaldırıp Titan tehdidine karşı tanrılara yardım etmeye başlamışsa, eyvah ki ne eyvah, halimiz fena olmalıydı.

Solumdan gürültülü bir ÇOrsesi geldi. Yakınıımızdaki her biri bir piknik masası büyüklüğünde altı tahta kasa zangırdıyordu. Bayan O'Leary başını kaldırıp onlara doğru koştu.

Quintus "Yavaş kızım!" dedi. "Sana değil onlar." Bronz kalkandan bir frizbiyle canavarın dikkatini dağıttı.

Kasalar sallandı, takırdadı, gümbürdedi. Kasaların kenarlarında bir şeyler yazıyordu; ama bendeki şu disleksi yok mu, ne yazdığını anlamam birkaç dakikamı aldı.

ÜÇLÜ G ÇİFTLİĞİ
KIRILIR
BU TARAF YUKARI

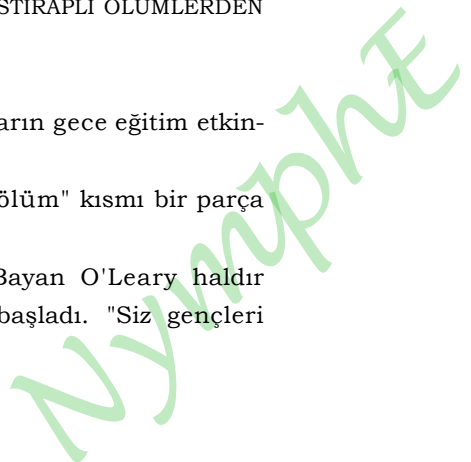
Dip kısmında daha ufak harflerle şunlar yazıyordu: DİKKATLE AÇINIZ. ÜÇLÜ G ÇİFTLİĞİ; MALA GELEN ZARARLARDAN, SAKATLANMALARINDAN YAHUT İSTIRAPLI ÖLÜMLERDEN MESUL TUTULAMAZ.

"Bu kutular ne?" diye sordum.

"Ufak bir sürpriz," dedi Quintus. "Yarın gece eğitim etkinliği var. Eminim çok seveceksin."

"E, tamam," dedim; gerçi "ıstıraplı ölüm" kısmı bir parça canımı sıkımişti.

Quintus bronz kalkanı fırlatınca Bayan O'Leary haldür huldür kalkanın peşinden koşmaya başladı. "Siz gençleri

biraz daha zorlamak gerek. Ben küçükken böyle kamplar yoktu."

"Sen... Sen de mi melezsın?" Çok şaşırdım ama ne yapayım, daha önce hiç yaşlı bir yarı-tanrı görmemiştim.

Quintus kıkırdadı. "Bazılarımız yaşlanacak kadar yaşayabiliyor, biliyorsun. Hepimiz dehşet verici kehanetlerin kurbanı olmuyoruz."

"Yoksa benle ilgili kehaneti biliyor musun?"

"Bir iki şey duymuştum."

O bir iki şey de neymiş, sormak istiyordum ama tam o sırada arenaya takırdayan toynaklarıyla Kheiron geldi.

Herhalde okçuluk dersinden geliyordu. "1 NUMARALI SENTOR" tişörtünün sırtına bir yayla ok dolu sadak asmıştı. Kıvırcık kahverengi saçlarını örmüştü, bu yaz da sakal bırakmıştı, beyaz bir at olan belden aşağısı çamurla, çimle kaplıydı.

"Bakıyorum da yeni hocanla tanışmışsın?" Kheiron neşeli gibiydi ama gözlerinde bir endişe vardı. "Quintus, izinle Percy'yi biraz ödünç alayım?"

"Rica ederim Kheiron Üstad."

Kheiron, "Artık bana üstad demek gerekmez" dese de bu şekilde hitap edilmek hoşuna gitmiş gibiydi. "Haydi gel Percy. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bayan O'Leary'ye bir kez daha baktım, talim kuklasının bacaklarını kemirmekle meşguldü.

Quintus'a "Pekala, görüşürüz," dedim.

Uzaklaşırken Kheiron'a fısıldadım: "Quintus biraz şey gibi..."

Kheiron lafın gerisini getirdi: "Gizemli mi? Kim olduğunu çözemedin mi?"

"Evet."

Kheiron başını salladı. "Çok nitelikli bir melez. Mükemmel bir kılıç ustası. Keşke anlasaydım..."

Devamında ne diyecekti bilmiyorum ama belli ki fikrini değiştirdi. "Önce önemli işlere bakalım Percy. Annabeth empusalarla karşılaştığını söyledi."

"Evet." Goode Lisesi'ndeki kavgayı ve Kelli'nin nasıl alev alıp patladığını anlattım.

Kheiron iç çekti. "Çok güçlü olanlar böyle şeyler yapar. O ölmedi Percy. Yalnızca kaçtı. Dişi iblislerin ortalıkta dolaıyor olması hayra alamet değil."

"Orada ne işleri vardı?" diye sordum. "Beni mi bekliyorlardı?"

"Muhtemelen." Kheiron kaşlarını çattı. "Kurtulman neredeyse bir mucize. İnsanları aldatma güçleri... Neredeyse hiçbir erkek kahramanın onların büyüsüne direnmesi mümkün değil. Empusalar seni yiyebilirlerdi."

"Yiyebilirlerdi," diye itiraf ettim. "Rachel olmasaydı, evet."

Kheiron başını sallayarak bana hak verdi. "Bir ölümlü tarafından kurtarılmış olman kaderin bir cilvesi, ona çok şey borçluyuz. Empusa kampa bir saldırı olacağından bahsetti, değil mi? Bu konuyu incelememiz gerek. Ama şimdilik gel de korulara gidelim. Kıvırcık orada seni bekliyor."

"Anlamadım, nerede dedin?"

"Resmi bir celse düzenleniyor" dedi Kheiron kasvetli bir ifadeyle. "Toynaklı İhtiyar Heyeti şimdi toplanıyor, Kıvırcık'ın akıbetine karar verecekler."

Kheiron acele etmemiz gerektiğini söyledi, bu yüzden sırtına bindim. Dört nala kulübelerin yanından geçerken gözüm yemek salonuna takıldı. Üstü açık Yunan gazinosu, denize

bakan bir tepedeydi. Burayı geçen yazdan beri görmemiştim ve aklıma kötü anılar geldi.

Kheiron korunun içlerine daldı. Biz geçerken ne oluyor diye bakmak için ağaçlardan nimfeler fırladı. Gölgelerden iri şekiller hışırtılar çıkartarak hareket etti. Bunlar kampçılara eğitim için konulmuş canavarlardı.

İki yaz burada bayrak yakalamaca oynamışım ve ormanı adım gibi biliyorum zannediyordum. Ama Kheiron beni hiç bilmediğim bir yoldan götürüyordu; yaşlı söğüt ağaçlarının oluşturduğu bir tünelin içinden, bir şelalenin yanından geçerek kır çiçekleriyle çevrili bir açıklığa vardık.

Çimlerin ortasına bir çember halinde dizilmiş bir grup satir oturuyordu. Ortalarında Kıvırcık vardı, karşısında durduğu satirler de son derece yaşlı ve şişmandı. Bu yaşlı satirler gül çalılarında budanarak yapılmış tahtlarda oturuyorlardı. Bu üçünü daha önce görmemiştim, herhalde Toynaklı İhtiyar Heyeti'ydi bunlar.

Kıvırcık onlara bir olay anlatır gibiydi. Tişörtünün ucundan çekiştiriyor, kaygıyla bir o yana, bir bu yana eğiliyor, keçi toynaklarıyla yeri eşeliyordu. Satirler insanların yarı hızında yaşlandığından olacak, geçen kıştan beri hemen hemen hiç değişmemişti. Yüzünden sivilceler fişkırmıştı. Boynuzları birazcık daha uzamış, kıvırcık saçlarının arasından boy veriyordu. Birden artık ondan daha uzun olduğumu fark ettim.

Çemberin bir köşesinde Annabeth, daha önce karşılaşmadığım bir kız ve Clarisse duruyorlardı. Kheiron beni onların yanına bıraktı.

Clarisse, diken diken kahverengi saçlarını kamuflaj desenli bir bandanayla toplamıştı. Daha da şişmesi mümkün mü diye düşünürken, işte, daha da irileşmişti.

Görüşmeyeli bayağı vücut çalışmıştı herhalde. Bana öfkeyle baktı ve "Velet!" dedi, demek ki keyfi yerindeydi. Genelde beni öldürmeye çalışarak merhaba der de.

Annabeth elini diğer kızın omzuna atmıştı, o kız ağlıyordu galiba. Ufacık tefecik, çıtıptı bir kızdı, incecik saçları kehribar rengindeydi, peri kızı gibi güzel mi güzel bir yüzü vardı. Üstüne yeşil bir kiton geçirmişti, bileklerine şeritlerle bağlı sandaletler vardı ayağında, bir mendille gözlerindeki yaşları siliyordu. "Çok kötü gidiyor," dedi burnunu çekerek.

"Yok, yok." Annabeth kızın omzunu sıvazladı. "Her şey daha iyi olacak Ardiç'çığım."

Annabeth bana bakıp ses çıkarmadan, yalnızca dudak hareketleriyle *Kıvırcık'ın kız arkadaşı* dedi.

Ya da bana öyle dedi gibi geldi; ama bir türlü aklıma yatmıyordu. Kıvırcık'ın kız arkadaşı olacak ha? Sonra Ardiç'a daha yakından baktım, kulaklarının ucunun hafifçe sivri olduğunu fark ettim. Gözleri ağlamaktan kızaracağına yeşermişti. Klorofil! Bu bir ağaç nimfesi idi: bir dryad!

Sağdaki heyet üyesi bağırarak Kıvırcık'ın lafını böldü: "Çalidibi efendi! Cidden buna inanmamızı mı beklersin?"

Kıvırcık kekeleyerek "A-ama... ama Silenus," dedi. "Bu doğru!"

Heyet üyesi olacak Silenus denilen satir, diğer üyelere dönüp bir şeyler fısıldadı. Kheiron eşkin gidip öne, İhtiyar Heyeti'nin yanına geçti. Onun Heyet'in onur üyesi olduğunu biliyordum ama üstüne pek düşünmemiştim. Heyet'in diğer üyeleri çok da heybetli görünmüyorlardı. Bana daha çok çiftlikteki keçileri hatırlatıyorlardı. Kocaman göbekler, uykulu bakışlar, gözlere sanki sır çekilmiş, önlerindeki yemin ötesini göremiyorlar... Kıvırcık neden bu kadar endişeleniyordu ki?

Nymphette

Silenus sarı renkli polo gömleğini göbeğinin üzerine çekti, oturduğu gül çalısının üzerinde doğruldu. "Çalidibi Efendi, altı ay oldu. Koskoca altı ay. Altı aydır yaban tanrısı Pan'ın sizinle konuştuğunu işitip duruyoruz, bu ne kepezelik!"

"Ama konuştum!"

"Küstah!" dedi soldaki ihtiyar.

Kheiron "Yapma Maron," dedi. "Azıcık sabret."

Maron'sa "Sabret, sabret, nereye kadar!" dedi. "Bu saçmalık ta boynuzlarımın ucuna kadar geldi. Yaban tanrısı ile konuşmak... şuna kaldı demek."

Ardıç, az kaldı ihtiyar satire hücum edip dövecek gibi duruyordu ama Annabeth'le Clarisse kızı tutuyorlardı. Clarisse Ardıç'ın kulağına fısıldadı: "Kavgaya hata olur kızım. Bekle."

Acaba beni en çok ne şaşırtmıştı: Clarisse'nin bir kavgaya engel olması mı, birbirinden iğrenen Annabeth ve Clarisse'nin saf tutup beraber iş yapması mı?

Silenus konuşmasına devam etti: "Altı aydır size müsamaha ederiz Çalidibi efendi. Bıraktık, gezin. Araştırma ruhsatınıza dokunmadık. Bekledik, bu akla havsalaya sığmaz iddianıza bir kanıt getirin diye bekledik. Peki, altı aylık gezme tozma sonunda ne buldunuz?"

Kıvırcık yalvar yakar bir tavırla "Birazcık daha zamana ihtiyacım var," dedi.

"Hiçbir şey!" Bu kez lafa ortadaki ihtiyar katılmıştı. "Hiçbir şey bulamadın."

"Ama Leneus..."

Silenus elini kaldırdı. Kheiron eğilip satirlere bir şeyler söyledi. Satirler duyduklarından memnun olmuşa pek benzemiyorlardı. Kendi aralarında fısıldaşarak tartıştılar ama Kheiron bir şey daha söyledi ve Silenus derin bir iç çekti.

Boyun eğercesine başını salladı.

Silenus yüksek sesle "Çalidibi Efendi!" dedi. "Sana bir şans daha vereceğiz."

Kıvırcık'ın yüzü aydınlandı. "Çok sağ olun!"

"Bir hafta daha."

"Ne? Ama efendim! Bir haftanın yetmesi imkansız!"

"Bir hafta daha Çalidibi efendi. Ve sonrasında, şayet bu iddiaların kanıtlanmazsa, başka meslek bulmanın vakti geldi demektir. Yetenekleriniz sahneye layık. Kukla tiyatrosu zatınıza münasiptir. O da olmadı mı step dansını denersiniz."

"Ama efendim. Ben... araştırma ruhsatımı kaybedemem, olamaz. Tüm yaşamım..."

"Toynaklı İhtiyar Heyeti'nin bu celsesi sona ermiştir," dedi Silenus. "Şimdi bırakın da öğle yemeğimizin tadını çıkaralım."

İhtiyar satir ellerini çırpı ve ağaçların içinden bir grup nimfe fırladı, ellerinde bitkiler, meyveler, teneke kutular ve keçilerin ayıla bayıla yediği diğer yemeklerle dolu siniler vardı. Satir çemberi, hepsi birden yemeğe hücum edince bozuldu. Kıvırcık bize doğru mahzun mahzun yürüyordu. Soluk mavi tişörtünün üstünde bir satir resmi vardı. Tişörtte bir de *Toynak Gücü* yazıyordu.

"Merhaba Percy," dedi Kıvırcık. O kadar bunalmıştı ki, elimi bile sıkmadı. "Ne iyi gitti, değil mi abicim?"

Ardıç "Şu yaşlı keçiler yok mu!" dedi. "Ah, Kıvırcık, ah! Ne kadar uğraştın hiç anlamıyorlar!"

Clarisse suratında kasvetli bir ifadeyle "Bir ihtimal daha var," dedi.

Ardıç başını sallayarak "Hayır. Olmaz," dedi. "Kıvırcık, müsaade etmiyorum!"

Kıvırcık'ın beti benzi atmıştı. "Ben... bunu bir düşünmem

gerek. Ama nereye bakacağımızı bile bilmiyoruz."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Uzaktan bir deniz kabuğu borusu sesi yükseldi.

Annabeth dudaklarım büzdü. "Ayrıntıları sana sonra anlatırım Percy. Şimdi kulübelerimize dönmemiz gerek. Teftiş başlıyor."

Bu haksızlıktı. Ben kampa gelir gelmez kulübe teftişi başlıyordu ama işler böyle yürüyordu işte. Her öğleden sonra kıdemli kulübe danışmanlarından birisi, elinde bir parşömene yazılmış denetim listesiyle ortalığı dolaşırđı. En temiz ve düzenli kulübe duş sırasında birinci olurdu, yani kesinlikle sıcak suyla yıkanabilirdi. En kötü kulübeye de akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamak düşerdi.

Tabii, bu benim için bir sorun teşkil ediyordu: Poseidon kulübesinde bir tek ben vardım. Ayrıca, bana düzenli bir insan da denemez pek. Temizlikçi harpyalar yazın ancak en son günü geldiğinden, benim kulübem muhtemelen kış tatilinde nasıl bıraktıysam o haldeydi: Yani şekerleme ve cips ambalajları ranzaya saçılmış, bayrak yakalamacada kullandığım zırhım kulübeye dağılmış durumdaydı.

Ortak alana doğru koştum. Burada her bir Olimpos tanrısı için birer tane olmak üzere toplam on iki kulübe vardı ve ortadaki çimlerin etrafına bir U oluşturacak şekilde dizilmişlerdi. Demeter çocukları kendi kulübelerine çeki düzen vermeye başlamışlardı. Sihirle pencerelerin önündeki saksıları taze çiçeklerle dolduruyorlardı. Parmaklarını şıklatarak antrede hanımellerine çiçek açtırtabiliyor, çatıyı papatyalarla örtebiliyorlardı. Haksızlık. Bir teftişte olsun sonuncu gelmemişlerdi herhalde. Hermes kulübesindeki çocuklarsa panik içerisinde sağa sola koşturuyor, kirli çamaşlırları yatak-

ların altına tikiyor, bir yandan da birbirlerini eşya çalmakla suçluyorlardı. Hepsi aslında ortalığı leş gibi bırakmışsa da benden önce işe koyulmuşlardı.

Tam o an, Afrodit kulübesinden Silena Beauregard çıktı, teftiş listesindeki kalemleri kontrol etmeye başladı. Fısıltıyla bir küfür savurdum. Silena iyiydi hoştu ama tam bir temizlik hastasıydı; herhalde ondan beter müfettiş olamazdı. Her şeyin cicili bicili olmasını isterdi. Benimse "ciciyle biciyle" işim olmaz. Daha şimdiden akşam yıkayacağım tabaklardan kollarıma bir ağırlık çökmüştü.

Poseidon kulübesi tanrıça kulübelerinin karşısındaki, sağa dizili tanrı kulübelerinin en sonundaydı. Deniz kabuklarıyla karılmış gri sualtı kayalarından yapılmıştı. Bir sığınak gibi uzun ve alçak bir binaydı; ama denize bakan pencerelelerinden içeri sürekli güzel bir meltem eserdi.

İçeri koşturdum, belki ben de Hermes çocukları gibi ne bulduysam yatağın altına tikiştirerek teftişi atlatabilirdim. İçeri girince ne göreyim: üvey kardeşim Tyson yerleri süpürüyor!

Tyson "Percy!" diye kükredi. Elindeki süpürgeyi atıp bana doğru koştu. Çiçekli bir önlük kuşanmış, elinde lastik temizlik eldivenleri olan heyecanlı bir kiklop üzerinize koşarsa... bilemezsiniz gerçi ama ben söyleyeyim: insan hemen uyanıyor.

"Dur koca adam," dedim. "Ah, kaburgalarım. Kaburgalarım!"

Bu ayı kucaklamasını atlatmayı becerdim. Beni yere bıraktı, deli gibi sırtıyordu, alnının ortasındaki o tek buzağı gözü heyecanla doluydu. Dişleri her zamanki gibi sapsarı ve eğri büğrü, saçları kuş yuvası gibiydi. Çiçekli önlüğünün altına yırtık pırtık, battal boyun da battal boyu kot pantolon

ve lime lime bir fanila giymişti. Bir senedir görmüyordum Tyson'ı, sualündeki kiklop demir atölyelerinde çalışmaya gitmişti.

"İyi misin?" diye sordu. "Demek canavarlara yem olmadın?"

"Parmağımın ucunu bile ısırmadılar." Hala iki kolum, iki bacağımla olduğunu gösterince Tyson sevinçle el çırpı.

"Heyyo!" dedi. "Şimdi beraberce fıstık ezmeli sandviç yiyecez, balık midillilere bincez! Canavarlarla dövüşcez, Annabeth'i görcez, bi sürü şeyi BUM yapcaz!"

Hepsini aynı anda yapmayı istemediğini umuyordum ama ona bu yaz muhakkak çok eğleneceğiz dedim. Gülmeden edemiyordum, her şeye karşı heyecan duyuyordu.

"Ama önce," dedim "teftişi düşünmeliyiz. Sırasıyla yapacaklarımız..."

Sonra etrafıma baktım ve bir anda kafama dank etti: Tyson boş durmamıştı. Yerler süpürülmüştü. Ranzalardaki yataklar düzeltilmişti. Köşedeki tuzlu su çeşmesi öyle güzel ovulmuştu ki mercanlar parıldıyordu. Tyson pervazlara vazolar yerleştirmiş, içlerine su doldurup denizsakayıkları, okyanus diplerinden topladığı tuhaf tuhaf parlayan bitkiler yerleştirmişti. Demeter çocukları istedikleri kadar güzel buketler hazırlasınlar, hiçbiri Tyson'ın eline su dökemezdi.

"Tyson, kulübe... muhteşem olmuş!"

Tyson'ın ağız kulaklarına vardı. "Balık midillileri gördün mü? Tavanda!"

Tavandan tellerle bronz denizati minyatürleri asılıydı; sanki havada yüzüyorlardı. O koca elleri ile bu kadar narin şeyleri nasıl yapmıştı Tyson? Sonra ranza tarafına baktım, eski kalkanım duvarda asılı duruyordu.

"Tamir etmişsin!"

Geçen kış mantikor saldırdığında kalkan çok kötü hasar görmüştü ama şimdi kusursuz durumdaydı; üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Tyson, Annabeth ve benim Canavarlar Denizi'ndeki maceralarımız bronz kalkana işliydi, cilalanmış resimler gıcır gıcır haldeydi.

Tyson'a baktım, ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyordum.

Birden arkamdan bir ses geldi. "Vay vay vay!"

Eşikte Silena Beauregard duruyordu, elinde de teftiş listesi vardı. Kız kulübeye adım attı, hızla kendi etrafında döndü. Ardından kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Eh, hakkını yemişim. Beceremezsin sanıyordum ama her yer tertemiz Percy. Bunu unutmayacağım."

Bana göz kırıp odayı terk etti.

Öğleden sonrayı Tyson'la görüşmediğimiz sürede neler yaptığımızı konuşup geyik yaparak geçirdik. İblis ponpon kızların saldırdığı bir sabahtan sonra Tyson'la takılmak güzel gelmişti.

Sonra Hephaistos kulübesinden Beckendorf'a metal atölyesinde yardıma gittik. Tyson büyülü silah yapımını öğrenmişti, bize neler yapabildiğini gösterdi. Öyle bir el çabukluğu ile çift ağızlı alevli bir balta yaptı ki Beckendorf bile hayran kalmıştı.

Tyson demiri işlerken bir yandan da sualtında geçirdiği seneden bahsetti. Kiklopların ocaklarını, fırınlarını, örslerini ve Poseidon'un sarayını anlatırken tek gözü parlıyordu. Lakin durumun ne kadar gergin olduğunu da söyledi. Titan zamanında hüküm süren eski deniz tanrıları, babamıza savaş açmaya hazırlanıyordu. Tyson ayrıldığında savaş Atlantik'in dört bir yanına yayılmıştı. Bunu duyunca kaygı-

landım, gidip yardım etsem diye düşündüm ama Tyson'ın dediğine göre, babamız kesinlikle kampla durmamızı istiyormuş.

Tyson "Denizin üstünde de bi sürü kötü adam var," diye ekledi. "Hepsini BUM yapalım."

Metal atölyesinden sonra gidip kano gölünde Annabeth'le biraz zaman geçirdik. Tyson'ı gördüğüne gerçekten mutlu olmuştu ama besbelli kafasını meşgul eden bir şeyler de vardı. Durmadan ormana kayıyordu gözleri, galiba Kıvırcık'ın Heyet'le olan meselesini düşünüyordu. Annabeth'te kusur bulamıyordum. Kıvırcık ortalarda değildi, ben de onun için üzülüyordum. Hayattaki tek amacı kayıp tanrı Pan'ı bulmaktı. Hem babasıyla amcası da bu hayalin peşinden giderlerken kaybolmuşlardı. Geçen kış Kıvırcık zihninde bir ses duymuştu: *Seni bekliyorum*. Bu ses kesinlikle Pan'a aitti. Gel gelelim arayışı da nafîle olmuş, bir şey bulamamıştı. Şayet Toynaklı İhtiyar Heyeti araştırma ruhsatını elinden alacak olursa mahvolurdu.

"*Bir ihtimal daha var da ne demek?*" diye sordum Annabeth'e. "Clarisse ne ihtimalinden bahsediyordu?"

Annabeth yerden bir taş alıp gölde sektirdi. "Clarisse'nin araştırmalarında çıkan bir şey. Bu bahar ona biraz yardım ettim. Ama tehlikeli olabilir. Özellikle de Kıvırcık için."

Tyson "Keçi çocuk beni korkutuyor," diye mırıldandı.

Tyson'a bakakaldım. Tyson ateş üfleyen boğalarla, deniz canavarlarıyla, yamyam devlerle baş etmiş bir kikloptu. "Kıvırcık'tan ne demeye korkacaktımsın?"

Tyson kaygıyla "Toynaklarla boynuzlar," diye fısıldadı. "Hem keçi postu burnumu gıdıklıyor."

Böylece Kıvırcık muhabbeti son bulmuş oldu.

* * *

Akşam yemeğinden önce Tyson'la kılıç talimi arenasına gittik. Quintus eşlik edecek birisini bulduğuna sevinmişti. O tahta kasalarda ne olduğunu yine söylemedi. Ama olsun, birkaç kılıç hareketi öğretti. Adam çok iyiydi. Satranç oynar gibi kılıç kullanıyordu. Hamleleri bir araya getiriyor ama ne yaptığını son hamleye kadar anlamıyordunuz. Bir bakmışsınız kılıcın ağzı boğazınızda.

"İyi deneme," dedi. "Ama savunman çok alçak."

Öne atıldı, ben de engelledim.

"Hep kılıç ustası miydin?" diye sordum.

Başının üstüne gelen hamlemi kesti. "Çok şey oldum."

Kılıcını öne dürttü, yana kaçtım. Bu sırada omuzluk şeridi aşağı kayınca omzundaki izi gördüm. Mor bir leke. Ama öylesine bir işaret değildi bu. Belirgin bir şekli vardı: kanatlarını katlamış bir kuş, bir bildircin...

"Boynundaki ne?" diye sordum, herhalde böyle sormam kabaydı ama olsun, dikkat eksikliğime versin. İşte böyle pat diye söyleyiveriyorum aklımdakini.

Sorumu duyunca Quintus'un darbelerinin ritmi bozuldu. Kılıcının kabzasına vurdu ve kılıç elinden uçtu gitti.

Sızlayan parmaklarını ovuşturdu Quintus. Sonra o lekeyi gizlemek için zırhını kaydırıldı. Bunun bir dövme olmadığını fark ettim o an. Eski bir yanık iziydi...sanki damgalanmıştı.

"O bir uyarı." Kılıcını yerden kaptı ve zorlama bir tebesüm belirdi yüzünde. "Haydi, yeniden başlayalım mı?"

Sonra iyice üstüme geldi, başka soru sormama fırsat vermiyordu.

Ben Quintus'la dövüşürken, Tyson da "kuçu kuçu" dediği Bayan O'Leary ile oynuyordu. Bronz kalkanı kapmak için güreşiyorlar, sonra Tyson kalkanı fırlatıp "Yakala!" diyordu. Vakit geçmiş, güneş batmıştı ama Quintus'un alnından bir

damla olsun ter dökülmemiști, bu işte bir tuhaflık vardı. Halbuki Tyson ve ben kan ter içindeydik, alev almıştık sanki. O yüzden duşu koştuk, akşam yemeğine hazırlandık.

Neşem yerindeydi. Kampta sıradan bir gündü; neredeyse... Sonra akşam yemek vakti geldi çattı, tüm kampçılar kulübelerinin önünde sıraya girip gazinoya doğru uygun adım ilerlediler. Çoğu kampçı gazinonun girişinin mermer zeminindeki üstü kapatılmış yarığı görmezden geliyor, üstünden geçip gidiyordu. Zemindeki bu üç metrelik dış dış yara, geçen yaza kadar yoktu. Diğerleri umursamasa da dik-katle buranın üstünden atladım.

Masamıza geçince Tyson "Koca çatlak? Deprem?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Depremle olmadı."

Acaba söylese miydim, söylemese miydim? Bu sırrı bir ben, bir Annabeth, bir de Kıvrıcık biliyordu. Ama Tyson'ın o kocaman tek gözünün içine bakınca ondan hiçbir şeyi saklayamayacağımı anladım.

Açık sesle "Nico di Angelo," dedim. "Geçen kış kampa getirdiğimiz melez çocuk. O... şey... bir göreve gidiyorduk, ablasını korumamı istemiști. Beceremedim. Kız öldü. Nico ablasının ölümü için beni suçluyor."

Tyson kaşlarını çattı. "Kızdı, yeri yarıldı?"

"Hayır," dedim "bize iskeletler saldırdı. Nico onlara defolun diyince, resmen yer yarıldı, iskeletler de içine girdi. Nico..." Durdum, konuşmalarımıza kulak kabartan birileri olabilir miydi? Sağa sola bakıp dinlenmediğimizden emin olunca söyledim: "Nico, Hades'in oğlu."

Tyson düşüncelere daldı, başını salladı. "Ölülerin Tanrısı."

"Evet."

"Demek Nico çocuk gitti?"

"Bence... Sanırım öyle. Bu baharı onu aramakla geçirdim. Annabeth de öyle. Ama şansımız yaver gitmedi. Tyson, bu bir sır, tamam mı? Bir başkası Nico'nun Hades'in oğlu olduğunu öğrenirse başı belaya girer. Kheiron'a bile söylemek yok, tamam mı?"

Tyson "Kötü kehanet," dedi. "Bilseler, Titanlar çocuğu kullanır."

Tyson'a bakakaldım. O iri yarı ama çocuksu hali tavrı yüzünden Tyson'ın ne de akıllı olduğu unutulurdu hep. Kehanete göre, Üç Büyükler'in, yani Zeus, Poseidon veya Hades'in on altı yaşma basacak çocuğu, Olimpos Dağı'nı kurtaracak veya yok edecekti. Çoğu kişi kehanetteki çocuğun ben olduğumu düşünüyordu. Şayet on altı yaşından önce ölürsem, bu çocuk Nico da olabilirdi.

"Tam üstüne bastın," dedim. "Yani..."

"Ağzımın fermuarını çektim," dedi Tyson. "Zemindeki fermuar gibi."

O gece zor uyudum. Yatağa uzanıp kumsala vuran dalgaların sesini, baykuşların ötüşünü, koruluktaki canavarların gürültüsünü dinleyip durdum. Şöyle bir dalsam kabus göreceğimden korkuyordum.

Bakın, melezlerin rüyaları öylesine rüyalar olmaz. Mesajlar alırız rüyalarla. Dostlarımızın, düşmanlarımızın ne halde olduklarını görürüz. Hatta bazen geçmişe, yahut geleceğe dair ipuçları alırız. Üstüne üstlük kamptaysam hem daha sık hem de daha kanlı canlı rüyalar görürüm.

İşte böyle, gecenin bir yarısı uyanık bir halde, üstteki ranzanın şiltesine bakıp dururken, odanın içinde garip bir ışık olduğunu fark ediverdim. Parlayan şey tuzlu su çeşme-

siydi.

Yorganı bir kenara atıp temkinle çeşmeye doğru ilerledim: sıcak tuzlu suyun üstünden buhar tütüyordu. Suyun içi gökkuşağının tüm renkleriyle bezenmiş halde parlıyordu ama ortada gökteki aydan başka bir ışık kaynağı yoktu kil Derken, tüten buharların içerisinde hoş bir kadın sesi geldi: *Lütfen bir drahmi atınız.*

Tyson'a baktım, horul horul uyuyordu. Hem de uyuşturucu ile bayıltılmış bir fil nasıl uyursa aynen öyle...

Ne yapacaktım, bilmiyordum. Daha önce ödemeli İris mesajı almamıştım. Çeşmenin dibinde altın bir drahmi parlıyordu. Suya elimi sokup parayı aldım, sonra Sis'in içerisine fırlattım. Altın para kayboldu.

"Ey İris, Gökkuşağı Tanrıçası," dedim fısıldayarak, "göster bana... eh, işte neyi göstereceksen."

Sis ışıl ışıl oldu. Karanlık bir ırmak kıyısı gördüm. Kara suların üstünde örümcek ağı gibi sis dağılmıştı. Kumsaldan dış dış volkanik kayalar boy veriyordu. Ufak bir erkek çocuk ırmak kıyısında oturmuş, kamp ateşini canlandırıyor. Ateş doğaüstü mavi bir renge sahipti. Sonra bu çocuğun yüzünü gördüm. Nico di Angelo'ydu bu. Ateşe kağıt parçaları atıyordu. Efsanebüyüsü oyun kartlarıydı bunlar. Geçen kış kafayı taktığı oyun...

Nico şu an on, bilemedin on bir yaşında olmalıydı ama daha yaşlı gözüküyordu. Saçları uzamış, çalı gibi olmuş, omuzlarına kadar varmıştı. Gözleri kapkaraydı. Koyu renk teni solmuştu. Yırtık siyah kot, kendisine birkaç beden büyük gelen siyah tişörtünün üstüne de önü açık yıpranmış bir pilot ceketi çekmişti. Yüzünden düşen bin parçaydı, gözleri deli gibi fırlatıyor. Sanki bir sokak çocuğu olmuştu.

Bana baksın diye bekledim. Hiç şüphesiz çılgına dönüp ablasının ölümüne mani olmadım diye bana bağırıp çağıracaktı. Ama beni fark etmemiş gibiydi.

Çıt çıkartmadım, parmağımın ucunu dahi kıpırdatmaya çekiniyordum. Madem bu İris mesajını Nico göndermemişti, kim göndermiş olabilirdi?

Nico mavi ateşlerin içine bir oyun kartı daha fırlattı. "Beş para etmezler," diye mırıldandı. "Bu saçmalığı ne demeye sevmişim bilmiyorum."

"Çocukça bir oyun efendimiz," diyerek dediklerini onayladı birisi. Ses, ateşin yanından geliyor gibiydi ama kime aitti göremiyordum.

Nico ırmağa baktı, daldı gitti. Uzaktaki karşı kıyı da sislere boğulmuştu ve kapkaraydı. Burayı tanıdım: Yeraltı Dünyası. Nico, Styks Irmağı'nın kenarına kamp kurmuştu!

Nico fısıldayarak "Beceremedim," dedi. "Onu geri getirmek mümkün değil."

Diğer sesi tekrar işitmedim, suskundu.

Nico sesin kaynağına doğru döndü, şüphe sarmıştı içini. "Yoksa mümkün mü? Konuş."

Bir şey ışıldadı. Önce kamp ateşinin kıvılcımı sandım. Sonra orada bir tür insan şekli olduğunu gördüm: mavi bir duman, bir gölge gibi. Doğrudan bakınca orada değildi. Ama göz ucuyla bakınca şekli belli oluyordu. Bir hayaletti bu.

Hayalet, "Daha önce yapılmadı ama," dedi, "bir yol olabilir."

Nico buyurdu: "Anlat." Çocuğun gözleri deli deli parlıyordu.

Hayalet "Takas yapacağız," dedi. "Bir ruha karşılık bir ruh vereceğiz."

"Ama ben zaten önerdim!"

"Seninki değil," dedi hayalet. "Babana zaten alacağı bir ruh sunamazsın. Hem oğlunun ölmesini istemez. Demek istediğim, çoktan ölmesi gereken bir ruh olmalı. Ölümü kandırmış birisinin ruhu."

Nico'nun yüzü karardı. "Yine mi? Cinayetten bahsediyorsun."

"Ben adaletten bahsediyorum," dedi hayalet. "İntikam."

"İkisi aynı şey."

Hayalet alayla güldü. "Büyüyünce farklı düşüneceksin."

Nico alevlere uzun uzun baktı. "En azından ablamın ruhunu çağırabilsem, neden olmuyor? Onunla konuşmak istiyorum. O olsa... O olsa bana yol gösterirdi."

Hayalet söz verdi, "Sana ben yol göstereceğim," dedi. "Hep paçanı kurtarmadım mı? Labirent'ten nasıl çıkılacağını, güçlerini nasıl kullanacağını göstermedim mi? Şimdi, ablanın öcünü alacak mısın, almayacak mısın?"

Bu hayaletin ses tonunu beğenmemiştim. Bana okuldaki bir çocuğu hatırlatmıştı. Herkese dayılanan bu velet, diğer çocukları kandırır, laboratuardan malzeme çaldırır, öğretmenlerin arabalarını çizdirtirdi. Kabadayının kendisi yakalanmaz, kabak diğer çocukların başına patlar, okuldan uzaklaştırılırlardı.

Nico, hayalet yüzünü görmesin diye ateşten uzaklaştı ama ben onu görebiliyordum. Yanağından aşağı bir damla yaş iniyordu. "Pekala. Bir planın var mı?"

"Hah, şöyle... Evet." Hayalet belli ki bayağı memnun olmuştu bu işe. "Gidecek çok karanlık yolumuz var. Önce..."

Karşımdaki görüntü parıldadı. Nico kaybodu. Sis'in içinden gelen kadın sesi: *Beş dakika daha görüşmek için lütfen bir drahmi daha atın.*

Ama çeşmede başka para yoktu. Ceplerimi karıştırdım ama üstümde pijamalarım vardı. Belki bozukluk bulurum diye başucumdaki çekmeceye koştum fakat geri dönene kadar İris mesajı çoktan sönmüş, odaya tekrar karanlık çökmüştü. Bağlantı kesilmişti.

Kulübenin orta yerinde kalakaldım, çeşmenin şarıldamasını ve sahili yalayan okyanus dalgalarının seslerini dinledim.

Nico yaşıyordu. Ablasını ölümden döndürmeye çalışıyordu. İçimde bir his vardı, sanırım Nico'nun takas için kimin ruhunu kullanacağını biliyordum. Ölümü kandıran kişiyi, intikam almak istediği kişiyi...

Nico di Angelo'nun peşine düşüceği kişi bendim.

BÖLÜM ÜÇ

AKREPLERLE EBELEMECE OYNUYORUZ

Ertesi sabah, kahvaltıda kampı bir heyecan dalgası sarmıştı.

Söylentiye göre, sabah üç civarında kampın sınırında bir tane Etiyopya drakonu görülmüştü. O kadar yorgun düşmüştüm ki onca gürültüye rağmen uyumuşum. Kampın sihirli sınırları canavarları dışarıda tutardı, bu yaratık yine de tepelerde gezinmiş, savunmamızın zayıf yanlarını araştırmış, Apollo kulübelerinden Lee Fletcher ve birkaç kardeşi peşine düşene kadar da sınırdan ayrılmamıştı. Birkaç düzine ok zırhını delince drakon mesajı almış ve kaçmıştı. ..

"Hala oralarda bir yerlerde," diyerek Lee bizi uyardı. "O kalın derisine yirmi tane ok sapladık ama onu öfkeliendirmekten öteye gidemedik. Bu şeyin boyu on metre vardı, parlak yeşil renkteydi. Gözleri..." Lee, yaratığın gözleri aklına gelince irkildi.

Kheiron "Aferin Lee," diyerek omzunu sıvazladı. "Herkes tetikte olsun ama sakın olun. Daha önce de oldu böyle şeyler."

En baştaki masadan Quintus seslendi. "Evet. Ve yine olacak. Gitgide sıklaşacak."

Kampçılar kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Herkes rivayetleri duymuştu. Luke ve canavar ordusu

kampı istila etmeyi planlıyorlardı. Çoğumuz istilanın bu yaz olacağını düşünüyorduk ama nasıl ve ne zaman olacağı belli değildi. Kamptakilerin sayısının az olması da iyi değildi. Hepsi topu seksen kampçı vardı. Benim kampa gelmeye başladığım üç sene öncesinde yüzden fazla kişiydi. Bazıları ölmüştü. Bazıları Luke'a katılmıştı. Bazıları öylece kaybolmuştu.

Quintus sözlerine devam etti: "Yeni savaş oyunlarını başlatmak için bundan güzel bir sebep olamaz. Bakalım bu gece durumu nasıl idare edeceksiniz, hepimizi göreceğiz."

"Evet..." dedi Kheiron. "Pekala, haberler bu kadar. Haydi, bu yemek için şükranlarımızı sunalım ve yemeğe koyulalım." Kheiron kadehini kaldırdı. "Tanrılara!"

Hepimiz bardaklarımızı kaldırdık ve şükranlarımızı sunduk.

Tyson'la beraber bronz mangalın başına gidip tabaklarımızdaki yemeğin bir kısmını ateşe attık. Umarım tanrılar kuru üzümle meyveli mısır gevreği seviyordur.

"Poseidon," dedim. Sonra fısıldadım: "Yardım et, Nico, Luke ve Kıvırcık meselelerini halledebileyim..."

Yardım dileyeceğim o kadar çok şey vardı ki ertesi sabaha kadar orada durabilirdim. Masama geri döndüm.

Herkes yemeğe başlayınca Kheiron ve Kıvırcık masamıza geldiler. Kıvırcık'ın gözleri kızarmıştı, ağlamıştı sanırım. Tişörtünü ters giymişti. Tabağını masaya koyup yanıma çöktü.

Tyson rahatsız ediyorum galiba dercesine kıpır kıpır oldu. "Eee... ben gidip balık midillileri besleyeyim."

Sallana sallana uzaklaştı, yemeğini yarım bırakmıştı.

Kheiron gülmeyi denedi. Muhtemelen güven vermek istiyordu ama olmuyor, sentor haliyle tepemde dikilip masayı

gölgeye boğmanın ötesine geçemiyordu. "Peki Peci, nasıl uyudun bakalım?"

"Eh, fena değildi." Neden sormuştu bunu acaba? Yoksa aldığım o tuhaf İris mesajından haberi var mıydı?

Kheiron "Kıvırcık'ı getirdim," dedi, "çünkü... eh, konuşacaklarınız vardır diye düşündüm. Şimdi beni mazur görün, göndermem gereken bir İris mesajı var. Sonra gün içinde görüşürüz." Kıvırcık'a manalı manalı baktıktan sonra eşkin adımlarla gazinodan çıktı.

"Neden bahsediyor?" diye sordum Kıvırcık'a.

Kıvırcık yumurtalarını çiğnedi. Akli karışmıştı besbelli çünkü önce kabukları çatalıyla ayırıyor, sonra onları da çiğnemeye başlıyordu. "Beni ikna etmeni istiyor," diye mırıldandı.

Oturduğum sıraya, yanıma birisi daha ilişti: Annabeth.

"Meseleyi ben anlatayım," dedi Annabeth. "Labirent."

Neden bahsettiğini düşünmekte zorlanıyordum çünkü yemek yenen gazinoda kim varsa bize bakıp fısıldaşıyor, sonra gözlerini kaçıyordu. Ve Annabeth yanıma oturmuştu. Yani... Tam yanıma yahu!

"Burada olmaman gerek," dedi.

"Konuşmalıyız," dedi ısrarla.

"Ama kurallar..."

Annabeth de en az benim kadar kampçıların yemekte masa değiştirmelerinin yasak olduğunu biliyordu. Satirlerde durum farklıydı. Onlar aslında yarı tanrı sayılmazdı. Ama melezler muhakkak kendi kulübelerinin masasına oturmalıydı. Gerçi masa değiştirmenin cezası neydi bilmiyordum. Daha önce olduğunu görmemiştim ki! Şayet Bay D. burada olsaydı, Annabeth'i sihirli asmalarla boğardı herhalde ama Bay D. de burada değildi. Kheiron ise çoktan gazinodan çık-

mıştı. Quintus başını kaldırıp bakmış, kaşlarını çatmıştı ama o da bir şey demiyordu.

"Bana bak," dedi Annabeth. "Kıvırcık'ın başı dertte. Ona yardım etmenin tek bir yolu var. Labirent. Clarisse'yle araştırdığımız şey buydu."

Bir sağa bir sola sallanıyor, kafamı toplamaya çalışıyordum. "Geçmişte Minotor'u hapsedtikleri Labirent'i mi diyorsun?"

"Tam üstüne bastın," dedi Annabeth.

"Yani... artık Girit'te, kralın sarayının altında değil galiba?" diye tahmin yürüttüm. "Labirent, Amerika'daki bir binanın altında olmalı."

Görüyor musunuz? Bu işleri çözmek benim birkaç yılımı aldı. Önemli yerler Batı Medeniyeti ile beraber hareket ediyordu; mesela Olimpos Dağı, Empire State Gökdeleni'ndeydi, Yeraltı Dünyası'nın girişi Los Angeles'taydı. Kafam bu işlere dank edince kendimle gurur duymaya başlamıştım.

Annabeth gözlerini devirdi. "Bir binanın altı mı? Yapma Percy, Labirent devasa bir şey. Tek bir binayı bırak, tek bir şehrin bile altına sığmaz.

Aklıma Styks Irmağı'nın başında durup ağlayan Nico geldi. "Yani... Labirent, Yeraltı Dünyası'nın parçası mı?"

Annabeth kaşlarını çatı. "Öf, hayır. Hani olsa olsa Labirent'ten Yeraltı Dünyası'na geçitler vardır. Bundan da emin değilim. Ama Yeraltı Dünyası çok, hem de çok aşağılarda. Labirent ölümlü dünyanın yüzeyinin tam altında, derinin altında ikinci bir deri gibi. Binlerce yıldır büyüyor, dantel gibi Batı şehirlerinin altını kaplıyor, her şeyi alttan alta kaplıyor. Labirent'ten her yere çıkmak mümkün."

Kıvırcık, "Tabii, kaybolmazsan," diye ekledi. "Yahut korkunç bir şekilde ölmezsen."

"Kıvırcık, bu işin muhakkak bir yolu olmalı," dedi Annabeth. İkisi bunları daha önce konuşmuş diye düşündüm. "Bak, Clarisse hala hayatta."

"Ucuz kurtarmış ama!" dedi Kıvırcık. "Ve o diğeri..."

"O delirdi. Ölmedi ki?"

"Aman ne mutlu." Kıvırcık'ın dudakları titriyordu. "İçim ferahladı."

"Durun," dedim. "Bir dakika. Clarisse'yle deli çocuk meselesi nedir?"

Annabeth "Geçen sene," dedi ve sesini alçalttı, "Clarisse, Kheiron'un verdiği bir göreve çıktı."

"Hatırlıyorum," dedim. "Bir sırmış, anlatmadılar."

Annabeth evet manasında başını salladı. Durumu çok ciddiye aldığı belliydi, artık bana sinirli değil gibiydi, buna sevindim. Kuralları çiğneyip yanıma oturmasını da sevmiştim.

"Sırdı," dedi Annabeth, "çünkü Clarisse, Chris Rodriguez'i buldu."

"Hermes kulübesinden olan çocuk mu?" İki sene öncesinden hatırlıyordum onu. Luke'un gemisi *Prences Andromeda*'da Chris Rodriguez'in konuşmalarını dinlemiştik. Chris kampı terk edip Titan ordusuna katılan melezlerden biriydi.

"Evet," dedi Annabeth. "Geçen yaz birden Arizona'da, Phoenix'te belirmiş, Clarisse'nin annesinin evinin yakınında yani."

"Ne demek birden belirmiş?"

"Çölde dolaşmış, neredeyse elli dereceymiş sıcaklık, baştan aşağı Yunan zırhı kuşanmışmış, ip mi sicim mi, öyle bir şeyler sayıklıyormuş."

"İp mi?"

"Çocuk kafayı sıyırmış. Clarisse onu alıp annesinin evine

götürmüş, yoksa ölümlüler Chris'i tımarhaneye tikacaklar-
mış. Sağlığına kavuşturmaya çalışmış. Kheiron gelip çocukla
konuşmuş ama bir faydası olmamış. Ağzından tek alabildik-
leri şuymuş: Luke'un adamları Labirent'i araştırıyormuş."

Bir an titredim, neden bilmiyorum. Zavallı Chris... Öyle
pek de kötü birisi değildi. Onu delirten ne olabilirdi?
Kıvırcık'a baktım, çatalından kalanları çiğneyerek geviş geti-
riyordu.

"Pekala," dedim. "Labirent'i neden araştırıyorlarmış?"

"Emin değiliz," dedi Annabeth. "Clarisse bunu bulmak
için keşif gezisine çıktı. Kheiron işleri sessiz ve derinden
yürümek istiyordu çünkü kimse paniğe kapılsın istemi-
yordu. İşe beni de kattı çünkü... eh, Labirent en sevdiğim
konulardan birisi. Mimarisi yok mu...." Annabeth bir an
rüyalara daldı. "Labirent'in mimarı Daedalus bir dahiydi.
Ama esas mesele şu: Labirent'e her yerden giriş var. Luke,
Labirent'te nasıl gezeceğini buldu mu ordusunu inanılmaz
bir hızla ilerletebilir."

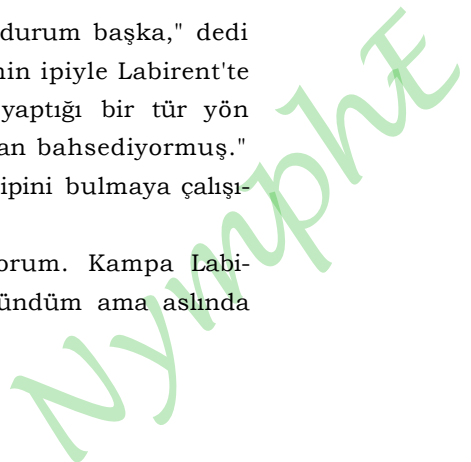
"Orasının bir labirent olduğunu unutmuyorsun, değil
mi?"

Kıvırcık da bana katıldı: "Korkunç tuzaklarla dolu hem.
Çıkamaz sokaklar. Yanılsamalar. Keçi katili manyak canavar-
lar."

"Ama Ariadne'nin ipi sende olursa durum başka," dedi
Annabeth. "Eskiden, Theseus Ariadne'nin ipiyle Labirent'te
yolunu bulabilmiş. Bu, Daedalus'un yaptığı bir tür yön
bulma cihazı. Chris Rodriguez de bundan bahsediyormuş."

"Tamam, demek Luke, Ariadne'nin ipini bulmaya çalışı-
yor," dedim. "Neden? Planı ne?"

Annabeth kafasını salladı. "Bilmiyorum. Kampa Labi-
rent'ten ulaşış istila edecek diye düşündüm ama aslında

çok manasız olurdu. Clarisse'nin bulduğu en yakın giriş Manhattan'da; bu, Luke'un sınırlarımızı aşmasına yetmez. Ama... Çok tehlikeliymiş. Gerçekten ölümü ucuz atlatmış. Daedalus'la ilgili bulabildiğim her şeyi inceledim. Pek faydası oldu denemez. Luke'un planını tam anlamadım ama şu kadarını biliyorum: Kıvırcık'ın meselesini çözecek anahtar Labirent olabilir."

Gözlerimi kırıştırdım. "Pan yeraltında diyosun yani?"

"Neden bulunamadığını açıklar."

Kıvırcık omuz silkti. "Satirler yeraltına girmekten nefret eder. Hiçbir arayıcı oraya girmeyi denemez. Ne çiçek var yeraltında, ne gün ışığı, ne de bir kafe!"

"Ama..." dedi Annabeth. "Labirent kişiyi neredeyse her yere götürebilir. Labirent düşünceleri okuyor. Çünkü kişiyi aptala çevirmek, kandırmak, öldürmek için tasarlanmış; ama diyelim ki Labirent'i senin için işleyecek hale getirdin..."

"Seni Yaban Tanrısı'na ulaştırabilir," dedim.

"Yapamam." Kıvırcık karnını tuttu. "Sırf düşününce bile yediğim gümüş çataları çıkaracak gibi oluyorum."

"Kıvırcık, bu son şansın olabilir," dedi Annabeth. "Heyet son derece ciddi. Bir hafta daha gecikersen, step dansı yapmayı öğrenmek zorunda kalabilirsin!"

En baştaki masadan Quintus'un boğazını temizlediği duyuldu, sanırım olay çıkartmak istemiyordu ama Annabeth de durumu cidden zorluyordu, uzun süredir masamda oturuyordu.

"Sonra konuşuruz." Annabeth kolumu sıktı, biraz fazla sıktı hatta. "Onu ikna et, tamam mı?"

Annabeth, Athena masasına döndü, ona bakanları görmezden geliyordu.

Kıvırcık başını ellerinin arasına gömdü. "Yapamam Percy. Araştırma ruhsatım. Pan. Hepsini kaybederim. Kukla tiyatrosu kurmak zorunda kalacağım."

"Böyle söyleme! Bir yol bulacağız."

Sulu gözlerle baktı bana. "Percy, sen en iyi dostumsun. Yeraltında nasıl oluyorum gördüm. Kiklopun mağarasını hatırla. Sence gerçekten..."

Sesi çatallandı, konuşamaz oldu. Canavarlar Denizi'nde olanları anımsadım, Kıvırcık bir kiklopun mağarasında esir düşmüştü. Zaten yerin altında olmaktan hoşlanmazdı, şimdi gerçekten nefret ediyordu. Kikloplardan da ürküyordu... Hatta Tyson'dan bile... Kıvırcık bunu gizlemeye çalışıyordu ama Kıvırcık'la duygu bağımız olduğundan karşılıklı olarak hislerimizi okuyabiliyorduk. Nasıl hissettiğini biliyordum. Kıvırcık bizim iri çocuktan ölesiye korkuyordu.

Sersefil bir halde "Gitmem gerek," dedi. "Ardıç beni bekliyor. Neyse ki o korkakları çekici buluyor."

O gittikten sonra Quintus'a baktım. Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana doğru başını salladı, sanki karanlık bir sırı paylaşıyorduk. Sonra elindeki hançerle sosisini kesmeye koyuldu.

Öğleden sonra pegasus ahırlarına gidip dostum Karakorsan'ı ziyaret ettim.

Vay, naber patron! Ahırdaki bölmesinde holayıp sıçramaya başladı, kara kanatlarıyla havayı dövüyordu. Yoksa bana küp şeker mi getirdin?

"Şeker sana hiç yaramıyor Karakorsan, biliyorsun değil mi?"

Evet, demek bana şeker getirdin ha?

Gülüp bir avuç dolusu şeker verdim. Karakorsan'la dost-

luğumuz eskiye dayanır. Birkaç yıl önce, Luke'un iblis gemisinden kaçmasına yardım etmiştim, o günden beri sürekli bana iyiliği dokunur.

Yeni görevlere çıkacak mıyız? diye sordu. Uçmaya hazırım patron!

Burnunu okşadım. "Emin değilim dostum. Herkes sürekli yeraltı labirentlerinden bahsedip duruyor."

Karakorsan endişeyle kişnedi. Yok, yok. O iş, bu ata uymaz! Patron deli misin, Labirent'e girip ne yapacaksın. Cidden? Bir bakmışsın kendini tutkal fabrikasının tekinde bulmuşsun!

"Haklı olabilirsin Karakorsan. Ne olacak göreceğiz."

Karakorsan küp şekerleri ağzında kıtlattı. Sonra şeker komasına girmiş gibi yelesini savurdu. *Vay vay! Çok şugar şekermiş! Pekala. Patron olur da aklın başına gelir, bir yerlere uçmak istersin, bir ıslık çalman yeter. İhtiyar Karakorsan 'la kankaları senin için önüne gelene bin tekme savurur!*

Bunu aklımda tutacağımı söyledim. Sonra pegasus sürüş dersleri için ahırdan içeri bir grup genç kampçı giriverdi, gitme zamanı gelmişti. İçimde kötü bir his vardı, sanki Karakorsan'ı uzun bir süre göremeyecektim.

O gece, akşam yemeğinden sonra Quintus hepimize zırhlarımızı giydirdi, bayrak yakalamacaya gideceğiz sandık. Ama kampçılar endişeli gibiydiler. Gün içerisinde bir ara arenadaki sandıklar kaybolmuştu, içlerinde ne varsa korulara dağıldı diye düşünmüştüm.

Quintus en baştaki yemek masasında durup "Tamamdır," dedi. "Etrafımda toplanın."

Simsiyah deriler, bronz zırhlar kuşanmıştı. Meşalenin alevi kır saçlarına vurunca bir hayalete benziyordu. Bayan

O'Leary ise etrafında neşeyle hoplayıp sığıyor, yemekten arta kalanları kemiriyordu.

"İkişerli takımlar oluşturacaksınız," dedi Quintus. Herkes konuşmaya, arkadaşlarının koluna girmeye çalışınca bağırdı: "Takımları belirledik bile!"

"AAA!" Kimse bu işten mutlu olmamıştı.

"Hedefiniz basit: ölmeden altın defne tacını almak. Taç, ipek kumaşa sarılı. Her akrepte kumaş paketler var; ama yalnızca bir tanesinin içinde taç mevcut. Tacı almak için canavarı öldürmeli, bunu yaparken ölmemeye gayret etmelisiniz."

Güruh heyecanla fısıldaşmaya başladı. Görev bayağı basit gibiydi. Ne de olsa daha önce hepimiz canavar öldürmüştük, değil mi? Zaten bunun için eğitiliyorduk.

Quintus, "Şimdi herkesin eşlerini açıklayacağım," dedi. "Eş değiştirmek yok. Şikayet etmek de yok."

Bayan O'Leary "Auuuuu!" diye uluyarak başını bir tabak pizzaya gömdü.

Quintus uzunca bir el yazması çıkartıp isimleri okumaya başladı. Beckendorf, Silena Beaugard'la eş olacaktı ki Beckendorf bu durumdan epey memnun olmuşa benziyordu. Stoll biraderler, yani Travis ve Connor, beraberce bir takım oluşturuyordu. Beklenen bir şeydi bu. Her şeyi beraber yaparlardı zaten. Clarisse, Apollo Kulubesi'nden Lee Fletcher'la eşleşmişti. Apollo ok kullandığından, yakın dövüşle uzak dövüş eşleşmiş olmuştu böylece, bu ikiliyi elemek güç olacaktı. Quintus isimleri sayıp döktü, en sonunda: "Percy Jackson ile Annabeth Chase..." dedi.

Annabeth'e sırtarak "İyiymiş," dedim.

Annabeth'in tek yorumu ise "Zırhın yamuk," demek oldu ve zırh kayışlarımı düzeltti.

"Kıvırcık Çalidibi," dedi Quintus "ile Tyson."

Kıvırcık öyle bir sıçradı ki keçi postundan sıyrılıyordu az kaldı. "Ne? A... ama..."

Tyson "Hayır, hayır" dedi sızlanarak. "Bir hata olmuş. Keçi çocuk..."

"Şikayet yok dedik!" diye bağırdı Quintus. "Eşinizi bulun. Hazırlanmak için sadece iki dakikanız var!"

Tyson da, Kıvırcık da yalvarırcasına bana baktılar. Başımı sallayarak ikisine de arkanızdayım demeye çalıştım, sonra da ikisine de haydi gidin diye işaret ettim. Tyson burnunu çekti. Kıvırcık kaygıyla tahta sopasını kemirmeye başladı.

"Bir şekilde idare ederler," dedi Annabeth. "Haydi. Paçayı nasıl kurtarırsın ona bakalım esas."

Koruluğa girdiğimizde hava tam kararmamıştı, ancak ağaçların gölgelerine girince gece yarısı çökmüştü sanki. Hatta hava bile soğuktu, halbuki yazdaydık. Annabeth'le şıp diye ayak izlerini bulduk; çok sayıda bacağı olan bir şey, hızlı hızlı hareket etmişti. İzi takip etmeye başladık.

Bir derenin üstünden atladık ve yakınlardan bir yerden kırılan bir dal sesi geldi. Bir kayanın arkasına gizlendik ama meğer gelenler, ormanda düşe kalka, küfürler yağdırarak ilerleyen Stoll biraderlermiş. Babaları hırsızların tanrısıydı ama ancak bir bizon kadar sessizce hareket edebiliyorlardı.

Stoll biraderler gittikten sonra batıdaki korulukların derinlerine daldık, buradaki canavarlar daha vahşi olurdu. Balçıkla kaplı ufak bir göle bakan bir çıkıntıya gelmiştik ki Annabeth birden gerildi. "İşte, burada aramayı kesmiştik."

Ne dediğini anlamam vakit aldı. Geçen kış Nico di Angelo'yu ararken buraya vardığımızda, onu bulma umutlarımız sönmüştü. Kıvırcık, Annabeth ve ben bu kayanın

üstünde durmuştuk, onları Kheiron'a işin aslını söylemeye ikna etmişim: Yani, Nico'nun Hades'in oğlu olduğunu söylemeyecektik. O sıra aklımıza doğrusu bu gibi gelmişti. Nico'nun kimliğini saklamak istemişim. Onu bulan kişi ben olayım, ablasının başına gelenleri ben telafi edeyim istemişim. Şimdi, yani altı ay sonra, Nico'nun saçının telini dahi bulamamışım. Yüreğim burkuluyordu düşündükçe.

"Dün gece onu gördüm," dedim.

Annabeth kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

İris mesajından bahsettim. Anlatmayı bitirdiğimde, Annabeth uzun uzun koruluklardaki gölgelere baktı. "Ölümü çağırıyor? Bu hayra alamet değil."

"O hayalet aklına fime fesat dolduruyor," dedim. "İntikam peşine düşüyor."

"Evet... Kılavuzun hayalet oldu mu sonun iyi olmaz. Hayaletlerin hep kendi planları vardır. Eski hesaplan olur. Hem yaşayanlardan da tiksindirler."

"Peşime düşecek," dedim. "O hayalet bir labirentten bahsediyordu."

Annabeth başını salladı. "Parçalar yerine oturdu. Labirent'i çözmek *zorundayız*."

"Sanırım," dedim, huzurum kaçmıştı iyice. "Peki ama İris mesajını kim gönderdi? Madem Nico burada olduğumu bilmiyor..."

Korulukta bir dal çatırdadı. Kuru yapraklar savruldu. Ağaçların arasında irice bir şey hareket ediyordu, bayırın biraz ilerisindeydi.

"Bu Stoll biraderler olamaz," diye fısıldadı Annabeth.

İkimiz de kılıçlarımızı çektik.

Zeus Yumruğu'na vardık; burası batı koruluklarının tam

ortasında, kocaman bir kaya yığınıydı. Ava çıkan kampçılar genelde burada buluşurdu ama şimdi ortalıkta kimse gözük-müyordu.

"Şurada," diye fısıldadı Annabeth.

"Dur, bekle," dedim. "Arkamızda."

Çok tuhaftı. Her yanımızdan hışır hışır sesler geliyor gibiydi. Elimizde yalın kılıç, kayaların etrafında dolanıyorduk. Derken yanımızda birisi belirdi: "Merhaba."

İkimiz de hızla dönünce, ağaç nimfesi Ardıç çığlık attı.

"Şunları indirin!" diye bağırdı. "Dryadlar keskin kılıçları hiç sevmez, tamam mı?"

Annabeth "Ardıç," dedi ve rahat bir nefes aldı. "Burada ne işin var?"

"E, ben burada yaşıyorum?"

Kılıcımı indirdim. "Kayaların arasında mı?"

Açıklığın kenarına işaret etti. "Ardıçın içinde, şapşal?"

Mantıklıydı, gerçekten şapşallaşmışım. Yıllardır dryadlarla takılıyordum ama onlarla konuştuğum yoktu. Ağaçlarından çok uzağa gidemediklerini biliyordum, ağaçları yaşam kaynaklarıydı. Bunlar dışında pek bir şey bilmiyordum.

"Çocuklar, meşgul müsünüz?" diye sordu.

"Evet," dedim, "canavarla oynanan bir oyunun tam ortasındayız ve ölmemeye çalışıyoruz."

"Meşgul değiliz," dedi Annabeth. "Bir sorun mu var?"

Ardıç burnunu çekti. İpek yeniyle gözlerini sildi. "Sorun Kıvırcık. Kafası o kadar karışık ki. Yıllardır Pan'ı arar durur. Her gelişinde daha fena oluyor. İlk başta... acaba başka bir ağaçla mı görüşüyor, diye düşündüm."

Annabeth "Hayır," der demez Ardıç ağlamaya başladı. "Kıvırcık göz ucuyla olsun başka ağaca bakmaz. Arama ruhsatı yüzünden içi içini yiyor sadece."

"Yeraltına gidemez!" diye itiraz etti Ardıç. "İzin veremezsiniz."

Annabeth'in de tadı kaçmıştı. "Ama bu tek çaremiz olabilir; tabii, önce nereden başlayacağımızı bilmemiz gerek."

Ardıç, iç çekip yanağındaki yeşil renkli göz yaşını sildi. "O konuya gelince..."

Koruluklardan yine bir hışırta gelince Ardıç irkildi. "Saklanın!"

Niye diye sormama fırsat kalmadı, Ardıç *pof* diye yeşil bir sise dönuştü.

Annabeth'le arkamıza döndük. Koruluklardan bir böcek geliyordu ama ne böcek! Parıl parıl, safran sarısı parlıyordu, boyu üç metreydi, pütürlü kıskaçları, zırh misali pullu kuyruğu, kuyruğun ucunda da boyu kılıcım kadar iğnesi vardı. Bir akrepti bu. Sırtına da kızıl ipekten bir kumaş sarılmıştı.

Bu şey tıklar tıklar bize doğru gelmeye başlayınca, Annabeth, "Birimiz şunun arkasına geçsin," dedi. "Öndeki kafasını karıştırırken, diğeri kuyruğunu keser."

"Önde ben olayım," dedim. "Sende görünmezlik kepi var."

Annabeth tamam manasında başını salladı. Beraber o kadar çok kavgaya girmiştik ki birbirimizin hamlelerini ezberlemiştik. Bunu kolayca halledebilirdik. Ama koruluklardan iki tane daha akrep çıkınca işler sarpa sardı.

Annabeth hayretler içinde "Üç tane mi?!" dedi. "Bu mümkün değil! Koca ormanda canavarların yarısı bizi mi buluyor?"

Yutkundum. Tamam, bir tanesini hallederdik. Şansımız yaver giderse, iki tane. Ama üç tane? Orası şüpheli bir durumdu.

Akrepler tıklar tıklar yürüyerek bize geldiler; sırf bizi öldür-

mek için gelmişçesine çivili kuyruklarını şaklatıyorlardı. Annabeth'le sırtımızı en yakındaki kayaya dayadık.

"Tırmansak mı?" diye önerdim.

"Vakit yok," dedi Annabeth.

Haklıydı. Akrepler çoktan bizi kuşatmaya başlamıştı. O kadar yakınımıza gelmişlerdi ki etli butlu yarı tanrı ziyafetine oturacağız diye köpükler saçmaya başlayan iğrenç ağızlarını görebiliyordum.

"Dikkat et!" Annabeth kılıcının eniyle tepemize inen kılıç misali bir iğneyi savuşturdu. Kuyruğu deşmek için Dalgakıranca atıldım ama akrep hemen kılıcın gerisine kaçtı. Yan yan kayaları çıkmaya başladık; fakat akrepler peşimizden geliyordu. Bir diğerine daha kılıcımı savurdum ama bu pozisyonda saldırıya geçmek son derece tehlikeliydi. Gövdesine saldıracak olsam kuyruğu tepeme inerdi. Kuyruğuna saldırsam, kıskaçları yanlardan atılıp beni yakalayabilirdi. Tek yapabileceğimiz kendimizi savunmaktı ki buna da çok uzun süre devam edemezdik.

Yana bir adım daha attım, derken arkamda bir boşluk belirdi. En büyük iki kayanın arasındaki bir yarığa denk gelmiştim. Muhtemelen buradan bir milyon kez geçmiştim ama...

"Şuradan içeri," dedim.

Annabeth bir akrebi biçmek için kılıcını savurdu, sonra delirdin sen dercesine bana baktı. "İçeri mi?! Orası çok dar!"

"Seni korurum. Git!"

Arkama eğildi, iki kayanın arasına sığmaya çalıştı. Ardından bir çığlık attı, zırh kayışlarımı tuttu ve birden daha önce orada olmayan bir çukurun içine sırtüstü düşmeye başladım. Düşerken tepemizdeki akrepleri, mor gökyüzünü,

ağaçları görebiliyordum; ama düştüğümüz oyuk, birden bir kamera lensi gibi kapandı ve zifiri karanlığa gömüldük.

Nefes alış verişimiz kayalarda yankılanıyordu. İçerisi nemli ve soğuktu. Tuğladan yapılmışa benzer, çıkıntılı bir zeminde oturuyorduk.

Dalgakıran'ı kaldırdım. Kılıcın hafif ışıltısı, Annabeth'in korkmuş sūratini, her iki yanımızdaki küf kaplamış taş duvarları aydınlatmaya ancak yetiyordu.

"Ne-neredeyiz?" diye sordu Annabeth.

"Neredeyiz bilmiyorum ama akreplerden kurtulduk sanırım." Sakin davranmaya çalışıyordum, oysa aslında kafayı yemek üzereydim. Kayalıkların arasındaki yarık bir mağaraya açılıyor olamazdı. Burada bir mağara olsa kesinlikle bilirdim; bundan emindim. Sanki yer yarılmış, bizi yutmuştu. Yemek yediğimiz gazinonun zemininde açılıp iskeletleri yutan yarık aklıma gelmişti, bir türlü de gitmiyordu. Acaba başımıza gelen aynı şey miydi?

Biraz ışık olsun diye tekrar kılıcımı kaldırdım.

"Uzunca bir odadayız," diye fısıldadım.

Annabeth kolumu tuttu. "Bu bir oda değil. Bir koridor."

Haklıydı. Karanlık, nasıl desem, ileride daha boş gibiydi. Hani metro tūnelinde olur ya, ılık bir esinti çarpıyordu yüzümüze; ama esen hava nedense daha bir eski, daha bir tehlikeliydi.

Yürüyecek oldum ama Annabeth yolumu kesti. "Bir adım daha atma," diye uyardı beni. "Çıkışı bulmalıyız."

Annabeth gerçekten korkmuşa benziyordu.

"Tamamdır," dedim. "Tam şura..."

Lafın gerisini getirememiştim. Başımı kaldırıncaya nereden düştüğümüzü göremediğimi fark etmiştim. Tavan sapaşğılamdı ve taşlarla örüldü. Koridor da her iki yana, sonsuza

uzanıyor gibiydi.

Annabeth elimi tuttu. Başka zaman olsa utanırdım ama gömüldüğümüz bu karanlıkta, yalnızca nerede olduğunu bildiğime minnet duyabiliyordum. Bu durumda emin olduğum tek şey de buydu.

"İki adım geri gidelim," diye önerdi.

Sanki mayın tarlasında gibi iki adım geri attık.

"Tamam," dedi. "Duvarları yoklayacağım, bana yardım et."

"Ne için?"

"Daedalus'un işaretini bulmak için?" Sanki bunu bilmem gerekirmiş gibi bir ifadeyle söylemişti.

"Eh, tamam. Ne tür..."

Annabeth birden "Buldum!" dedi sevinçle. Elini duvara dayadı, ufak bir deliğe bastırdı ve mavi bir ışık belirdi. Bir Yunan sembolüydü beliren: A; yani, Antik Yunan harfi Delta.

Tavan kayarak açıldı; gökyüzünü gördük, geceydi, ışıl ışıldı yıldızlar. Ama hava bu kadar kararmış olamazdı aslında. Duvarın kenarında metal merdiven basamakları belirdi, yukarıdan bize sesleniyordu birileri.

"Percy! Annabeth!" En çok gürleyen sesin sahibi Tyson'dı besbelli ama diğerleri de bize sesleniyordu.

Kaygıyla Annabeth'e baktım. Sonra birlikte yukarı tırmanmaya başladık.

Kayalardan aşağı inince, başlarında Clarisse'yle ellerinde meşaleler tutan bir grup kampçıya denk geldik.

Clarisse üstüne basa basa "Siz ikiniz nerelerdeydiniz?" diye sordu. "Durmadan sizi arıyorduk."

"Ama biz kaybolalı daha birkaç dakika oldu?" dedim.

Kheiron eşkin bir koşuyla yanımıza geldi, arkasında Tyson ve Kıvırcık vardı.

"Percy!" diye bağırdı Tyson. "İyi misin?"

"İyiyiz," dedim. "Bir deliğe düştük."

Diğerleri kuşkuyla bir bana, bir Annabeth'e baktı.

"Gerçekten!" dedim. "Peşimize üç tane akrep düşmüştü, biz de kaçıp kayaların içine saklandık. Ama en fazla birkaç dakika oldu."

Kheiron, "Neredeyse bir saattir kayıpsınız," dedi. "Oyun bitti."

Kıvırcık fısıldayarak "Evet," dedi. "Biz kazanıyorduk ama sonra bir kiklop tepeme oturdu."

"Kazara oldu!" diye bağırdı Tyson ve hapşırıldı.

Altın taç Clarisse'nin başındaydı ama o bile kazandım diye şişinmiyordu ki bu çok acayıpti. Şüpheyle "Bir delik mi?" diye sordu.

Annabeth derin bir nefes aldı. Etrafındaki diğer kampçılara baktı. "Kheiron... gel bu meseleyi Büyük Ev'de konuşalım."

Clarisse hayretle yutkundu. "Buldunuz, değil mi?"

Annabeth dudaklarını ısırıldı. "Ben... evet. Evet, bulduk."

Bir grup kampçı soru sormaya başladı, en az bizim kadar kafaları karışmış gibiydi; ama Kheiron elini kaldırıp sessiz olun diye işaret etti. "Şimdi bunun ne zamanı ne de yeri." Kayalara uzun uzun baktı, sanki o an tehlike sezmiş gibiydi. "Hepiniz kulübelerinize. Gidin, uyuyun. İyi oynadınız ama yatma saatini geçirdiniz!"

Bir sürü fısıldaşma, bir sürü şikayet oldu ama kampçılar dağılarak uzaklaştılar; giderken kendi aralarında konuşup şüpheyle bana bakmayı da ihmal etmediler sağ olsunlar!

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi Clarisse. "En cızırdan

Luke'un neyin peşinde olduğunu."

"Durun bir saniye," dedim. "Ne demek istiyorsunuz? Ne bulmuşuz ki?"

Annabeth bana döndü, endişeden gözlerine bir karanlık çökmüştü. "Labirent girişini. Kampın ta yüreğine çıkan bir istila yolunu."

BÖLÜM DÖRT

ANNABETH KURALLARI ÇİĞNİYOR

Kheiron sabah konuşalım diye ısrar etti; *canın tehlikede ama git yat uyu, boş ver* demekten ne farkı vardı bu işin. Uyumakta zorlandım ama en sonunda uyduğumda rüyamda bir hapisane gördüm:

Yunan tuniği ve sandaletleri kuşanmış bir oğlan gördüm, heyula gibi taş bir odada bir başına çömelmiş oturuyor. Tavan açık, gece, gök yüzü gözüküyor; ama duvarlar altı metre var, hem de cilalı mermer, dümdüz, pürüzsüz. Odanın dört yanına dağılmış tahta sandıklar. Kimi çatlak, kimi devrilmiş, sanki birisi sağa sola savurmuş. Bir tanesinden bronzdan mamul aletler dökülmüş: bir pusula, bir testere, ne olduğunu anlayamadığım birkaç şey daha.

Oğlan bir köşeye sinmiş, titriyor, soğuktan veya korkudan. Her yanına çamur bulaşmış. Kolu, bacağı, yüzü çizik çizik; sanki birisi kutularla beraber buraya sürüklemiş çocuğu.

Derken çifte meşe kapılar inleyerek açılıyor. Bronz zırhlar kuşanmış iki muhafız uygun adım içeri giriyor, aralarında ihtiyar bir adamı tutuyorlar. Adamı hırpalayarak yere atıyorlar.

"Baba!" Oğlan adama koşuyor. Adamın cüppesi lime lime. Saçlarına kır düşmüş, sakalı uzun, kıvr kıvr. Burnu

kırılmış. Dudaklarından kan süzülüyor.

Oğlan ihtiyarın başını ellerinin arasına alıyor. "Sana ne yaptılar?" Sonra avazı çıktığı kadar muhafızlara bağıyor: "Hepinizi öldüreceğim!"

"Bugün kimse ölmeyecek," diyor bir ses.

Muhafızlar yana çekiliyor. Ortalarında uzun boylu bir adam, apak bir cüppe kuşanmış. Başında altın bir taç. Sakalının ucu mızrak ucu gibi sivri. Gözlerinde zalim mi zalim bir parıltı. "Daedalus, Atinalı'ya yardım ettin ki Minotor'umu öldürsün. Kızımı da bana düşman ettin."

İhtiyar "Haşmetmaapları, kızınızı kendinize siz düşman ettiniz," diyor çatlak bir sesle.

Muhafızlardan biri ihtiyarın kaburgalarına bir tekme savuruyor. Adam acıyla iniliyor. Oğlan haykırıyor: "Durdurun şunu!"

Kral, "Labirent'ini ne de seversin, madem öyle, bırakayım seni de burada kal," diyor. "Atölyen artık burası. Mucizelerini konuştur burada. Eğlendir beni. Her Labirent'e bir canavar gerek. Benim canavarım sen olacaksın!"

İhtiyar adam yine iniliyor, "Senden korkmuyorum," diyor.

Kral buz gibi bir gülümsemeye bakıyor. Oğlana dikiyor gözlerini. "Fakat her baba, oğlunun üzerine titrer, değil mi? İhtiyar, ola ki bir daha canımı sıkarsan, muhafızlar seni değil, oğlunu cezalandıracak!"

Kral tozunu savurarak muhafızlarla beraber odadan çıkıyor, kapılar sımsıkı kapanıyor üzerlerine, baba oğul karanlıkta bir başlarına kalıyor.

"Ne yapacağız?" diye soruyor oğlan, inim inim inliyor. "Baba, canına kıyacıklar!"

İhtiyar güç bela yutkunuyor. Gülümsemeye çalışıyor

ama o kanlı ağızla, bu ne fena bir manzara!

"Metin ol evladım." Yıldızlara diyor gözlerini. "Ben... bir yolunu bulacağım."

Kapılarına inen sürgü, bir ölüm hükmü gibi: *GÜÜÜM*. Ve ben soğuk terler dökerek uyanıyorum.

Ertesi sabah, Kheiron savaş divanını göreve çağırdığında, hala dizlerimin bağı titriyordu. Hepimiz kılıç arenasında buluştuk, bu bana pek tuhaf geldi. Biz kampın başına ne gelecek diye konuşuyoruz, Bayan O'Leary hakiki boyutta pembe plastik bir öküzü çiğnedikçe ciyk ciyk sesleri geliyor...

Kheiron ve Quintus silah raflarının başına durdu. Clarisse ile Annabeth yan yana oturup herkese sunum yaptılar. Tyson ile Kıvrıcık ise birbirlerinden mümkün olduğunca uzağa oturdular. Masada başka kimler mi vardı? Ağaç nimfesi Ardıç, Silena Beaugard, Travis ve Conner Stoll, Beckendorf, Lee Fletcher, hatta ve hatta yüz tane gözü olan güvenlik şefimiz Argus. İşte durum bu kadar ciddiydi. Zira Argus gerçekten ciddi bir şey olmadı mı ortalıkta gözükmezdi. Annabeth konuşurken, yüz tane mavi gözünü birden öyle bir ciddiyetle kıza dikmişti ki gözlerinin hepsine kan dolmuştu.

"Luke, Labirent girişini biliyor olmalı," dedi Annabeth. "Kampla ilgili her şeyi bilirdi."

Ses tonu hala onunla gurur duyuyor, hala ona saygı duyuyor diye düşündürttü beni, hem de Luke'un onca kötülüğüne rağmen.

Ardıç boğazını temizledi. "Geçen gece size söylemeye çalıştığım da buydu. Mağara girişi uzun süredir orada. Luke eskiden orayı kullanırdı."

Silena Beauregard kaşlarını çattı. "Madem Labirent girişini biliyordun, neden bize söylemedin?"

Ardıç'ın yüzü utançtan yemyeşil oldu. "Önem vermemiştim, bilmiyordum. Sadece bir mağara işte. Hem eski mağaralar iğrenç olur."

"Bu kız zevk sahibi," dedi Kıvırcık.

"Aslında normalde hiç ilgilenmezdim ama... söz konusu Luke olunca..." Ardıç daha da yeşillenerek utandı.

Kıvırcık öfkeyle surat astı. "Zevk sahibi dediğimi unuttun gitsin."

Quintus kılıcını cilalıyordu, "İlginç," dedi. "Siz de bu Luke denen gencin Labirent'i bir istila rotası olarak kullanmaya cesaret edeceğine inanıyorsunuz, öyle mi?"

"Aynen," dedi Clarisse. "Şayet Melez Kampı'nın içine bir canavarlar ordusu sokabilirse, sihirli sınırlarımızı aşma derdiyle uğraşmadan ormanın tam ortasında belirebilir, bizim de direnmeye fırsatımız olmaz. Şıp diye hepimizi yerle yeksan edebilir. Aylardır bunu planlıyor olmalı."

"Labirent'e izciler yolluyor," dedi Annabeth. "Bunu biliyoruz... çünkü bir tanesini yakaladık."

Kheiron "Chris Rodriguez," dedi. Quintus'a manalı manalı baktı.

"Hah!" dedi Quintus. "Hani şu şeydeki... Tamam, anladım."

"Neydeki?" diye sordum.

Clarisse bana burnundan alevler saçarak baktı. "Asıl mesele şu, Luke Labirent'te yol bulmanın çözümlerini arıyor. Daedalus'un atölyesini araştırıyor."

Önceki geceki rüyamı hatırladım: lime lime cüppe kuşanmış, kan revan içindeki ihtiyar. "Labirent'i yaratan adam."

"Evet," dedi Annabeth. "Gelmiş geçmiş en büyük mimar,

en büyük mucit. Şayet efsanelerde gerçeklik payı varsa, atölyesi Labirent'in tam ortasında olmalı. Labirent'te kaybolmadan yön bulmayı bir o bilebilir. Ola ki Luke atölyeyi bulur, Daedalus'u da ona yardıma ikna ederse Labirent'in içinde kaybolmaktan ya da ordusunu Labirent'in tuzaklarına yem etmekten paçayı sıyrır. İstedığı her yere, hızla, güvenle gidebilir. Önce Melez Kampı'na sızar, hepimizi temizler. Sonra da... Olimpos'a."

Arenada çıt yoktu, sadece Bayan O'Leary'nin oyuncak öküzünden ses çıkıyordu: *CİYYKH CUYKKK!*

En nihayetinde Beckendorf kocaman ellerini masaya koydu. "Şimdi filmi geri saralım. Annabeth, 'Daedalus'u ikna ederse' mi dedin? Daedalus ölmemiş miydi?"

Quintus homur homur homurdandı. "Umarım öyledir. Ne kadar önce yaşamıştı, üç bin yıl önce mi? Yaşasa bile, hatırlayın ne der eski öyküler, Labirent'ten kaçmış, öyle değil mi?"

Kheiron'un içi içini yiyordu, toynakları ile yeri dövüyordu. "Mesele de bu ya, sevgili Quintus. Kimse bilmiyor. Rivayet muhtelif... Hani Daedalus hakkındaki can sıkıcı rivayetler de öyle çok ki... Bunlardan bir tanesine göre ömrünün son demlerine geldiğinde Labirent'in derinlerine kaçıp kaybolmuş. Hala orada olabilir."

Rüyamdaki ihtiyarı düşündüm. Zayıf, dokunsan kırılacak halde, bir ayağı çukurda gibiydi. O ihtiyarın üç bin sene bir yana dursun, bir hafta daha dayanacağı şüpheliydi.

Annabeth herkese bakıp "İçeri girmemiz şart," dedi. "Atölyenin yerini Luke'dan önce bulmalıyız. Daedalus yaşıyorsa, onu Luke'a değil, bize yardım etmeye ikna etmeliyiz. Ariadne'nin ipi hala duruyorsa asla Luke'un eline geçmeli."

"Bir saniye, bir saniye," diyerek araya girdim. "Saldırıya uğramaktan korkuyoruz madem, neden girişi patlatmıyoruz? Koruluğa açılan tüneli kapatsak?"

Kıvrıkcık "Süper fikir!" dedi. "Ben bir koşu dinamiti getireyim!"

Clarisse öfkeyle haykırdı. "Aptal! O kadar kolay mıydı? Phoenix'teki Labirent girişinde aynısını denedik. O işin sonu hayırla bitmedi."

Annabeth de onu onaylayarak kafa salladı. "Percy, Labirent sihirli bir yapı. Girişlerinden sadece bir tanesini dahi mühürlemek için bile muazzam bir kudret gerekir. Clarisse, Phoenix'teyken bina yıkımlarında kullanılan güllerden birisini getirip koca binayı yerle yeksan etmeyi denedi. Sonucunda Labirent girişi altı üstü bir metre oynadı. Elimizden en fazla Luke'un Labirent'te yol bulmasına engel olmak gelebilir."

Lee Fletcher, "Dövüşebiliriz," dedi. "Artık giriş nerede biliyoruz. Bir savunma hattı oluşturur, onları bekleriz. Bir ordu gelecek olsa bile bizi yaylarımız hazır bekler halde bulur."

Kheiron, Lee'ye katılarak "Muhakkak ki savunma oluşturacağız," dedi. "Ama ne acı ki Clarisse haklı. Sihirli sınırlarımız yüzlerce yıl boyunca bu kampın emniyetli bir yer olmasını sağladı. Şayet Luke kampın merkezine koca bir canavar ordusu salacak olursa... onları yenecek gücümüz olmayabilir."

Kimse duyduklarından memnun olmamıştı. Kheiron genelde neşesini korumaya çalışır, geleceğe umutla bakmaya çalışırdı. O bile dayanamayız diyorsa, bu hiç hayra alamet değildi.

Annabeth üstüne basa basa "Önce Daedalus'un atölye-

sine ulaşmalı," dedi. "Ariadne'nin ipini bulup Luke'un el sürmesini engellemeli."

"Ama kimse Labirent'te yolunu bulamaz ki!" dedim. "Bizim kaybolmayacağımız ne malum?"

"Labirent'in mimarisini yıllardır inceliyorum," dedi Annabeth. "Konu Daedalus'un Labirent'i olunca elime kimse su dökemez."

"Ama sadece okudun, görmedin ki?"

"E, olsun."

"Bu yetmez."

"Yetmeli."

"Yetmiyor."

"Sen bana destek mi olacaksın, köstek mi?"

Fark ettim ki Annabeth'le atışmamızı tenis maçı izler gibi izliyor herkes. Ardından da Bayan O'Leary'nin gacırcı gucur oyuncak öküzü tam kafasından canhıraş bir CİYAK! sesi ile patlamaz mı!

Kheiron boğazını temizledi. "Sırayla gidelim. Önce bize bir görev gerek. Birisi Labirent'e girmeli, Daedalus'un atölyesini bulmalı, Luke'un kampımıza girmek için Labirent'i kullanmasına engel olmalı."

Clarisse "Hepimiz bu göreve kimin önderlik edeceğini biliyoruz," dedi. "Annabeth."

Herkes fısır fısır konuşmaya başladı, bu konuda anlaşıl-mış gibiydi. Annabeth ta çocukluğundan beri kendi görevine çıkmayı bekliyordu; ama nedense bu durum onu endişelen-dirir gibiydi.

"Clarisse, sen de benim kadar uğraştın," dedi. "Sen de gitmelisin."

Clarisse olmaz manasında kafa salladı. "Bir daha oraya gitmem."

Travis Stoll bunu duyunca güldü. "Yoksa sen korkuyor musun bakayım? Koca Clarisse, korkak bir tavuk ha?"

Clarisse hemen ayaklandı. Travis'i şimdi öğütüp yutacak diye düşünürken sesi titreyerek cevap verdi. "Velet, sen bir halattan anlamıyorsun. Asla oraya girmem! Asla!"

Sonra fırtına gibi çıktı arenadan.

Travis koyun gibi etrafına bakındı. "Ama ben..."

Kheiron elini kaldırıp işaret ederek Travis'i susturdu. "Zavallı kız kötü bir yıl geçirdi. Şimdi, bu göreve Annabeth'in önderlik etmesinde mutabık mıyız?"

Quintus haricinde herkes evet manasında kafa salladı. Kollarını göğsünde kavuşturup masaya uzun uzun baktı. Galiba benden başka kimse durumu fark etmemişti gerçi.

"Pekala." Kheiron bu kez Annabeth'e döndü. "Hayatım, Kahin'i ziyaret vaktin geldi. Yanımıza tek parça dönersen şayet, sonraki adımımızın ne olacağını tartışırız."

Annabeth'in Kahin'den dönüşünü beklemek, Kahin'i bizzat ziyaret etmekten daha zormuş meğer.

Kahin'in kehanetlerini daha önce iki defa dinlemiştim, tiki Büyük Ev'in tozlu tavanarasındaydı, Delfi'nin ruhu olan Kahin bu tavan arasında, mumyalanmış bir hippo kadının bedeninde uyuyordu. İkinci defasındaysa Kahin korulukta ufak bir gezintiye çıkmıştı. Aklıma geldikçe kabuslarıma girer.

Kahin'in varlığı bana hiç tehdit oluşturmamıştı ama türlü hikayeler duymuştum: Deliren kampçılar mı dersiniz, gerçeklerden ayırt edilemeyecek hayaller görüp korkudan ölenler mi...

Arenada volta atmaya başladım. Bayan O'Leary öğle yemeğini yiyordu ki bu yemek elli kilo sığır kıyması ve çöp

kutusu kapağı büyüklüğünde köpek bisküvilerinden müteşekkildi. Hangi evcil hayvan dükkanından alınırdı ki böyle yemekler? Mümkün değildi.

Kheiron, Quintus ve Argus ile derin bir sohbeta dalmıştı. Bir konuda tartışıyorlar ama bir türlü uzlaşamıyorlar gibiydi. Quintus sürekli kafasını iki yana sallayıp itiraz ediyordu.

Arenanın diğer ucunda Tyson ile Stoll biraderler minyatür bronz at arabaları yarıştıyorlardı; Tyson bu arabaları zirhlardan arta kalanlardan yapmıştı.

Volta atmayı bıraktım, arenadan çıktım gittim. Tarlaların öte ucundaki Büyük Ev'in tavanarası penceresine baktım; karanlık, tek bir kıpırtı yok... Neden bu kadar uzun sürüyordu, ne tutuyordu Annabeth'i? Emin olduğum şey, kendi görevimi almamın bu kadar uzun sürmediği idi.

Bir kız fısıldadı: "Percy."

Çalıkların içinde Ardiç duruyordu. Etrafında bitkiler olunca neredeyse görünmez oluyordu bu nimfeler, aklım almıyordu bu işi.

Acilen yanına gelmem için işaret etti. "Şunu bilmen gerek: mağaraların etrafında yalnızca Luke'u görmedim."

"Ne demek istiyorsun?"

Ardiç arenaya doğru bir bakış attı. "Dilimin ucuna kadar geldi, söyleyecektim ama o da oradaydı."

"Kim?"

"Kılıç ustası. Kayalıkları dürtüp duruyordu."

Midemde bir kasılma hissettim. "Quintus mu? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Ben zamanı dikkate almam. Bir hafta önceydi galiba, ilk geldiği zaman."

"Orada ne işi varmış? İçeri girdi mi?"

"Emin değilim. Percy, ama o adam tüylerimi diken diken

ediyor. Kayaların olduğu açıklığa geldiğini görmedim bile. Bir anda orada belirdi. Kıvırcık'a bu işin son derece tehlikeli olduğunu anlat lütfen..."

"Ardıç?" Arenadan gelen ses Kıvırcık'a aitti. "Nereye kayboldun?"

Ardıç iç çekti. "Arenaya gitsem iyi olacak. Anlattıklarımı unutma. O adama güvenme!"

Arenaya koştu.

Büyük Ev'e baktım yeniden; uzun uzun, daha da huzursuz bir halde. Ya Quintus bir işler karıştırıyorsa... Annabeth' in tavsiyesine ihtiyacım vardı. Ardıç'ın anlattıklarından bir şey çıkartabilirdi. Ama nereye kaybolmuştu böyle? Kahin'le ne yaparsa yapsın, bu kadar uzun sürmemesi gerekirdi.

En sonunda artık dayanamadım.

Kurallara aykırıydı ama kimsenin baktığı da yoktu. Bayır aşağı koşup tarlalara yöneldim.

Büyük Ev'in salon kısmı tuhaf bir biçimde sessizdi. Gözlerim şöminenin başında oturup kağıt oynayan, üzümü sapıyla götürürken satirleri azarlayan Dionisos'u burada görmeye alışmıştı ama Bay D. hala dönmemişti.

Koridorda ilerledim, döşemeler ayaklarımın altında gacırgucur ediyordu. Merdivenin başına gelince duraladım. Dört kat üstte tavan arasına açılan kapak vardı. Annabeth orada bir yerlerde olmalıydı. Öylece durup sesleri dinledim. Ama duyduğum, duymayı beklediğim şey değildi.

Hıçkırarak ağlama sesleri... Hem de tam altımdan...

Merdivenlerin altına geçtim. Bodrum kapısı açıktı. İşin aslı, Büyük Ev'de bodrum katı olduğundan bile haberim yoktu. Aşağı şöyle bir baktım, en uzak köşede iki kişi olduğunu gördüm. Ambrosia ve çilek reçeli dolu kasalar üst üste

dizilmişti, bu iki kişi de bunların arasında oturuyorlardı. Birisi Clarisse'ydi. Diğeri de İspanyol asıllı bir delikanlı; yırtık pırtık kamuflaj pantolonu ve kirli siyah bir tişört giymişti. Saçları yağlanmış, birbirine yapışıp keçeleşmişti. Kendi kendine sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Chris Rodriguez'di bu, Luke'un tarafına geçen melez çocuk.

"Haydi," diyordu Clarisse, Chris'e. "Biraz daha nektar al."

"Sen gerçek değilsin Mary, bir hayalsin!" Chris köşeye çekildi. "Gi-git buradan."

"Adım Mary değil." Clarisse son derece nazik, son derece kederliydi. Clarisse'nin bu şekilde konuştuğunu rüyamda görsem inanmazdım. "Adım Clarisse. Hatırla lütfen."

"Kara!" diye bağırdı Chris. "Zifiri kara!"

Clarisse dil dökmeye devam etti. "Dışarı gel. Gün ışığı iyi gelir."

"Bin... bin tane kafatası. Toprak şifa veriyor ona, hiç durmadan."

"Chris!" Clarisse artık yalvarmaya başlamıştı. Sanki dokunsan ağlayacak haldeydi kızcağız. "İyileşmen gerek. Lütfen. Bak Bay D. yakında dönecek. Delilik ondan sorulur, seni düzeltebilir. N'olur dayan biraz."

Heyhat, Chris köşeye sıkışmış bir fare gibi, yabani ve çaresiz bir halde bakıyordu. "Çıkış yok Mary. Çıkış yok."

Sonra Chris göz ucuyla beni gördü ve korkudan boğuluyormuş gibi haykırdı. "Poseidon'un oğlu! Dehşet saçıyor!"

Geri kaçtım, Clarisse beni görmedi umarım diyordum içimden. Üstüme atılmasını, bana bağırmasını duymak için tetikte bekledim; fakat bunun yerine kederli yalvarışlarla Chris'le konuşmaya devam etti, onu nektarı içmeye ikna etmeye çalıştı. Belki Chris'in gördüğü bir sanrıydı diye aldı-

riş etmemişti ama... *Poseidon'un oğlu mu?* Chris bana bakarak konuşmuştu ama neden benden bahsettiğini düşünmüyordum?

Hele Clarisse'nin şefkat göstermesi... Bu kızın birinden hoşlanabileceğini bile düşünmezdim ama Chris'in adını öyle bir söylüyordu ki... Clarisse, Chris'i taraf değiştirmeden önce de tanıyordu. Düşündüğümde de iyi tanıyormuş onu meğer. Şimdi Chris karanlık bir bodrumda, dışarı çıkmaktan korkar bir halde, Mary diye birisinin adını sayıklıyordu. Demek Clarisse'nin Labirent'e adım bile atmak istememesine şaşmamak gerekirmiş. Acaba orada Chris'in başına ne gelmişti?

Tepemden bir gacırtı geldi, sanki tavanarasının kapağı açılmıştı, hemen ön kapıya koştum. Bu evden hemen çıkmalıydım.

"Hayaüm," dedi Kheiron, "başardın."

Annabeth arenaya adım attı. Taş sıralardan birine oturdu ve gözlerini yere dikti.

Quintus "Eee?" diye sordu.

Annabeth önce bana baktı. Beni uyarmaya mı çalışıyordu, gözlerinde yalnızca korku mu vardı yoksa, bilemiyordum. Sonra Quintus'a iyice baktı. "Kehaneti aldım. Daedalus'un atölyesini bulma görevinde önder benim."

Kimse bu işe sevinmedi. Yani, tamam, hepimiz Annabeth'i severdik, bir görevi olsun artık derdik; ama bu görev delicesine tehlikeliydi. Hele de Chris Rodriguez'in başına gelenleri gördükten sonra, Annabeth'i o acayip Labirent'e bir daha inerken düşünmek bile istemiyordum.

Kheiron toynağının tekiyle arenanın kumlarını eşeledi. "Tatlım, kehanet tam olarak nedir? Kelimesi kelimesine bilmemiz çok önemli."

Annabeth derin bir nefes aldı. "Eee... şey... eh, şöyle: *Sonsuz Labirent'in zifiri karanlığına dalacak...*"

Bekledik.

"Ölü, hain ve kayıp peyda olacak."

Kıvırcık bir anda doğruldu. "Kayıp! Bu Pan olmalı! Harika!"

"Ama ölü ve hainle beraber," diye ekledim. "Çok da harika değil."

Kheiron "Ve?" diyerek devam etmeye zorladı Annabeth'i. "Ya sonrası?"

"*Hayalet kralın eliyle batacak yahut çıkacak. Athena çocuğu son direnişte.*"

Herkes endişeyle, gözlerini kaçırarak etrafa bakındı. Annabeth, Athena'nın kızıydı, son direniş de hoş bir şey olmasa gerekti.

"Aman canım... hemen bir sonuca varmayalım," dedi Silena. "Annabeth, Athena'nın tek çocuğu değil ya?"

"Tamam da hayalet kral kim?" diye sordu Beckendorf.

Kimse yanıt vermedi. Nico'nun ruh çağırıldığını gördüğüm İris mesajını düşündüm. İçimde kötü bir his vardı, kehanet buna bağlanacaktı.

"Başka mısra yok mu?" diye sordu Kheiron. "Kehanet tam değil gibi?"

Annabeth tereddüt etti. "Tam hatırlamıyorum."

Kheiron kaşlarını çattı. Annabeth'in hafızası dillere destandı. Duyduğu tek bir sözcüğü bile unutmazdı.

Annabeth oturduğu yerde sağa sola kaykıldı. "Bir şey daha... *Kahraman son nefesini verecek.*"

"Ve?" diye sordu yine Kheiron.

Annabeth ayağa kalktı. "Bakın, işin kilit noktası Labirent'e inmem gerektiği. Atölyeyi bulmalı, Luke'a mani olmalıyım."

Ve... yardıma ihtiyacım var." Bana döndü. "Geliyor musun?"

Bir saniye bile düşünmedim. "Ben varım."

Gülümsedi Annabeth, günlerdir ilk kez gülüyordu ama her şeye bedeldi bu gülüş. "Kıvırcık, sen de, değil mi? Yaban tanrı seni bekler."

Kıvırcık sanki bir anda yeraltına inmekten ne kadar nefret ettiğini unuttu. 'Kayıp' sözcüğü ile içi içine sığmaz olmuştu. "Yolda atıştırmak için teneke kutu cilayım bari!"

"Ve Tyson!" dedi Annabeth. "Sen de bana lazımsın."

"Yaşa! Bam-küt-pat zamanı geldi!" Tyson sevinçle ellerini öyle bir çırpıtı ki bir köşede sızmış uyuyan Bayan O'Leary uyandı.

"Annabeth, bekle," dedi Kheiron. "Bu dediğin kadim yasalara aykırı. Bir kahramana yalnızca iki kişi eşlik edebilir."

"Hepsine ihtiyacım var," dedi Annabeth ısrarla. "Kheiron, bu çok önemli."

Nasıl bu kadar emindi söylediklerinden, bilmiyordum; ama Tyson'ı da yanında istemesi beni mutlu etmişti. Onu arkada bırakmaya içim elvermezdi. Hem kocamandı, kuvvetliydi, mekanik şeyleri çözmekte de üstüne yoktu. Dahası, satirlerin aksine, kikloplar yeraltında sorun çıkarmazlardı.

Kheiron endişeyle kuyruğunu firdöndürüyordu. "Annabeth bak, iyi düşün. Kadim yasalara karşı gelmiş olacaksın, bunun her zaman bir bedeli olur. Geçen kış beş kişi Artemis'i kurtarmak için göreve çıktınız. Yalnızca üçünüz geri dönebildi. Bunu bir düşünsene. Üç, kutlu bir sayı. Üç Kader, üç Furia, Kronos'un Olimposlu üç oğlu var. Pek çok tehlikeye karşı direnebilecek iyi, güçlü bir sayı. Dört... biraz riskli olur."

Annabeth derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Ama mecburuz. Lütfen."

Kheiron bu işten hoşlanmamıştı, sezebiliyordum. Quintus da bizi inceliyordu, sanki hangimiz sağ dönecek, onun hesabını yapıyordu.

Kheiron şöyle bir iç geçirdi. "Pekala. Şimdi bu toplantıya bir son verelim. Göreve gidecekler hazırlansın. Yarın şafakla beraber Labirent'e iniyorsunuz."

Divan dağılırken Quintus beni bir kenara çekti.

"İçimde kötü bir his var," dedi.

Tam o sırada Bayan O'Leary geldi yanımıza, sevinçle kuyruğunu sallıyordu. Ağzındaki kalkanı ayağıma atınca kalkanı alıp fırlattım. Quintus, cehennem tazısının kalkanın peşinden çılgın gibi koşmasına baktı. Aklıma Ardiç'ın söyledikleri geldi, Labirent'in girişinde dolanıyordu Quintus. Ona güvenmiyordum ama bana baktı, gözlerinde samimi bir endişe gördüm.

"Aşağı inmeniz hoşuma gitmiyor," dedi. "Hiçbirinizin oraya inmenizi istemem. Ama madem ineceksiniz, söyleyeceklerim kulağına küpe olsun. Labirent'in varoluş amacı insanları kandırmak. Labirent aklınızı çecek. Bu melezler için son derece tehlikeli bir şey. Bizlerin aklı çabuk çelidir."

"Sen oraya girdin mi hiç?"

"Çok uzun zaman önce." Sesi çatallandı birden. "Kıl payı kurtardım canımı. Oraya girenlerin çoğu benim kadar talihli olmaz."

Omzumu tuttu. "Percy, daima en önemli şeyi düşün. Bunu yapabilirsen, yolu bulabilirsin. Bir de sana vermek istediğim bir şey var."

Bana ufak, gümüş bir tûp verdi. O kadar soğuktu ki neredeyse elimden düşürecektim.

"Bir düdük mü bu?" dedim.

"Köpek düdüğü," dedi Quintus. "Bayan O'Leary'yi çağırmak için."

"Hımmm, sağ ol ama..."

"Labirent'te ne faydası mı olacak? Bir faydası olacağından yüzde yüz emin değilim. Yalnız şu da var ki Bayan O'Leary bir cehennem tazısı. Çağrıldığında hemen gelir, nerede olduğu önemli değil. Bu sende olursa kendimi daha iyi hissederim. Gerçekten gerekirse kullan, ancak dikkat et, düdük Stigya buzundan yapılma."

"Ne buzu, ne buzu?"

"Styks Irmağı'nın suyu yani. Bu düdüklere üretmek çok zor. Çok narin olurlar. Sıcakta erimez ama üflediğinde dağılır. Anlayacağın, sadece bir kere kullanabilirsin."

Aklıma eski düşmanım Luke geldi. İlk görevime çıkmadan hemen önce Luke da bana bir hediye vermişti. Meğer verdiği sihirli ayakkabılar beni ölüme sürükleyecekti. Quintus çok şefkat gösteriyordu. Ne de endişeliydi. Üstelik Bayan O'Leary de onu çok seviyordu, bu bir şey ifade etmeliydi herhalde. Cehennem tazısı ayağımın dibine salyalarını bulaştırdığı kalkanı attı ve heyecanla havladı.

Aklımdan Quintus'a güvenmemem gerektiği geçtiği için utanıyordum. Ama artık yoğurdu üfleyerek yiyordum, bir kere Luke'a güvenmişim ve başıma gelmedik kalmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim Quintus'a. Buz gibi düdüğü cebime attım ve kendi kendime söz verdim. Bu düdüğü asla kullanmayacaktım. Koşa koşu Annabeth'i bulmaya gittim.

. . .

Kampta kaldığım yıllar boyunca bir kerecik olsun Athena kulübesine girmemiştim.

Gümüşü bir binaydı, öyle ahım şahım sayılmazdı, beyaz perdeler örtüyordu pencereleri, kapının üstüne taştan bir baykuş oyulmuştu. Bu oyma baykuşun oniks taşından gözleri içeri girerken beni takip ediyordu sanki.

"Kimse yok mu?" diye seslendim içeriye.

Çıt çıkmadı. İçeri adım attığım anda nefesim kesildi. Bu mekan, zehir gibi zeki çocuklar için bir atölyeydi. Ranzaların tümü bir duvara yığılmıştı, sanki burada kalanların umurunda değildi uyku. Odanın çoğu atölyeler, masalar, alet edevat ve silahla doluydu. Odanın karşısında eski el yazmaları, deri ciltli ve karton kapaklı kitaplarla dolu kocaman bir kütüphane vardı. Mimarların kullandığı türden, cetveli ve açölçerli bir çizim masası duruyordu bir köşede, sağı solu üç boyutlu bina modelleriyle çevriliydi. Tavana devasa savaş haritaları yapıştırılmıştı. Pencerelere de bronz göğüs-lükleri gün ışığıyla parıldayan çeşitli zırhlar asılıydı.

Odanın en ucunda eski el yazmalarını karıştıran Annabeth duruyordu.

"Tak, tak, bil bakalım kim geldi?" dedim.

Şaşkınlıkla arkasını döndü. "A! Merhaba, geldiğini duymadım."

"Sen iyi misin?"

Elindeki el yazmasına bakıp kaşlarını çattı. "Bir araştırma yapıyordum. Daedalus'un Labirent'i o kadar ama o kadar büyük ki. Bir sürü rivayet var, biri birine uymuyor. Haritaların başı sonu belirsiz."

Quintus'un dedikleri aklıma geldi; bu Labirent insanın aklını çelmek, dikkatini dağıtmak için vardı. Yoksa Annabeth

bunu şimdiden yaşıyor muydu?

"Bir şekilde hallederiz," dedim.

Annabeth öyle dağılmıştı ki... Saçlarını açmıştı ve hepsi birbirine dolanmış, gözlerinin üstüne sarı bir perde gibi inmişti. Gri gözleri kararmıştı sanki.

"Ta yedi yaşımdan beri bir görevin başına geçmek istiyordum," dedi.

"Muhteşem bir iş çıkaracaksın."

Minnetle bana baktı, sonra raflardan çekip indirdiği onca kitaba, yazmaya daldı gözleri. "İçimde bir kurt var Percy. Belki senden bunu istememeliydim. Tyson'dan da, Kıvrık'tan da..."

"Aman canım, hepimiz dostuz. Hayatta kaçırmazdık bu işi."

"Ama..." Sustu.

"Ne oldu? Kehanet mi geldi aklına?"

"Neyse, her şey yolunda gider eminim," dedi cılız bir sesle.

"Son satır neydi Annabeth?"

Annabeth bu sorunun ardından beni şaşkırtan bir şey yaptı. Gözleri doldu, kollarını iki yana açtı.

Öne atılıp ona sarıldım. Öyle tuhaf bir heyecan kaplamıştı ki içimi, sanki bir kelebek sürüsü midemdeki bir rock konserinde, delicesine kafa sallıyordu. Annabeth'in saçları limon sabunu kokuyordu. Tir tir titriyordu.

"Kheiron haklı olabilir," dedi kekeleyerek. "Kuralları çiğniyorum. Ama elimden başka bir şey gelmiyor, çözüm bulamıyorum. Üçünüz de bana lazımsınız. En doğrusu bu olacak."

Güç bela "O halde dert etme," dedim. "Daha önce de bir sürü iş geldi başımıza, hep üstesinden geldik."

"Bu kez farklı. Hiçbirimize... hiçbirinize bir şey olsun istemem."

Birisi boğazını temizledi, arkamdan geliyordu sesi.

Bu, Annabeth'in anne tarafından kardeşlerinden birisi, Malcolm'du. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Eee, şey, pardon," dedi. "Annabeth, okçuluk talimi başlıyor da. Kheiron seni çağdırmamı istedi."

Annabeth'ten uzaklaştım. Salak salak "Haritalara bakıyorduk da," dedim.

Malcolm uzun uzun bana baktı. "Hmm belli."

Annabeth, "Kheiron'a söyle, hemen geliyorum," der demez Malcolm fişek gibi fırlayıp gitti.

Annabeth ıslak gözlerini ovuşturdu. "Haydi git Percy. Ok talimine gideyim ben de."

"Annabeth?" dedim. "Kehanet var ya. Hani 'bir kahraman son nefesini verecek'..."

"Hangi kahraman diye merak ediyorsun, değil mi? Bilmiyorum."

"Hayır. Başka bir şey. Düşündüm de genellikle kehanetlerin son satırı bir öncekiyle kafiyeli oluyor. Acaba... son sözcük *ölecek* miydi?"

Annabeth gözlerini yerdeki yazmalara dikti. "Gitsen iyi olur Percy. Göreve hazırlan. Ben... yarın sabah görüşürüz. Haydi."

Onu orada öylece, başı sonu belirsiz haritalara bakar halde bıraktım. Ama içimi bir endişe kaplamıştı bile, bizim bu görevden sağ dönececektik.

BÖLÜM BEŞ

NICO ÖLÜLERE ÇOCUK MENÜSÜ ISMARLIYOR

Göreve gitmeden önce bir güzel uyku çekersin en azından, değil mi?

Ne gezer.

O gece rüyamda *Prenses Andromeda* gemisinin özel kamarasındaydım. Pencereler açıktı, ay ışığı vuran denize bakıyordu. Kadife perdeleri soğuk bir rüzgar oynatıyordu.

Luke, Kronos'un altın lahdinin önündeki İran halısının üzerinde diz çökmüştü. Ay ışığında Luke'un sarı saçları bembeyaz olmuştu. Üstüne bir Antik Yunan kitonu ve omuzlarından aşağı süzülen bir tür pelerin olan, beyaz bir *himation* giymişti. O apak kıyafetlerle sanki bu zamandan değildi, gerçek bile değildi, Olimpos Dağı'ndaki ufak tanrılardan biri gibiydi. Onu son gördüğümde paramparçaydı her yanı, baygındı, Tamalpais Dağı'ndan düşüp çok kötü yaralanmıştı. Şimdi kusursuz gözüküyordu. Hatta neredeyse aşırı sağlıklıydı.

"Efendimiz, casuslarımız başarılı oldu," dedi. "Melez Kampı tam öngördüğünüz gibi bir görev ekibi yolluyor. Pazarlıkta üstümüze düşeni yaptık sayılır."

Mükemmel. Kronos konuşmuyordu; sözcükleri zehirli bir hançer gibi deşiyordu zihnimi. Zalimliği kanı donduruyordu. *Yön bulma işini halledince öncü gruba bizzat ben önderlik*

edeceğim.

Luke bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kapadı. "Efendimiz, belki acele etmiş olursunuz. İsterseniz Krios veya Hyperion başa geçsin..."

Hayır. Son derece katıydı bu sessiz ses. Ben başa geçeceğim. Davamıza bir yürek daha katılsa kafi gelecek. En sonunda Tartarus'un diplerinden çıkabileceğim.

"Ama efendimiz, suretiniz..." Luke'un sesi titriyordu.

Luke Castellan, bana kılıcını göster.

Birden irkildim. Luke'un soyadını daha önce hiç duymamıştım. Aklıma bile gelmemiştii öğrenmek.

Luke kılıcını kınından sıyırdı. Arkadan Bıçaklayan'ın her iki yanı keskin ağzı ışıllı ışıllı parladı. Yarı çelik, yarı ilahi bronzdandı bu kılıç. Bu kılıcın ucunda can vermeme kaç kere ramak kalmıştı. Kötücül bir silahtı, hem ölümlülerin hem canavarların canını alabiliyordu. Korktuğum tek silah varsa o da Arkadan Bıçaklayan'dı.

Bana biat ettin diyerek durumu hatırlattı Kronos. Yemin ettin, yeminin nişanesidir bu kılıç.

"Evet efendim. Sadece..."

Güç istedin, verdim. Şimdi kimse kılına dokunamaz. Az kaldı, hem tanrıların hem ölümlülerin dünyasına hükmedeceksin. Öcünü almak istemiyor musun Luke? Olimpos'un yok olduğunu görmeyi istemiyor musun?

Luke tepeden tırnağa titredi. "Evet."

Laहित ışıldadı, odayı altın bir ışık doldurdu. Madem öyle, vurucu gücü hazırla. Pazarlık tamama erince harekete geçeceğiz. Önce Melez Kampı yanıp kül olacak. Baş belası kahramanları halledince Olimpos'a doğru yola çıkacağız.

Kamaranın kapısı vuruldu. Lahdin ışığı söndü. Luke ayağa kalktı. Kılıcını kınına geri soktu, bembeyaz kıyafetini düzeltip

derin bir nefes aldı.

"Gir."

Kapı açıldı. İçeri hıslaya tıslaya, sürüne sürüne iki tane drakon girdi. Bunlar bacak yerine yılan gövdesine sahip yılan kadınlardı. Ortalarında da okuldaki alışma turundaki empusa ponpon kız, Kelli vardı.

Kelli gülümseyerek "Merhaba Luke," dedi. Kırmızı bir elbise giymişti, muhteşem gözüküyordu ama asıl halini biliyordum. Neler gizlediğini biliyordum: birbirinden farklı iki bacak, kızıl gözler, sivri dişler ve alev alev saçlar.

"Ne var iblis?" Luke buz gibiydi. "Sana beni rahatsız etme demiştim."

Kelli dudaklarını büzdü. "Hiç hoş değil bu söylediklerin. Gergin görünüyorsun. Şöyle bir omuzlarını ovayım mı, ister misin?"

Luke geri adım attı. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Yoksa defol git!"

"Bugünlerde neden böyle huysuzsun bilmiyorum. Eskiden ne güzel takılırdık."

"O dediklerin Seattle'daki çocuğa yaptıklarını görmeden önceydi."

"Aman, o çocuk önemsizdi," dedi Kelli. "Çerez niyetine, gerçekten. Kalbim sana ait, biliyorsun Luke."

"Sağ ol, almayayım. Şimdi söyleyeceğini söyle, yoksa defol."

Kelli omuz silkti. "Tamam. İstedikğin gibi, öncü ekip hazır. Gidebili-

Kelli birden kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu Luke.

"Bir varlık hissediyorum," dedi Kelli. "Luke, uyanık değil-sin, gözün kör olmuş. İzleniyoruz."

Kız kamarayı baştan sona taradı. Sonra gözlerini tam üstüme dikti. Yüzü bir cadının yüzüne dönüştü. Dişlerini gösterip üzerime atıldı.

Yatakta hızla doğruldum, kalbim küt küt atıyordu. Yemin ederim empusanın dişleri boğazıma gelmişti neredeyse.

Tyson yan ranzada horul horul uyuyordu. Onun gürültüsüyle biraz olsun sakinleştim.

Kelli rüyada varlığını nasıl fark etmişti? Neyse ki bilmek istediğimden fazlasını öğrenmiştim. Bir ordu hazırlamışlardı. Kronos bizzat ordunun başında olacaktı. Tek eksikleri Labirent'te nasıl yön bulacaklarını bilmekti, sonra Melez Kampı'nı basıp yok edeceklerdi, Luke'a göre bu iş belli ki çok yakında olacaktı.

İçimden geceyarısı olmuş falan dinlemeyip Annabeth'i uyandırmak geçiyordu. Sonra odanın haddinden fazla aydınlık olduğunu fark ettim. Tuzlu su çeşmesinden mavi-yeşil bir parlaltı yayılıyordu, önceki gece bu kadar parlak, bu kadar uyarıcı değildi. Su adeta bir şeyler söylüyordu.

Yataktan kalkıp çeşmenin yanına vardım.

Drahmi isteyen bir ses gelmiyordu bu kez. Sanki çeşme hamleyi benden bekliyordu.

Yatağa dönseydim keşke. Halbuki aklıma önceki gece gördüğüm şey gelmişti: Styks Irmağı'nın kıyısındaki Nico'nun o tuhaf hali.

"Bana bir şey söylemek istiyorsun," dedim çeşmeye.

Bir yanıt gelmedi.

"Pekala," dedim. "Bana Nico di Angelo'yu göster."

Çeşmeye para bile atmamıştım ama bir sorun çıkmadı. Sanki sudaki görüntüyü, haberci tanrıça İris dışında bir güç yönetiyordu. Su parıldadı. Nico belirdi ama artık Yeraltı

Dünyası'nda değildi. Yıldızlı bir gecede, bir mezarlığın başında duruyordu. Dört bir yanından heyula gibi söğütler yükseliyordu.

Mezar kazıcıları izliyordu Nico. Bir çukurdan kürek sesleriyle beraber toprak fıskırıyordu. Nico kara bir pelerin kuşanmıştı. Sisli bir geceydi. Ilıktı, nemliydi, kurbağa vıraklamaları sökün ediyordu. Nico'nun ayağının dibinde büyük bir alışveriş poşeti duruyordu.

"Yeterince derin mi?" diye sordu Nico. Bunalmış, kızmış gibiydi.

"Az kaldı efendim." Bu ses daha önce Nico'nun yanında gördüğüm o belli belirsiz ışıldayan insan silüetinden, o hayalenden geliyordu. "Lakin efendim, söylediğim gibi, ne gerek var bunca zahmete? Ben size akıl veriyorum ya?"

"İkinci bir görüş istiyorum!" Nico parmaklarını şıklatınca kazma işi durdu. Çukurdan iki şekil tırmanarak çıktı. Bunlar insan değildi. Yırtık pırtık elbiseli iskeletlerdi.

"Gidebilirsiniz," dedi Nico. "Teşekkürler."

İskeletler yerle yeksan olup kemik yığınlarına dönüştü.

"Küreklerle de teşekkür etseydin," dedi hayalet. "Kürekler de en az ölümler kadar teşekkürden anlar."

Nico hayaleti duymazdan geldi. Alışveriş poşetine uzanıp on ikilik bir kutu kola paketi çıkardı. Kutulardan birini pıt diye açtı. Fakat kolayı içmek yerine mezara döktü.

"Ölümler tekrar tatsınlar," diye mırıldandı. "Kalksınlar, bu sunuyu alsınlar. Hatırlasınlar."

Kolanın tümünü mezara boşalttı ve üstünde çizgi film karakterlerinin resmi olan kağıt bir poşet çıkarttı. Yıllardır görmemişim ama görür görmez hatırladım. McDonalds çocuk menüsü.

Poşeti tepetaklak çevirdi, kızarmış patatesler, hamburger-

ler mezardan içeri boca oldu.

Hayalet alçak sesle sızlanmaya devam ediyordu: "Benim zamanımda hayvan kanı kullanırdık. Ne vardı kullansak, kafi gelirdi. Farkını anlamazlardı ki."

"Onlara hürmet göstereceğim," dedi Nico.

"Bari oyuncağı ben alayım."

"Sus!" diye azarladı Nico hayaleti. Mezara on iki kutu kola ve üç tane daha çocuk menüsü döktükten sonra Antik Yunan dilinde bir nağmeye başladı. Sözcüklerin bazılarını anlayabiliyordum; çoğu ölümlerle, haüralarla, hortlamayla ilgiliydi. Pek neşeli bir ezgi!

Mezar köpürmeye başladı. Köpük köpük, kahverengi sıvı ağzına kadar kabarıncı mezar kolayla doldu. Sis iyice yoğunlaştı. Kurbağalar vıraklamayı kesti. Mezartaşlarının yanında düzinelerce şekil belirdi. Mavimsi, az çok insanımsı figürler... Nico, kola ve hamburgerle ölü çağırmişti!

Hayalet endişeyle "Sayıları çok fazla. Kendi gücünü bilmiyorsun," dedi.

Nico "Hepsine hükmediyorum," dedi demesine ama sesi cılızlaşmıştı. Kılıcını çekti; bu kalın, siyah bir metalden yapılmış bir kısa kılıçtı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İlahi bronz yahut çelik değildi. Yoksa demir miydi? Gölgele kalabalık bu kılıcı görünce geri gitti.

"Teker teker gelin," diye emretti Nico.

Tek bir şekil süzülerek ilerledi ve mezar havuzun başına diz çöktü. Sıvıyı içerken ağız şapırtısı duyuluyordu. Hayaletimsi elleri havuzdan patates kızartmalarını çıkarttı. Tekrar doğruldu, bu kez daha iyi görebiliyordum: Yunan zırhı kuşanmış bir delikanlı. Kıvrıkcık saçları, yeşil gözleri vardı, pelerininde de kabukları el sıkışır gibi duran bir deniz kabuğu resmi.

"Kimsin sen?" diye sordu Nico. "Konuş."

Delikanlı hatırlamakta zorlanıyormuş gibi kaşlarını çatı. Sonra konuştuğunda sesi kağıt hışırtısı gibiydi: "Ben, Theseus'um."

Mümkün değil diye düşündüm. Bu *hakiki* Theseus olamazdı. Çocuktaki bu yahu? Onun Minotor'la dövüşlerini falan duymuştum; hep iri yarı, kaslı bir adam gibi hayal etmiştim. Bu hayalet ne uzundu ne de güçlü. Yaşı da benden büyük olamazdı.

"Ablamı nasıl geri getirebilirim?" diye sordu Nico.

Theseus'un gözleri cam gibi cansızdı. "Deneme bile. Delilik bu."

"Sen sadece cevap ver!"

"Üvey babam öldü." Theseus bir şeyi hatırlamaya başlar gibiydi. "Kendini denize attı; çünkü Labirent'te öldüğümü sanmıştı. Onu geri getirmeyi denedim ama olmadı."

Nico'nun hayaleti tıslayarak konuştu: "Efendim, ruh takası! Onu sorun!"

Theseus kaşlarını çatı. "Bu ses. Bu sesi tanıyorum."

"Tanımıyorsun, aptal," dedi hayalet. "Efendimin sorularını yanıtla, başka laf istemiyoruz."

"Seni tanıdım," diyordu Theseus ısrarla; cıma hatırlamakta güçlük çekiyordu gibiydi.

"Ablamdan bahset bana," dedi Nico. "Labirent görevi onu bana geri getirecek mi?"

Theseus hayaleti arıyordu cıma belli ki onu göremiyordu. Yavaş yavaş gözlerini Nico'ya çevirdi. "Labirent tehlikelerle dolu. Ancak şu sayede oradan çıkabilmişim: Ölümlü bir kızın aşkı. İp, cevabın yalnızca bir parçası. Bana yol gösteren, prensesin ta kendisiydi."

"Bundan bize ne?" dedi hayalet "Efendim, ben size yol gösteririm. Siz ruh takası doğru mu, onu sorun. Siz sorarsanız

anlatır."

"Bir ruha karşılık başka bir ruh;" dedi Nico, "bu işe yarıyor mu?"

"Evet, zorla söylediniz bana, evet. Ama hayalet..."

"Sen yalnız sorulara yanıt ver çömez."

Birden mezar havuzun başındaki diğer hayaletler huzursuzlanmaya başladılar. Bir sağa bir sola gidip endişeyle fısıldaşıyorlardı.

Nico "Ablamı görmek istiyorum!" dedi. "Nerede o?"

Theseus birden korkuya kapıldı. "O... O geliyor. Ölülerini çağırıldığını fark etti. O geliyor."

Nico ısrarla "Kim? Kim geliyor, kim?" diye sordu.

Theseus "O, bu gücün kaynağını bulmaya geliyor," dedi. "Bırak da gidelim!"

Çeşmedeki su kaynamaya, elektrik yüklenmiş gibi uğuldamaya başladı. Tüm kulübenin sallandığını fark ettim. Gürültü gitgide artıyordu. Derken mezarlıkta duran Nico'nun görüntüsü öyle bir parlamaya başladı ki ışıktan neredeyse gözlerim eriyecekti.

"Durdur!" diye bağırdım. "Durdur şunu!"

Çeşme çatırdamaya başladı. Tyson uykusunda konuştu ve sırtını döndü. Mor bir ışık, kulübenin duvarlarına korkunç, hayaletimsi gölgeler savuruyordu, adeta hayaleüer çeşmeden dışarı kaçıyordu.

Ne yapacağımı bilemeyip Dalgakıran'ın kapağını çıkarttım. Kılıcımı çeşmeye savurmamla beraber çeşme ortadan ikiye ayrıldı. Koca taş çeşme yere düşüp tuzla buz olunca tuzlu su odaya boşaldı. Tyson homurdanıp bir şeyler mırıldandı ama uyumaya devam etti.

Yere çöktüm, gördüğüm şeylerden ürkmüştüm, titriyordum. Tyson sabah beni bulduğunda hala tuzlu su çeşmesinin

kalıntlarına bakıyordum.

Şafak söker sökmez göreve çıkacak ekip Zeus Yumruğu'nda toplandı. Sırt çantamı önceden hazırlamıştım: nektar dolu termos, şeffaf poşette ambrosia, rulo edilmiş yatak, ip, kıyafetler, el feneri, bolca yedek pil. Cebimde Dalgakıran, kolumda da Tyson'ın hediyesi, sihirli bir kalkana dönüşebilen kol saati.

O sabah hava açıktı. Sis kaybolduğundan, masmavi gök gözüküyordu. Kampçılar bugün derslerine girecek, pegasuslarla uçacak, ok atacak, lav duvarını tırmanacaktı. Biz ise yerin altına inecektik.

Ardıç'la Kıvırcık gruptan uzakta duruyorlardı. Belli ki Ardıç ağlamıştı ama Kıvırcık üzülmesin diye rahat görünmeye çalışıyordu. Sürekli Kıvırcık'ın üstünü başını düzeltmeye vermişti kızcağz kendisini, satirin rasta beresini düzeltiyor, gömleğinden keçi tüylerini silkeliyordu. Karşımıza ne çıkacağını bilmediğimizden Kıvırcık insan kılığına girmişti; bere boynuzlarını gizliyordu, kot pantolonu ve sahte ayakları da keçi bacaklarıyla toynaklarını.

Kheiron, Quintus ve Bayan O'Leary ise bize iyi yolculuklar dilemeye gelmiş olan kampçıların yanlarında duruyorlardı. O kadar çok şey olup bitiyordu ki doğru dürüst veda etmeye fırsat kalmıyordu. Bekçiler için kayaların üstüne bir çift çadır kurulmuştu. Beckendorf ve kardeşleri hendek kazıyor, kazık çakıyor, bir savunma hattı oluşturuyordu. Kheiron her ihtimale karşı Labirent çıkışını kollamamız gerektiğine karar vermişti.

Annabeth erzak çantasını son kez kontrol etti. Biz Tyson'la yanına gelince suratı asıldı. "Percy, çok kötü görünüyorsunuz."

Tyson baklayı ağzında daha fazla ıslatmadan "Dün gece su çeşmemizi öldürdü," dedi.

"Ne?" dedi Annabeth hayretle.

Açıklamama fırsat kalmadı, Kheiron eşkin adımlarla yanımıza geldi. "Eh, görünen o ki hazırsınız!"

Neşeliymiş gibi yapıyordu ama kaygısı yüzünden okunuyordu. Daha da endişelensin istemiyordum ama dün geceki rüya aklımdan çıkmak bilmiyordu. O yüzden daha düşünüp çaymamak için hemen "Kheiron, şey, gitmeden önce bir şey rica edebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette evladım."

"Hemen döneriz çocuklar," deyip Kheiron'a koruluğu işaret ettim. Ne oluyoruz der gibi tek kaşını kaldırdı ama diğerlerinin işitme mesafesinden çıkana kadar da peşimden geldi.

"Dün gece," dedim, "rüyama Luke ve Kronos girdi." En ince ayrıntısına kadar anlatınca Kheiron'un omuzlan çöktü.

"Korktuğum başıma geldi," dedi. "Babam Kronos'a karşı en ufak şansımız yok."

Kheiron, Kronos'a nadiren 'babam' derdi. Yani, hepimiz işin aslını biliyorduk. Yunan dünyasında, ister tanrı, ister canavar, isterse Titan olsun, herkes akrabaydı. Ama bu durum Kheiron'un pek övünebileceği bir şey değildi. *Ya sormayın, benim babam da Batı Medeniyeti'ni yok etmek isteyen kadir-i mutlak kötü bir Titan. Büyüyünce ben de onun gibi olacağım!* Böyle mi deseydi yani!?

"Pazarlıktan kastı nedir, anlayabildin mi?" diye sordum.

"Emin değilim, ancak korktuğum şey, Daedalus ile anlaşma yapmaları. O ihtiyar mucit hakikaten hayattaysa Labirent'te geçen binlerce yılın sonunda artık delirmiş olmalı... Eh, diyelim akıl sağlığı yerinde, Kronos da laf cambazlığıyla yılanı

deliğinden çıkartmayı, herkese istediğini yaptırmayı bilir."

"Herkese değil," diye söz verdim, ben kanmayacaktım.

Kheiron zor da olsa gülümsedi. "Tamam, herkesi kandıramaz. Percy yine de temkinli olman gerek. Bir süredir korktuğum bir şey var: Ya Kronos, Daedalus'u, Labirent'te istediği yere gidebilmek için değil de başka bir şey için bulmak istiyorsa?"

"Başka ne sebep olabilir ki?"

"Bu Annabeth'le birlikte epeyce kafa yordüğümüz bir konu. *Prences Andromeda* gemisine ilk gittiğin zaman gördüğün o altın lahdi anlatmıştın bana, hatırlıyor musun?"

Evet manasında başımı salladım. "Luke, Kronos'u tekrar bir bedene sokmaktan bahsediyordu, davalarına ne zaman bir kişi katılsa, o lahdin içerisinde Kronos'un ufak ufak parçaları beliriyordu."

"Peki," dedi Kheiron, "Luke, Kronos'un parçalarını tamamladıklarında ne yapacaklarını söylemişti?"

Tüylerim diken diken oldu. "Hephaistos'un demir atölyelerine yakışır, yeni bir beden yapacaklarını."

"Doğrudur," dedi Kheiron. "Daedalus dünyanın en büyük mucidi. Labirent'i yaratmakla kalmadı. Otomatonlar, düşünen makineler de yaptı. Peki ya Kronos, Daedalus'tan kendisine yeni bir beden yapmasını isterse?"

Aman da ne hoş olurdu.

"O halde önce Daedalus'u bulmalıyız," dedim, "onu ikna edip bu işi engellemeliyiz."

Kheiron ağaçlara doğru ilerledi. "Anlamadığım bir şey daha var... şu davalarına katılacak son ruh meselesi. Bu da hayra alamet değil."

Çenemi kapadım. Ama içim içimi yiyordu. Kheiron'a Nico'nun Hades'in oğlu olduğunu söylememeye kararlıydım.

Ama Şu son ruh meselesi... Ya Kronos, Nico'yu biliyorsa? Ya onu da kötü yola çekmeyi becerirse? Az kaldı her Şeyi Kheiron'a anlatacaktım ama yapmadım. Bir kere, söylesem bile Kheiron bu konuda ne yapabilecekti ki? Nico'yu ben bulmalıydım. Ona durumu anlatmalı, beni dinlemesini sağlamalıydım.

"Bilmiyorum ki," dedim uzun uzun düŐündükten sonra. "Ama, Şey, Ardıç bir Şey söylemişti, sen de duysan iyi olur." Kheiron'a ağaç nimfesinin Quintus'u kayalıkların etrafında dolaŐırken gördüğünü söyledim.

Kheiron dudaklarını büzdü. "ŐaŐırmadım."

"Ne demek ŐaŐ— Yani biliyor muydun?"

"Percy, Quintus bize yardım önerisiyle kampa geldiğinde... eh, Őphelenmemem için salak olmam gerekirdi."

"O halde neden buna onay verdin?"

"nk bazen gvenmediğin kiŐileri yakınında tutman daha iyidir ki gözün üstlerinde olsun. Belki anlattığı gibidir; kendine bir ev arayan bir melezdır sadece. Elbette alenen, sadakatini sorgulamamıza sebep olacak en ufak bir Şey yapmadı. Ama inan bana, gözüm üstünde..."

Annabeth yanımıza geliyordu, belli ki bu uzun konuŐmanın sebebini merak etmişti.

"Percy, hazır mısın?"

Başımı salladım. Elim cebime gitti, Quintus'un verdiği buzdan ddğe. Kafamı evirince Quintus'un dikkatle beni izlediğini gördüm. Elini sallayıp veda etti.

Casuslarımız başarılı oldu demişti Luke. Hem de tam göreve karar verildiği gün Luke'un haberi olmuştu.

Kheiron "Birbirinize göz kulak olun," dedi. "Hayırlı avlar."

"Sen de kendine iyi bak," dedim.

Kayaların üzerine çıktık, Tyson'la Kıvırcık bizi orada bekliyordu. Kayaların arasındaki çatlağa baktık. Bu giriş bizi yutacaktı.

Kıvırcık endişeyle "Pekala," dedi. "Elveda gün ışığı."

Tyson da ona eşlik etti, "Merhaba kayalar."

Ve hep beraber, dördümüz birden karanlığa daldık.

BÖLÜM ALTI

İKİ YÜZLÜ TANRIYLA TANIŞIYORUZ

Otuz metre gittik gitmedik, umutsuzca kaybolmuştuk bile.

Girdiğimiz nokta, Annabeth'le adım attığımız yere zerre kadar benzemiyordu. Şimdi duvarlar bir lağım gibi yuvarlaktı, kırmızı tuğladan yapılmışlardı ve on adımda bir demir sürgülü ızgaralara denk geliyorduk. Sırf meraktan ızgaraların birinin içine el fenerini tuttum ama hiçbir şey göremedim. Diğer yandan sesler geliyordu sanki; ama duyduğumuz, içeride tüyelerimizi ürperten soğuk rüzgarın hışırtsısı da olabilirdi.

Annabeth yolu bulalım diye elimizden geleni yapıyordu. Aklına sürekli soldan gitmek geldi.

"Bir elimizi soldaki duvarda tutalım ve öyle ilerleyelim," dedi, "böylece gittiğimiz yolun aksi istikametine dönünce çıkışı bulabiliriz."

Ne yazık ki Annabeth bunu der demez sol duvar kayboldu.

Kendimizi sekiz farklı tünele açılan, yuvarlak bir odanın tam ortasında bulduk. Buraya nasıl geldik, hiçbir fikrimiz yoktu.

Kıvırcık hafiften korkmaya başlamıştı. "Eee, ne yandan gelmiştik?"

"Arkana dön," dedi Annabeth.

Hepimiz farklı tünele yöneldik. Öyle saçmaydı ki durum.

Nymphette

Hiçbirimiz hangi yolun kampa geri gittiğini anlayamıyorduk.

"Sol duvar zormuş," dedi Tyson. "Şimdi ne tarafa?"

Annabeth el fenerini sekiz tünelin girişinde gezdirdi. Görebildiğim kadarıyla hepsi aynıydı. "Şu taraftan," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Tümdengelimci akıl yürütmeye."

"Yani... tahmin ediyorsun."

"Lafı uzatma da peşimden gel."

Seçtiği tünel çok geçmeden daraldı. Duvarlar gri çimentoya dönüştü, tavan öyle alçaldı ki kambur yürümeye başladık. Tyson ise emeklemek zorunda kalmıştı.

Bu labirentteki en yüksek ses, Kıvırcık'ın bayılacakmış gibi aldığı hızlı nefesinin sesiydi. "Artık dayanamıyorum," diye fısıldadı. "Daha gelmedik mi?"

"Gireli altı üstü beş dakika olrr uştur," dedi Annabeth.

"Daha fazla oldu," diye diretti Kıvırcık. "Hem neden Pan burada olacakmış? Burası hiç de Yaban Tanrısı'na göre değil!"

Sallana sallana ilerledik. Tam iyice daraldı, şimdi sıkıştık derken kocaman bir odaya açıldı tünel. Fenerin ışığını duvarlarda gezdirince "Vay be!" dedim.

Kocaman odanın her yanı mozaiklerle süslüydü. Mozikler kir pas içindeydi, resimleri solmuştu ama yine de renkleri belirgindi: kırmızılar, maviler, yeşiller, altın renkleri. Duvardaki friz bir şölen sofrasındaki Olimpos tanrılarını resmediyordu. Bir elinde üç dişli yabasıyla duran babam Poseidon, diğer eliyle şaraba dönüştürmesi için Dionisos'a üzüm salkımı uzaüyordu. Zeus satirlerle eğleniyor, Hermes kanatlı sandaletleriyle havada uçuyordu. Resimler güzeldi güzel olmasına ama gerçeği yansıtmıyordu. Bir kere Dionisos

o kadar yakışıklı değildi, ayrıca Hermes'in burnu da o kadar büyük değildi.

Odanın tam ortasında üç katlı bir çeşme vardı. Belli ki uzun süredir içinden su akmamıştı.

"Bu-burası ne böyle?" dedim kekeleyerek. "Sanki—"

"Roma döneminden," dedi Annabeth. "Şu mozaikler yaklaşık iki bin yaşında olmalı."

"Ama nasıl Roma dönemine ait olurlar ki?" Hani antik tarih bilgim zayıftır ama şundan eminim, Roma İmparatorluğu hiçbir zaman New York'a, Long Island'a kadar genişlememişti.

Annabeth "Labirent yama yama, ek ek," dedi. "Demiştim ya, sürekli genişliyor, yeni parçalar katıyor kendisine. Labirent, kendi başına büyüyen tek mimari eserdir."

"Duyan da canlı sanacak."

Tünelde, ileriden bir inleme sesi yankılandı.

Kıvrıkcık inleyerek "Lütfen şu canlı olma meselesinden bahsetmeyelim," dedi. "Lütfen ama?"

"Tamam," dedi Annabeth. "İleri."

Tyson, "Kötü sesler gelen koridora mı?" diye sordu. O bile endişelenmiş gibiydi.

"Evet," dedi Annabeth. "Mimari yapı gitgide eskileşiyor. Bu iyiye işaret. Daedalus'un atölyesi en eski kısımda olmalı."

Dediği mantıklıydı. Ama çok geçmedi, Labirent bizimle oyun oynamaya başladı. On beş metre ilerler ilerlemez tünelin yine çimentodan imal edilmiş bir köşesine geldik. Her iki yanımızda pirinç borular vardı. Duvarlar da grafitiyle süslenmişti. Neon renkte spreyci boyayla şöyle yazılmıştı: ALEMİN KRALI MOZ.

"Bence bu Roma dönemine ait değil," dedim, sanki bir

Nymphette

faydası olacaktı da.

Annabeth derin bir of çekip ağır ağır ilerlemeye başladı.

Birkaç adımda bir tünel kavisler çiziyor, bükülüyor, catallanıyordu. Zemin kah çamurla kaplanıyor, kah tuğladan oluyor, kah tekrar çamur oluyordu. Akıl alır hiçbir yanı yoktu bu işin. Bir şarap mahzenine denk geldik. Tahta rafalara dizilmiş bir sürü tozlu şişe vardı. Sanki birilerinin bodrum katına denk gelmiştik, ancak tepemizde bir çıkış yoktu, sadece önümüzde açılan yeni tüneller görüyorduk.

Ardından tavan tahta tomruklarla kaplandı, tepemizden sesler geliyordu; gacır gucur ayak sesleri, sanki bir barın altında yürüyorduk. İnsan sesi duymak güzeldi güzel olmasına ama onlara ulaşamıyorduk. Hiçbir çıkışı olmayan bir yerde mahsur kalmıştık. Sonra ilk kez bir iskelete denk geldik, daha sonra bu iskeletlerden daha çok görecektik.

Kemikleri beyaz kıyafetler sarıyordu, bir tür üniformaydı üstündekiler. Yanında tahta kutuda cam şişeler duruyordu.

"Sütçü," dedi Annabeth.

"Ne?" diye sordum.

"Sütçüler varmış eskiden, evlere süt dağıtırlarmış."

"Tamam, sütçü nedir biliyoruz herhalde ama... bu dediğin annemin küçüklüğünde varmış, bir milyon yıl önce yani. Bu adamın burada işi neymiş ki?"

"Bazen insanlar kazara bu tünellere girer," dedi Annabeth.

"Bazıları bilhassa araştırmak için iner Labirent'e, asla geri dönemez. Çok, çok eskiden Giritliler insanları kurban etmek için buraya yollarlarmış."

Kıvrırcık korkudan yutkundu. "Adam uzun süredir buradaymış." Eliyle süt şişelerine işaret ediyordu, hepsi bir parmak beyaz toz altındaydı. İskeletin parmakları da tuğla duvara uzanmıştı, sanki dışarı çıkmaya çalışırken ölmüştü.

"Yalnızca kemik," dedi Tyson. "Dert etme keçi çocuk. Sütçü ölmüş."

"Sütçüyü dert ettiğim yok," dedi Kıvırcık. "Koku. Canavarlar. Sen almıyor musun kokuyu?"

Tyson evet manasında başını salladı. "Hem de çok sayıda canavar. Ama yerin altı böyle kokar: canavar ve ölü sütçü."

Kıvırcık hayıflandı, "Hah, fevkalade. Ben de bir tek bana öyle geliyor sanmıştım."

"Labirent'in derinlerine dalmalıyız," dedi Annabeth. "Merkeze giden bir yol olmalı."

Bizi önce sağdaki, sonra soldaki koridordan ilerletti, ardından sanki bir havalandırma bacasından geçer gibi paslanmaz çelik bir koridordan geçtik, o bitince de yeniden Roma mozaikleriyle kaplı, çeşmeli odaya vardık.

Ama bu kez yalnız değildik.

İlk fark ettiğim şey yüzleri oldu. İki tane. Başımın sağından ve solundan çıkıyor, omuzlara bakıyorlardı, anlayacağınız kafası normalden bayağı iriydi, hani çekiç kafalı köpekbalıkları olur ya, aynen öyle. Doğrudan baktığımda gördüğüm tek şey sadece üst üste binmiş kulaklar ve birbirinin simetriği favorilerdi.

New Yorklu kapı görevlileri gibi giyinmişti adam: uzunca, siyah bir ceket, cilalı ayakkabılar ve her nasıl oluyorsa kafasında durabilen siyah bir silindir şapka.

Adamın soldaki yüzü "Ne duruyorsun Annabeth?" dedi. "Acele et!"

Sağdaki yüzü ise "Aman, boş ver onu," dedi. "Kaba herifin tekidir. Sağ taraftan buyrun hanımefendi."

Annabeth'in ağzı açık kaldı. "Ee... ben..."

Tyson kaşlarını çattı: "Şu komik adamın iki yüzü var!"

Soldaki yüz Tyson'ı azarladı: "O komik adamın kulakları

da var, sağır değil herhalde! Şimdi, bu yana gel bakalım, genç hanım."

"Hayır, hayır," dedi sağdaki yüz. "Bu yandan hanımefendi. N'olur, yalnız benimle konuş!"

İki yüzlü adam, Annabeth'e her iki yandan, göz ucuyla dikkatle bakıyordu. Adama bir yüzüne ya da diğerine bakmadan, doğrudan bakıp konuşmak imkansız gibi bir şeydi. Birden ne istediğini anladım! Annabeth'i seçim yapmaya zorluyordu.

Adamın arkasında iki tane çıkış vardı; çıkışları, üstünde kocaman demir kilitler olan tahta kapılar kapatmıştı. Odaya ilk geldiğimizde burada kapı mapı yoktu. İki yüzlü kapı görevlisi bir anahtarı önce sağ elinde tutuyor, sonra sol eline atıyor, sonra gerisin geri sağ eline atıp oynuyordu. Yoksa daha önce gördüğümüz odada değil, tamamen farklı bir odada mıydık? Ancak tanrıları resmeden friz tamamen aynı gibiydi.

Geldiğimiz kapı hepten yok olmuştu, yerini başka mozaikler kapatıyordu. Belli ki o taraftan çıkamayacaktık.

"Çıkışlar kapalı," dedi Annabeth.

"Yok ya!" dedi soldaki yüz.

"Kapılar nereye açılıyor?"

Sağdaki yüz, Annabeth'i sağa gitmeye teşvik edercesine "Bir tanesi gitmek istediğin yere açılır, diğeri muhakkak ki ölüme açılan kapıdır," dedi.

"Aaa... Hah, bildim kim olduğunu," dedi Annabeth.

Soldaki yüz Annabeth'i küçümseyerek dudak büktü: "Aman, pek de akıllıymışsın. Hangi yolu seçeceğini de biliyor musun bari? Bütün gün bekleyemem burada."

"Ne demeye kafamı karıştırmaya çalışıyorsun?" diye sordu Annabeth.

Sağdaki yüz gülümsedi. "Hayatım, şimdi sorumluluk sende. Her kararın yükü senin omuzlarına biniyor. İstedğin de buydu, öyle değil mi?"

"Ben..."

"Seni tanıyoruz Annabeth" dedi soldaki yüz. "Her gün zihninde nelerle mücadele ettiğini biliyoruz. Kararsızlığın biliyoruz. Er ya da geç seçimini yapmak zorunda kalacaksın. O seçim, canına mal olacak bir seçim olabilir."

Neden bahsediyorlardı hiçbir fikrim yoktu ama sanırım mesele hangi kapıyı seçeceği değildi.

Annabeth'in yüzünden kan çekildi sanki, beti benzi attı. "Hayır... ben..."

"Kızı rahat bırakın," dedim. "Hem siz de kim oluyorsunuz?"

"Ben en iyi dostunum," dedi sağdaki yüz.

"Ben en korkunç düşmanımın," dedi soldaki.

Sonra her iki yüz birden konuştu: "Ben, Janus. Geçitlerin, Başlangıçların, Sonların, Seçimlerin Tanrısı."

Sağdaki yüz, "Seninle de görüşeceğiz Perseus Jackson," dedi. "Şimdilik sıra Annabeth'te." Zevzekçe güldü. "Çok eğlenceli ya!"

"Kapa çeneni!" dedi soldaki yüz,. "Bu iş ciddi. Yanlış seçim, tüm hayatını karartabilir. Hem senin hem dostlarının ölümüne yol açabilir. Ama sana baskı yapmak istemem Annabeth. Haydi, seçimini yap!"

Birden aklıma kehanette söylenenler geldi, içim ürperdi: *Athena çocuğu son direnişte.*

"Onları dinleme," dedim.

Sağdaki yüz neşeye "Ne yazık ki birimizden birini dinlemek zorunda," dedi.

Annabeth dudaklarını ıslattı. "Seçimim şu... eee, seçi-

mim..."

Annabeth'in bir kapıyı işaret etmesine fırsat kalmadı, parlak bir ışık sel misali odayı bastı.

Janus ellerini yanlara kaldırıp kafalarındaki gözleri örttü. Işık sönünce çeşme başında bir kadın belirdi.

Bu kadın uzundu, zarifti, altın kurdelelerle örülü uzun saçları çikolata rengindeydi. Basit, beyaz bir elbise giymişti; ne var ki yürümeye başlar başlamaz elbisesinin kumaşı su üstünde biriken yağ gibi rengarenk ışıladı.

"Janus," dedi kadın, "yoksa yine sorun mu çıkarıyorsun bakayım?"

Janus'un sağ yüzü dudakları titreyerek "Ha-hayır hanımefendi!" dedi.

Sol yüzü ise: "Evet, n'olacak!"

Sağ yüz hemen "Kapa çeneni!" dedi soluna.

"Efendim, ne dedin?" diye sordu kadın.

"Size demiyordum hanımefendi! Kendi kendime konuşuyordum, öylesine."

"Anladım," dedi kadın. "Çok iyi biliyorsun ki vaktinden önce geldin. Kızın vakti gelmedi daha. O yüzden, bu kez ben sana iki seçenek sunuyorum: ya bu kahramanları bana teslim edersin ya da seni bir kapıya çevirir, sonra da kırar geçerim."

"Ne tür bir kapı acaba?" diye sordu soldaki yüz.

"Kapa çeneni!" dedi sağdaki.

Soldaki yüz hayallere dalmıştı, "Hani Fransız kapıları çok hoştur da odan. Doğal ışığı çok iyi alırlar."

Sağdaki yüz bu kez inleyerek "Kapa çeneni!" dedi. "Size demedim tabii ki hanımefendiciğim! Elbette, hemen gideceğim. Şöyle biraz eğlenirim demiştim. Hem işimi yapıyordum. Seçenek sunuyordum."

Kadınsa "Kararsızlık yaratıyordun," diyerek Janus'un söylediklerini düzeltti. "Haydi, yıkıl karşımdan!"

Soldaki yüz alçak sesle "Eğlencemizin içine ettin," dedi; ardından Janus gümüş anahtarını kaldırdı, anahtarı havadaki görünmez bir deliğe soktu ve gözden kayboldu.

Hanımfendi bize döndü, içimi bir korkudur sardı. Ne de olsa kadının gözleri kudretle ışıldıyordu. *Ya bu kahramanları bana teslim edersin...* Kulağıma hoş gelmemişti bu cümle. Bir saniyelğine acaba şansımızı Janus'la mı deneseydik diye düşündüm. Derken, kadın gülümsedi.

"Açsınızdır," dedi. "Haydi, oturalım sohbet edelim."

Elini salladı ve antik Roma çeşmesinden sular akmaya başladı. Taptaze su havaya saçıldı. Ardından mermer bir masa belirdi, masanın üstü de tabak tabak sandviçle, limonata dolu sürahilerle donanmıştı.

"Siz... siz kimsiniz?" diye sordum.

"Ben Hera'yım," dedi kadın gülümseyerek. "Gökyüzünün Kraliçesi."

Tamam, Hera'yı daha önce Tanrılar Divanı'nda görmüştüm ama o zaman ona çok dikkat etmemiştim. Ne de olsa o sıra bir sürü tanrı ve tanrıça etrafımı sarmış, şu çocuğu öldürsek mi öldürmesek mi diye tartışıyordu.

Hatırlıyorum da o zaman böyle sıradan gözüküyordu. Gerçi tanrılar Olimpos genelde altı metre boyunda falan oluyorlar, o yüzden pek normal bir halleri olmuyor. Ama Hera bildiğin anne gibiydi şimdi işte canım.

Bize sandviçle limonata ikram etti.

"Kıvırcık, canım," dedi, "peçetini doğru düzgün kullan lütfen hayatım. Sakın yeme onu."

"Tabii ki hanımfendi," dedi Kıvırcık.

"Tyson, süzülüp gitmişsin. Fıstık ezmeli bir sandviç daha ister misin?"

Tyson geçirirken eliyle ağzını kapadı. "Evet, nazik hanımefendi."

Annabeth "Kraliçe Hera," diye seslendi. "İnanamıyorum. Labirent'te ne işiniz var?"

Hera gülümsedi. Bir parmağını bükmesiyle Annabeth'in saçları kendi kendine tarandı. Yüzünde ne kadar kir pas varsa kayboldu.

"Sizleri görmeye geldim canım elbette," dedi Tanrıça.

Kıvırcık'la endişeyle bakıştı. Tanrılar haybeye, sırf tertemiz iyi niyetlerle birisinin yanına gitmezlerdi. Öyle ya da böyle, bir şey isterlerdi.

Yine de bu düşünce peynirli hindi dilimli sandviçimi ısırma, patatesleri boğulurcasına ağzıma atmama, çöldeymiş gibi kana kana limonata içmeme mani olmadı. Ne kadar acıktığımı farkında değildim. Tyson fıstık ezmeli sandviçleri peşi sıra, lup lup götürüyordu. Kıvırcık ise limonatanın tadını, dondurmanın külahını yer gibi köpükten bardağını da kemirerek çıkarıyordu.

Annabeth kekeleyerek "Şey, hi-hiç aklıma ge-gelmezdi... Pekala. Kahramanları sevmiyorsunuz diye biliyordum?"

Hera hoşgörüsüyle gülümsedi. "Canım, Herkül'le küçücük bir münakaşa ettik diye mi? Bak, işin aslı şu ki, ufacak bir fikir ayrılığından kötü şöhret sahibi oldum."

Annabeth, "Ama onu öldürmeye çalıştınız diye biliyorum, hem de kaç kere?" diye belirtti.

Hera, aman canım dercesine elini savurdu. "Tatlım, o köprünün altından ne sular aktı. Dahası, Herkül sevgili kocamın başka bir kadından çocuğu. Sabret, sabret bir yere kadar, itiraf edeyim, bir süre sonra dayanamadım. Ama

sonra Zeus'la evlilik danışmanlarının kapısını eskittik, aramızı düzelttik, harikulade oldu her şey. İçimizde birikenleri boşalttık, eteklerimizdeki taşları döktük, kendi aramızda anlaştık... Özellikle o son olaydan sonra iyice oturdu her şey."

"Thalia'nın babası olduğu ortaya çıktığı zaman mı?" diye tahmin yürüttüm; fakat o laflar ağızından çıkmasaydı keşke, hemen pişman oldum. Zeus'un melez kızının, arkadaşımız Thalia'nın adı geçer geçmez Hera buz gibi bir bakış attı.

"Percy Jackson, değil mi? Poseidon'un... çocuğu." Sanırım çocuk yerine başka bir laf geçmişti aklımdan. "Yanlış hatırlamıyorsam kış gündönümünde oyumu senin yaşamayan yönünde kullanmıştım. Umarım doğru tercih yapmışımdır."

Annabeth'e döndü, bu kez yüzünde güller açıyordu. "Her halükarda kötü niyetle gelmedim kızım. Görevin çok zor, biliyorum. Hele bir de yoluna Janus gibi baş belaları çıkınca...."

Annabeth başını yere eğdi. "O neden geldi ki? Delirtecekti beni."

Hera "Yapmaya çalıştığı şey buydu, evet," dedi. "Janus gibi ufak tanrılar, evrenin işleyişinde onlara düşen küçük paydan hiç tatmin olmaz, bilesiniz. Ne yazık ki bir kısmı Olimpos'u da sevmez sanırım, o yüzden babamın geri dönüşüne destek çıkmaya çabuk ikna olurlar."

"Babanız mı?" dedim. "Ha, evet."

Kronos'un Zeus, Poseidon ve diğer tüm en eski Olimposlular gibi, Hera'nın da babası olduğunu unutmuşum. Bu hesaba göre Kronos benim dedem oluyordu tabii ama öyle tuhaftı ki bu düşünce hemen aklımdan sildim.

"Ufak tanrılara dikkat etmeli," dedi Hera. "Janus. Hekate. Morfeus. Lafa gelince hepsi Olimpos'a sadık ama..."

Aklıma geldi. "A, Dionisos da bunun için gitmemiş miydi? Ufak tanrıları kollayacaktı."

"Evet, öyle," dedi Hera. Sonra Olimposluları resmeden, solmaya yüz tutmuş mozaiğe baktı. "Gördünüz değil mi, zor zamanda tanrılar bile inançlarını kaybedebiliyorlar. Yanlış şeylere, eften püften şeylere önem verebiliyorlar. Resmin tümüne bakacaklarına bencilleşiyorlar. Ama canlarım, ben ne de olsa evlilik tanrıçasıyım, biliyorsunuz. Sabır sebat benim göbek adım. Hır gülden, kargaşadan başınızı kaldırıp inancınızı daim kılmalısınız. Aklınız hep hedeflerinizde olmalı."

"Sizin hedefleriniz neler?" diye sordu Annabeth.

Gülümsedi. "Ailemi, Olimposluları bir arada tutmak elbette. Şu an bunu yapmanın en iyi yolu sana yardım etmek. Ne var ki Zeus olan bitene çok karışmama müsaade etmiyor. Ama birkaç yüzyılda bir, gerçekten önem verdiğim bir görev olursa bir dileği gerçekleştirmeme müsaade eder."

"Bir dilek mi dediniz?"

"Bir şey dilemeden önce size birkaç tavsiye vereyim, hem de karşılık istemeden. Daedalus'u aradığınızı biliyorum. Labirent sizin için olduğu kadar benim için de gizemli. Ama Daedalus'un başına gelenleri öğrenmek istiyorsanız, demir atölyesinin başındaki oğlum Hephaistos'u ziyaret etmenizi öneririm; ben olsam öyle yapardım. Daedalus, tam Hephaistos'un sevdiği türden, büyük bir mucitti. Daedalus'a ne olduğunu bilip anlatacak kişi odur."

"Ama oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu Annabeth. "Dileğim bu. Labirent'te yönümü nasıl bulacağımı bilmek istiyorum."

Hera hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Öyle olsun. Ne var ki zaten sende olan bir şeyi, bildiğini öğrenmeyi istiyor-

sun."

"Anlamadım."

"Yani yapabileceğini, elini uzatsan bulabileceğini istiyorsun." Hera bana baktı. "Percy yanıtı biliyor."

"Biliyor muyum?" diye sordum.

"Ama bu haksızlık," dedi Annabeth. "Cevap vermiyorsunuz!"

Hera olmadı bu der gibi kafasını salladı. "Bir şeyi almak ayrı, aldığı kullanmak ayrı şeydir... Eminim annen Athena burada olsa o da bana hak verirdi."

Oda birden sarsıldı, sanki uzaklardan gök gürlüyormuş gibi bir ses çıktı. Hera ayağa kalktı. "Söylediklerimi düşün Annabeth. Hephaios'u bul. Herhalde çiftlikten geçmek zorunda kalacaksın. Ama durma, devam et. Ve elinde ne varsa kullan, her ne kadar sıradan şeyler gibi gözükseler de."

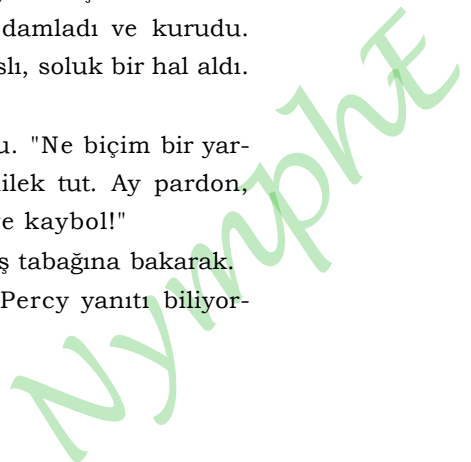
Arkadaki iki kapıya doğru işaret etmesiyle beraber kapılar yok oldu ve arkalarında birbirinin ikizi koridorlar belirdi, her ikisi de karanlığa uzanıyordu. "Son bir şey daha Annabeth. Seçim gününü erteledim. Önlemedim. Çok geçmeden Janus'un dediği gibi karar vermek zorunda kalacaksın. Elveda!"

Elini salladı ve beyaz bir dumana dönüştü. Tyson tam elindeki sandviçi ısırıyordu ki ortada yiyecek içecek namına ne varsa sise dönüştü. Çeşme bir iki damladı ve kurudu. Mozaik duvarlar karardı. Tekrar kirli paslı, soluk bir hal aldı. Oda arük piknik mekanı değildi.

Annabeth öfkeyle ayağını yere vurdu. "Ne biçim bir yardımdı şimdi bu? 'Bir sandviç al. Bir dilek tut. Ay pardon, sana yardım edemem! Sonra da püf diye kaybol!'"

"Püf," dedi Tyson üzgün gözlerle boş tabağına bakarak.

Kıvrırcık iç geçirip "Pekala," dedi. "Percy yanıtı biliyor-

muş. En azından bu var."

Hepsi bana baktılar.

"Ama bilmiyorum ki," dedim. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Annabeth de iç geçirdi. "Tamam. O halde yürümeye devam."

"Hangi yöne?" diye sordum. Gerçekten Hera ne demek istemişti, öğrenmek istiyordum. Annabeth ne seçimi yapacaktı? Derken Kıvırcık ile Tyson bir anda geriliverdi. İkisi de sözleşmiş gibi aynı anda ayaklandı. Her ikisi de "Sola," dedi.

Annabeth kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar emin oluyorsunuz?"

"Çünkü sağdan bir şey geliyor," dedi Kıvırcık.

"Çok büyük bir şey" dedi Tyson. "Acelesi var gibi."

"O halde soldan gitmek gayet mantıklı," dedim. Hep beraber karanlık koridora daldık.

BÖLÜM YEDİ

TYSON HAPİS KAÇKINLARININ ELEBAŞI OLUYOR

İyi haber: soldaki tünel dümdüz gidiyordu. Ne yana açılan çıkışlar, ne dönüşler, ne kavisler... Kötü haber: Çıkmaz sokak. Yüz metre depar attıktan sonra yolu tamamen tıkanan, devasa bir kayaya denk geldik. Arkamızdan ayaklarını sürüye sürüye, derin derin nefes ala ala gelen bir şeyin sesleri yankılanıyordu. Bu şey her neyse insan değildi ve peşimize düşmüştü.

"Tyson," dedim, "acaba..."

Daha lafımı tamamlayamadan "Evet!" dedi Tyson. Omzunu kayaya dayayıp öyle bir itti ki tüm tünel sarsıldı, taş tavandan toz yağmaya başladı.

"Acele edin!" dedi Kıvırcık. "Başımıza tavanı indirmeyin ama acele edin!"

Kaya en nihayetinde gıcırtilar eşliğinde hareket etmeye başladı. Tyson kayayı ite ite ufak bir odaya soktu, biz de arkasından içeri daldık.

"Girişi kapa!" dedi Annabeth.

Hepimiz kayanın öbür yanına geçip ittik. Kayayı eski yerine yerleştirip koridoru mühürlerken artık öbür taraftaki şey her neyse öfkeyle böğürdü.

"Tuzağa düşürdük," dedim.

"Ya da biz tuzağa düştük," dedi Kıvırcık.

Dönüp arkama baktım. Altı metre karelik, beton bir odadaydık, karşımızdaki çıkış metal parmaklıklarla kapanmıştı. Kendimizi bir hücreye tıkmıştık.

"Hades aşkına!" Annabeth parmaklıklara asıldı. Yerlerinden oynamadılar bile. Parmaklıkların arkasından, karanlık bir avlunun öbür yanına sıralanmış başka hücreler görüyorduk. Metal kapılarla, metal asma köprülerle donanmış, en az üç katlı bir bina.

"Bir hapishanedeyiz," dedim. "Belki Tyson demirleri bükebilir..."

Kıvırcık şışt yaptı. "Dinle!"

Tepemizden bir yerden kalın sesli birinin hıçkırıkları geliyordu. Bir ses daha vardı. Bu törpü gibi ses, anlayamadığımız bir şeyler söylüyordu. Sözcükler bir tuhaftı, sanki birileri bir bardağı çakıltaşıyla doldurup çalkalıyordu.

"Nece bu?" diye fısıldadım.

Tyson'ın gözleri büyüdü. "Mümkün değil."

"Ne?" diye sordum.

Hücreyi kapayan parmaklıklarda iki demir çubuk yakaladı, bir kiklopun geçebileceği kadar dışarı büktü.

"Bekle!" diye seslendi Kıvırcık.

Ama Tyson'ın bekleyecek hali yoktu. Peşinden koştuk. Hapishane, en tepede parlayan loş floresan ışıklar haricinde karanlıktı.

Annabeth bana "Burayı biliyorum," dedi. "Burası Alcatraz Hapishanesi."

"San Francisco yakınlarındaki şu adadaki yeri mi diyorsun?"

Evet anlamında başını salladı. "Buraya okul gezisine gelmiştik. Müze yapmışlar."

Labirent'ten geçip ülkenin öbür yanına varmak akıl alır gibi değildi; ama Annabeth koca seneyi San Francisco'da geçirmiş, körfezin karşısındaki Tamalpais Dağı'nı kollamıştı. Muhtemelen haklıydı yani.

"Olduğun yerde kal," dedi Kıvırcık.

Ama Tyson durmadı. Kıvırcık koluna girip tüm gücüyle Tyson'ı çekti. "Tyson, dur!" diye fısıldadı. "Görmüyor musun?"

Kıvırcık'ın işaret ettiği yere baktım ve korkudan midem takla attı. Avlunun öte yanında, ikinci kattaki asma köprüde ömrümde gördüğüm en korkunç canavar duruyordu.

Bu sentora benzer bir şeydi; belden yukarısı kadın vücudu. Ama belden aşağısı bir at gövdesi değil, ejderha gövdesiydi. En az altı metre uzunluğunda, pulları kara mı kara, pençeleri devasa, kuyruğu dikenli bir ejderha. Bacaklarına asma dalları dolanmıştı sanki. Ama sonra bunların kıvıl kıvıl, ısırma için sürekli sağa sola atılan yüzlerce yılan olduğunu fark ettim. Kadının başında, tıpkı Medusa gibi, saç yerine yılan vardı. En tuhafı ise kadınla ejderhanın birleştiği yer, yani belydi. Belinde derisi kabarcıklanıyor, değişiyor, kah vahşi bir kurt kafası, kah bir ayı kafası, kah bir aslan kafası belirliyordu; sanki her daim değişen bir canavar kafası kemeri takıyordu. İçimden bir his, baktığım şeyin yaratılışının bitmediğini, bunun zamanın başlangıcı kadar eski, şekillerin yerli yerine oturmadığı bir dönemden bir canavar olduğunu söylüyordu.

Tyson inledi. "Bu o!"

"Çökün!" dedi Kıvırcık.

Gölgelerin içine sindik, gerçi canavar bizi fark etmemişti. İkinci kattaki birisiyle konuşuyor gibiydi. Hıçkırık sesleri de oradan geliyordu. Ejderha kadın o tuhaf, gıcırtilı dille bir

şeyler dedi.

"Ne dedi?" diye sordum fısıldayarak. "Nece bu?"

"Kadim zamanların dili," dedi Tyson titreyerek. "Toprak Ana'nın Titanlar ve diğer çocuklarıyla konuştuğu, tanrılardan bile önceki bir zamanın dili."

"Bu dili anlıyor musun? Konuşmaları çevirebilir misin?" diye sordum.

Tyson gözlerini kapattı ve hırıl hırıl, korkunç sesli bir kadın gibi konuşmaya başladı. "Efendiye hizmet et, yoksa cezasını çekersin."

Annabeth ürperdi. "Şunu yapmasından nefret ediyorum."

Tüm kıkloplar gibi Tyson da insanüstü bir duyma gücüne, başkalarının seslerini taklit etme konusunda akıl almaz bir yeteneğe sahipti. Üstelik diğer sesleri taklit ederken neredeyse kendinden geçiyor, başka birisi oluyordu.

Tyson bu kez kalın bir sesle, kırgınlıkla konuştu: "Hizmet etmeyeceğim."

Ardından canavarın sesine geçti. "O halde Briares, acı çekmeni keyifle izleyeceğim." Tyson bu adı söylerken kekeleydi. Birisini taklit ederken rolünün dışına çıktığını görmemiştim hiç, nedense boğulurcasına yutkunmuştu. Sonra yine canavarın sesiyle devam etti: "İlk mahpusluk zor geldiyse, daha işkence çekmemişsin say. Ben dönene kadar dediklerimi düşün."

Ejderha kadın merdiven boşluğuna giderken eteklerindeki yılanlar çayır çimen gibi hışırdadı. Kanatlarını açtı, daha önce bunları fark etmemiştim. Yaratığın ejderha sırtında, katli halde devasa yarasa kanatları duruyordu demek. Asma köprüden atlayıp avludan yukarı süzüldü. Gölgelere iyice gizlendik. Canavar tepemizden uçarken yüzümü sıcak,

kükürt kokan bir rüzgar yaladı. Sonra köşede kayboldu.

"Ko-ko-korkunç," dedi Kıvrıcık. "Burnumun direği kırıldı. Hiç bu kadar güçlü kokan bir canavar görmemiştim."

"Kiklopların en korkunç kabusu" dedi Tyson. "Kampe."
"Kim?" diye sordum.

Tyson yutkundu. "Her kiklop onu bilir. Bebekken biz onunla korkuturlar. Kiklopların kötü çağında bekçimiz oydu."

Annabeth de başını sallayarak Tyson'ı doğruladı. "Şimdi hatırladım. Titanların hükmü zamanında Gaia ve Uranüs'ün ilk çocukları hapsedildi: Kikloplar ve Hekatonkheirler."

"Heka-ne?" diye sordum.

"Yüz Elli Kimseler," dedi Annabeth. "Onlara böyle denir... çünkü yüz tane elleri vardı. Kiklopların ağabeyleri sayılırlar."

"Çok kudretlidirler," diye ekledi Tyson. "Muhteşemdirler! Kafaları arşa değer. Öyle güçlüdürler ki dağları bölebiller!"

"Pek havalıymışlar," dedim. "Tabii, dağ değilsen."

"Kampe gardiyandı," dedi Tyson. "Kronos'a hizmet ederdi. Kardeşlerimizi Tartarus'a hapsedip işkence ederdi, ta ki Zeus gelene dek. Zeus Kampe'yi öldürdü, kiklopları ve Yüz Elli Kimseleri hürriyetine kavuşturdu, onları Titanlara karşı açılan büyük savaşta saflarına kattı."

"Şimdiyse Kampe geri dönmüş," dedim.

Tyson, "Çok fena," diyerek durumu özetledi.

"O hücredeki kim o zaman?" diye sordum. "Bir ad söylemiştin..."

Tyson bir anda canlandı. "Briares! Yüz Elli Kimseler'dendir. Baş arşa değer ve..."

"Evet," dedim. "Dağları böler."

Yukarıdaki hücrelere baktım, acaba başı göğe uzanan bir şey ufacık hücreye nasıl sığmıştı, acaba neden ağlıyordu.

Annabeth "Hemen gidip baksak iyi olacak," dedi. "Kampe geri dönecekmiş."

Hücreye yaklaştıkça ağlama sesi iyice yükseldi. İçerideki yaratığa ilk kez baktığımda, ne olduğunu anlamadım. İnsan boyundaydı, teni çok soluktu, süt rengiydi hatta. Üzerinde kocaman bir bebek bezi misali, yalnızca bir peştamal vardı. Ayaklan bedenine göre çok büyüktü, kirli paslı, kırık ayak tırnakları; hem de her ayakta tam sekiz parmağın ucunda. Ancak esas garip olan belden yukarısıydı. Kıyasla Janus normal kalırdı. Göğsünde sayamayacağım kadar kol, sıra sıra, üst üste bedenine dizilmişti. Kollar normal insan koluna benziyordu ama o kadar çoklardı ki hepsi birbirine dolanmıştı, yaratığın göğsü ucuna spagetti dolanmış bir çatala benziyordu. Ellerinin bir kısmı ağlayan yüzünü örtmüştü.

"Ya gök eskisi kadar yukarıda değil," dedim fısıldayarak, "ya da bu şey çok kısa."

Tyson dediklerime kulak asmadı. Diz çöktü.

"Briares!" diye seslendi.

Ağlama sesi kesildi.

"Yüz elli yüce kimse!" dedi Tyson. "Bize yardım et!"

Briares başını kaldırıp baktı. Uzun yüzünü kederli bir ifade bürümüşü, kanca gibi bir burnu vardı, dişlerinin hepsi çürümüşü. Gözleri koyu kahverengiydi; ama tamamı kahverengi, ne göz akı vardı ne göz bebeği, sanki kilden yapılmıştı gözleri.

"Hala şansın varken kaç kiklop," dedi Briares sersefil bir halde. "Benim kendime faydam yok."

"Ama sen yüz ellisin!" dedi Tyson. "Her şeyi yapabilirsin!"

Briares beş, altı eliyle burnunu sildi. Diğer elleri kırık bir yatağın ufak tahta ve metal parçaları ile oynuyordu, hem de tıpkı Tyson'ın yedek parçalarla hünerle oynadığı gibi. İnanılmazdı. Sanki ellerin kendi aklı vardı. Tahtadan bir gemi yapıp hemen o an bozuyordu eller. Diğer eller nedense beton zemini tırmalıyordu. Diğerleri ise taş-kağıt-makas oynuyordu. Birkaç else duvara vuran gölgelerle oynuyor, ördek ya da köpek gibi şekiller alıyordu.

"Yapamam," dedi Briares inleyerek. "Kampe geri döndü! Titanlar ayaklanacak, bizi tekrar Tartarus'a atacak."

Tyson "Cesur görün!" dedi.

Briares'in yüzü anında şekil değiştirdi, başka bir yüz oldu. Gözleri aynı kilden gözlerdi ama bunun dışında çehresi tamamen değişti. Kalkık bir burnu, keman gibi kaşları, tuhaf bir gülüşü vardı bu yüzün, sanki cesur görünmeye çalışıyordu. Ama derken o yüz, eski haline döndü.

"Faydası yok," dedi Briares. "Korkmuş halim geri geliyor."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

Annabeth bana bir dirsek geçirdi. "Kaba olma. Yüz elli kimselerin, elli farklı yüzü vardır."

"Yıllık fotoğrafçılarına acıdım şimdi."

Tyson hala büyülenmiş gibi bakıyordu Briares'e. "Her şey yoluna girecek! Sana yardım edeceğiz! İmzanı alabilir miyim?"

Briares burnunu çektirdi. "Yüz tane kalemin var mıydı?"

"Çocuklar," diye araya girdik Kıvrıkcık. "Buradan gitmeliyiz. Kampe geri gelecek. Er ya da geç bizim varlığımızı hissedecektir."

"Parmaklıkları kır," dedi Annabeth.

Tyson, mağrur bir gülüşle "Evet!" dedi. "Briares hakkın-

dan gelir bu parmaklıkların. O çok güçlü. Hatta kikloplardan bile daha güçlü! İzle!"

Briares inildi. Bir düzine eli, el çırpmaca oynamaya başladı ama hiçbiri parmaklıklara uzanmadı.

"Madem o kadar güçlü," dedim, "neden hapiste duruyor?"

Annabeth bu kez kaburgalarımın dirseğini soktu. "Korkmuş işte," diye fısıldadı. "Kampe onu bin sene Tartarus'ta tutmuş. Sen olsan ne yapardın?"

Yüz elli kimse yine yüzünü kapadı.

"Briares?" diye seslendi Tyson. "Ne oldu... sorun ne? Muhteşem kudretini gösterebilirsen bize!"

"Tyson," dedi Annabeth, "bence parmaklıkları sen açsan daha iyi olacak."

Tyson'ın gülümsemesi ağır ağır eridi gitti.

"Parmaklıkları açacağım," diye yineledi. Hücre kapısını tuttuğu gibi, tereyağından kıl çekercesine söktü.

"Haydi Briares," dedi Annabeth. "Seni buradan çıkaralım."

Elini uzattı. Bir saniyeliğine Briares'in yüzü umutlu bir yüze dönüştü. Kollarından bir kısmı uzandı; ama uzanan ellerini iki katı sayıda el hemen vurup diğerlerini geri çekti.

"Yapamam," dedi. "Beni cezalandırır."

"Üstesinden gelirsin," dedi Annabeth. "Daha önce de Titanlarla dövüşüp onları yendin, hatırlamıyor musun?"

"Savaşı hatırlıyorum." Briares'in yüzü tekrar değişti, kırış kırış oldu alnı, dudakları sarktı. Bu herhalde kasvetli yüzüydü. "Yıldırımlar dövüyordu yeri. Kaya üstüne kaya fırlattık. Titanlarla canavarlar neredeyse alt ediyordu bizi. Şimdi yeniden güçleniyorlar. Kampe öyle dedi."

"Onu dinleme," dedim. "Haydi gel!"

Kımıldamadı. Kıvırcık haklıydı. Kampe'nin dönüşüne az kalmış olmalıydı. Ama onu öylece burada bırakamazdık. Tyson haftalarca ağlardı.

Hemen "Taş-kağıt-makas oynayalım," dedim. "Ben kazanırsam bizle gelirsin. Ben kaybedersem seni burada bırakırız."

Annabeth delirmişim gibi bana baktı.

Briares'in yüzü şüpheli haline dönüştü. "Taş-kağıt-makasta hiç kaybetmem."

"Haydi oynayalım o zaman." Yumruğumu üç kere avcuma vurdum.

Briares aynısını yüz eliyle yapınca sanki koca bir ordu üç adım ileri gitmiş gibi oldu. Heyelan misali kayalar yağdı, el işi dersindeki bir sınıftaki kadar makas çıkarttı, koca bir filo kağıt uçak yapacak kadar da kağıt belirdi.

"Sana demiştim," dedi kederle. "Hiç..." Derken, şaşkın yüzü belirdi: "Sen ne yaptın öyle?"

"Tabanca," dedim ve parmağımla yaptığım namluyu ateşledim. Bu bir kere Patrick Blofis'in bana gösterdiği bir numaraydı ama ona söyleyecek değildim tabii. "Tabanca hepsini yener."

"Bu adil değil."

"Adil oyun olacak demedim ki? Biz burada durursak Kampe de adil olmayacak. Parmaklıkları kırdın diye sana kızacak. Haydi, gel şimdi!"

Briares burnunu çektı. "Yarı-tanrıların alayı hilebaz!" Yine de ağır ağır doğruldu ve peşimiz sıra dışarı çıktı.

Umutlanmaya başlamıştım yine. Tek yapmamız gereken merdivenlerden inip Labirent girişini bulmaktı. Ama birden Tyson donakaldı.

Alta, avluda Kampe bize hırlıyordu.

"Diğer yandan," dedim.

Asma köprüye koştuk. Briares bu kez sorgusuz sualsiz koşuyordu ardımızdan. İşin aslı yüz kolunu da korkuyla sallayarak depara kalkmıştı.

Arkamızdan korkunç kanat sesleri geldi, Kampe uçuşa geçmişti. O antik dilde bize hırlayıp gürlledi; bu kez derdinin bizi öldürmek olduğunu anlamak için çevirmen gerekmiyordu.

Düşe kalka merdivenleri inip bir koridoru geçtik, oradan bir gardiyan kulübesine girip bir başka hücre binasına geçtik.

"Soldan," dedi Annabeth. "Geziden hatırladım."

Dışarı fırladık, kendimizi hapisane avlusunda bulduk, avluyu dikenli teller ve güvenlik kuleleri sarmıştı. Onca süre içeride kaldıktan sonra gün ışığı ile kör olacaktım neredeyse. Çevremizde bir sürü turist dolanıp fotoğraf çekiyordu. Körfezde soğuk bir rüzgar esiyor, dalgaları savuruyordu. Güneyde bembeyaz, güzel mi güzel San Francisco duruyordu; ama kuzeydeki Tamalpais Dağı'nın başını fırtına bulutları sarmıştı. Sanki koca gökyüzü bir girdaba girmiş, Atlas'ın esir düştüğü, Titanların Sarayı Othrys Dağı'nın yeniden yükseldiği bu yerin içine çekiliyordu. Turistlerin bu doğaüstü fırtınanın farkında olmaması şaşırtıcıydı; gel gelelim bir şeylerin ters gittiğine dair hiçbir şey okunmuyordu yüzlerinden.

Annabeth kuzeye bakarak "Daha da kötü halde," dedi. "Sene boyunca fırtınalar felaket haldeydi ama şimdi..."

Briares "Durmayın kaçın," diye inledi. "Arkamızda!"
Hücrelerden uzaklaşıp son sürat avlunun ucuna koştuk.
Bir umut, "Kampe çok büyük, kapıdan geçemez," dedim.
Sonra duvar patladı.

Tozun dumanın altından, kanatlarını avlunun bir ucun-

dan diğesine gererek Kampe belirince turistler ıgık atmaya başladı. Kampe'nin elinde iki uzun pala vardı. Bronz palalardan yeşilimsi hareler ışıldıyor, avluya kekremsi kokular saçan fokur fokur sıcak buharlar döküyordu.

Kıvırcık "Zehirrrr!" dedi melercesine. "Aman sakın bunlar size değmesin, yoksa..."

"Ölür müyüz?" diye tahmin yürüttüm.

"Evet... ağır ağır kuruyup toz olduktan sonra."

"O halde palalardan kaçalım," kararına vardım.

"Briares dövüş!" diye ısrar etti Tyson. "Hakiki cüssene geri dön!"

Ne var ki Briares daha da küçülüyordu sanki. 'Hakikaten korktum!' sürati belirmişti kafasında.

Kampe kocaman ejderha bacakları üstünde sallanarak bedeninde dolanan yüzlerce yılanla gök gibi gürleyerek geldi üzerimize.

Bir an aklımdan Dalgakıran'ı çekip üstüne atılmak geçti ama sonra yüreğim ağzıma geldi. Neyse ki yüreğimden geçeni Annabeth söyledi: "Kaçın!"

Tartışma o noktada bitti. Bununla savaşılmazdı. Hapishane avlusunun ucundaki kapılardan, tam arkamızda canavarla fırladık. Ölümlüler bağırarak kaçıştılar. Acil durum sirenleri ötmeye başladı.

İskeleyle geldik, bir tekneden tursitler iniyordu. Yeni gelen ziyaretçiler, arkamızda korkmuş bir turist güruhu ile onlara hücum ettiğimizi gördüler... Gerçi Sis'in içerisinde tam olarak ne gördüler bilmiyorum ama iyi bir şey değildi muhtemelen.

"Tekne?" diye sordu Kıvırcık.

"Çok yavaş," dedi Tyson. "Labirent'e gidelim. Tek şansımız o."

Nymphette

"Onu oyalamalıyız," dedi Annabeth.

Tyson metal bir sokak lambasını zeminden söktü. "Ben onu oyalarım. Siz kaçın."

"Sana yardım edeyim," dedim.

"Hayır," dedi Tyson. "Sen git. Zehir kıklopları yaralar. Çok acı verir. Ama öldürmez."

"Emin misin?"

"Kaç kardeşim. İçeride buluşuruz."

Bu plandan nefret ettim. Tyson'ı daha önce neredeyse kaybediyordum, tekrarlanmasını istemiyordum. Ne ki tartışacak vakit yoktu, aklıma daha da iyi bir fikir gelmiyordu. Annabeth, Kıvırcık ve ben, her birimiz Briares'in bir elinden tutup onu hükümlü kabul masalarına doğru çekerken, Tyson kükreyip sokak lambasının direğini eğdi ve elinde kargısı ile hücum eden bir şövalye gibi Kampe'ye hücum etti.

Kampe ateş saçan gözlerle Briares'e bakıyordu ama elindeki direği onun göğsüne bir şiş gibi saplayınca Tyson dikkatini çekmeyi başardı. Kampe haykırıp palalarını savurdu, direk dilim dilim oldu. Etrafında zehirli göletler oluşmuş, zehirler beton zeminin içine akmaya başlamıştı.

Kampe tıslayan yılan saçlarını savurunca Tyson geri sıçradı. Ejderha kadının bacaklarındaki engerekler her yöne çatal dillerini çıkarttı. Kampe'nin belinden tuhaf, yarım yamalak bir aslan kafası fıskırıp kükredi.

Hapishane binalarına doğru koşarken son gördüğüm şey, Tyson'ın bir dondurma buzluğunu kapıldığı gibi Kampe'ye atmasıydı. Her yana dondurma ve zehri saçıldı, Kampe'nin ufak yılan saçları bonibon içinde kalmıştı. Tekrar hapishane avlusundaydık.

Briares oflayıp puflayarak "Yapamayacağım," dedi.

Ona bağırdım: "Tyson senin için canını tehlikeye atıyor.

YAPACAKSIN"

Hapishane kapısına varınca öfkeli bir kükreme duydum. Göz ucuyla geriye bakınca Tyson'ın son sürat bize doğru koştuğunu gördüm, Kampe tam arkasındaydı. Ejderha kadın dondurmaya ve hediyelik eşya sergilerinden fırlayan şeylere bulanmıştı. Gövdesine tişörtler yapışmıştı, belindeki ayı kafalarından bir tanesine gözünün üstüne, üzerinde Alcatraz yazan, eğri bir plastik gözlük yerleşmişti.

"Acele edin!" diye bağırdı Annabeth, sanki söylemeye gerek vardı.

En sonunda geldiğimiz hücreye vardık varmasına ama duvar dümdüzdü; ne o büyük kaya, ne başka bir şey.

Annabeth "İşareti bulun!" dedi.

"Şurada!" Kıvrık duvardaki ufak bir çizige dokunca, A harfine dönüştü. Daedalus'un simgesi mavi mavi parladı ve kapı gacır gucur açıldı.

Ama çok ağır açılıyordu kapı. Tyson binaya kaçarken, palalar beton duvar, demir parmaklık dinlemeden önüne geleni kesip geçiyordu.

Briares'i Labirent'in içine ittim, ardından Annabeth'le Kıvrık'ı da içeri iteledim.

"Yapabilirsin!" dedim Tyson'a. Ama o an yapamayacağımı anladım. Kampe arayı kapatıyordu. Kılıçlarını kaldırdı, dikkatini dağıtmam lazımdı. Hem de iyice. Kol saatime vurdum, sarmallar çizerek bronz kalkana dönüştü. Çaresizce kalkanı canavarın yüzüne attım.

ÇOTANIC. Kalkan tam suratına inince tökezledi, bu da Tyson'a yanımdan geçip Labirent'e dalacak kadar vakit yarattı. Tam arkasından da ben atladım.

Kampe hücum etti ama artık çok geçti. Taş kapı kapanınca Labirent'in sihri bizi içeri mühürledi. Kampe öfkeyle

kükreyerek duvarı yumruklarken tüm tünel sarsılıyordu. Kalıp 'tak-tak, kim o?' diye oyun oynayacak vaktimiz yoktu. Koşarak karanlığa daldık. İlk (ve son) kez Labirent'te olduğum için mutluydum.

BÖLÜM SEKİZ

İBLİS KANKANIN ÇİFTLİĞİNİ ZİYARET EDİYORUZ

En sonunda bir odada durduk, odanın dört bir yanından çağlayanlar boşalıyordu. Zemin koca bir çukurdu, çukuru kaygan bir sarmalla aşağı inen taş bir patika sarıyordu. Sular duvarlardaki kocaman oluklardan boşalıyordu. Suyun döküldüğü çukurun dibini görmek için el fenerimi tuttum; ama bir şey görmüyordum.

Briares sırtını duvara dayayıp yere yığıldı. Bir düzine eliyle su avuçlayıp yüzünü yıkadı. "Bu çukur doğruca Tartarus'a iner," diye fısıldadı. "Atlasam da başınızdan bir dert eksilse."

"Böyle konuşma," dedi Annabeth. "Bizimle kampa gelebilirsin. İstilaya karşı hazırlanmamıza yardım edebilirsin. Titanlarla dövüşmeyi hepimizden iyi bilirsin."

"Size verecek neyim var? Her şeyimi kaybettim."

"Ya kardeşlerin?" diye sordu Tyson. "İkisi de dağ gibi heybetlidir! Gel, seni onlara götürelim."

Briares'in yüzü daha da kederli bir hale geldi, bu yas yüzü olmalıydı. "Artık onlar yok. Solup gittiler."

"*Solmak* da ne demek oluyor şimdi?" diye sordum.

"Canavarlar da tanrılar gibi ölümsüz diye bilirdim."

Kıvrık cılız bir sesle "Percy," diye bana seslendi. "Ölümsüzlüğün de sınırı var. Bazen... bazen canavarlar unu-

tulur, o zaman da ölümsüz kalma arzularını kaybederler."

Kıvrıcık'ın yüzüne baktım, acaba Pan mı geçiyordu aklından? Medusa vaktiyle bize ne demişti: İki kız kardeşi, yani diğer iki gorgon göçüp gitmiş, onu yalnız bırakmıştı. Sonra geçen sene Apollo'nun anlattığına göre, Helios adlı yaşlı tanrı kaybolmuş, güneş tanrısı olma görevini ona bırakmıştı. Daha önce üzerinde düşünmemiştim ama şimdi Briares'e bakınca, bu kadar yaşlı olmak ne fena olmalı diye düşündüm. Binlerce, hem de binlerce yaşında olacaksın... ve tamamen yalnız kalacaksın.

"Gitmem gerek," dedi Briares.

"Kronos'un ordusu kampı istila edecek," dedi Tyson.
"Yardıma ihtiyacımız var."

Briares boynunu büktü. "Yapamam kiklop."

"Sen güçlüsün."

"Artık değil," dedi Briares ve ayağa kalktı.

"Dur bakalım," diyerek bir koluna girdim ve onu kenara çektim; bu köşede konuştuklarımız çağlayanların gürültüsünde boğulacaktı. "Briares, sen bize lazımsın. Fark etmedin belki ama Tyson sana güveniyor. Canını senin için tehlikeye attı."

Ona her şeyi anlattım: Luke'un istila planını, Labirent'in kampa açılan kapısını, Daedalus'un atölyesini, Kronos'un altın lahdini.

Briares yalnızca kafasını salladı. "Yapamam yarı-tanrı. Bu oyunu kazanacak bir tabanca değil ellerim." Yüz eli ile tabanca yapıp bana doğrulttu.

"Belki bundandır canavarların solup kayboluşu," dedim.
"Mesele ölümlülerin neye inandığı değil belki de. Belki siz, kendinizden vazgeçiyorsunuz."

Saf kahverengi gözleri beni süzdü. Anladığım bir ifade-

den bir görünüşe büründü yüzü: utanç. Sonra karanlık koridora döndü ve içinde gözden kayboldu.

Tyson hıçkırıklara boğuldu.

Kıvırcık "Dert etme," diyerek Tyson'ın omzunu sıvazladı, muhtemelen bunu yapmak için tüm cesaretini toplaması gerekmişti.

Tyson burnunu çekti. "Nasıl dert etmeyeyim keçi çocuk? O benim kahramanımdı."

Tyson'ın moralini düzeltmek istiyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

En sonunda Annabeth kalktı, çantasını sırtlandı. "Haydi çocuklar. Bu çukur sınırimi bozuyor. Gece kamp yapacak daha iyi bir yer bulalım."

Kocaman mermer bloklarla örülmüş bir koridora yerleştik. Burası bir Yunan mezarına benziyordu, duvarlara bronz meşalelikler tutturulmuştu. Labirent'in eski bir parçası olmalıydı burası, Annabeth bunu iyiye işaret sayıyordu.

"Daedalus'un atölyesine yaklaşmış olmalıyız," dedi. "Hepiniz biraz dinlenin. Sabah yola çıkarız."

"Sabah olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu Kıvırcık.

"Sadece dinlenin," dedi Annabeth.

Kıvırcık'a iki kere söylemeye gerek yoktu. Çantasından bir saman yığını çıkarttı, bir kısmını yedi, kalanı başına yastık yaptı, göz açıp kapayıncaya kadar horlamaya başlamıştı bile. Tyson'ın uyuması biraz vakit aldı. Önce çalışma setinden bir miktar metal parçası çıkarttı, biraz uğraştı ama sonuç hoşuna gitmedi herhalde. Kurduklarını tekrar bozdu.

"Kalkanı kaybettiğime üzüldüm," dedim. "Tamir etmek için o kadar uğraşmıştın halbuki."

Tyson başını kaldırıp baktı. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Dert etme kardeşim. Beni kurtardın. Gerçi Briares yardım etse, senin bir şey yapman gerekmezdi."

"Korkmuştu sadece," dedim. "Eminim düzelir."

"Güçlü değil," dedi Tyson. "Artık önemli değil."

Uzun uzun iç çektikten sonra gözlerini kapadı. Elindeki metal parçaları yere düştü ve Tyson horlamaya başladı.

Ben de uyumaya çalıştım ama yapamadım. Elinde kocaman zehirli palalarla devasa bir ejderha kadın tarafından kovalanmaktan mıdır nedir, bir türlü gevşeyemiyordum. Yatağımı öylece çekip Annabeth'in nöbet tuttuğu yere sürükledim.

Yanına oturdum.

"Uyuman gerek," dedi.

"Uyuyamıyorum. Sen iyi misin?"

"Elbette. Görevde ilk gün. Her şey fevkalade."

"Orayı bulacağız," dedim. "Atölyeyi Luke'tan önce bulacağız."

Annabeth gözüne inen saçları süpürdü. Çenesine kir bulaşmıştı. Acaba çocukken, Thalia ve Luke ile ülkeyi gezerken neye benziyordu Annabeth? Bir keresinde, yedi yaşındayken, onları kötü kikloplarla dolu bir malikaneden kurtarmıştı. Korkmuşken bile, şimdiki gibi yani, cesaretinden gıdım eksilmiyordu bu kızın.

"Keşke bu görev *mantıklı* olsaydı," diye şikayet etti. "Yani dolanıp duruyoruz, nereye varacağımız belli değil. Bir günde ta New York'tan Kalifornia'ya nasıl yürür insan?"

"Burada zaman-mekan kavramı farklı."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece..." Bana tedirgin bir ifade ile baktı. "Percy, kendimi kandırıyormuşum. Onca plan, onca okuma... Nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrim yok."

"Çok iyi gidiyorsun. Dahası ne zaman ne yaptığımızı bildik ki? Hep yoluna girdi işler. Kirke'nin adasını hatırlasana?"

Komik komik sesler çıkarttı. "Ne tatlı bir kobay fare olmuşsun ama."

"Peki ya Su Dünyası, sayende nasıl oradan atılmıştık?"

"Benim sayemde mi? 0 tamamen senin suçundu!"

"Bak, gördün mü? Her şey yoluna girecek."

Gülümsedi; onu gülümserken görünce mutlu oldum ama hemen kayboldu gülümsemesi.

"Percy, Hera ne demek istedi, Labirent'te nasıl yol bulacağını biliyormuşsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Gerçekten."

"Bilsen söylersin, değil mi?"

"Tabii ki. Belki de..."

"Belki de ne?"

"Belki de kehanetin son satırını söyleyen bir faydası olurdu."

Annabeth titredi. "Burada olmaz. Karanlıkta olmaz."

"Peki Janus'un seçim dediği şey ne? Hera demişti ki..."

"Dur," diyerek çıkıştı Annabeth. Titreyerek nefes aldı.

"Percy, kusura bakma. Çok gerildim. Ama... üstüne düşünmem gerek."

Ses çıkarmadan oturduk; Labirent'in tuhaf gacırtılarını, inlemelerini, tüneller değişirken birbirine sürten taşların sesini, yankılanmalarını, değişimi, büyümeyi, değişmeyi dinledik. Karanlıkta Nico di Angelo'ya dair görüntüler geldi aklıma, birden bir şeyin farkına vardım.

"Nico buralarda bir yerlerde," dedim. "Kamptan böyle kaçtı. Labirent'i buldu. Sonra daha derinlere inmenin yolunu buldu... Yeraltı Dünyası'na girdi. Ama şimdi, tekrar Labirent'te. Benim peşimde."

Nymphette

Annabeth bir süre hiçbir şey demedi. "Percy, umarım sen yanılıyorsundur. Ama haklıysan..." El fenerinin ışığına takıldı gözleri, taş duvarda beliren o soluk halkaya bakarak düşüncelere daldı. Sanırım kehaneti düşünüyordu. Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim.

"İstersen ilk nöbeti ben tutayım?" dedim. "Bir şey olursa seni uyandırırım."

Annabeth itiraz etmek ister gibi baktı ama sonra başını sallayıp eyvallah dedi, yatağına çöktü, gözlerini kapadı.

Uyuma sırası bana gelince, Labirent'teki hapisanedeki ihtiyar adamı gördüm düşümde.

Şimdi daha çok bir atölyeye benziyordu hapisane. Masada ölçüm aletleri vardı. Bir köşede kızıla kesmiş, sıcak bir ocak yanıyordu. Bir önceki rüyada gördüğüm çocuk, körükleri şişiriyordu. Ama bu kez daha uzundu, yaşı yaşıma yakındı herhalde. Ocağın bacasına tuhaf bir huni takılıydı; bu huni dumanı, sıcaklığı tutuyor, bir oluk vasıtası ile zemine, oradan da büyük bir lağım kapağının altına aktarıyordu.

Gündüz vaktiydi. Gök masmaviydi, ama Labirent'in duvarları atölyeye koyu gölgeler saçıyordu. Tünelde bunca süre kaldıktan sonra Labirent'in göğe açılması garip geliyordu. Nedense daha da zalimleşiyordu Labirent gözümde.

Yaşlı adam hasta gibiydi. Son derece inceydi, elleri çalışmaktan soyulmuş, kızarmıştı. Gözlerini kır saçları örtmüştü. Tüniği yağ içindeydi. Bir masaya eğilmiş bir tür uzun, metal bir bohça ile uğraşıyordu; sanki bir tür örme zincir zırh şeridi üzerinde çalışıyordu. Sarmal şeklinde, incecik bir bronz parçasını alıp zincire ekledi.

"Bitti," dedi. "Artık hazır."

Uğraştığı şeyi eline aldı, öyle güzeldi ki bu şey, yüreğim

küt küt atmaya başladı. Birbirine giren binlerce bronz tüyden yapılmış metal bir kanattı bu. Böyle iki çift kanat vardı. Bir çift hala masanın üzerindeydi. Daedalus kanadın çerçevesini açınca kanat genişliği altı metreye ulaştı. Bu asla uçamaz diyordum içimden. Çok ağır, yerden kalkması bile mümkün değil. Ama işçilik inanılmazdı. Metal tüyler ışığı alıp altının otuz renk tonunda yansıtıyordu.

Oğlan körüklerin başından ayrılıp koşarak kanada bakmaya koştu. O da kan ter içindeydi, her yanı yağa bulanmıştı ama sırtıyordu. "Baba, sen bir dahisin!"

İhtiyar gülümsedi. "Bilmediğim bir şey söyle İkarus. Şimdi acele et, bunları birbirine takmak için en az bir saat gerek. Haydi."

"Önce sen," dedi İkarus.

İhtiyar itiraz edecek oldu ama İkarus ısrar etti. "Onları sen yaptın baba. Önce takma şerefi sana ait."

Çocuk babasının göğsüne, tırmanma kıyafetine benzeyen, omuzdan bileklere inen şeritleri olan deri bir koşum taktı. Sonra kanatları bağlamaya başladı, sıcak tutkal tabancasına benzer, bir teneke kutunun içindeki bir maddeyi kullanıyordu.

Daedalus, oğlu kutudakileri dökerken "Mum eriyiği birkaç saat idare eder," dedi, sesi endişeliydi. "Ama önce tutması gerek. Çok alçaktan ya da çok yukarıdan uçmasak iyi ederiz. Deniz, mum mühürleri nemelemlendirebilir..."

"Güneş de gevşetebilir," diye babasının lafını bitirdi çocuk. "Evet baba. Bunların bir milyon kez konuştuğumuz!"

"Ne kadar dikkatli olursak o kadar iyi."

"Babacığım, senin icatlarına güvenim tam! Senin kadar akıllı kim var!"

İhtiyarın gözleri parladı. Oğluna dünyadaki her şeyden

Nymphette

çok değer verdiği belliydi. "Şimdi ben senin kanatlarını yapacağım, bu arada benimki de iyice oturur. Haydi bakalım!"

Çok ağır gidiyordu. Kayışı takarken ihtiyarın elleri birbirine dolanıyordu. Mühürleri basarken, kanadı doğru konumda tutmakta güçlük çekiyorlardı. Kendi metal kanatları ağır geliyor, işini yaparken ona mani oluyordu.

"Çok yavaşım," dedi ihtiyar adam alçak sesle. "Çok yavaşım."

"Acele etme baba," dedi çocuk. "Muhafızların gelmesine daha..."

KÜÜÜT!

Atölyenin kapıları zangırdadı. Daedalus kapıları tahta bir payandayla içeriden sürgülemişti ama yine de eşikten çıkacak gibilerdi.

"Acele et!" dedi İkarus.

KÜÜÜT! KÜÜT!

Kapılara ağır bir şey çarpıyordu. Payanda direniyordu ama sol kapıda bir çatlak belirmişti.

Daedalus öfkeyle çalıştı. İkarus'un omzuna sıcak mum damladı. Oğlan irkildi ama ses çıkartmadı. Sol kanat kayışa mühürlenince Daedalus sağdakini mühürlemeye başladı.

Daedalus "Vakit kazanmamız gerek," dedi. "Erken geldi-ler! Mühürlerin tutması için daha çok zaman lazım."

"Tutacaktır," dedi İkarus, babası o sırada sağ kanatı bitirmişti. "Lağım kapağını kaldırmama yardım et..."

ÇATIRTI Kapılar kıymık kıymık dağıldı ve bronz bir koç başı aralıktan belirdi. Kalan parçaları da baltalar temizleyince içeriye tepeden tırnağa zırhla donanmış iki muhafız girdi; arkalarında altın tacı, mızrak başı gibi sakalı ile bir kral vardı.

Kral, zalim bir gülümsemeyle "Bak, bak, bak," dedi. "Bir yere mi gidiyordunuz?"

Daedalus ve oğlu donakaldı, sırtlarındaki metal kanatlar parıldıyordu.

"Minos, biz gidiyoruz," dedi ihtiyar.

Kral Minos kıkır kıkır güldü. "Tüm umudunuzu yok etmeden önce, merakla bekledim bakalım ne kadarını yapacaklar diye. Ne yalan söyleyeyim, etkilenmemek mümkün değil."

Kral beğeniyle kanatlara baktı. Düşünüp tarttıktan sonra "Metal tavuklara benzemişsiniz," dedi. "Tüylerinizi yolalım, bakalım çorbanız nasıl olacak."

Muhafızlar salak salak güldü.

"Metal tavuk," diye yineledi biri. "Çorba."

"Kapa çeneni," dedi kral. Sonra Daedalus'a döndü. "İhtiyar, kızımı kaçkırttın. Karımı delirttin. Canavarımı öldürdün, koca Ege'nin maskarası oldum. Asla elimden kurtulamayacaksın!"

İkarus mum fitilini kaptı ve krala boşalttı, kral şaşırıp geri kaçtı. Muhafızlar ileri atıldı; ama her biri sıcak mumdan paylarını aldı.

İkarus "Baca!" diye bağırdı babasına.

Kral Minos öfkeden köpürerek "Yakalayın!" diye haykırdı.

İhtiyar ve oğlu beraberce lağım kapağını açınca zemine sıcak hava boşaldı. Mucit ve oğlu yukarı fıskıran sıcak havaya binip bronz kanatlarıyla göğe yükselmeye başlayınca kral gözlerine inanamadı.

"Vurun, indirin şunları," diye bağırdı ama muhafızlarında ok ve yay yoktu. Biri çaresizlik içerisinde kılıcını fırlattı ama Daedalus ve İkarus çoktan uzaklaşmıştı. Labirent'in ve kralın sarayının tepesinde tur atıp Knossos şehrinden ok gibi

fırladılar, Girit'in kayalık sahillerinin ötesine uçtular.

İkarus gülüyordu. "Özgürüz baba! Sayende!"

Oğlan kanatlarını sonuna kadar açtı ve rüzgarda süzülmeğe başladı.

Babası "Bekle!" diye arkasından seslendi. "Dikkat et!"

Ama İkarus açık denizin üstünde, kuzey istikametinde uçuyor, şansları yaver gittiği için kakhahalarla gülüyordu. Yükseldi, uçuş hattına çıkan bir kartalı korkutup kaçırttı, sonra doğuştan beri uçuyormuş gibi denize dalışa geçip son anda göğe yükseldi. Sandaletleri dalgaları yalamıştı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Daedalus. Ama rüzgar yüzünden sesi oğluna ulaşmıyordu. Oğlu özgürlük sarhoşu olmuştu.

İhtiyar adam oğlunu yakalamak için sağa sola kanat vuruyor, ancak ona yetişmeyi beceremiyordu.

Girit'ten fersah fersah uzaklaşmış, denizin derinleştiği yerlere varmışlardı. İkarus geri dönüp bakınca babasının endişeli yüzünü gördü.

Gülümsedi. "Korkma baba! Sen bir dahisin. Senin işin, güveniyo..."

O an kanadından ilk metal tüy düşüp fir fir dönerek uzaklaştı. Sonra bir diğeri koptu gitti. İkarus havada yalpaladı. Birden tüy tüy dökülmeye başlamıştı kanatları, bir süre peşinden gidip sonra korkmuş bir kuş sürüsü gibi ondan uzaklaşıyorlardı.

"İkarus!" diye bağırdı babası. "Süzül! Kanatlarını aç. Mümkün olduğunca hareket etme!"

Ama İkarus kanat vurdu, kanatları çaresizce denetlemeye uğraştı.

Önce sol kanadı kayışlardan koptu.

"Baba!" diye bağırdı İkarus. Sonra düştü; kanatları

kopunca, beyaz tünikli, üstü koşumlu, kollarını açıp nafile bir çabayla havada süzölmeye çalışan bir çocuk oldu.

Bir anda uyandım, sanki düşüyormuş gibi olmuştum. Koridor karanlıktı. Labirent'in bitmek tükenmek bilmeyen inlemesinde dahi Daedalus'un İkarus'a seslenişini, hayatının tek mutluluk kaynağı yüz metre aşağıdaki denize çakılırken ihtiyarın feryat figan, kederli haykırışını duyabiliyordum.

Sabah olmuyordu Labirent'te. Yine de herkes uyanınca mısır gevreği ve meyve suyundan müteşekkil mükemmel bir kahvaltı yaptıktan sonra yürümeye devam ettik. Gördüğüm rüyadan kimseye bahsetmedim. Bu rüyada bir şey vardı, tüyerimi diken diken ediyordu, diğerleri bilmese de olurdu.

Eski taş tünel, payandalarla ayakta duran toprak bir geçide dönüştü, sanki bir altın madeninde gibiydik. Annabeth küplere binmek üzereydi.

"Bu mümkün değil," dedi. "Yine taş bir geçitte olmalıydık."

Tavandan neredeyse yere kadar inen sarkıtlarla dolu bir mağaraya geldi. Zeminin tam ortasında dikdörtgen bir çukur vardı, mezara benziyordu.

Kıvırcık ürperdi. "Yeraltı Dünyası gibi kokuyor burası."

Sonra çukurun kenarında parlayan bir şey gördüm. Alüminyum bir folyoydu bu. El fenerimi deliğe tuttum, kahverengi, köpüklü bir sıvının içinde yarısı yenmiş bir çizburger yüzüyordu.

"Nico," dedim. "Yine ölüleri çağırmış."

Tyson inim inim inledi. "Burada hayaletler varmış. Hayaletleri sevmem."

"Onu bulmamız gerek." Nedendir bilmem, o çukurun başında durunca telaşa kapıldım. Nico yakınlardaydı, hissedebiliyordum. Buralarda, yanında ölülerle dolaşmasına izin veremezdim. Koşmaya başladım.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth.

Bir tünele daldım, ileride ışık vardı. Annabeth, Tyson ve Kıvırcık bana yetişene kadar tepemdeki parmaklıklardan içeri sızan gün ışığına baktım. Metal oluklardan oluşan çelik bir ızgaranın altındaydık. Ağaçları, mavi göğü görebiliyordum.

"Neredeyiz?" diye sordum merakla.

Sonra ızgaranın üstüne bir gölge düştü. Bir inek bana bakıyordu. Rengi haricinde bildiğimiz ineği işte. İnek, kiraz gibi, parlak kırmızıydı. Böyle inek var mıydı yahu?

İnek möleyip temkinle toynağının tekini metal çubuklardan birisinin üstüne koydu, sonra geri çekildi.

"Sığır engeli," dedi Kıvırcık.

"Ne dedin?" diye sordum.

İnekler çıkmasın diye çiftliklerin kapılarına koyarlar. Üzerinden geçemezler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kıvırcık içerleyerek öf pöf etti. "İnan bana, toynakların olsa sığır engeli nedir, ne değildir bilirdin. Tam bir azaptır bunlar."

Annabeth'e döndüm. "Hera bir çiftlikten bahsetmemiş miydi? Gidip bakmalıyız. Nico orada olabilir."

Bir an duraksadı. "Tamam. Ama nasıl çıkacağız?"

Tyson sığır engeline her iki eliyle birden vurarak sorunu çözdü. Parmaklık yerinden fırlayıp havaya uçtu, gözden kayboldu. **ÇLONK!** diye bir sesin ardından şaşkınlıkla dolu bir **Möö?!** sesi geldi. Tyson utançtan kızardı.

"Özür dilerim inek!" diye seslendi.

Sonra bize basamak olup tünelden yukarı çıkmamızı sağladı.

Bir çiftliğe çıktık. Ufka uzanan, dalga gibi yükselip alçalan tepeler, onları süsleyen meşe ağaçları, kaktüsler, kayalar... Çiftlik kapısından her iki yana uzanan dikenli tellerin arkasında kiraz renkli inekler dolanıp geviş getiriyordu.

"Kırmızı sığırlar," dedi Annabeth. "Güneş sığırları."

"Ne?" diye sordum.

"Apollo'nun kutlu hayvanları bunlar."

"Kutsal inekler yani?"

"Aynen öyle. Ama burada ne işleri..."

"Dur," dedi Kıvırcık. "Dinle."

İlk başta olağanüstü bir durum yok gibiydi... Sonra biz de duyduk: uzaktan gelen köpek ulumaları. Sonra çalılar hışırdadı ve iki köpek dışarı fırladı. Daha doğrusu, iki köpek değildi gelen. İki kafalı, tek bir köpekti. Yılan gibi uzun, parlak kahverengi bir tazı gövdesi, boyundan itibaren V şeklinde iki ayrılıyordu; her iki kafa da havlıyor, ısırma talimi yapıyordu. Durumu hali tavrı açısından özetlemek gerekirse, bizi gördüğüne memnun değildi demek mümkün.

"Kötü Janus köpek!" diye bağırdı Tyson.

Kıvırcık köpeğe "Hav!" deyip elini kaldırarak selam verdi.

İki kafalı köpek dişlerini gösterdi. Sanırım Kıvırcık'ın hayvan dilini konuşabilmesi onu pek etkilememişti. Sonra çalılardan arkasından köpeğin sahibi belirince kıyasla köpeğin çok büyük bir mesele olmadığını anladım.

Bu adam çok iriydi, tüm saçları kırışmıştı, hasırdan bir kovboy şapkası vardı, beyaz sakalı örülmüştü. Geçmiş yılları temsil eden, kır saçlı, yaşlı bir Zaman Baba vardır ya;

aynı ona benziyordu. Tabii, kaba bir köylüye benzemesi ve sinire kesmiş olması haricinde. Kot pantolonun üstüne TEKSASLIYA BULAŞMA yazan bir tişört, onun da üstüne kol-suz bir kot ceket giymişti, ceketin altından kasları belirmişti. Adamın sağ pazısında birbirine çatılmış iki kılıç dövmesi vardı. Elinde koca bir sopa vardı ki sopanın başı nükleer başlık gibiydi, işlev sahibi olduğu belli olan bu kısımdan da on beş santimlik çiviler fıskırıyordu.

Adam köpeğe, "Orthus, çök!" dedi.

Köpek hislerinin iyi anlaşılması için bize bir kez daha hırlamayı eksik etmedikten sonra, bir çember çizerek sahibinin ayağının dibine gitti. Adam sopasını hazırda bekleterek bizi tepeden tırnağa süzdü.

"Kimsiziniz bakalım?" diye sordu. "Sığır hırsız mı?"

"Öyle geçiyorduk," dedi Annabeth. "Görevdeyiz de."

Adamın gözleri seğirdi. "Melezsiniz demek, ha?"

"Nereden bildin?" diyecek oldum.

Annabeth elini koluma koydu. "Ben Annabeth, Athena kızı. Bu Percy, Poseidon oğlu. Satir Kıvırcık. Tyson da..."

"Kiklop," diyerek tamamladı adam lafı. "Evet, belli oluyor." Bana öfkeyle baktı. "Melez olduğunuzu biliyorum çünkü ben de öyleyim evlat. Adım Eurytion, bu çiftlikte sığırtaçım. Ares oğlu. Diğeri gibi siz de Labirent'ten geldiniz sanırsam."

"Diğeri mi?" diye sordum. "Nico di Angelo mu?"

Eurytion meşum bir ifadeyle "Labirent'ten sürüyle ziyaretçi gelir," dedi. "Çok azı burayı terk eder."

"Vay be," dedim. "Konukseverlik dediğin böyle olur."

Sığırtaç, birisi onu izliyormuş gibi hızla arkasına baktı. Sonra sesini alçalttı. "Yarı-tanrılar, bunu bir defa söyleyeceğim. Hemen Labirent'e dönün. Sonra çok geç olacak."

Annabeth ayak diretti: "Gitmiyoruz. Şu diğer yarı-tanrıyı görmeden olmaz. Lütfen."

Eurytion homurdandı. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun hanım kızım. Sizi patrona götüreceğim."

Tutsak gibi değildik. Eurytion sopasını omzuna atmış yanımızdan yürüyordu. İki kafalı köpek Orthus bolca homurdanıyor, Kıvırcık'ın bacağına kokluyor, arada bir de hayvan kovalamak için çalılara dalıyordu; fakat öyle ya da böyle Eurytion'un sözünden çıkmıyordu.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir toprak yoldan yürüyorduk. Hava herhalde kırk, elli dereceydi. San Francisco'nun soğuktan sonra bayılacak gibi olmuştu. Öyle sıcaktı ki yerden yansıyıp yüzümüze çarpıyordu. Çok gitmeden deli gibi terlemeye başlamıştım. Etrafımızı sinekler sarmıştı. Arada bir kırmızı ineklerle dolu bir ahıra, hatta daha da tuhaf hayvanlara denk geliyorduk. Bir ahırın yanından geçerken çitin asbest kaplı olduğunu gördük. Ahırın içinde nefesinden ateş püskürten atlar dolanıyordu. Yedikleri samanlar alev alıyordu. Adım attıkları yerdense duman tütüyordu. Yine de ehlileştirilmiş gibiydi bu atlar. Kara bir aygır bana bakıp kışneynince burun deliklerinden iki sütun halinde alev fıskırdı. Hiç sinüsleri acımıyor muydu acaba?

"Bunlar ne için?" diye sordum.

Eurytion surat asarak baktı. "Müşterimiz çok, onlar için hayvan yetiştiririz. Apollo, Diomedes ve... diğerleri."

"Mesela kim?"

"Başka soru istemem."

En sonunda koruluktan çıktık. Tepemizdeki bir tepeye koca bir çiftlik evi tünemişti. Beyaz taşlardan, ahşaptan yapılmış, koca bir evdi bu.

"Frank Llolyd Wright'ın işi gibi," dedi Annabeth.

Sanırım mimariyle ilgili bir şeylerden bahsediyordu. Bana kalsa o ev sadece yarı-tanrı kafadarların başlarını ciddi den derde sokabileceği bir yerden ibaretti. Tepenin doruğuna yürüdük.

Öndeki verandaya birkaç adım atmıştık ki Eurytion "Kuralları bozmayın," diyerek bizi uyardı. "Kavga yok. Silah çekmek yok. Ayrıca patronun görünümüyle ilgili yorum yapmak da yok."

"Neden ki?" diye sordum. "Neye benziyor?"

Eurytion'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan, yeni bir ses duyuldu. "Üçlü G Çiftliği'ne hoş geldiniz?"

Verandadaki adamın normal bir kafası vardı neyse ki. Yüzü kayış gibiydi, yıllarca güneş altında durmaktan kavrulmuştu. Parlak saçları, eski filmlerdeki kötü adam klişeleri gibi sanki kalemlle çizilmiş incecik bıyıkları vardı. Gülümsedi; ama çok da dostça değildi bu gülümseme. Daha çok eğleniyor gibiydi: *Vay be, işkençe edecek kişiler arttı!* der gibi bakıyordu.

Gerçi bu bakış üzerine çok uzun düşünemedim çünkü bedenini gördüm... bedenlerini mi demeli? Üç tane üst gövdesi vardı. Janus ve Briares'ten sonra tuhaf anatomilere alıştım sanmıştım ama bu adamdan üç farklı insan çıkardı. Boynu normal biçimde ortadaki göğse doğru iniyordu; ama her iki yanında birer üst gövde daha vardı. Bu üst gövdeler omuzlarda, arada birkaç sanüm boşluk kalacak şekilde birleşiyordu. Sol kolu sol gövdeden çıkıyordu, sağdaki ise sağdaki gövdeden, anlayacağınız iki kolu vardı ama dört tane koltuk alü vardı. Ne manası varsa! Bu üst gövdelerini tümü kocaman bir alt gövdede birleşiyordu; bacakları normal bacaklardı ama son derece kalınlardı. Gördüğüm en

büyük beden kotu giyiyordu. Her bir göğsünde farklı renkli bir kovboy gömleği vardı: yeşil, sarı, kırmızı; sanki bir trafik lambası gibi. Ortadaki göğsü nasıl giydiriyordu acaba? Ne de olsa orada kol yoktu.

Sığırtmaç Euryön beni dürtükledi. "Bay Geryon'a merhaba de."

"Merhaba," dedim. "Hoş bir gövde... of, çiftlik... Hoş bir çiftliğiniz var."

Üç gövdeli adamın bir şey demesine fırsat kalmadı, verandaya bakan cam kapılar açıldı, Nico di Angelo geldi yanımıza. "Geryon, bekleyemeyeceğim—"

Bizi görünce dona kaldı. Sonra kılıcını çekti. Kılıcın ağzı rüyamda gördüğüm gibiydi: kısa, keskin, zifiri kara.

Geryon kılıcı görünce hırladı. "Şunu kaldırın Bay di Angelo. Misafirlerimin birbirlerini öldürmesine izin verecek değilim."

"Ama bu—"

"Percy Jackson," diye lafı bitirdi Geryon. "Annabeth Chase. İki canavar arkadaşları. Evet, biliyorum."

"Canavar arkadaşları mı?" dedi Kıvrıcık, gücenmişti.

"Bu adam üç tane gömlek giymiş," dedi Tyson, sanki o an fark etmişti.

"Onlar ablamın ölmesine müsaade ettiler!" Öfkeden sesi titriyordu Nico'nun. "Beni öldürmeye geldiler!"

"Nico, seni öldürmeye gelmedik." Ellerimi kaldırdım. "Bianca'nın başına gelenler—"

"Adını ağzına bile alma! Ablamı anmayı hak etmiyorsun!"

"Bir dakika durun." Annabeth parmağını Geryon'a doğrulttu. "Adımızı nereden biliyorsun?"

Üç gövdeli adam gözlerini kırptı. "Ne olup bittiğini öğren-

mevi huy edindim canım. Bu çiftliğe günü gelince herkesin yolu düşer. Herkes ihtiyar Geryon'dan bir şey ister. Şimdi Bay di Angelo, o çirkin kılıcı kaldırım yoksa Eurytion'a söyleyim, o sizden alır."

Eurytion sıkılmış gibi iç geçirdi ama çivili sopasını eline aldı. Ayağının dibindeki Orthus uludu.

Nico duraksadı. İris mesajında gördüğümde daha da zayıf, daha soluk tenli olmuştu. Acaba geçen hafta bir şey yemiş miydi bu çocuk. Siyah kıyafetleri Labirent'te dolaşmaktan toz içinde kalmıştı, kara gözlerinden nefret fişkırıyordu. Bu kadar öfkeli bakamayacak kadar gençti halbuki. Nico deyince aklıma hala Efsanebüyüsü oyun kartlarıyla oynayan, neşeli, ufak bir çocuk geliyordu.

İstmeden de olsa kılıcını kınına soktu. "Percy, yanıma yanaşacak olursan yardım çağırırım. İnan, bana yardıma gelecekleri görmek istemezsin."

"Sana inanıyorum," dedim.

Geryon, Nico'nun omzunu sıvazladı. "İşte, işi tatlıya bağlamadık mı? Haydi hepiniz gelin çocuklar. Size çiftliği gezdireyim."

Geryon'un çiftliğinde bir tramvayı vardı. Hani lunaparkta, bazı hayvanat bahçelerinde çocukları gezdiren ufak trenler olur ya. İnek derisi gibi siyah beyaz beneklerle süslüydü tramvay. Vatman vagonunda tavana upuzun öküz boynuzları yerleştirilmişti, kornası da inek çanı gibi çalıyordu. Belki böyle işkence ediyordu insanlara. Möö-aracı ile gezdirerek utançtan öldürüyordu insanları herhalde.

Nico en arkaya geçmişti, bizi kollamak istediğinden olacak. Eurytion çivili sopası ile yanına geçti, şekerleme yapacakmış gibi kovboy şapkasını gözlerine çekti. Orthus

ön koltuğa, Geryon'un yanına oturdu ve neşeyle çift sesli bir havlama tutturdu.

Annabeth, Tyson, Kıvırcık ve ben ortadaki iki vagona geçtik.

Geryon möö-aracı öne atılırken, "Burada devasa bir işletme idare ediyoruz," diyerek şişindi. "Genelde at ve inek yetiştiriyoruz ama egzotik çeşitlerimiz de boldur."

Bir tepeye vardığımızda Annabeth'in ağzı açık kaldı. "Hippalektryonlar? Türleri tükendi sanıyordum.

Tepenin eteğinde tellerle sarılı bir otlak vardı, içinde de gördüğüm en tuhaf yaratıklar otluyordu. Bir düzineydiler. Her birinin gövdesinin önü at, arkası horozdu. Arka ayak yerine kocaman sarı pençeleri vardı. Kuyrukları kuş tüyündendi ve kırmızı kanaüarı vardı. İki tanesi yem yığınının başında kavga etmeye başladı. Arka pençeleri üzerinde şahlanıp kişnediler, karşılıklı kanat savurdular. En sonunda ufak olanı dört nala kaçı, kaçarken arkadaki kuş bacakları yüzünden hafiften hoplaya zıplaya ilerliyordu.

"Horoz midilliler!" dedi Tyson hayretle. "Yumurtası var mı bunların?"

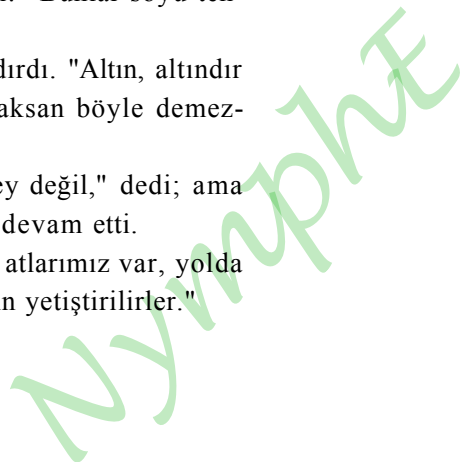
"Senede bir kez!" Geryon dikiz aynasından bize sırtıyordu. "Omletleri muhteşem olur, herkes istiyor."

Annabeth "Bu korkunç bir şey!" dedi. "Bunlar soyu tehlikede olan yaratıklar!"

Geryon boşver dercesine ellerini saldırdı. "Altın, altındır hayatım. Hem o omletlerin tadına bir baksan böyle demezdin."

Kıvırcık alçak sesle "Bu doğru bir şey değil," dedi; ama Geryon aldırış etmeyip tur rehberliğine devam etti.

"Şimdi bu tarafta," dedi "alev nefesli atlarımız var, yolda görmüşsünüzdür. Doğal olarak savaş için yetiştirilirler."

"Ne savaşı?"

Geryon yılışık yılış sırttı. "Aman ne bileyim, hangi savaş çıkarsa. İşte şurada da kıymetli kırmızı ineklerimiz..."

Kiraz renkli ineklerden yüzlercesi bir bayırda otlanıyordu.

"Ne çoklar," dedi Kıvırcık.

"Evet, işin aslı Apollon'un onlara bakacak vakti yok," diyerek durumu açıkladı Geryon, "o yüzden işi bize devretti. Talep çok yüksek olunca sürekli sayılarını artırmak zorunda kaldık."

"Ne talebi?"

Geryon tek kaşını kaldırdı. "Et talebi, ne olacak! Orduların yemek yemesi gerek."

"Güneş tanrısının kutsal ineklerini hamburger eti olsun diye mi öldürüyorsun?" diye sordu Kıvırcık. "Bu kadim yasalara aykırı!"

"Aman, hemen de meseleyi büyütüyorsun satir. Altı üstü hayvan işte."

"Altı üstü hayvan mı!"

"Evet, hem Apollon'un umurunda olsaydı söylerdi."

"Bilseydi," diye fısıldadım.

Nico öne eğildi. "Geryon, bunların hiçbiri umurumda değil. Konuşacak bir meselemiz var, meselemiz de bunlar değil!"

"Her şeyin sırası gelecek Bay di Angelo. Şuraya bir bak hele: egzotik av hayvanlarım."

Bu saha dikenli tellerle çevrilmişti. Tüm bölge dev akrep-lerle kaynıyordu.

"Üçlü G Çiftliği," dedim, bir anda hatırlamıştım. "Kamptaki kasalarda sizin damganız vardı. Quintus akrepleri sizden almış olmalı."

"Quintus..." diyerek düşündü Geryon. "Kısa gri saçlar, kaslı, kılıç ustası?"

"Evet."

"Tanımıyorum," dedi Geryon. "Şimdi sıra ödüllü ahırlarımda! Muhakkak görmelisiniz."

Görmeme gerek yoktu çünkü üç yüz metreden itibaren kokusunu almaya başlamıştım. Yeşil bir nehrin kıyısında futbol sahası büyüklüğünde bir hara vardı. Yanında sıra sıra ahır diziliydi. Pisliğin içinde devinmekte olan neredeyse yüz tane at vardı. Pislilik derken çamur değil, at pisliğini kas-
tediyorum. Bu kadar iğrenç bir şey görmemiştim, sanki bir kaka fırtınası çıkmış, tek gecede bir metrelik bir kaka yığını boşaltmıştı. İçinde hoplayıp zıplayan atlar hakikaten tiksiniçti, ahırlar da onlarla yarışlıyordu. Nasıl koktuklarını anlatamam. New York'un doğu yakasındaki çöp mavnalarını muamla ararsınız.

Nico'nun bile midesi bulandı. "Bu da ne?"

"Ahırlarım!" dedi Geryon. "Aslında Aegeas'a aitler ama ufak bir aylık ücret karşılığında biz bakıyoruz. Ne güzeller ama değil mi?"

"Mide bulandırıcı!" dedi Annabeth.

Tyson "Ne çok kaka var," diye önemli bir tespitte bulundu.

"Hayvanları nasıl böyle bir yerde tutarsın?" diye bağırdı Kıvrıkcık.

Geryon "Hepiniz sinirime dokunmaya başladınız ama. Bunlar et yiyen atlar. Onlar böyle yerleri sever."

Eurytion, şapkasının altından fısıldadı "Gerçi sen de temizletmeyecek kadar pintisin."

"Kes!" diyerek çıkıştı Geryon. "Pekala, tamam, ahırların temizliği belki biraz güç. Belki rüzgar tersten esince midem

bulanıyor. Ama ne var yani? Müşterilerim iyi para ödüyor sonuçta."

"Ne müşterisi?" diye sordum.

"Aaa, ne kadar çok kişi et yiyen at ister, bilsen şaşırırsın. Çöp öğütmekte üstlerine yok. Düşmanlarını dehşete düşürmek istiyorsan bulunmaz nimettirler. Doğum günü partilerini renklendirirler. Sürekli kiralarız bu atları."

Annabeth "Sen bir canavarsın," diyerek Geryon hakkındaki hükmünü verdi.

Geryon möö-aracını durdurdu ve ona baktı. "Haydi canım, nereden anladın? Üçlü gövdemden mi?"

"Bu hayvanları serbest bırakmalısın," dedi Kıvırcık. "Bu doğru değil!"

"Sürekli bahsettiğin şu müşterilerin," dedi Annabeth. "Kesin sen Kronos'a çalışıyorsun. Öyle değil mi? Ordusuna at, yiyecek, ne isterse veriyorsun."

Geryon omuz silkti ki üç çift omzu olduğunu düşünürseniz hakikaten tuhaf bir hareketti. Sanki tek başına Meksika dalgası yapıyordu. "Altını veren düdüğü çalar genç hanımefendi. Ben iş adamıyım. Satabileceğim ne varsa satarım."

Möö-aracından çıktı, burnuna temiz hava çeker gibi nefes alıp ahırlara yöneldi. İrmak, ağaçlar, tepeler falan; güzel manzaraydı ama at pislği bataklığı, manzaranın içine ediyordu.

Nico arabadan çıktı, öfkeyle Geryon'un üstüne yürüdü. Sığırtmaç Eurytion görüldüğü kadar uykulu değilmiş meğer. Sopasını aldığı gibi Nico'nun peşine düştü.

"Buraya iş için geldim, Geryon" dedi Nico. "Henüz bana yanıt vermedin."

"Hım..." Geryon bir kaktüsü incelemeye başladı. Sol kolu uzanıp ortadaki gögsünü kaşdı. "Tabii, tabii, bir anlaşma

yaparız, neden olmasın."

"Hayaletim bana yardım edeceğini söyledi. İstedüğimiz ruha götürebilecekmişsin bizi."

"Dur bir dakika," dedim. "İstedüğün benim ruhum değil miydi?"

Nico bana deliymişim gibi baktı. "Sen mi? Seni neden isteyeyim be? Bianca'nın ruhu seninkinden bin kat önemi! Evet Geryon, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Sanırım edebilirim," dedi çiftlik sahibi. "Şu hayalet arkadaşın nerede bu arada?"

Nico sıkın gibiydi. "Gün ışığında cisme kavuşamıyor. Onun için çok zor. Ama buralarda bir yerdedir."

Geryon gülümsedi. "Eminim. İşler zora binince ortadan kaybolmak huyudur Minos'un."

"Minos mu?" Rüyalarımda gördüğüm altın taçlı, sivri sakallı, zalim gözlü adamı hatırladım. "Kötü kralı mı diyorsun? Sana tavsiye veren hayalet o mu?"

"Seni ilgilendirmez Percy!" Nico tekrar Geryon'a döndü. "İşler zora binince derken neyi kastediyorsun?"

Üç gövdeli adam iç geçirdi. "Nicocuğum görüyorsun... Sana Nico diyebilirim değil mi?"

"Hayır."

"Nicocuğum görüyorsun, Luke Castellan melezlere karşılık çok güzel para veriyor. Hele bir de kudretli olurlarsa. Eminim ki senin o küçük sırrını öğrense, yani aslında kim olduğunu, çok, hem de çok güzel bir ödeme yapacaktır."

Nico kılıcını çekti ama Eurytion bir darbeyle kılıcı yere düşürdü. Ayağa kalkmama fırsat kalmadan Orthus göğsüme oturdu ve hırladı, kafaları benimkinden bir santim ötedeydi.

"Ben olsam vagonlardan çıkmazdım," diye uyardı Geryon. "Yoksa Orthus Bay Jackson'ın kafasını ısırp koparır. Şimdi Eurytion, rica etsem Nico'yu tutar mısın?"

Sığırtmaç çimlere tükürdü. "Şart mı?"

"Evet, salak herif!"

Eurytion sıkılmış gibiydi ama Nico'yu koca koluyla güreşi gibi sarıp havaya kaldırdı.

"Kılıcı da al," dedi Geryon tiksintiyle. "Stigya demiri kadar nefret ettiğim bir şey yoktur."

Eurytion ağzına dokunmamaya dikkat ederek kılıcı yerden aldı.

"Şimdi," dedi Geryon neşeyle, "gezimizi yaptık. Kulübeme dönelim, öğle yemeği yiyelim, Titan ordusundaki dostlarımıza bir İris mesajı yollayalım."

"Seni iblis!" diye bağırdı Annabeth.

Geryon gülümsedi. "Dert etme canım. Bay di Angelo'yu yolladıktan sonra ekibin gidebilir. Görevlere karışmam. Hem güvenle gitmeniz için iyi para aldım ki ne yazık ki bu anlaşma Bay di Angelo'yu kapsamıyor."

"Kim para verdi?" diye sordu Annabeth. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver tatlım. Gidelim, olmaz mı?"

"Bekle!" dedim, Orthus ağzını açınca bana hırlamaya başladı. Boğazıma dişlerini geçirmesin diye hiç kıyımdandan konuştum: "Geryon, madem bir iş adamısın, gel seninle bir anlaşma yapalım."

Geryon gözlerini kıstı. "Ne tür bir anlaşma? Altının var mı?"

"Daha iyisi var. Takas yapabiliriz."

"Ama Bay Jackson, değiş tokuş yapabileceğin hiçbir şey yok."

Eurytion saf saf "Ona ahırları temizletebilirsin," dedi.

"Yaparım!" dedim. "Yapamazsan hepimizi al. Altın karşılığında hepimizi Luke'a verebilirsin."

Geryon göz ardı ettiğim bir şeyi ekledi: "Tabii, önce atlara yem olmazsan."

"Her halükarda dostlarım senin olur," dedim. "Ama başarsam hepimizi serbest bırakacaksın, Nico da dahil."

Nico "Hayır!" diye bağırdı. "Senden gelecek iyilik olmaz olsun Percy. Yardımını istemiyorum!"

Geryon kıkır kıkır güldü. "Percy Jackson, o ahırlar bin yıldır temizlenmedi... gerçi onca kaka silip süpürülse yer açılır, ahır yapar satarım."

"O halde kaybedecek neyin var?"

Çiftlik sahibi canavar bir süre duraksadı. "Tamam, önerini kabul ediyorum ama işi günbatımına kadar bitireceksin. Başaramazsan arkadaşlarını satar, zengin olurum."

"Anlaştık."

Başını salladı. "Arkadaşlarını yanımda götüreceğiz, kulübemde olacağız. Seni orada bekleyeceğiz."

Eurytion bana tuhaf, komik bir şekilde baktı. Anlayış gösteriyordu sanki. Bir ışık çaldı, köpek üstümden zıplayıp Annabeth'in kucağına geldi. Annabeth ciyak ciyak bağırdı. Annabeth tutsak olduğu sürece Tyson ve Kıvırcık bir şey yapmayı denemezdi.

Arabadan çıktım, Annabeth'le göz göze geldim.

"Ne yaptığını biliyorsundur umarım," dedi alçak sesle.

"Umarım."

Geryon vatman koltuğuna geçti. Eurytion Nico'yu arka koltuğa attı.

Geryon "Günbatımı," diyerek iş teslim tarihimi hatırlattı. "Daha sonra olmaz."

Bana bir kez daha güldü, inek çanı melodili kornasını
çaldı ve möö-aracı raylarda ilerleyerek uzaklaştı.

BÖLÜM DOKUZ

KAKA KÜRÜYORUM

Atı arın dişlerini görünce tüm umudumu yitirdim.

Çitlere yaklaşırken kokuyu engellesin diye gömleğimi burnumun üzerine çektim. Bir aygır pisliğin içinde bata çıka bana doğru geldi, öfkeyle kişnedi. Dişlerini gösterdi, bir ayı-
nıki kadar sivriydi dişleri.

Zihniyle irtibat kurarak konuşmaya çalıştım. Çoğu atla bu şekilde konuşabilirim.

Merhaba! dedim. *Ahırları temizleyecektim de. Güzel olmaz mı sence de?*

Evet! dedi at. *İçeri gel! Yerim seni! Ne tatlı melezsün sen!*

İtiraz ettim: *Ama babam deniz tanrısı Poseidon. Atları o yarattı.*

Genelde bunu söyledim mi at dünyasında baş köşeye oturtulurum; ne var ki bu kez öyle olmadı.

Evet! dedi at şevkle. *Poseidon da gelsin! Denizden baban çıksa yerim! Deniz mahsulü yenmez mi hiç!*

Deniz mahsulü! diyerek diğer atlar da kişnediler. Pisliğin içinde debeleniyorlardı. Her yanda sinekler uçuşuyordu. Havanın sıcak oluşu da kokuya gerçekten önemli katkı yapıyordu. Bu zorluğun üstesinden nasıl geleceğimi biliyorum sanmıştım; çünkü Herkül'ün aynı güçlüğü nasıl yendiğini hatırlıyordum. Bir ırmağın yatağını değiştirip ahıra doğru akıt-

miş ve böylece ahırını temizlemişti. Belki suyu kontrol edebilirim diye düşünüyordum. Ama atlara kolumu bacağımı kaptırmadan yaklaşamayacağıma göre karşımda ciddi bir sorun vardı. Hem ırmağın da ahırlara göre aşağıda kalıyordu, düşündüğümde de uzaktı, neredeyse bir kilometre mesafe vardı arada. Yakınlaştıkça kaka meselesinin büyüklüğü de iyice gözümüne batmaya başladı. Paslı bir kürek aldım, çitlerden uzakta bir noktada deneme mahiyetinde kürek sallayınca durum ortaya çıktı. Gerçekten harikaydı. Böyle dört milyar kez kürek salladım mı bitecek türden bir işti.

Güneş batmaya başlamıştı bile. En fazla birkaç saatim vardı. Tek umudumun nehir olduğuna karar verdim. En azından nehir kıyısında rahat düşünürdüm. Bayırdan aşağı indim.

Nehre varınca beni bekleyen kıızı gördüm. Kot pantolon, yeşil bir tişört giymişti, uzun kahverengi saçları nehir bitkileriyle örülmüştü. Yüzünde haşın bir ifade vardı. Kollarını çatmıştı.

"Hayır, olmaz," dedi.

Kıza bakakaldım. "Sen naiad mısın?"

Gözlerini devirdi. "Elbette!"

"Ama benim dilimi konuşuyorsun. Hem suyun dışındasın."

"Ne yani, istesek insana benzeyemeyeceğimizi mi sanıyordun?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Aptal gibi hissettim kendimi, kampta birçok naiad görmüştüm, tek yaptıklarının kano gölünün dibinden kıkır kıkır gülüp el sallamak olduğunu sanmıştım.

"Bak," dedim. "Sadece şunu rica edece—"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Ne istediğini de biliyo-

rum. Yanıtım hayır. Güzelim nehrimin yeniden o pis harayı temizlemede kullanılmasına müsaade etmeyeceğim."

"Ama-"

"Boşuna yorulma deniz çocuğu. Senin gibi okyanus tanrısı ayarındakiler, kendinizi şöyle ufacık nehirlerden çooooooooook daha önemli görürsünüz, öyle değil mi? Şunu iyi bilesin, *bu naiadı*, sırf baban Poseidon diye itip kakamazsın. Bana bak, burası tatlı su bölgesi! Senden önce bunu isteyen kişi, ki bile-sin senden son derece yakışıklıydı, aklıma girdi, ona uydum, ama hayatımda yaptığım en büyük hata oldu bu! Onca at dışkısı ekosistemimi ne hale getiriyor haberin var mı senin? Burası atik su işleme tesisine mi benziyor? Balıklarım ölecek. O pislik bitkilerden asla çıkmayacak. Yıllarca hasta olacağım. KALSIN, İSTEMEM!"

Kızın konuşma tarzı ölümlü arkadaşım Rachel Elizabeth Dare'i hatırlattı; sanki kelimelerle dövüyordu beni. Naiad haklıydı. Düşündüm de birisi benim evime iki bin ton at tezeği boşaltacak olsa ben de deliye dönerdim.

"Arkadaşlarımın başı dertte," dedim.

"Tamam, bu çok fena! Ama benim meselem değil. Nehrimi mahvedemezsin."

Kavga etmeye hazır gibiydi. Yumruklarını sıkmıştı ama sesi hafiften titriyor gibiydi. Birden, o kızgın tavrına rağmen, kızın benden korktuğunu fark ettim. Nehri denetlemek için savaşması gerektiğini ve muhtemelen kaybedeceğini düşünüyordu.

Üzüldüm. Kabadayı mıydım ki ben, Poseidon'un oğlum diye sağa sola posta koyuyordum.

Bir ağaç kütüğüne çöktüm. "Tamam, sen kazandın."

Naiad afalladı. "Gerçekten mi?"

"Seninle dövüşmeyeceğim. Burası senin nehrin."

Kız birden rahatladı, omuzları gevşedi. "Aaa. Hah, iyi. Yani... senin için iyi oldu!"

"Ama şu ahırları günbatımına kadar temizlemezsem dostlarım da ben de Titanlara satılacağız. Nasıl temizlerim bilmiyorum."

Nehir neşeyle köpürdü. Bir yılan kaya kaya suya daldı. En sonunda naiad iç geçirdi.

"Deniz tanrısının oğlu, sana bir sır vereceğim. Biraz toprak al eline."

"Ne?"

"Dediğimi duydun."

Eğilip yerden bir avuç Teksas toprağı aldım. Kupkuru, siyah, içinde ufak tefek beyaz taş öbekleri.... Hayır, bunlar taştan başka bir şeydi.

"Bunlar deniz kabuğı," dedi naiad. "Taşlaşmış deniz kabukları. Milyonlarca yıl önce, tanrıların zamanından da önce, yalnızca Gaia ve Uranüs hükümdarken, bu topraklar su altındaydı. Denizin bir parçasıydı.

Birden ne demek istediğini anladım. Elimde antik deniz kestaneleri, yumuşakça kabukları parçaları tutuyordum. Kireç kayalarda bile içlerine gömülü deniz kabuklarının izleri vardı.

"Tamam," dedim. "Bunun bana ne faydası olacak?"

"Benden çok farklı değilsin yarı-tanrı. Suyun dışındayken bile, su benimle, içimde. Hayatimin kaynağı." Bir adım geri attı, ayağı nehrin içindeydi, ardından gülümsedi. "Umarım arkadaşlarını kurtarmanın yolunu bulursun."

Bu sözlerden sonra naiad sıvıya dönüştü, eriyip nehre karıştı.

* * *

Ahırlara geri döndüğümde güneş tepelere dokunuyordu. Birileri gelip atları beslemiş olmalıydı; çünkü atların hepsi devasa hayvan iskeletlerini didikliyordu. Yedikleri ne tür bir hayvandı bilemiyordum, gerçekte bilmek de istemiyordum. Bu ahırların daha da tiksiniç olması mümkün değil gibiydi ama, çiğ ete üşüşen pis atlar olmazı olur kılmıştı.

Beni görünce atlardan birisi *Deniz mahsulü!* diye düşündü. *Gel buraya! Hala açız.*

Ne yapmam gerekiyordu? Nehri kullanamazdım. Bu mekanın bir milyon yıl önce denizin altında olduğu gerçeği de şu an pek bir işime yaramıyordu. Avcumdaki kalkerleşmiş deniz kabuğuna, ardından koca tezek dağına baktım.

Sinirlenip deniz kabuğunu kakaların içine fırlattım. Tam atlara sırtımı dönecektim ki bir ses duydum:

PISSSSSSS! Hava kaçırın balon sesi gibiydi.

Kabuğu fırlattığım yere baktım. Pisliğin içinden incecik bir su fişkırıyordu.

"Haydi canım!" dedim kendi kendime.

Temkinle çite yaklaştım. Fişkıran suya "Büyü," dedim.

FOSSSSSS!

Su bir metre yukarı fırladı, köpürüyordu. İmkansızdı bu ama olmuştu işte. Bir çift at suya bakmaya geldi. Bir tanesi çeşmeye dayar gibi ağzını dayadı ve irkilerek kaçtı.

Öğğğ! dedi. *Tuzlu su!*

Teksas'ta bir çiftliğin tam ortasından tuzlu su çıkıyordu. Bir avuç daha toprak aldım elime, içinden deniz fosillerini ayıkladım. Tam olarak ne yaptığımı bilmiyordum ama ahırların hizasında koşa koşa tezek yığınlarının üzerine kabuk fırlattım. Kabukların değdiği yerden tuzlu su fişkırıyordu.

Dur! diye bağırdı atlar. *Et iyi! Banyo kötü!*

Sonra suyun ahırlardan dışarı sızmadığını, yahut normal

su gibi bayırdan aşağı akmadığını fark ettim. Bunun yerine her bir su pınarı olduğu yerde köpürüyor, ardından zemine gömülüyor, birikmiş tezekleri de yanında götürüyordu. At kakaları tuzlu suyun içinde çözülüyor, geriye bildiğimiz çamurlu toprak bırakıyordu.

"Daha fazla!" diye bağırdım.

Midem çekilir gibi oldu, su pınarları koca harayı devasa bir araba yıkama salonuna çevirmişti. Tuzlu su beş altı metre yukarı fırlıyordu. Atlar deliye dönmüştü, bir oraya bir buraya koşuyorlardı, bu sırada da her yandan fişkırان gayzerler onları yıkıyordu. O koca kaka dağı, buz gibi eriyordu.

O çekilme hissi daha da belirgin, hatta acı verici olmaya başladı ama onca tuzlu suyu görünce içim içime sığmaz hale gelmişti. Bunu ben yapmışım. Okyanusu bu bayıra getirmiştım.

Bir at haykırdı: *Durun efendim! Lütfen durun!*

Şimdi her yanı su süpürüyordu. Atlar sırlıklam olmuştu, bazıları paniğe kapılmış, koştukça çamurda kaymaya başlamıştı. Kaka tümünden kaybolmuştu, tonlarcası toprakta çözülmüştü; su bir göle dönmüş, ahırdan damla damla sızıyordu, yüzlerce ufak akıntı nehre doğru yöneliyordu.

"Dur," dedim suya.

Hiçbir şey olmadı. Midemdeki acı arttı. Gayzerleri hemen kapatamazsam, tuzlu su nehre akacak, oradaki balıkları ve bitkileri zehirleyecekti.

"Dur!" Tüm gücümle denizin gücünü sonlandırmaya çalıştım.

Aniden tüm gayzer kuyularından su akışı kesildi. Diz üstü çöktüm, tükenmişim. Karşımda tertemiz, pırl pırl bir at ahır, cıvık cıvık ve tuzlu bir çamur deryası, postları fir-

çalanıp cilalanmış gibi parlayan elli kadar at vardı. Atlar öyle ıslanmıştı ki dişlerinin arasındaki et parçaları bile temizlenmişti.

Seni yemeyeceğiz! diye inlemelerle konuşuyordu atlar. *Lütfen efendimiz! Tuzlu su banyosu istemiyoruz!*

"Bir şartla," dedim. "Bundan itibaren yalnızca bakıcılarınızın verdiği yemeği yiyeceksiniz; insan değil. Yoksa deniz kabuğu koleksiyonumla basarım ahırınızı!"

Atlar konuşuyup bundan sonra iyi yürekli et yiyen atlar olacaklarına dair yemin üstüne yemin ettiler. Durup sohbet etmedim. Güneş batıyordu. Dönüp son sürat çiftlik evine koştum.

Eve gelmeden önce mangal kokusu çalındı burnuma, delirecek gibi oldum, bayılırdım mangala.

Evin önü bir parti için hazırlanmıştı. Tırabzanlar, kedi merdivenleri ve balonlarla süslüydü. Geryon bir benzin fiçisinden yapılmış kocaman bir mangalın üzerinde hamburger çeviriyordu. Eurytion ise bir piknik masasına uzanmış, bir bıçakla tırnaklarının içini temizliyordu. İki başlı köpekse ızgarada kızaran kaburgalarla hamburgerleri kokluyordu. Sonra arkadaşlarımı gördüm: Tyson, Kıvırcık, Annabeth ve Nico bir köşeye atılmışlardı, rodeodaki hayvanlar gibi ayak ve el bileklerinden bağlanmışlardı, ağızları da tıkanmıştı.

Basamakları koşu koşu çıkıp nefes nefese "Onları bırak!" diye bağırdım. "Ahırları temizledim!"

Geryon bana döndü, her bir göğsünde bir tane mutfak önlüğü vardı, her birinde de bir kelime yazılıydı. Kelimeler yan yana gelince şöyle okunuyordu: BU-ŞEF-ÖPÜLÜR. "Yaptın demek ha? Nasıl becerdin?"

Sabırsızlanıyordum ama anlattım.

Takdirle başını salladı. "Pek zekice. O baş belası naiadı zehirleseydin daha da güzel olurdu ama mesele değil."

"Arkadaşlarımı bırak," dedim. "Anlaşmamız böyleydi."

"Ha, o meseleyi düşündüm. Sorun şu, onları bırakırsam, tek kuruş alamıyorum."

"Ama söz vermişün!"

Geryon cık cık etti. "Ama anlaşma yapılırken Styks Irmağı üzerine yemin ettirmiş miydin bana? Hayır, ettirmedin. O halde hiçbir bağlayıcılığı yok. Evladım birileriyle iş yaparsan aklında olsun, muhakkak ki bağlayıcılığı olan bir yemin ettireceksin."

Kılıcımı çektim, Orthus hırlamaya başladı. Kafalarından bir tanesi Kıvırcık'ın kulağına eğildi ve dişlerini gösterdi.

"Eurytion," dedi Geryon, "bu çocuk sinirime dokunmaya başladı. Öldür onu."

Eurytion beni iyice süzdü. Ona ve elindeki kocaman çivili sopaya karşı ne kadar şansım var acaba diye düşündüm, vardığım sonuç hiç hoşuma gitmedi.

"Kendin öldür," dedi Eurytion.

Geryon kaşlarını kaldırdı. "Afedersin, ne dedin?"

Eurytion homurdanarak "Beni duydun," dedi. "Pis işlerine hep beni koşuyorsun. Sebepsiz kavga çıkartıyorsun, senin yerine ölmekten bıktım. Çocukla dövüşmek mi gerek, kalk kendin dövüş o halde!"

İlk kez bir Ares çocuğundan, Ares'in ağzından çıkacağı benzemeyen bir laf duyuyordun.

Geryon elindeki spatulayı yere fırlattı. "Ne cesaretle bana karşı çıkıyorsun? Seni hemen şimdi kovsam yeridir!"

"O zaman sığırlarına kim bakar? Orthus, çök!"

Köpek anında Kıvırcık'a hırlamayı bıraktı, sığırtmacın

ayakların dibine oturdu.

Geryon çok kızmıştı. "Pekala! Seninle hesabımı sonra göreceğim, önce şu çocuğun işini bitireyim!"

Geryon bir çift et bıçağı aldı ve bana fırlattı. Bir tanesini kılıcımınla savuşturdum. Diğer bıçak piknik masasına, Eurytion'un elinden bir santim uzağa saplanmıştı..

Saldırmaya devam ettim. Geryon ilk saldırımı bir çift kızgın maşayla karşıladı, sonra koca mangal çatalıyla yüzüme doğru hamle yaptı. Saldırısını yana çekilerek savuşturduktan sonra kılıcımı ortadaki göğsünün tam ortasına sapladım.

"Ahhhh!" Dizlerinin üstüne çöktü. Toza dönüşmesini bekledim, genelde canavarlar öyle olur ya ölünce. Ama toza dönüşmek yerine acı acı güldü, ayağa kalktı. Şef önlüğünün üstündeki kanlar kurumaya, yarası iyileşmeye başladı.

"İyi denemeydi evlat," dedi. "Sorun şu ki, bende üç tane kalp var. Kusursuz bir destek sistemine sahibim."

Mangalı devirince her yana mangal kömürü saçıldı. Bir tanesi hemen Annabeth'in yüzünün yanına gelince, boğuk bir çığlık attı. Tyson iplerini zorladı ama onun gücü bile iplerden kurtulmaya yetmiyordu. Bu kavgayı dostlarımla başına bir şey gelmeden bitirmeliydim.

Geryon'un sol göğsünü deldim, sadece güldü. Sağ mide-sine sapladım kılıcımı. Fayda etmedi. Kılıcımı oyuncak bir ayağa sokuyordum sanki, hiç tepki vermiyordu.

Üç tane kalp. Kusursuz destek sistemi. Bir seferde bir tanesini delmenin hiç faydası olmayacaktı.

Eve koştum.

"Korkak!" diye bağırdı arkamdan. "Geri dönüp hakkıyla öl!"

Oturma odası mide bulandırıcı av ganimetleriyle süslüdü: doldurulmuş geyikler, ejderha kafaları, silah çantası,

Nymphette

duvarda kılıçlar, ok dolu sadağıyla bir yay.

Geryon mangal çatalını fırlattı,, çatal hemen başımın yanına, duvara saplandı. Duvardaki iki kılıcı birden çekti. "Kafanı tam buraya asacağım Jackson! Boz ayı kafasının yanına!"

Aklıma delice bir fikir geldi. Dalgakıran'ı yere atıp duvardaki okla yayı aldım.

Dünyadaki en kötü okçu bendim herhalde. Kampta hedefleri ortadan vurmak şöyle dursun, sürekli iskalardım. Ama başka çarem kalmamıştı. Bu kavgayı bir kılıçla kazanamazdım. Artemis ve Apollon'a, ikiz okçulara dua ettim, bir kerecik olsun bana merhamet etsinlerdi. *Lütfen çocuklar. Tek bir atış, lütfen.*

Oku yaya gerdim.

Geryon kahaahalarla güldü. "Seni şapşal! Tek bir ok, kılıçtan daha mı çok işe yarayacak."

Kılıçlarını kaldırıp hücumla geçti. Yana atladım. Dönmesine fırsat bırakmadan okumu böğründen sağ göğsüne fırlattım. Ok böğrü deşip geçip uçmaya devam etti. Her bir gövdeyi delip geçerken TIP-TIP-TIP sesleri çıkartıp en sonunda odaya fırladı, boz ayı kafasının alnına saplanıverdi.

Geryon kılıçları düşürdü. Bana döndü, yüzüme baka kaldı. "Sen yay kullanamazsın. Öyle söylemişlerdi..."

Yüzü hastalıklı bir yeşile döndü. Dizlerinin üstüne çöküp toprak gibi kurudu, çatır dökülmeye başladı. Tozlar kaybolunca geriye üç tane mutfak önlüğü ve bir çift devasa kovboy çizmesi kalmıştı.

Dostlarımı çözdüm. Eurytion beni durdurmaya çalışmıyordu. Ardından mangalı toparlayıp alevini harladım, içine

yemek atarak Artemis ve Apollon'a sunuda bulundum.

"Sağ olun çocuklar," dedim. "Size borçluyum."

Uzaklarda gök gümbürdedi, herhalde hamburgerlerin kokusu gitmiş olacak, beğenmişlerdir.

"Aferin Percy!" dedi Tyson.

Nico "Şu sığırtmacı bağlasanız artık?" dedi.

Kıvırcık da bu fikre katıldı: "Evet! O köpeği de, neredeyse canımı alıyordu!"

Eurytion'a baktım, piknik masasında huzurla yatıyordu hala. Orthus her iki başını da sığırtmacın dizlerine dayamıştı.

"Geryon'un tekrar oluşmasına ne kadar var?" diye sordum.

Eurytion omuz silkti. "Yüz sene? Tanrılara şükrolsun, öyle hemen beden bulanlardan değil. Bana iyiliğin dokundu."

Dediklerini hatırladım. "Onun için daha önce de öldüm demiştin. Bu nasıl oluyor?"

"Binlerce senedir o pislik için çalışıyorum. Sıradan bir melez olarak başladım hayatıma; ama babam ölümsüzlük önerince kabul ettim. Hayatımın en büyük hatasıydı. Şimdi bu çiftliğe tıkalıp kaldım. Buradan ayrılamıyorum. İşten ayrılamıyorum. Sığırlara bakıp Geryon'un yerine kavga ediyorum. Birbirimize bağlı sayılırız."

"Belki işleri değiştirebilirsin," dedim.

Eurytion gözlerini kıstı. "Nasıl?"

"Hayvanlara iyi davran. Onlara bak. Onları yemek için satma. Titanlarla anlaşma yapmayı da bırak."

Eurytion bir süre bunu düşündü. "Bu işe yarar."

"Hayvanları yanına alırsan sana yardım ederler. Geryon döndüğünde bir bakmışsın, hizmet sırası ona gelmiş."

Eurytion sırttı. "Hah, şimdi çekilir bu hayat."

"Gitmemize engel olacak mısın?"

"Haydi oradan! Tabii ki hayır."

Annabeth berelenmiş bileklerini birbirine sürttü. Hala şüpheyile bakıyordu Eurytion'a. "Patronunun dediğine göre güvenle gitmemiz için birileri para vermiş. Kim?"

Sığırtmaç omuz silkti. "Belki sizi kandırmak için böyle söylemiştir."

"Peki ya Titanlar?" diye sordum. "Onlara Nico hakkında İris mesajı çekmiş miydiniz?"

"Hayır. Geryon mangal sonrası yapacaktı o işi. Henüz hakkında bir şey bilmiyorlar."

Nico gözlerinde öfkeyle bana bakıyordu. Bu çocukla ne yapacaktım, hala bilmiyordum. Bizimle gelmeye ikna olmazdı tahminen. Diğer yandan kendi başına dolanmasına da izin veremezdim.

"Biz görevimizi bitirene dek b ırada kalabilirsin," dedim Nico'ya. "Güvende olursun."

"*Güvende mi olurum!?*" dedi Nico. "Sana ne benim güvenliğimden? Ablamın ölmesine izin verdin!"

Annabeth "Nico," dedi, "bu Percy'nin hatası değildi. Hem Geryon, Kronos'un seni yakalamak isteyeceğini söylerken haklıydı. Kim olduğunu bilirse seni yanına katmak için elinden ne geliyorsa yapar."

"Ben kimsenin yanında değilim. Korkmuyorum da!"

"Korkmalısın," dedi Annabeth. "Ablan bunu yapmanı istemezdi..."

"Ablam umurunda olsa, onu geri getirmeme yardımcı olurdu!"

"Bir ruha karşılık bir ruh mu?" dedim.

"Evet!"

"Ama benim ruhumu istemiyordun madem..."

"Sana bir açıklama yapacak değilim!" Gözleri doldu. "Ve onu geri getireceğim!"

"Bianca geri dönmek istemezdi," dedim. "Bu şekilde kabul etmezdi."

"Onu tanı mıyorsun!" diye bağırdı. "Ne istediğini nereden bileceksin?"

Mangaldaki alevlere baktım durdum. Annabeth'in kehanetindeki bir satır geldi aklıma: *Hayalet kralın eliyle batacak yahut çıkacak.* Bu kral Minos olmalıydı, Nico'yu mutlaka ikna etmeliydim, onu dinlememeliydi. "Gel Bianca'ya soralım."

Gök birden karardı sanki.

Nico perişan bir halde "Denedim," dedi. "Bana yanıt vermiyor."

"Yine dene. Yanında ben olunca yanıt verecek bence."

"Neden?"

"Çünkü bana İris mesajları gönderip duruyordu," dedim, artık emindim. "Neler yaptığın konusunda beni uyarmaya çalışıyordu, seni korumamı istiyordu."

Nico kafasını salladı. "Olmaz öyle şey."

"Bilmenin tek yolu var. Korkmuyorum diyorsun." Eurytion'a döndüm. "Bize mezar gibi bir çukur lazı m. Bir de yiyecek ve içecek."

Annabeth beni uyardı: "Percy. Sanmıyorum, bu iyi bir..."

"Tamam," dedi Nico. "Deneyeceğim"

Eurytion sakalını kaşıdı. "Arkada foseptik tankı için kazdığımız çukur var. Bunu kullanabiliriz. Kiklop genç, mutfaktan buzluğumu getir. Umarım ölümler kök birası sever."

BÖLÜM ON

ÖLÜMCÜL BİLGİ YARIŞMASINA KATILİYORUZ

Gün batınca ölüleri çağırmaya başladık. Bir foseptik tankının tam önünde, altı metre uzunluğundaki bir çukura gelmiştik. Bu atık tankı, parlak sarıydı, bir yanında gülen bir surat işareti vardı, kızıl harflerle şunlar yazılıydı: MUTLU SİFON ATIK ŞİRKETİ. Ölü çağırma işinin ruhuna uymuyordu pek.

Dolunay çıkmıştı. Gökte gümüş bulutlar süzülüyordu.

Nico kaşlarını çatarak "Minos burada olmalıydı," dedi. "Karanlık çöktü halbuki."

Umutla "Belki kaybolmuştur," dedim.

Nico çukura kök birasını döküp mangal eti attı. Sonra Antik Yunan dilinde ruhani bir şarkı söylemeye başladı. Şarkı başlar başlamaz koruluktaki böcekler ötmeyi kesti. Cebimdeki Stigya buzundan köpek düdüğü soğumaya, donup bacağıma yapışmaya başladı.

"Durdur onu," diye fısıldadı Tyson.

Bir yanım evet, durdurmalıyız onu, diyordu. Bu doğal değildi. Hava soğuktu, gece tehditkardı. Ama bir şey dememe fırsat kalmadan ilk ruhlar belirmeye başladı. Yeri kükürtlü sis bastı. Gölgeler şişti, kalınlaştı, insan hali aldı. Mavi bir gölge çukurun kenarına süzüldü, çukurdakini içmek için diz çöktü.

Nico şarkısını bir süreliğine kesip "Durdur onu!" dedi. "Yalnızca Bianca içebilir."

Dalgakıran'ı çektim. İlahi bronzdan kılıcımı gören hayaletler hep beraber tıslayarak geri çekildiler. Ama ilk ruhu durdurmakta geç kalmıştım. Çoktan somutlaşmaya, beyaz cüppeler giymiş sakallı bir adama dönüşmeye başlamıştı bile. Başında altından bir taç vardı, ölüyken bile gözleri kötülükle parlıyordu.

"Minos!" dedi Nico. "Sen ne yapıyorsun?"

"Özürlerimi kabul edin efendim," dedi hayalet, gerçi hiç üzgün gözüküyordu. "Kurban öyle güzel koktu ki dayanamadım." Ellerine baktı ve gülümsedi. "Kendimi tekrar görebilmek ne güzel. Neredeyse etten kemikten oldum..."

Nico kızdı: "Ayini bozuyorsun! Çabuk..."

Ölülerin ruhları tehditkar biçimde parlamaya başladı, Nico tekrar şarkı söylemeye döndü, yoksa onları uzakta tutamayacaktı.

"Evet, çok haklısınız efendim," dedi Minos keyifle. "Siz şarkı söylemeye devam edin. Ben de sizi aklınızı çelmeye çalışan bu yalancılardan koruyayım."

Bana dönüp bir hamamböceğiymişim gibi baktı. "Percy Jackson... bak, bak, bak. Yüzyıllar geçiyor, şu Poseidon çocuklarında ilerleme yok, öyle değil mi?"

Burnuna bir yumruk atmak geçti içimden ama boş olurdu herhalde, içinden geçip giderdi yumruğum. "Bianca di Angelo'yu arıyoruz," dedim. "Kaybol."

Hayalet kıkır kıkır güldü. "Bildiğim kadarıyla bir keresinde çıplak ellerinle öldürdün Minotor'umu. Ama Labirent'te seni daha korkunç şeyler bekliyor. Daedalus'un size yardım edeceğine inanıyor musun gerçekten?"

Diğer ruhlar huzursuzlanıyor, yerlerinde duramıyor-

lardı. Annabeth hançerini çekti ve onları çukurdan uzak tutmama yardım etti. Kıvrıcık o kadar korkmuştu ki Tyson'ın omzuna yapışmıştı.

"Daedalus sizi umursamıyor melezler," dedi Minos. "Ona güven olmaz. O kadar yaşlı, o kadar marifetlidir ki o. Cinayetin günahı yakar içini, tanrıların lanetlediği Daedalus!"

"Cinayetin günahı mı?" diye sordum. "Kimi öldürmüş?"

"Konuyu değiştirme," diyerek kükredi hayalet. "Nico'ya engel oluyorsunuz. Davasından geri dönmeye ikna etmeye çalışıyorsunuz. Bense onu bir hükümdar yapacağım!"

"Yeter Minos. Sus," diye buyurdu Nico.

Hayalet bize hırladı. "Efendim, bunlar düşmanınız. Onları dinlemeyin! İzin verin sizi koruyayım. Diğerlerine yaptığım gibi delirtiyim bunları da."

"Diğerleri mi?" Annabeth'in hayretten ağzı açık kalmıştı. "Chris Rodriguez'den bahsediyorsun? Bunu yapan sendin demek?"

"Labirent benim mülküm," dedi hayalet, "Daedalus'un değil! İzinsiz girenler delirmeyi hak ediyor."

"Kaybol Minos!" diye emretti Nico. "Ablamı görmek istiyorum!"

Hayalet öfkesini yutmak zorunda kaldı. "Emrettiğiniz gibi olsun efendim. Ama sizi uyarıyorum. Bu kahramanlara güven olmaz."

Bunu söyledikten sonra bir sise dönüştü.

Diğer ruhlar ileri atıldı ama Annabeth'le beraber onları uzak tuttuk.

"Bianca, ortaya çık!" diye seslendi Nico! Daha da kuvvetle söyledi şarkısını, ruhlar iyice huzursuzlandı.

"Her an gelebilir," diye fısıldadı Kıvrıcık.

Derken ağaçlarda gümüşi bir ışık çaktı. Diğerlerinden daha kuvvetli, daha parlak bir ruh belirdi. Yanaştı, bırak geçsin, dedi içimden bir ses. Çukura eğilip içindekileri yudumladı. Ayağa kalktığında karşımızda Bianca di Angelo'nun hayaleti vardı.

Nico nağmesini sürdüremedi. Kılıcımı indirdim. Diğer ruhlar öne yığılacak oldu ama Bianca kollarını kaldırıncaya koruluğa döndüler.

"Merhaba Percy," dedi.

Yaşarken nasıldıysa öyle gözüküyordu: gür siyah saçlarına yanlamasına yeşil bir bere çekmişti, kardeşi gibi gözleri kara, teni koyuydu. Kot pantolon ve gümüş renkli bir ceket giymişti. Artemis Avcıları gibi giyinmişti yani. Omzuna bir yay asılıydı. Belli belirsiz gülümserken her yanı ışıldıyordu.

"Bianca," dedim. Güçlkle konuşuyordum. Uzunca bir süredir onun ölümü içime oturuyordu, karşımda görünce beş kat kötü olmuşum, sanki yeni ölmüştü. Dev bronz savaşıyı yenmek için kendi yaşamını feda etmişti, onu aramış ama tek bir iz bulamamıştım.

"Özür dilerim," dedim.

"Senin özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Percy. Kendi seçimimi yaptım. Pişman değilim."

"Bianca!" Nico kendine yeni gelmişti sanki, öne atıldı.

Kardeşine döndü Bianca. Yüzü ne kederliydi ama, sanki korktuğu başına gelmişti. "Nico, merhaba. Ne kadar uzamışsın."

"Neden bana bu kadar geç yanıt verdin?" diye bağırdı. "Aylardır uğraşıyorum!"

"Vazgeçersin diye ummuştum."

"Vazgeçmek mi?" Kalbi kırılmıştı Nico'nun. "Bunu nasıl söylersin? Seni kurtarmaya çalışıyorum!"

Nymphette

"Yapamazsın Nico. Deneme bunu. Percy haklı."

"Hayır! O senin ölmene izin verdi! Senin dostun değil o."

Bianca kardeşinin yüzüne dokunmak için elini uzattı ama sisten yapılmıştı cismi. Eli canlı tene yaklaşıırken buharlaştı.

"Beni dinle," dedi Bianca. "Kin beslemek Hades'in çocuğusyan çok tehlikeli. Bu bizim ölümcül hatamız. Affetmelisin. Bana bu konuda söz ver."

"Olmaz. Asla."

"Percy senin için endişeleniyor Nico. Sana yardım edebilir. Nelerle uğraştığını ona gösterdim, seni bulur diye umdum."

"Demek gerçekten sendin," dedim. "İris mesajlarını sen gönderdin."

Bianca evet manasında başını salladı.

"Neden ona yardım ettin de bana etmedin?" diye haykırdı Nico. "Haksızlık bu!"

"Şimdi hakikate daha yakınsın," dedi Bianca. "Kızdığın Percy değil Nico, benim."

"Hayır."

"Kızdın çünkü Artemis'in Avcısı olmak için seni terk ettim. Kızdın çünkü ölüp seni tek başına bıraktım. Çok üzgünüm. Gerçekten. Ama öfkeni aşmalısın. Percy'yi benim kararlarımdan ötürü suçlamaktan vazgeç. Bu felaketin olur."

Annabeth araya girdi. "Haklı. Kronos güçleniyor Nico. Kimi isterse kendi davasına çekebilir."

"Kronos umurumda değil," dedi Nico. "Yalnızca ablamı geri getirmek istiyorum."

"Bu mümkün değil Nico," dedi Bianca nazikçe.

"Hades'in oğluyum! Yapabilirim."

"Deneme" dedi Bianca. "Beni seviyorsan, deneme..."

Sesi cılızlaştı. Ruhlar tekrar etrafımıza doluşmaya başladı, kızgın gibilerdi. Gölgeleeri kayıyordu. Fısıldıyorlardı. *Tehlike!*

Bianca "Tartarus kaynıyor," dedi. "Kudretin Kronos'un dikkatini çekiyor. Ölüler Yeraltı Dünyası'na dönmeli. Burada durursak başın derde girecek."

"Dur," dedi Nico. "Lütfen..."

"Elveda Nico," dedi Bianca. "Seni seviyorum. Dediklerimi unutma."

Cismi sarsıldı ve hayaletler kayboldu. Geriye bir çukur, *Mutlu Sifon* atık tankı ve buz gibi bir ay kalmıştı.

Hiçbirimiz o gece yola çıkmak istemediğinden sabahı beklemeye karar verdik. Kıvırcık'la Geryon'un oturma odasındaki deri koltuklara yığıldık, Labirent'te bir döşekte uyumaktan daha rahat olacağı kesindi ama gördüğüm kabuslara bir faydası olmamıştı.

Luke ile beraber olduğumu gördüm, Tamalpais Dağı'nın tepesindeki kara saraydaydık. Gerçek bir binaydı artık, geçen kış gördüğüm yarım bir yanılsamadan öteydi. Duvar dibindeki mangallarda yeşil alevler yanıyordu. Zemin cilalı siyah mermerdendi. Koridorda soğuk bir esinti vardı, tepemizde tavan yoktu, gri fırtına bulutlarıyla dönüp duruyordu gökyüzü.

Luke savaş için donanmıştı. Kamuflajlarını çekmiş, üstüne beyaz tişört, onun da üstüne bronz göğüs zırhı kuşanmıştı. Ancak kılıcı, Arkadan Bıçaklayan, yanında değildi. Yalnızca boş bir km duruyordu belinde. Geniş bir avluya yürüdük; düzinelerce savaşçı, drakon burada savaşa

hazırlanıyordu. Onu görünce yarı tanrılar dikkat çekti. Kılıçlarını kalkanlarına vurdular.

Bir drakon sordu: "Zamanı geldi mi efendimiss?"

"Yakında," diye söz verdi Luke. "İşinize devam edin."

Arkadan bir ses geldi, "Efendim." Empusa Kelli, Luke'a gülümsüyordu. Bu gece mavi bir elbise giymişti ve korkunç güzeldi. Gözleri parılıyordu, kimi zaman koyu kahve, kimi zaman saf kıvılcı oluyordu gözleri. Saçlarını arkadan örmüştü, meşale ışıklarını çekiyordu sanki saçları, sanki safi ateşe dönmeyi bekliyorlardı.

Yüreğim küt küt attı, Kelli beni görecekt diye bekledim, yine beni rüyadan kovacaktı; ama şimdilik beni fark etmiyor gibiydi.

"Ziyaretçin var," dedi Luke'a. Yana adım attı, Luke dahi karşındaki yüzünden küçük dilini yutacak gibi olmuştu.

Canavar Kampe heyula gibi duruyordu karşısında. Bacaklarındaki yılanlar tıslıyor, belindeki havyan kafaları kükrüyordu. Kılıçlarını çekmiş beklerken, kılıçların ağzından parıl parıl zehirler damlıyordu. Kanatlarını sonuna kadar açmış, koridoru tamamen kapatmıştı.

"Sen ha!" Luke'un sesi titriyordu sanki. "Sana Alcatraz'da kal demiştim."

Kampe'nin gözleri kapanıp açılırken bir kertenkele gibi yana kaydı. Yine o tuhaf kaya yuvarlanması gibi sesle konuşuyordu ama bu kez anlıyordum, zihnimin arkasında bir yerlerde çınılıyordu sesi: *Hizmet etmeye geldim. Öcümü almamı sağla.*

"Sen gardiyansın," dedi Luke. "Senin işin—"

Onları öldüreceğim. Kimse benden kaçamaz.

Luke bir an kararsızlığa düştü. Alnından bir damla ter kayarak yanaklarına indi. "Pekala," dedi. "Bizimle gel."

Ariadne'nin ipini taşıyabilirsin. Bu büyük bir şeref."

Kampe başını kaldırıp yıldızlara tısladı. Kılıçlarını kınına sokup arkasını döndü, devasa ejderha bacaklarıyla koridoru inleterek gitti.

"Şunu Tartarus'ta bıraksak iyi olacaktı," diye fısıldadı Luke. "Serseri mayın gibi. Aşırı güçlü."

Kelli hafifçe güldü. "Güçten korkmamalısın Luke. Gücü kullanmalısın!"

"Ne kadar çabuk yola çıkarsak o kadar iyi," dedi Luke. "Bitsin artık şu iş."

Kelli, "Ayy canım," diyerek parmağını Luke'un kolunda gezdirdi. "Eski kampını yıkacağına mı üzülüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sana düşen görev yüzünden kararsızlığa düşmüyorsun, değil mi?"

Luke taş gibi bakıyordu. "Görevimi biliyorum."

"Bu iyi," dedi iblis. "Vuruş gücü yeterli mi sence? Yoksa Hekate Ana'yı yardıma çağırayım mı?"

"Fazla bile geliriz," dedi Luke buz gibi bir ifadeyle. "Anlaşma tamam sayılır. Tek gereken arenadan güvenle geçme pazarlığı yapmak."

"Hımm," dedi Kelli. "Bu ilginç olacak. Başarısız olursan kafanı mızrağa oturttuklarını görmek istemem."

"Başaracağım. İblis, yapacak işin yok mu senin?"

"Ah, evet," deyip gülümsedi Kelli. "Konuşmamıza kulak kabartan düşmanlara korku salacağım. Hemen ilgileniyorum."

Gözlerini doğruca bana çevirdi; pençesini çıkarıp rüyamı yırttı.

Birden kendimi farklı bir yerde buldum.

Bir taş kulenin başındaydım, alttaki kayalıklara, okya-

nusa bakıyordum. İhtiyar Daedalus bir çalışma masasına eğilmiş, pusulaya benzer bir tür yön bulma cihazıyla uğraşıyordu. Son gördüğümünden de yaşlıydı. Kamburu çıkmış, kemikleşmişti elleri. Antik Yunan dilinde küfretti, sanki elindekileri görmekte zorlanıyordu, halbuki güneş parlaktı.

"Amca!" diye bir ses geldi.

Nico yaşlarındaki bir çocuk elinde tahta bir kutuyla merdivenleri çıkıp geldi.

"Merhaba Perdix," dedi ihtiyar, gerçi hiç candan değildi. "Projelerin bitti mi bakalım?"

"Evet amca, hepsi çok kolaydı!"

Daedalus kaşlarını çattı. "Kolay mı? Suyu pompasız yokuş yıkarı çıkarmak kolaydı, öyle mi?"

"A, evet! Bak!"

Oğlan kutusunu açıp içindeki ıvır zıvırı karıştırdı. Bir papirüs tomarı çıkarıp yaşlı mucide birtakım şekiller ve notlar gösterdi. Hiçbir şey anlamamıştım bunlardan ama Daedalus istemeye istemeye, kinle başını salladı. "Gördüm, fena değil."

"Kral çok sevdi!" dedi Perdix. "Senden de akıllı olabileceğimi söyledi!"

"Böyle dedi demek?"

"Ama ben buna inanmıyorum. Ne iyi ki annem yanına çalışmaya göndermiş beni! Bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Evet," diye fısıldadı Daedalus. "Ki ben ölünce yerimi alsın, değil mi?"

Çocuğun gözleri büyüdü. "Olur mu öyle şey amca! Ama düşündüm de... insan ne diye ölmeli ki?"

Mucit kötü kötü baktı. "Bu iş böyledir evladım. Tanrılar haricinde herkes ölür."

"Ama neden?" dedi çocuk ısrarla. "*Animus'u*, ruhu bir başka formda saklayabilirsek... Bana şu otomatonlarından bahsetmiştin amca. Bronzdan boğalar, kartallar, ejderhalar, atlar yaptım demiştin. Neden insan formunda bronz bir otomaton olmasın?"

"Hayır evladım," diye kestirip attı Daedalus. "Amma da safsın. Böyle bir şey imkansız."

"Bence değil," dedi Perdix ısrarla. "Biraz da sihir kullandık mı..."

"Sihirmiş! Peh!"

"Evet amca! Sihri ve mekaniği bir arada kullandık mı, birazcık uğraşsak aynı insana benzer, hatta daha iyi bir beden yapabiliriz. Şuraya notlar almıştım."

Yaşlı adama kalın bir tomar verdi. Daedalus tomarı açtı. Uzunca bir süre okudu. Gözleri kısıldı. Bir çocuğa, bir yazmalara baktı ve boğazını temizledi: "Asla çalışmaz oğlum. Yaşlanınca anlayacaksın."

"İstersen şu usturlabı tamir edeyim amca? Yine mi şişti eklemlerin?"

İhtiyar dişlerini gıcırdattı. "Hayır. Sağ ol. Haydi sen git dolaş biraz."

Perdix ihtiyarın öfkelenişini fark etmiyor gibiydi. İvrir zıvır yığınının bronz bir böcek çıkarttı ve kulenin kenarına koştu. Alçak bir pervaz vardı kulenin tepesinde, çocuğun ancak dizinin dibine geliyordu. Rüzgar güçlü esiyordu.

Geri dur, demek istedim. Ama sesim gitmiyordu.

Perdix böceğin zembereğini kurdu ve göğe attı. Böcek kanatlarını açıp vızıldayarak uçtu. Perdix keyifle güldü.

"Benden akıllı demek," diye mırıldandı Daedalus, çocuk onu duymuyordu.

"Oğlun uçarken ölmüş, doğru mu amca? Duyduğuma göre kocaman kanatlar yapmışsın ama bozulmuşlar."

Daedalus ellerini sıktı. "Yerime geçecekmiş," diye fısıldadı.

Rüzgar oğlanın etrafında ıslık çalıyor, kıyafetlerini çekiştiriyor, saçlarını dalgalandırıyordu.

"Ben de uçmak isterdim," dedi Perdix. "Kendi kanatlarımı yapacağım, hem de benimkiler bozulmayacak. Yaparım, değil mi?"

Belki kabus içinde kabustu gördüğüm ama Daedalus'un yanında sanki iki kafalı tanrı Janus'un parıltılarla belirmediğini gördüm, gülerek bir elinden diğerine gümüş bir anahtar atıyordu. *Seç* diye fısıldadı yaşlı mücide. *Seç*.

Daedalus çocuğun metal böceklerinden birini aldı. Gözleri öfkeyle kızıla çalmıştı.

"Perdix," dedi. "Yakala."

Bronz böceği çocuğa attı. Perdix keyifle yakalamak için atıldı ama çok uzağa gitmişti. Böcek gökte uçarken, Perdix fazla ileri uzanmıştı. Rüzgar çocuğu yakaladı.

Tam düşerken nasıl olduysa kulenin kenarına tutunmayı başardı Perdix. "Amca!" diye bağırdı. "İmdat!"

İhtiyarın yüzü bir maske gibiydi. Yerinden kıınıldamadı.

"Devam et Perdix," dedi Daedalus sakince. "Kendi kanatlarını yap. Ama elini çabuk tut."

"Amca!" diye bağırdı Perdix ve eli kaydı. Denize doğru yuvarlandı.

Ölümçül bir sessizlik oldu. Tanrı Janus parlayıp gözden kayboldu. Sonra gök gürleyip sarsıldı. Tepeden haşın bir kadın sesi geldi: *Bunun bedelini ödeyeceksin Daedalus.*

Bu sesi daha önce de duymuştum. Bu Annabeth'in annesiydi: Athena.

Daedalus göğe kaş çatıp baktı. "Seni her zaman şerefle-
ndirdim anne. Senin izinden gitmek için her şeyimi feda
ettim."

*Lakin o çocuğu kutsamıştım. Sen de onu öldürdün. Bunun
bedelini ödeyeceksin.*

"Bedel ödeyip durdum!" diye kükredi Daedalus. "Her
şeyimi yitirdim. Şüphesiz Yeraltı Dünyası'nda ıstırap çeke-
ceğim. Ama bu arada..."

Çocğun yazmalarını aldı, bir süre inceledi, sonra yenin-
den içeri soktu.

Athena buz gibi bir sesle *Anlamıyorsun*, dedi. *Bedelini
şimdi, sonsuza dek ödeyeceksin.*

Birden Daedalus ıstırapla kıvrınmaya başladı. Ne hisset-
tiğini biliyordum. Derimi dağlayan bir alev sıkıyordu
boğazımı, sanki boynuma erime noktasına gelene dek ısıtıl-
mış bir tasma takılmıştı. Nefes alamıyordum. Sonra her şey
karardı.

Karanlıkta uyandım, ellerim boğazımı sıkıyordu.

"Percy?" Diğer koltuktan Kıvrıcık sesleniyordu. "İyi
misin?"

Yavaşça düzgün nefes alıp vermeye başladım. Nasıl yanıt
vereceğimi bilmiyordum. Aradığımız adamın, Daedalus'un,
kendi yeğenini öldürdüğünü görmüştüm. Nasıl iyi olurdu?
Televizyon açıktı. Odayı mavi bir ışık dolduruyordu.

"Saat... Saat kaç?" dedim çatlak bir sesle.

"Sabahın ikisi," dedi Kıvrıcık. "Uyuyamadım. Doğa belge-
seli kanalını izliyordum." Burnunu çekti. "Ardıç'ı özledim."

Gözlerimi ovuşturup uyanmaya çalıştım. "Evet, pekala...
Yakında ona kavuşursun."

Kıvrıcık kederle başını salladı. "Hangi gündeyiz, biliyor

musun Percy? Az önce televizyonda gördüm. Haziran'ın on üçü. Kamptan çıkalı yedi gün olmuş."

"Ne?" dedim "Bu doğru olamaz."

"Zaman Labirent'te hızlı akıyor," diye durumu hatırlattı Kıvırcık. "Senle Annabeth ilk kez aşağı indiğinizde, birkaç dakikalığına kayboldunuz sanmıştınız, değil mi? Ama aslında bir saat geçmişti."

"Evet," dedim. "Haklısın." Sonra şafak attı, ne dediğini anladım, tekrar boğazım yanar gibi oldu. "İhtiyar Heyeti'ne son dönüş tarihin..."

Kıvırcık uzaktan kumandayı ağzına alıp ucunu çiğnemeye başladı. "Zamanım kalmadı," dedi ağız dolusu plastikle. "Geri döner dönmez araştırma ruhsatımı elimden alacaklar. Bir daha dışarı çıkmama izin vermeyecekler."

"Onlarla konuşuruz," diye söz verdim. "Sana daha çok zaman vermelerini sağlarız."

Kıvırcık yutkundu. "Bu kez kanmazlar. Dünya ölüyor Percy. Her gün durum kötüye gidiyor. Yaban... kayboluyor, hissediyorum. Pan'ı bulmam şart."

"Bulacaksın dostum. Hiç şüphem yok."

Kıvırcık kederli keçi gözleriyle bana baktı. "Sen hep hari-kulade bir dost oldun Percy. Bugün yaptığın, çiftlik hayvanlarını Geryon'un elinden kurtarman, inanılmazdı. Keşke... keşke ben de senin gibi olabilseydim."

"Bana bak," dedim. "Böyle konuşma. Kahramanlıkta benden eksik kalır yanın yok..."

"Hayır, senin gibi değilim. Deniyorum ama..." İç geçirdi. "Percy, Pan'ı bulmadan kampa dönemem. Dönemem işte. Anlıyorsun, değil mi? Başaramazsam Ardıç'ın yüzüne bakmam. Kendi yüzüme bile bakmam."

O kadar mutsuzdu ki benim de içim kanamaya başladı.

Çok şey görmüş geçirmiştik, hiç bu kadar umutsuz görme-
miştim onu.

"Bir yolunu buluruz," dedim. "Başaramadım diye düşünme. Keçi çocukların şampiyonusun sen, değil mi? Ardiç da bunu biliyor. Ben de."

Kıvrıkcık gözlerini kapadı. "Şampiyon keçi çocuk," diye fısıldadı mahzun bir ifadeyle.

Uzun bir süre sonra uykuya daldı. Bense uyanıktım. Doğa belgeseli kanalından yayılan mavi ışığın Geryon'un duvarlarındaki doldurulmuş av kafalarını boğuşunu izliyordum.

Sonraki sabah sığır engeline kadar yürüp vedalaştık.

"Nico, sen de bizle gelsene," dedim bir anda. Sanırım rüya çıkmıyordu zihnimden, Perdix bana Nico'yu anımsatmıştı.

Olmaz manasında kafasını salladı. Sanırım hiçbirimiz iblis çiftlik evinde doğru dürüst uyumamıştık ama Nico hepimizden beter durumdaydı. Gözleri kıpkırmızı, yüzü tebeşir gibiydi. Tahminen Geryon'a ait bir cüppe gitmişti zira bir yetişkine bile üç beden büyük bir gelecek cüppeydi bu.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Gözlerime bakamıyordu ama ses tonundan hala öfkeli olduğunu anlayabiliyordum. Ablasının kendisi için değil, benim için Yeraltı Dünyası'ndan çıkmış olmasını henüz içine sindirememişti.

"Nico," dedi Annabeth, "Bianca yalnızca senin iyiliğini istiyor."

Eli Nico'nun omzuna kaydı ama Nico omzunu çekip çiftlik evine giden yolda hızla ilerledi. Belki bana öyle gelmiştir ama sanki sabah sisi yürürken eteklerine yapıştıyordu.

"Onun için endişeleniyorum," dedi Annabeth. "Minos'un hayaletiyle tekrar konuşursa..."

"Bir sorun olmayacak," diye söz verdi Eurytion. Sığırtmaç temiz pak olmuştu. Yeni kot pantolon giymişti, temiz bir Kovboy gömleği vardı üstünde, sakalını bile düzeltmişti. Geryon'un çizmelerini geçirmişti ayağına. "Çocuk istediği sürece burada kalıp kafasını toparlayabilir. Başına bir şey gelmeyecek, söz veriyorum."

"Peki ya sen?" diye sordum.

Eurytion, Orthus'un önce bir çenesini, sonra diğerini kaşdı. "Bu çiftlikte işler artık değişti. Artık kutsal inekler etleri için kesilmeyecek. Soya fasulyesi yetiştirmeyi düşünüyorum. Şu et yiyen atlardan bir tanesiyle dost olacağım. Sonraki rodeoya beraber katılırız."

Bunu düşününce irkildim. "Pekala, iyi şanslar."

"Sağ ol," diyip çimenlere tükürdü Eurytion. "Şimdi Daedalus'un atölyesini arayacaksınız herhalde?"

Annabeth'in gözleri parıladı. "Bize yardım edebilir misin?"

Eurytion sığır engelini inceledi, Daedalus'un atölyesi meselesi onu rahatsız ediyordu galiba. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama tahminen Hephaistos biliyordur."

"Hera da öyle demişti," dedi Annabeth. "Peki Hephaistos'u nasıl bulacağız?"

Eurytion gömleğinin altından bir şey çıkarttı. Bu bir kolkeydi: gümüş bir zincirin ucunda, düz, gümüş bir disk. Diskin tam ortasında bir oyuk vardı, sanki parmak izi çıkmıştı. Bunu Annabeth'e verdi.

"Hephaistos arada bir buraya gelir," dedi Eurytion. "Bronz otomaton kopyalarını yapabilmek için hayvanları inceler. Son geldiğinde, eee, ona bir kıyak çektim. Babam

Ares'e ve Afrodite'ye ufak bir oyun oynayacaktı. Teşekkür kabilinden bunu verdi. Demişti ki onu bulmam gerekirse bu disk beni onun demir atölyelerine götürecekti. Ama yalnızca bir kereliğine."

"Ve sen bana veriyorsun?" diye sordu Annabeth.

Eurytion kızardı. "Hanımefendi, demir ocaklarını görmezsem de olur. Burada yapacak çok işim var. Şu düğmeye basın, yola düşün."

Annabeth düğmeye bastı ve disk canlandı. Sekiz tane metal bacak belirdi. Annabeth korkuyla çığlık atıp diski düşürünce Eurytion'un kafası karıştı.

"Örümcek!" diye haykırıyordu.

"O, eee, şey, örümceklerden korkar da azıcık," diyerek açıkladı Kıvrıcık. "Athena ve Arakne arasındaki dava yüzünden."

"Haa!" dedi Eurytion, utanmış gibiydi. "Kusura bakmayın hanımefendi."

Örümcek inek engeline yürüdü ve ızgaradan aşağı inip kayboldu.

"Acele edin," dedim. "O şeyin bizi bekleyeceği yok."

Annabeth pek gönüllü değildi ama başka seçeneğimiz de yoktu. Eurytion'a veda ettik. Tyson ızgarayı delikten çıkarttı ve tekrar Labirent'e daldık.

Keşke şu mekanik örümceğe tasma takabilseydik. Tünelde tıklar tıklar, hızla ilerliyordu, çoğu zaman gözden kaybediyordum. Tyson'ın ve Kıvrıcık'ın kusursuz duyma yetileri olmasa nereye döneceğimizi bilemeyecektik.

Mermer bir tünelden ilerledik, sonra sola döndük ve neredeyse bir çukura düşüyorduk. Tyson omuzlarımdan

yakaladı, düşmeme fırsat vermeden beni çekti. Tünel önümüzde ilerliyordu ama otuz metre boyunca zemin yoktu, yalnızca zifiri kara bir çukur vardı. Tavanda da tutunacak bir dizi demir vardı. Mekanik örümcek tüneli neredeyse yarılamıştı. Bir demirden diğerine metal örümcek ağı atarak zıplıyordu.

"Demirlere elle tutunup ilerleyeceğiz," dedi Annabeth. "Çocuk parkında bunlarda üstüme yoktu."

Atlayıp ilk demire tutundu, sallanarak ilerlemeye başladı. Kız ufacık örümcekten korkuyordu ama bir dizi demirden ölüme sallanmaktan korkmuyordu. Gel de çöz şimdi.

Annabeth karşı yana geçip örümceğin peşine düştü. Arkasından ben gittim. Arkama dönüp bakınca Tyson'ın Kıvrıkcık'ı sırtına aldığını gördüm. Koca adam üç sallanışta karşıya geçti. Bu iyi olmuştu çünkü tam yere inerken son tuttuğundu demir, ağırlığı yüzünden kopup düşmüştü.

İlerlemeye devam edince tünelde oturduğu yere çökmüş bir iskelet gördük. Üstünde gömlek, bol pantolon ve kravat vardı. Örümcek yavaşlamıyordu. Odun parçalarına basıp kaydım ama yere ışık tutunca bunların kurşun kalem olduğunu gördüm. Neredeyse yüzlerce kırık kurşun kalem yerde duruyordu.

Tünel geniş bir odaya açıldı. Parlak bir ışık vurdu yüzümüze. Gözlerimiz ışığa alışınca ilk gördüğüm iskeletler oldu. Düzinelercesi etrafımızda yerde duruyordu. Bazıları eskiydi, bembeyazdı. Diğerleri daha yeni ve daha çirkin bir haldedeydi. Burası Geryon'un ahırına kadar kötü kokmasa da onunla rahat yarışırды.

Sonra canavarı gördüm. Odanın öteki yanındaki parlak bir kürsüde duruyordu. Aslan gövdesi ve bir kadın başına

sahipti. Topuz yapılmış saçları, aşırı makyajı olmasa güzel denebilecek bir kadın başıydı bu; bana üçüncü sınıftaki koro hocamızı hatırlatıyordu. Göğsüne bir kurdeleyle bir nişan tutturulmuştu. Bir dakika durup nişanda yazanı okudum: BU CANAVAR ÖRNEK BİR CANAVARDIR.

Tyson inledi: "Sfenks."

Neden korktuğunu biliyordum. Tyson küçükken New York'ta bir sfenksin saldırısına uğramıştı. Sırtında hala onun yaraları duruyordu.

Yaratığa her iki yandan spot ışıkları vuruyordu. Dışarı tek çıkış hemen kürsünün arkasındaydı. Mekanik örümcek Sfenks'in pençeleri arasına girdi ve kayboldu.

Annabeth öne gidecek oldu ama Sfenks kükredi ve ağzındaki aslan dişleri belirdi. Tünelin her iki çıkışına parmaklıklar indi.

Canavarın kükremesi bir anda yerini kusursuz bir gülümsemeye bıraktı.

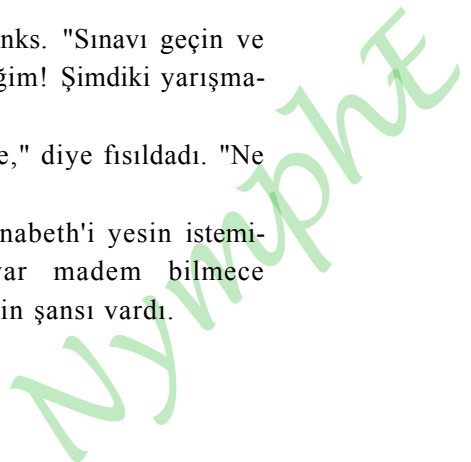
"Şanslı yarışmacılarımız, hoş geldiniz," diye anonsa başladı. "Oyunumuz başlıyor... BİLMECEYİ BULMACA!"

Tavandan gülme efektleri yankılandı, sanki görünmez hoparlörler vardı etrafta. Spot ışıkları odayı süpürdü ve kürsüden yansıdı, zemindeki iskeletlerin üzerine disko parıltıları saçılıyordu.

"Ödüllerimiz muhteşem!" dedi Sfenks. "Sınavı geçin ve ilerleyin! Geçemezseniz sizleri yiyeceğim! Şimdiki yarışmacımız acaba kim olacak?"

Annabeth kolumu tuttu. "Sıra bende," diye fısıldadı. "Ne soracağımı biliyorum."

Tartışmaya girmedim. Canavar Annabeth'i yesin istemi-yordum ama düşündüm ki canavar madem bilmece soracaktı, içimizden en çok Annabeth'in şansı vardı.

Annabeth yarışma podyumuna çıktı, podyuma okul üniformalı bir iskelet yığılmıştı. İskeleti itip uzaklaştırdı, takır tukur yere döküldü kemikler.

"Kusura bakma," dedi iskelete.

"Annabeth Chase, hoş geldin!" diye bağırdı canavar. Ama Annabeth adını söylememişti ki? "Sınava hazır mısın?"

"Evet," dedi Annabeth. "Sor bakalım bilmeceni."

"Aslında bir değil, yirmi bilmecemiz var!" dedi Sfenks pis pis gülererek.

"Ne? Ama eskiden-"

"Yarışmamızın standartlarını yükselttik! Geçebilmek için her yirmi soruda ustalık göstermelisiniz. Ne güzel, değil mi?"

Alkış sesi bir tuşa basılmış gibi başladı ve son buldu.

Annabeth endişeyle bana baktı. Cesaret vermek için başımı 'sen yaparsın' anlamında salladım.

"Pekala," dedi Sfenks'e. "Hazırım."

Yukarıdan heyecanı yükseltecek trampet sesi geldi. Sfenks'in gözleri heyecanla parlıyordu. "Bulgaristan'ın başkenti neresidir?"

Annabeth suratını astı. Korkunç bir dakika geçti, faka bastı diye düşündüm.

"Sofya," dedi. "Ama-"

"Doğru!" Yine hazır alkış sesleri yükseldi. Sfenks ağız kulaklarında gülümsedikçe sivri dişleri beliriyordu. "Lütfen cevabınızı 2 numara uç kullanarak, sınav kağıdınıza belirgin biçimde işaretleyiniz."

"Ne?" Annabeth kendini kaybetmiş gibiydi. Sonra podyumda tam önünde soru kitapçığı ve ucu açılmış bir kurşun kalem belirdi.

"Lütfen her sorunun yanıtını, daireden taşırılmayacak biçimde net bir şekilde işaretleyiniz," dedi Sfenks. "Silgi kullanmanız gerekirse, tamamen siliniz. Aksi takdirde makine yanıtınızı okuyamaz."

"Ne makinesi?" diye sordu Annabeth.

Sfenks pençesiyle işaret etti. Spotların yanında bir sürü manivela ve dişliye sahip bronz bir kutu vardı. Kutunun yanında koca bir Yunan harfi, Eta vardı: ıq. Bu Hephaistos'un işaretiydi.

"Şimdi," dedi Sfenks. "Sonraki soru—"

"Bir saniye," diyerek itiraz etti Annabeth. "Peki, 'sabah dört ayak üzerinde yürür'le başlayan soru?"

"Afedersiniz?" dedi Sfenks, apaçık öfkelenmişti.

"İnsanla ilgili bilmece. Hani sabah dört ayak üzerinde yürür, bebektir yani, öğleden sonra iki ayak üzerinde yürür, yetişkin olmuştur, sonra akşam üç ayaklı olur, yaşlanıp bastonla yürür. Eskiden bu bilmeceyi sorardınız."

"İşte tam bu nedenle sınav sistemine geçtik!" diye bağırdı Sfenks. "O bilmececinin cevabını hepimiz biliyorsunuz. Şimdi sıra ikinci sorumuzda, on altının kare kökü nedir?"

"Dört," dedi Annabeth. "Ama—"

"Doğru! ABD'de hangi devlet başkanı köleliği kaldırmıştır?"

"Abraham Lincoln; ama—"

"Doğru! Dört numaralı bilmece. Ne miktarda—"

"Dur bakalım!" diye bağırdı Annabeth.

Ona şikayet etmeyi kes demek istiyordum. Gayet iyi gidiyordu! Soruları cevaplasaydı da gitseydik.

"Bunlar bilmece değil," dedi Annabeth.

"Ne demek istiyorsun?" diyerek çıkıştı Sfenks. "Elbette öyleler. Bu sınav soruları özel tasarlanmış olup—"

"Bunlar sadece rasgele seçilmiş, aptalca bilgiler," dedi Annabeth ısrarla. "Bilmeceler insanı düşündürtür."

"Düşünmek ha?" Sfenks kaşlarını çattı. "Düşünüp düşünmediğinizi nasıl sınayacağım! Saçmalık! Şimdi, ne miktarda güç kullanarak—"

"Dur!" dedi Annabeth ısrarla. "Bu aptalca bir sınav."

"Eee, Annabeth," diyerek endişeyle araya girdi Kıvırcık. "Belki sadece, bilirsin işte, sınavı bitirip sonra şikayet etsen?"

"Ben Athena kızıyım," dedi, geri atmayacaktı besbelli. "Bu zekama hakaret. Bu soruları yanıtlamayacağım."

Böyle direndiği için takdir ediyordum bir yandan. Ama bir yandan da gururu yüzünden hepimiz öleceğiz diye düşünüyordum.

Spot ışıkları öfkeyle ışıdı. Sfenks'in gözleri simsiyah kesildi.

"O halde canım," dedi canavar sakın sakın. "Geçemezsen kalırsın. Kalmaya izin vermediğimize göre, YENİLİRSİN!"

Sfenks pençelerini çıkardı, paslanmaz çelik gibi ışıldıyorlardı. Podyuma doğru atıldı.

"Hayır!" diyerek Tyson hücumu geçti. Annabeth'in tehdit edilmesinden hoşlanmaz ama çok daha cesur davranıyordu aslında, ne de olsa bir sfenksle kötü deneyimleri olmuştu.

Sfenks'i havada yakaladı, yana doğru, bir kemik yığının üstüne devrildiler. Bu Annabeth'e kendini toplayıp hançerini çekecek zamanı kazandırdı. Tyson ayağa kalktı, gömleği lime lime olmuştu. Sfenks kükredi, bir açıklık arıyordu.

Dalgakıran'ı çektim ve Annabeth'in önüne geçtim.

"Görünmez ol!" dedim ona.

"Dövüşebilirim!"

"Hayır!" diye bağırdım. "Sfenks senin peşinde! Bırak onu oyalayalım."

Değiğimi doğrularcasına Sfenks Tyson'ı kenara atıp beni de ekarte etmeye çalıştı. Kıvrıcık, Sfenks'in gözüne birisinin bacak kemiğini dürttü. Acıyla bağırdı Sfenks. Annabeth de bu sırada kepini takıp gözden kayboldu. Sfenks tam onun olduğu yere pençe savurmuş ama pençeleri boş kalmıştı.

"Haksızlık!" diye inledi Sfenks. "Hilebaz!"

Annabeth gözden kaybolunca Sfenks bana döndü. Kılıcımı kaldırdım ama indiremeden, Tyson zeminden canavarın notlama makinesini söküp aldı ve canavarın kafasına fırlattı. Çarpma Sfenks'in kafasındaki topuzunu dağıttı ve her yana makine parçaları yağdı.

"Notlama makinem!" diye ağladı Sfenks. "Test sonuçlarım olmadan örnek bir canavar olamam!"

Çıkışlardaki parmaklıklar kalktı. Hepimiz uzaktaki tünele koştuk. Annabeth'in de aynısını yaptığını umuyordum.

Sfenks peşimizden gelecek gibi oldu ama Kıvrıcık kavalını çıkartıp çalmaya başladı. Birden yerdeki kurşun kalemler bir zamanlar ağaç parçaları olduklarını hatırladılar. Sfenksin pençelerine dolanıp kökler, dallar çıkarttılar ve canavarın bacaklarını sarmaya başladılar. Sfenks bunları parçalayabiliyordu ama kaçmaya vakit kazanmıştık bir kere.

Tyson Kıvrıcık'ı tünele çekti ve arkamızdan parmaklıklar indi.

"Annabeth!" diye bağırdım.

"Buradayım!" dedi tam yanımdan. "Koşmaya devam!"

Kapkara tünellerde koştuk, arkamızdan Sfenks'in kükremesi geliyordu, artık tüm sınav kağıtlarını elle okuması gerektiğinden şikayet ediyordu.

BÖLÜM ON BİR

KENDİMİ ATEŞE VERİYORUM

Tyson hafif bir vızıltı sesi duyana dek örümcekten kurtulduğumuzu sanıyordum. Sağa sola bakınıp birkaç kez geldiğimiz yolda geri döndükten sonra nihayet örümceği minnacık kafasını metal bir kapıya güm güm çarparken bulduk.

Kapı şu eski denizaltıların kapaklarını andırıyordu. Oval biçimliydi; kenarlarında metal perçinler, kapı kolunun yerinde de bir tekerlek vardı. Kapıdan içeri girilebilecek bir boşluk yoktu. Kapının üstünde sadece, zamanla yeşilleşmiş kocaman pirinç bir levha duruyordu. Levhanın üstüne Yunan Eta harfi kazınmıştı.

Birbirimize bakakaldık.

Kıvrıkcık endişeli bir ifadeyle "Eee, Hephaistos ile tanışmaya hazır mısınız bakalım?" dedi.

"Hayır," dedim.

Tyson ise hevesle "Evet!" diyip tekerleği çevirmeye koyuldu.

Kapı açılır açılmaz içeri önce örümcek, ardında da Tyson giriverdi. Onlar kadar hevesli olmasak da hepimiz teker teker içeri doluştuk.

İçerideki oda devasa boyutlardaydı. Burası bir tamirci atölyesine benziyordu. İçeride birkaç tane hidrolik yük

asansörü vardı. Bazılarının üstünde arabalar duruyordu ama diğerlerinin üstünde kafası kopuk bir at; kuyruğu bir horozunkini andıran ve arasından teller sarkan bronz bir hippalektryon; bir bataryaya bağlıymış gibi duran melal bir aslan heykeli ve salt alevlerden yapılmış bir Yunan savaş arabası gibi tuhaf tuhaf şeyler vardı.

Bir düzine kadar tezgahın üstündeysen ufak tefek bir yığın şey duruyordu. Alet edevatlar duvarlara asılmıştı. Delikli tahta bir panonun üstünde, bu aletlerin her birinin yerinin belli olduğu boşluklar vardı ama sanki aletlerin hepsi yanlış yerlere konmuştu. Çekiç, tornavidanın bulunması gereken yerde duruyordu. Zımba tabancasıysa kollu testerenin yerinde duruyordu.

Üstünde '98 model bir Toyota Corolla'nın durduğu, en yakınımızdaki hidrolik asansörün altından dışarı bir çift bacak sarkıyordu. Bunlar, iri yarı, gri renkli bol bir pantolon giymiş, ayakkabıları Tyson'ın ayakkabılarından da büyük olan bir adama aitti. Adamın bacaklarından teki metal bir alçıya alınmıştı.

Örümcek kaşla göz arasında arabanın altına giriverdi. Aniden arabadan çıkan sesler kesildi.

Boğuk bir ses Corolla'nın altından "Vay vay vay," dedi, "kimler gelmiş?"

Tamirci bir çekçeğin üstünde arabanın altından çıkıp doğruldu. Hephaistos ile bir ara Olimpos'ta karşılaşmıştım. O yüzden onunla burada da karşılaşmaya hazırdım ama o heybetli görünümü karşısında elimden yutkunmaktan başka bir şey gelmedi.

Onunla Olimpos'ta karşılaştığımda ya üstü başı daha derli topluydu, ya da korkunç görünüşünü büyü yaparak daha güzel göstermiş olmalıydı. Açıkçası kendi tamirhane-

sinde nasıl gözüktüğünü umursamadığı belliydi. Üstünde yağ ve kir lekeleriyle kaplı bir iş tulumu vardı. Tulumun ön cebinin üstüne *Hephaistos* ismi işlenmişti. Ayağa kalkarken, metal alçılı bacağı gıcırdayıp *klik* diye bir ses çıkardı. Hephaistos ayağa kalktığında fark ettim ki sol omzu sağ omzundan daha basık. Dolayısıyla, dimdik ayakta durduğu halde soluna yaslanıyormuş gibi gözükiyordu. Kocaman kafası şekilsizdi. Suratında hiç kaybolmayan somurtuk bir ifade vardı. Kapkara sakalından dumanlar tütüyor, *tıss* diye ses çıkıyordu. Arada sırada, bıyıklarında minnacık bir kıvılcım beliriyor, sonra da gözden kayboluyordu. Elleriye bir beysbol oyuncusunun eldivenleri kadar kocamandı ama örümceği büyük bir özenle ellerine aldı. Sonra örümceği iki saniyede parçalara ayırıp tekrar birleştirdi.

"İşte oldu," diye mırıldandı kendi kendine. "Böyle daha iyi-"

Örümcek onun elinde mutlulukla sıçrayıp tavana metalik bir ağ fırlattı ve sallana sallana yukarı çıkmaya başladı.

Hephaistos öfkeli bakışlarını üstümüze dikti. "Sizi ben yapmamıştım, değil mi?" diye kükredi.

Annabeth "Şey, hayır, efendim," dedi.

"Güzel," diye homurdandı tanrı. "Sizi her kim yaptıysa, hiç de iyi bir işçilik çıkarmamış doğrusu."

Annabeth ile beni dikkatle süzdü. "Sizler melezsınız," diye gürlledi. "Otomaton da olabilirsiniz tabii ama muhtemelen değilsiniz," diye ekledi.

"Sizinle daha önce de karşılaşmıştım efendim," dedim.

Tanrı lakayt bir tavırla "Sahi mi?" dedi. Tanışmış olmamızın onu zerre kadar ilgilendirmediğini fark ettim. Sanırım beni dikkatle süzerken, çenemin nasıl hareket ettiğini anlamaya çalışıyordu. Büyük bir ihtimalle çenemin bir eklem

yeri olup olmadığını, ya da bir kol sayesinde açılıp kapanmadığını inceliyordu. "O halde," dedi, "ilk tanıştığımızda seni paramparça etmediysem, şimdi de etmem."

Sonra, Kıvırcık'a bakıp suratını buruşturdu ve "Satır," dedi. Bakışlarını Tyson'a çevirince gözleri ışıldadı. "Şu işe bakın, aramızda bir de kiklop var demek," dedi. "Güzel. Güzel. Senin ne işin var bunlarla?"

Tyson hayranlıkla tanrıyı süzerken, "Şey..." dedi.

"İyi dedin," dedi Hephaistos. "Ama beni rahatsız etmenizin daha iyi bir nedeni olmalı. Beni şu Corrolla'yı tamir etmekten alıkoymanız pek de önemsiz bir olay değil hani."

Annabeth tereddütle "Efendim," dedi, "Bizler Daedalus'u arıyoruz. Düşündük ki..."

Tanrı "*Daedalus mu?*" diye kükredi. "O alçağı mı arıyorsunuz? Bu ne cüret!"

Hephaistos'un sakalı alevlere boğuldu, kapkara gözleri parıl parıl parıldı.

"Şey, evet efendim, lütfen," dedi Annabeth.

"Hıh. Vaktinizi boşa harcıyorsunuz." Tezgahın üstünde duran bir şey gözüne çarpmış olacak ki suratını buruşturdu. Topallaya topallaya tezgaha gidip eline bir avuç dolusu yay ve metal levha aldı ve bunları bir araya getirmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra, elinde bronzla gümüş karışımı bir şahin duruyordu. Kuş kanatlarını açıp kapkara gözlerini kırıştırdıktan sonra, odanın içinde uçmaya başladı.

Tyson gülüp ellerini çırpı. Kuş, Tyson'ın omzuna konup şefkatle kulak memesini gagalamaya başladı.

Hephaistos kuşa baktı. Tanrının suratındaki o sevimsiz ifade kaybolmamıştı ama sanki gözlerinde sevecen bir parıltı belirmişti. "Kiklop, bana söylemen gereken bir şey olduğunu hissediyorum," dedi.

Tyson'ın suratlıdaki gülümseme kayboluverdi. "E, evet efendim," dedi. "Yüz elli ile karşılaştık."

Hephaistos buna hiç şaşırılmamış gibi kafasını salladı. "Briares mi?" diye sordu.

"Evet. O... çok korkmuştu. Bize yardım etmek istemedi."

"Sen de buna üzüldün, öyle mi?"

Tyson titrek bir sesle "Evet!" dedi. "Briares güçlü olmalı! O, kikloplardan çok daha yaşlı ve azametli. Ama arkasını dönüp kaçtı."

Hephaistos homurdandı. "Bir zamanlar yüz elli kimse-
lere hayrandım. Ama bu dediğim ilk savaş yıllarındaydı. Genç kiklop, zaman içinde insanların, canavarların, hatta tanrıların dahi değiştiğini biliyorsun, değil mi? Onlara güven olmaz. Sevgili annem Hera'ya baksana. Onunla tanışmıştın, değil mi? Suratına gülüp ailenin ne kadar önemli bir kavram olduğundan bahseder, bilmez misin? Ama çirkin suratımı gördüğünde beni Olimpos Dağı'ndan aşağı atıvermişti."

"Bunu Zeus'un yaptığını sanıyordum," dedim.

Hephaistos hafifçe öksürüp bronz bir tükürük okkasının içine tükürdü. Sonra, parmaklarını şaklattı ve otomaton şahin tezgaha geri geldi.

"Annem o hikayeyi hep böyle anlatır," dedi. "Böylece, herkese daha sevimli gözüktüğünü sanıyor. Bütün suçu da babama yıkmaktan kaçınmaz. İşin aslı şu ki annem bir aile ortamında yaşamayı seviyor ama her aileyi sevmiyor. Onun istediği *mükemmel* bir ailesinin olması. Bana bir baktı ve... Aman neyse, onun hoşuna giden bir tipim olmadığı belli değil mi zaten?"

Hephaistos şahinin üstünden bir tüy kopardı. Otomaton bir anda dağılıverdi.

"Bak beni dinle, genç kiklop," dedi. "Başkalarına güven

olmaz. Sadece kendi işçiliğine güveneceksin."

İyi de bu şekilde yaşanır mıydı? Başkalarına güvenmemek demek, insanın yapayalnız yaşaması demekti. Ayrıca, Hephaistos'un işçiliğine ne kadar güvenebilirdim ki? Bir seferinde, Denver'da, Hephaistos'un mekanik örümcekleri neredeyse Annabeth ile beni öldüreceklerdi.

Bir de geçen sene, Bianca'nın ölümüne neden olan şey arızalı bir Talos heykeli olmuştu ki bu da Hephaistos'un küçük projelerinden biriydi.

Hephaistos bakışlarını üstüme dikip gözlerini kıstı. Sanki zihnimden geçenleri okumaya çalışıyordu. "Bak sen, bu benden hiç hoşlanmadı," dedi alaycı bir tavırla. "Merak etme. Ben buna alıştım. Peki ya sen benden ne isteyeceksin yarı tanrı?"

"Söyledik ya," dedim. "Daedalus'u bulmamız gerekiyor. Luke isimli bir adam var. O, Kronos'a çalışıyor. Labirent'i nasıl idare edebileceğini öğrenmeye çalışıyor. Böylece, kampımızı ele geçirmeye çalışacak. Eğer Luke harekete geçmeden önce Daedalus'a ulaşamazsak—"

"Size az önce ne dedim be çocuk? Daedalus'u arayıp da boşa vakit harcamayın. O size yardım etmez."

"Nedenmiş?"

Hephaistos omuzlarını silkti. "Bazılarımız dağlardan aşağı atılır. Bazılarımız da... başkalarına güvenmemeyi zor yoldan öğrenir. Benden altın dileyin. Ya da alevden yapılmış bir kılıç... Ya da büyüdü bir at... Bunları size hemen bulabilirim. Daedalus'a gelince, bu çok pahalıya patlar."

"0 halde onun nerede olduğunu biliyorsunuz," dedi Annabeth ısrarla.

"Onu aramak hiç de akıl karı bir iş değil kızım."

"Annem bir şeylerin peşine düşmenin kişinin aklını kul-

lanmasıyla eş değer olduğunu söyler."

Hephaistos gözlerini kıstı. "Annen de kim?"

"Athena."

"Tahmin etmeliydim." Hephaistos içini çekti. "Athena iyi bir tanrıçadır," dedi. "Evlenmeme yemini etmiş olması ne yazık... Pekala melez. Öğrenmek istediğin şeyin yanıtı bende. Ama bunun bir bedeli var. Bana bir iyilik yapmalısın."

"Söyleyin yapayım," dedi Annabeth.

Hephaistos kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkahaları ateşe atılan kömürler gibi gürül gürül çıkıyordu. "Siz kahramanlar hep düşünmeden karar veriyorsunuz. Çok keyifli!"

Sonra, tezgahının üstündeki düğmeye bastı. Duvarlardaki metal kepenkler açılmaya başladı. Ortaya çıkan şey ya kocaman bir pencereydi ya da büyük ekranlı bir televizyon. Bunun ne olduğunu anlayamamıştım. Gözlerimizin önünde ormanlarla kaplı gri renkli bir dağ belirdi. Bu bir yanardağ olmalıydı çünkü tepesinden dumanlar tütüyordu.

Hephaistos "Bu benim demir ocaklarımdan biri," dedi. Bir sürü demir ocağım var ama eskiden en sevdiğim buydu."

Kıvırcık "Bu, St. Helens Dağı," dedi. "Orada muhteşem ormanlar vardır."

"Oraya gitmiş miydin?" diye sordum.

"Şey, Pan'ı ararken gitmiştim."

Annabeth, Hephaistos'a bakıp "Bir dakika," dedi. "Bunun eskiden en sevdiğiniz demir ocağı olduğunu söylemişsiniz. Oraya ne oldu?"

Hephaistos üstünden dumanlar tüten sakalını sıvazladı. "Şey, bildiğiniz gibi Tayfun denen canavar orada tutsak kaldı. Eskiden Etna Dağı'ndaydı ama Amerika'ya taşındığımızdan beri Tayfun'un gücü St. Helens Dağı'nın altında

sıkışıp kaldı. Dağ muhteşem bir ateş kaynağı ama çok da tehlikeli. Tayfun her an oradan kaçabilir. Bugünlerde dağ sürekli olarak lav fışkırtıyor, üstünde dumanlar tütüyor. Titan isyanından sonra, Tayfun da yerinde duramaz oldu."

"Peki, ne yapmamızı istiyorsunuz? Tayfun'a karşı savaşmamızı mı?" diye sordum.

Hephaistos alaycı bir tavırla dudağını büktü. "Bu intihar olur. Tayfun'un özgür olduğu zamanlarda, tanrılar dahi ondan köşe bucak kaçarlardı. Hayır, siz ona karşı savaşmayı bırakın da onunla asla karşılaşmamak için dua edin. Son zamanlarda birilerinin dağıma gizlice girip çıktığından şüpheleniyorum. Birisi, ya da bir güç demir ocağımı kullanıyor. Oraya ne zaman gitsem ortalıkta kimseler yok ama demir ocağının kullanılmış olduğu da belli. Oraya gittiğimi hissettikleri anda sırta kadem basıyorlar. Araştırma yapmaları için otomatonlarımı da oraya yolladım ama geri gelmediler. Orada... çok eski zamanlardan kalma bir şey cirit atıyor. Meşum bir şey... Bölgeme kimin benden izinsiz girip çıktığını ve bu kişilerin niyetinin Tayfun'u serbest bırakmak olup olmadığını öğrenmem gerek."

"Bu kişinin kim olduğunu öğrenmemizi mi istiyorsunuz yani?" dedim..

"Evet," dedi Hephaistos. "Oraya gidin. Belki sizin oraya gideceğinizi hissetmezler. Ne de olsa sizler tanrı değilsiniz."

"Bunu fark ettiğiniz iyi oldu," diye mırıldandım.

"Gidip neler olup bittiğine bakın," dedi Hephaistos. "Sonra da geri gelip bana her şeyi anlatın. Ben de size Daedalus ile ilgili olarak bilmek istediğiniz her neyse, anlatacağım."

"Tamam," dedi Annabeth. "Oraya nasıl gideceğiz peki?"

Hephaistos ellerini çırptı. Örümcek, çatının kirişlerinden

aşağı süzüldü. Annabeth'in ayaklarının tam dibine inince de irkilmesine neden oldu

"Yaratığım size yolu gösterecek," dedi Hephaistos. "Labirent'ten geçip kısa sürede oraya varabilirsiniz. Bu arada, hayatta kalmaya çalışın, olur mu? İnsanlar otomatonlardan çok daha hassas ve savunmasız."

Ağaç köklerine varana dek gayet iyi gidiyorduk. Örümcek hızla önümüzden gidiyor, biz de ona ayak uydurmaya çalışıyorduk. Ama sonra, kenarda bir yerde, yeni kazılmış gibi gözükken bir tünel olduğunu fark ettik. Tünelin etrafı kalın kalın ağaç kökleriyle çevriliydi. Kıvırcık olduğu yerde kalmadı.

"Ne oldu?" dedim.

Kıvırcık yerinden kımıldamadı. Ağzı açık vaziyette tünele bakakalmıştı. Kıpkıvırcık saçları esintide sallanıyordu.

Annabeth "Haydi!" dedi. "Yola devam etmemiz gerek."

Kıvırcık "Bu taraftan gideceğiz," diye mırıldandı hayretle. "Oraya buradan gidiliyor."

"Nereye?" dedim. "Pan'a mı demek istiyorsun?"

Kıvırcık, Tyson'a baktı. "Kokusunu sen de alıyor musun?" diye sordu

Tyson "Toprak ve bitki kokusu alıyorum," dedi.

"Evet! Buradan gitmemiz gerek. Buna eminim!"

Bu sırada, örümcek hızla taş koridora dalmış, ilerliyordu. Birkaç saniye sonra onu gözden çıkaracaktık.

Annabeth "Buraya geri döneceğiz, söz veriyorum," dedi. "Hephaistos'a dönerken buraya da geliriz."

"Tünel o zamana kadar kaybolmuş olacak" dedi Kıvırcık. "Hemen tünele girmeliyim. Böyle bir kapı sonsuza dek açık kalmaz!"

"Ama bunu yapamayız," dedi Annabeth. "Demir ocağı ne olacak?"

Kıvırcık hüzünlü bir ifadeyle onu süzdü. "Bunu yapmam gerek Annabeth. Anlamıyor musun?"

Annabeth'in suratında çaresizlik dolu bir ifade belirmişti. Kıvırcık'ın niye gitmek zorunda olduğunu gerçekten de anlamamış gibiydi. Bu arada, örümcek neredeyse gözden kaybolmuştu. Ancak önceki gece Kıvırcık ile yaptığım konuşmayı hatırlayınca, aklıma bir fikir geldi

"Tamam, iki gruba ayrılalım," dedim.

Annabeth "Hayır!" diye bağırdı. "Bu çok tehlikeli olur. Sonra birbirimizi nasıl bulacağız? Kıvırcık oraya tek başına gidemez."

Tyson elini Kıvırcık'ın omzuna koydu. "Ben... onunla giderim," dedi.

Kulaklarıma inanamıyordum. "Tyson, emin misin?" diye sordum.

Koca Tyson evet manasında kafasını salladı. "Keçi çocuğun yardımı ihtiyacı var," dedi. "O tanrıyı bulacağız. Ben Hephaistos gibi değilim. Arkadaşlarıma güvenirim."

Kıvırcık derin bir oh çekti. "Percy, merak etme, birbirimizi buluruz," dedi. "Aramızda hala duygu bağı var. Benim... gerçekten gitmem gerek."

Ona hak vermemek elde değildi. Bu, Kıvırcık'ın hayattaki tek amacıydı. Eğer bu yolculukta Pan'ı bulamayacak olursa, heyet ona asla bir şans daha vermezdi.

"Umarım haklısındır," dedim.

"Haklı olduğumu biliyorum," dedi. Onu daha önce hiç bu kadar kararlı ve kendinden emin görmemiştim. Buna tek istisna, peynirli Meksika böreklerinin, tavuklu Meksika böreklerinden daha iyi olduğunu savunduğu an olabilirdi.

"Dikkatli ol," dedim. Tyson'dan cılız bir hıçkırık yükseldi. Bana öyle sıkı sıkı sarıldı ki neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Sonra Kıvrıkcık ile birlikte ağaç kökleriyle çevrili tünele girip gözden kayboldu.

Annabeth "Bu hiç iyi olmadı," dedi. "İki gruba ayrılmakla hiç ama hiç iyi etmedik."

Kendimden emin bir tavırla "Onları tekrar göreceğiz," dedim. "Haydi, örümcek gözden kaybolmak üzere!"

Çok geçmeden tünel ısınmaya başladı.

Taş duvarlar kor gibi parılıyordu. Sanki bir ocağın içinde yürüyorduk. Derken, tünel aşağı doğru eğim kazandı ve uzaklardan bir yerden korkunç, metalimsi bir kükreme sesi duyuldu. Örümcek aynı hızla yoluna devam ediyor, Annabeth ise onun peşinden gidiyordu.

"Hey, bekleşene!" diye seslendim.

Annabeth dönüp bana baktı. "Ne var?"

"Hephaistos'un Athena hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun?" dedim.

Annabeth "Evlennememe yemini ettiğini söyledi," dedi. "Tıpkı Artemis ve Hestia gibi... O bakire tanrıçalardan biri."

Gözlerimi kırıştırdım. Athena hakkında bunu daha önceden hiç duymamıştım. "Peki, ama o halde..."

"Nasıl oluyor da yarı tanrı çocukları olmuş, onu mu soracaksın?"

Evet manasında kafamı salladım. O anda suratım kıpkırmızı kesilmiş olmalıydı ama zaten içerisi o kadar sıcaktı ki Annabeth yanaklarımın utançtan al al olduğunu fark edemezdi.

"Percy, Athena'nın nasıl dünyaya geldiğini biliyor

musun?" diye sordu Annabeth.

"Üstünde bir zırh gibi bir şeyle Zeus'un kafasından çıkmış," dedim.

"Aynen öyle. Yani normal yoldan dünyaya gelmedi. Aslında onun düşüncelerden hayat bulduğunu söyleyebiliriz. Çocukları da aynı biçimde dünyaya gelmişler. Athena ölümlü bir adama aşık olunca, bunu sadece zihinsel boyutta hisseder. Hani eski öykülerde Odiseus'u nasıl seviyorsa, öyle. Onun için aşk, zihinsel bir birleşmeden ibaret. Şimdi o burada olsaydı, sana bunun en saf aşk olduğunu söylerdi."

"Yani babanla Athena.... Yani, sen..."

"Ben bir düşünce eseriyim," dedi Annabeth. "Tam manasıyla böyleyim. Athena'nın çocukları onun yüce düşüncelerinden, babamızın da ölümlü zekasından hayat bulur. Bizler, Athena'nın sevdiği adamlara birer hediyesi, birer lütfuyuz."

"Ama-"

"Percy, örümcek gidiyor. Sana dünyaya nasıl geldiğimin detaylarını anlatmamı mı istiyorsun gerçekten?"

"Şey... Yok, kalsın."

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi alaycı bir tavırla. Sonra koşurmaya başladı. Arkasından gidiyordum ama Annabeth'e bir daha aynı gözle bakabileceğimden emin değildim. Bazı şeyleri kurcalamamak gerektiğine karar verdim.

Derken kükreme sesi arttı. Yaklaşık yarım kilometre kadar sonra, kocaman bir stadyum büyüklüğünde bir mağaraya girdik. Örümcek rehberimiz aniden durup tortop oluverdi. Hephaistos'un demir ocağına gelmiştik.

Metrelerce aşağı baktığımızda zemini değil, fokur fokur kaynayan lavları görebiliyorduk. Mağaranın etrafını çevrele-

yen bir kayanın tam üstünde duruyorduk. Mağaranın dört bir yanından metal köprüler geçiyordu. Tam ortasındaysa üstünde bir sürü makinenin, kazanın, ocağın ve hayatımda gördüğüm en büyük örsün bulunduğu kocaman bir platform duruyordu. Örs neredeyse bir bina büyüklüğünde kocaman bir demir yığınıydı. Platformun üstünde birtakım yaratıklar gidip geliyordu. Bunlar, tuhaf görümlü kapkara yaratıklardı ama uzaktan baktığımız için tam olarak ne olduklarını anlayamamıştık.

"Onlara görünmeden asla içeri giremeyiz," dedim.

Annabeth metal örümceği yerden alıp cebine koydu. "Ben girebilirim" dedi. "Sen burada bekle."

"Dur!" dedim ama daha fazla itiraz edemedim, kafasına Yankee şapkasını geçirip görünmez oluverdi.

Arkasından ona seslenmeye cesaret dahi edemedim ama tek başına ocağa doğru gitmesi fikrinden de zerre kadar hoşlanmamıştım. Eğer oradaki yaratıklar bir tanrının içeri girdiğini hissedebiliyorlarsa, Annabeth ne kadar güvende olacaktı?

Dönüp Labirent tüneline baktım. Kıvırcık'ı ve Tyson'ı şimdiden özlemiştim. Nihayet, olduğum yerde hiçbir şey yapmadan bekleyemeyeceğimi anladım. Lav gölünün kenarına kadar sürünerek ilerledim. Belki demir ocağının ortasında neler olup bittiğini daha iyi görebilirim diye düşünüyordum.

Isı inanılmazdı. Geryon'un çiftliği buraya kıyasla bir kış cenneti gibi kalıyordu. Çok geçmeden kan ter içinde kalmıştım. Gözlerim dumandan yanmaya başlamıştı. Kenara yaklaşmamaya çalışarak ilerlemeye devam ettim. Karşıma maden ocaklarında kullanılan türden, metal tekerlekli bir el arabası çıkıverdi. Arabayı örten muşambayı kaldırıncaya ara-

banın tepeleme hurdalık metal parçalarıyla dolu olduğunu gördüm. Tam arabanın arka tarafına geçmişim ki ileriden, büyük bir ihtimalle bir ara tünelden sesler geldiğini duydum.

Birisi "İçeri getirelim mi?" diye soruyordu.

"Evet," dedi bir diğeri. "Film neredeyse tamamlandı."

Korkudan ödüm patlamıştı ama artık geri dönecek vakit de yoktu. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Tek bir yer hariç... Hemen arabanın içine girip muşambayı üstüme örttüm. Bir yandan da içimden kimse beni görmemiş olsun diye geçiriyordum. Parmaklarımı Dalgakıran'ın etrafına doladım. Neme lazım.

Araba hareket etmeye başladı.

Boğuk bir ses "Hey," dedi. "Ne kadar da ağırmiş."

"Bu ilahi bronz," dedi öteki.

Konuşan iki kişi arabayı çekiyordu. Bir köşeyi döndükten sonra arabanın tekerleklerinin duvarlarda oluşturduğu yankıdan, daha küçük bir odaya geldiğimizi anladım. Umarım beni bir maden eritme kazanına atmazlar, diye düşündüm. Eğer arabanın içindekileri boşaltacak olurlarsa, hemen mücadele edip oradan kaçmalıyım. Etrafta hiç de insan sesine benzemeyen sesler ve konuşmalar yankılanıyordu. Bu sesler, bir fok balığının sesiyle köpek havlaması karışımı bir şeydi. Ama başka bir ses daha duyuyordum. Bu da, eski bir projeksiyon makinesinden çıkan bir sesi andırıyordu. Bir de cılız bir ses bir şeyler anlatıyordu.

Odanın diğer tarafından bir başkası "Onu arka tarafa götürün," dedi. "Gençler, dikkat kesilin de filmi izleyin. Daha sonra soru sorabileceksiniz."

Konuşmalar aniden kesildi. Filmin sesini duyabiliyordum.

Genç bir deniz iblisi büyüdüğünde, diyordu filmin anlatıcısı, bedeninde bazı değişiklikler meydana gelir. Pençelerinizin uzadığını fark edersiniz, içinize insanları yemek için ani bir istek dolar. Bu değişimler son derece doğaldır ve tüm genç canavarların başına gelebilir.

Odayı heyecanlı hırıltılar kapladı. Öğretmen olduğunu düşündüğüm kişi gençleri sessiz olmaları için uyardı ve film devam etti. Filmin geri kalanını pek anlayamamıştım ama oraya bakmaya cesaret edemiyordum. Filmde sürekli olarak büyüyüp gelişmekten, madenlerde çalışmak yüzünden oluşan aknelerden ve yüzgeçlerin nasıl temizlenmesi gerektiğinden bahsediliyordu. Nihayet, film bitti.

Öğretmen, "Şimdi, söyleyin bakalım çocuklar," dedi, "Türümüzün ismi nedir?"

İçlerinden biri "Deniz iblisleri!" diye bağırdı.

"Hayır. Başka yanıtı olan?"

Bir diğer canavar "Telekineler!" diye kükredi.

"Aferin," dedi öğretmen. "Peki, niye burada bulunuyoruz?"

Öğrencilerden birkaçı "İntikam almak için!" diye bağıştılar.

"Evet, evet, doğru ama niye?"

Canavarlardan biri "Zeus kötü!" dedi. "Büyü yaptığımız için bizi Tartarus'a mahkum etti!"

"Aynen öyle," dedi öğretmen. "Üstelik tanrılar için o güzelim silahları yapanlar bizlerdik. Poseidon'un üç dişli yabasını da bizler yapmıştık. Titanların en müthiş silahını yapanlar da bizim türümüzdü! Ancak, Zeus bize sırt çevirdi ve o beceriksiz kiklopları yeğledi. İşte, bu yüzden şimdi o zorba Hephaistos'un madenlerini ele geçiriyoruz. Yakında eskiden bize ait olan deniz altındaki kazanları da ele geçireceğiz!"

Hemen dolmakalem kılıcıma sarıldım. Bu hırlayıp duran şeyler mi Poseidon'un çatalı zıpkını yapmıştı? Daha önce telekine denen bu yaratıkların ismini hiç duymamıştım.

"O halde gençler, kime hizmet ediyormuşuz?" diye sordu öğretmen.

Hepsi bir ağızdan "Kronos!" diye bağırdı.

"Peki, büyüüp de birer telekine olduğunuzda, onun orduları için silah yapacak mısınız?"

"Evet!"

"Aferin. Şimdi biraz pratik yapmanız için size ıvır zıvır getirdim. Tüm maharetinizi dökün bakalım ortaya."

İçeriden takır tukur bir gürültü koptu. Canavarlar konuşa konuşa arabaya doğru yaklaşmaya başlamışlardı. Dalgakıran'ın kapağını açmaya hazırlandım. Muşamba geriye doğru çekildi. Ayağa fırladığım anda, bronz kılıcım da ellerimde belirdi. Bir de baktım ki... karşımda bir oda dolusu köpek.

Daha doğrusu, yaratıkların suratları köpek gibiydi. Siyah burunları, kahverengi gözleri ve sivri kulakları vardı. Bedenleri deniz memelileri gibi ince uzun ve koyu renkliydi. Bodur bacaklarıysa yarı yüzgeç, yarı ayak biçimindeydi. Elleri insan eline benzediği halde, sipsivri tırnakları vardı. Eğer bir çocukla bir Doberman köpeğini ve deniz aslanını bir araya getirecek olsaydınız, karşımda duran yaratıklara benzer bir şey elde ederdimiz.

İçlerinden biri "Bir yarı tanrı!" diye hırladı.

Bir diğeri "Yiyin onu!" diye bağırdı.

Ama canavarların başka bir şey daha söylemelerine fırsat vermeden, Dalgakıran'ı etrafa öyle bir savurdum ki en önde duran canavarların hepsi buhara dönüştü.

Diğerlerine de öfkeli bir ses tonuyla "Geri çekilin!" diye bağırdım. Canavarların hemen arkasında öğretmenleri duru-

yordu. Bu yaratık, boyu iki metreye yaklaşan, Doberman köpeğinin sivri dişlerine sahip bir telekineydi. Ona, elimden geldiğince ters ters bakmaya çalıştım.

"Şimdi yeni bir ders işleyeceğiz gençler," diye bağırdım. "İlahi bronz kılıcıma değen canavarların birçoğu buhara dönüşür. Bu değişim son derece normaldir. Eğer derhal GERİ ÇEKİLMEZSENİZ başınıza gelecek olan budur!"

Söylediklerim işe yaramıştı. Canavarlar geri çekildiler ama içeride en azından yirmi tane yaratık vardı. Onları şimdilik korkutmayı başarmıştım ama bunu uzun süre devam ettiremezdim.

Arabadan dışarı atlayıp "DERS BİTTİ!" diye bağırip hemen çıkışa doğru koşmaya başladım.

Canavarlar hırlayıp havlayarak peşimden koşuyorlardı. O bodur bacakları ve yüzgeçleriyle hızlı koşamayacaklarını umuyordum ama pek de yavaş sayılmazlardı doğrusu. Tanrılara şükürler olsun ki ana mağaraya açılan tünelde bir kapı vardı. Kapıdan içeri girip hemen ardımdan kapattım ve tokmağı çevirip kapıyı kilitledim. Ama bunun da onları uzun süre diğer tarafta tutacağından şüpheliydim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Annabeth görünmez vaziyette buralarda bir yerlerdeydi. Gizli keşif planımız suya düşmüştü. Lav gölünün ortasındaki platforma doğru koşmaya başladım.

"Annabeth!" diye seslendim.

"Şşşt!" Görünmez bir el ağzımı kapadı ve beni kocaman bronz bir kazanın ardına çekti. "Kes sesini! Öldürecek misin bizi?"

Kafasını el yordamıyla bulup şapkasını çıkardım. Annabeth suratını asmış, her yanı külle ve tozla kaplanmış

vaziyette önümde beliriverdi. "Percy, derdin ne senin?"

"Az sonra ziyaretçilerimiz olacak!" dedim. Sonra ona hızlıca canavar alıştırma programından bahsettim. Annabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Demek o yaratıklar telekineymiş," dedi. "Tahmin etmeliydim. Üstelik... Baksana."

Kazanın üstünden etrafa göz attık. Platformun tam ortasında dört tane deniz iblisi duruyordu ama bunlar neredeyse iki metre boyunda, yetişkin telekinelerdi. Çalışırken, koyu renkli tenleri ateş ışığında parıldıyor, kor haline gelmiş uzunca bir metal parçasına sırayla çekiç indirirlerken, etrafa kıvılcımlar saçılıyor.

İçlerinden biri "Kılıç neredeyse bitti," dedi. "Metalleri kaynaştırmak için son bir kez daha kana sokup soğutmak gerek."

Diğerlerinden biri "Evet," dedi. "Eski haline göre çok daha keskin olacak."

"O da ne?" diye fısıldadım.

Annabeth kafasını salladı. "Sürekli olarak metalleri kaynaştırmaktan bahsediyorlar. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Az önce gelmiş geçmiş en müthiş Titan silahından bahsediyorlardı," dedim. "Bir de... babamın üç dişli yabasını kendi türlerinin yaptığından bahsettiler."

Annabeth "Telekineler tanrılara ihanet etti," dedi. "Onlar kara büyüyle uğraşıyorlardı. Tam olarak ne yaptıklarını bilmiyorum ama Zeus onları Tartarus'a mahkum etmişti."

"Kronos ile birlikte, değil mi?"

Annabeth evet manasında kafa salladı. "Buradan hemen çıkmamız gerek."

Bunu der demez sınıfın kapısı büyük bir gümbürtüyle

açıldı ve genç telekineler akın akın dışarı fırladı. Birbirlerini eze eze ilerliyorlar, ne yöne gideceklerini kestirmeye çalışıyorlardı.

"Hemen şapkanı tak!" dedim. "Dışarı çık!"

Annabeth "Ne?" diye cıyıkladı. "Hayır! Seni burada bırakmam!"

"Bir planım var. Onların dikkatini çekeceğim. Metal örümceği kullan. Belki o seni Hephaistos'a geri götürebilir. Ona burada neler olup bittiğini anlatmalısın."

"Ama seni öldürecekler!"

"Merak etme, bir şey olmayacak. Ayrıca başka bir seçeneğimiz de yok."

Annabeth sanki beni yumruklayacakmış gibi bakıyordu. Sonra beni çok şaşırtan bir şey yaptı. Beni öptü.

"Dikkatli ol Yosun Kafa," dedi ve şapkasını takıp görünmez oldu.

Eğer deniz iblisleri beni gerçek dünyaya döndürmemiş olsalardı, bütün gün orada oturup lav gölünü seyredebilir, ismimi hatırlamaya çalışabilirdim.

Yaratıklardan biri "İşte orada!" diye bağırdı. Bütün telekineler bulunduğu yere giden köprüye doluştu. Platformun ortasına koştum. Dört yetişkin deniz iblisi öyle şaşırdılar ki ellerindeki kor haline gelmiş kılıcı yere düşürdüler. Kılıç yaklaşık olarak iki metre uzunluğundaydı ve yarım ay biçimindeydi. Daha önce de dehşet verici şeyler görmüştüm ama bu henüz tamamlanmamış şey artık ne işe yarıyorsa, hepsinden çok daha ürkünçtü.

Yetişkin deniz iblisleri hemen toparlandılar. Platformdan aşağı inen dört tane rampa vardı. Bunlardan birine dahi erişmelerinden en uzun boylu olanı hırladı. "Vay, vay, vay," dedi. "Poseidon'un oğullarından biri ha?" dedi.

"Evet!" diye kükredi bir diğeri. "Kanındaki deniz kokusunu hissedebiliyorum."

Dalgakıran'ı havaya kaldırdım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Üçüncü iblis "Eğer birimize vuracak olursan yarı tanrı," dedi, "diğerleri seni paramparça eder. Baban bize ihanet etmişti. Ona verdiğimiz hediye ald ve mahkum edildiğimizde gıkını dahi çıkarmadı. *Onu* paramparça edeceğiz. Hem onu hem de diğer Olimposluları bin parçaya böleceğiz."

Keşke bir plan yapabilmiş olsaydım. Keşke Annabeth'e yalan söylememiş olsaydım. Onun güven içinde buradan çıkmasını istemiştim. İçimden onun kazasız belasız buradan çıkmış olmasını diliyordum. Ama o anda fark etmiştim ki burada ölebilirdim. Kehanetin benimle alakası bile olmaya-bilirdi. Yanardağın tam ortasında, köpek suratlı deniz aslanına benzer yaratıklar tarafından öldürülecektim. Genç telekineler de platforma çıkmış, hırslayıp yetişkin canavarların bana yapacaklarını beklemeye başlamışlardı.

Derken, bacağımın yan tarafında bir şeyin yandığını hissettim. Cebimdeki buz düdüğü giderek soğuyordu. O anda kesinlikle yardıma ihtiyacım vardı. Ama tereddüt ediyordum. Quintus'un verdiği hediyeye güvenemiyordum.

Düdüğü kullanıp kullanmayacağıma karar veremedim, telekinelerin en uzun boylusu "Bakalım güçlü müymüş?" dedi. "Bakalım yanıp küle dönüşmesi ne kadar sürecek?"

En yakındaki kazandan bir kürek dolusu lav aldı. Bu arada parmakları tutuşmuştu ama hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Diğer yetişkin telekineler de aynı şeyi yaptılar. İlk telekine üstüme yapış yapış, erimiş bir kaya fırlatıp pantolonumu tutuşturdu. Derken, göğsüme de iki tane eri-

miş kaya parçası isabet etti. Dehşet içinde kılıcımı yere düşürdüm. Çılgınlar gibi üstümü başımı söndürmeye giriştim. Her yanıma alevler sarmıştı. Tuhaf bir biçimde önce tenime ılık gelen alevler, her saniye daha da ısınmıştı.

Telekinelerden biri "Babandan sana geçen özellikler seni koruyor," dedi. "Yanman güçleşiyor. Ama bu hiç de imkansız bir şey değil delikanlı. Hiç de imkansız değil."

Dördü birlikte üstüme lav fırlatmaya devam ettiler. Çılgılık çılgılığa bağırduğımı hatırlıyorum. Tüm bedenim alev almıştı. Hayatımda bu denli acı duyduğumu hatırlamıyorum. Alevler beni yutmak üzereydi. Metal zemine yığıldığımda, genç deniz iblislerinin keyifle uluduklarını duydum.

Sonra çiftlikteki nehir perisinin dediklerini hatırladım. *Su içimde.*

Denize ihtiyacım vardı. İçimi tuhaf bir his kapladı ama etrafımda bana yardım edebilecek hiçbir şey yoktu. Ne bir musluk ne de bir nehir. Hatta taş kesilmiş bir deniz kabuğu dahi yoktu. Üstelik geçen sefer ahırda gücümü kullanmaya kalkıştığımda, neredeyse onu kontrol edemeyecek hale gelmiş, ödüm kopmuştu.

Başka seçeneğim yoktu. Denize seslendim. Kendi içime dönüp dalgaları, akıntıları ve okyanusun o sonsuz gücünü düşündüm. Sonra da bunların hepsini dehşetli bir çılgılık serbest bıraktım.

Bundan sonra olanları anlatmam mümkün değil. Bir patlama oldu, kocaman bir dalga belirdi ve bir hortum müthiş bir güçle beni havaya kaldırıp lavların içine fırlattı. Ateş ve su çarpıştı, buharlar çıktı ve feci bir patlamayla yanardağım tam orta yerinden yukarı doğru fırladım. Tıpkı tonlarca kiloluk bir baskıyla fırlatılan, minnacık bir nesne gibiydim. Bilincimi kaybetmeden önce hatırladığım son şey, havada

uçuğumdu. Öylesine yüksekten uçuyordum ki Zeus beni asla affetmeyecekti. Sonra üstümden başımdan dumanlar ve alevler saça saça düşmeye başladım. Tıpkı dünyaya doğru son sürat ilerleyen bir kuyruklu yıldız gibiydim.

BÖLÜM ON İKİ

TEMELLİ TATİLE ÇIKIYORUM

Uyandığında her yanım hala yanıyor gibiydi. Tenim acıyordu. Boğazım da zımpara kağıdından farksızdı.

Kafamı havaya kaldırınca masmavi göğü ve ağaçları gördüm. Bir yerden bir pınarın uğultusu geliyordu. Havaya ardıç, sedir ve bir dolu tatlı kokulu bitkinin kokusu sinmişti. Bir de kayalık bir kıyıya çarpan dalgaların sesi geliyordu kulaklarıma. Acaba öldüm mü diye düşünsem de aslında ölmediğimin farkındaydım. Daha önce Ölüler Diyan'na gitmişim ve orada masmavi bir gökyüzü olmadığını biliyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Kaslarım sanki erimiş, pelte haline gelmişti.

Derken bir kız "Sakın kımıldama," dedi. "Ayağa kalkamayacak kadar bitkin düşmüşsün."

Alnıma nemli, soğuk bir bez koydu. Dudaklarıma bronz bir kaşık uzatıp ağızımdan içeri bir sıvı akıttı. Sıvı boğazımı yumuşatıp ağızımda ılık çikolata tadı bıraktı. Bu tanrıların nektarıydı. Sonra kız üstüme eğildi.

Badem biçimli gözleri ve bir omzunun üstüne sarkan karamel renkli örgülü saçları vardı. Olsa olsa on beş, haydi bilemediniz on altı yaşında vardı. Yaşını tahmin etmek güçtü. Suratı yaşını ele vermeyen türdendi. Kız şarkı söylemeye başlayınca, acım biraz olsun hafifledi. Bana büyü yapıyordu.

Şarkısının tenime nüfuz edip yanıklarımı iyileştirdiğini ve onardığını hissettim.

"Kimsin?" diye sordum çatlak bir sesle.

Kız "Şşşt, cesur çocuk," dedi. "Dinlen de iyileş. Sana burada bir zarar gelmez. Ben Kalipso'yum."

Gözlerimi tekrar açtığımda bir mağaradaydım. Ama bundan çok daha kötü mağaralar gördüm. Mağaranın tavanı farklı renklerdeki kristallerin ışıltısıyla kaplıydı. Sanki hediyelik eşya mağazalarında satılan beyazlı, morlu ve yeşilli içi billurlu taşlardan birinin içindeydim. Kuş tüyünden yastıkları ve bembeyaz pamuklu yatak örtüleriyle kaplı, rahat bir yatakta yatıyordum. Mağara beyaz ipek perdelerle bölümlere ayrılmıştı. Duvarlardan birinin tam karşısında kocaman bir oda ve bir arp duruyordu. Diğer duvardaysa meyve reçeli kavanozlarının düzenli bir biçimde yan yana dizilmiş olduğu raflar vardı. Tavandan kurutulmuş biberiye, kekik ve benzeri otlar sarkıyordu. Annem yanımda olsa, bunların her birinin ne olduğunu şıp diye söylerdi.

Mağaranın duvarına bir şömine oyulmuştu ve alevlerin üstüne içi fokur fokur kaynayan bir tencere koyulmuştu. Tencerede pişen şeyin kokusu tıpkı sığır eti güveci gibi harika kokuyordu.

Başımın feci halde zonklamasına aldırış etmeden doğrulmaya çalıştım. Kollarımın feci yanıklarla kaplı olduğunu sanarak şöyle bir göz attım ama yara bere izine rastlamadım. Sadece tenimin rengi her zamankinden biraz daha pembe bir hal almıştı ama kötü gözüküyordu. Üstümde bana ait olmayan beyaz penye bir tişörtle beli lastikli pamuklu bir pantolon vardı. Ayaklarım çıplaktı. Bir an paniğe kapılıp Dalgakıran'ın nerede olduğunu düşündüm ama elimi cebime

sokunca, dolmakalemimin her zaman olduğu gibi orada olduğunu fark ettim.

Cebimdeki tek Şey dolmakalemim değildi. Stygia buzundan köpek düdüğü de oradaydı. Bu da her nasılsa benimle birlikte buraya kadar gelmişti. Ancak düdüğün de cebimde olması benim tedirgin etti.

Güçlükle doğrudum. Ayaklarımı buz gibi taş zemine bastım. Arkamı dönünce karşımda parıl parıl parıldayan bronz bir ayna buldum.

"Kutsal Poseidon adına," diye mırıldandım. Sanki on kilo verip bir deri bir kemik kalmıştım. Saçlarım kuş yuvası gibi karmakarışık olmuştu. Kenarları da Hephaistos'un sakalı gibi yanık yanık haldeydi. Eğer suratı bu hale gelmiş birisi bir otoyolun dört yol ağzında karşıma çıkıp benden para istemiŐ olsaydı, hiç düŐünmez arabamın kapılarını hemen kilitlerdim.

Kafamı başka yöne çevirdim. Mağaranın girişi solumda kalıyordu. Gün iŐıđına doğru ilerlemeye başladım.

Mağara yemyeşil bir ovaya açılıyordu. Solda sedir ağaçlarından oluşan bir koruluk, sağdaysa uçsuz bucaksız bir iek bahçesi vardı. Ovada dört tane de pınar olduğunu gördüm. Her birinin satir başı biçimindeki borularından gürül gürül sular akıyordu. Yeşil alan tam karşımda kayalık bir kumsala değin uzanan bir bayıra d n Őuyordu. Bir g l n dalgaları kayalara çarpıyordu. Bunun bir g l olduğunu anlamıştım çünkü... Şey, anlamıştım işte. Bu, tatlı suydı, tuzlu değil. Masmavi bir renge bürünmüş olan g ky z n altındaki suyun y zeyiniyse güneş iŐınları aydınlatıyordu. Burası cennetten bir parça gibiydi ki bu durum beni endiŐelendirmeye yetti. Birkaç sene boyunca mitolojik konularla uđraŐtıktan sonra, insanların hep cennete benzer

yerlerde öldüğünü öğrenmiştim.

Karamel renkli örgülü saçlı, kendisine Kalipso diyen kız kumsalda birisiyle konuşuyordu. Konuştuğu kişinin kim olduğunu suya yansıyan güneş ışınlarından tam olarak göremiyordum ama ikisi sanki tartışıyor gibiydi. Eski mitolojik öykülerden Kalipso'nun kim olduğunu anımsamaya çalıştım. Bu ismi kesinlikle daha önce de duymuştum ama bir türlü hatırlayamıyordum. Acaba bir canavar mıydı? Kahramanları yakalayıp öldürüyor muydu? İyi de Kalipso kötü birisi olsa, hayatta olmazdım, değil mi?

Bacaklarım sızladığından, yavaş yavaş kıza doğru yürümeye koyuldum. Otlar yerini iri iri çakıl taşlara bırakmıştı. Dengemi sağlayayım diye bir ara yere bakacak oldum ki kafamı kaldırdığımda kızın yanındaki kişi gözden kaybolmuştu. Kızın üstünde yuvarlak dökümlü yakası altın işlemelerle çevrili beyaz ve kolsuz bir Yunan elbisesi vardı. Sanki az önce ağlamış gibi hemen gözlerini sildi.

Gülümsemeye çalışarak "Bakıyorum da uykucu nihayet uyanmış," dedi.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordum ama sesim tıpkı mikrodalga fırına konmuş bir kurbağanın sesi gibi çıkıyordu.

"Ha o mu? Bir haberci," dedi kız. "Kendini biraz daha iyi hissediyor musun bakalım?"

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

Kalipso düşünceli düşünceli "Zaman," diye mırıldandı. "Burada zamanı belirlemek güç oluyor. Açık konuşmak gerekirse ne kadar zamandır uyduğunu bilmiyorum Percy."

"İsmimi biliyor muydun?"

"Uykunda konuşuyordun."

Nymphette

Kıpkırmızı kesildim. "Şey, evet... Bunu bana daha önce de söylemişlerdi."

"Evet. Annabeth kim?"

"Ha, şey, o bir arkadaş. Şey olduğunda birlikteydik... Bir dakika, buraya nasıl geldim? Neredeyim?"

Kalipso uzanıp keçeleşmiş saçlarımı okşadı. İrkilip geri çekildim.

"Özür dilerim," dedi. "Sana bakmaya alıştım da. Buraya nasıl geldiğine gelince, gökyüzünden düşüverdin. Tam şuraya, suyun içine düştün." Kalipso kumsalı işaret etti. "Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum. Sanırım su, düşmenin şiddetini biraz azalttı. Nerede olduğuna gelince de Ogygia'dasın."

Kalipso, bu sözcüğü *o-ci-ci-ya* gibi telaffuz etmişti.

Coğrafya bilgim bir hayli kıt olduğundan "Burası St. Helens Dağı'na yakın mı peki?" diye sordum.

Kalipso gülmeye başladı. Sanki sorduğum soru ona çok komik gelmiş gibi zorla kakhaha atmaktan kendisini alıkoymuş ama beni utandırmak istemiyormuş gibi gülmüştü. Güldüğü zaman çok sevimli oluyordu.

"Cesur çocuk, burası hiçbir yere yakın değil," dedi. "Ogygia, benim hayalet adam. Tek başına, her yerde, hiçbir yerde var olan bir ada burası. Merak etme, güvendesin. Sakın korkma."

"Ama arkadaşlarım..."

"Annabeth," dedi Kalipso. "Bir de Kıvrıkcık ile Tyson var sanırım, değil mi?"

"Evet!" dedim. "Onları bulmam gerek. Tehlikedeler."

Kalipso tekrar yüzüme dokundu ama bu sefer geri çekilmedim. "Önce dinlen. İyice iyileşene dek arkadaşlarına bir faydan dokunmaz."

Kalipso bunu der demez ne kadar yorgun olduğumu fark

ettim. "Sen... Sen kötü kalpli bir büyücü falan değilsin, değil mi?"

Kalipso yine hafifçe güldü. "Seni bir kobay faresine dönüştürmeyeceğime söz veririm."

"Başka bir şeye de dönüştürmezsin, değil mi?"

"Ben kötü kalpli bir büyücü değilim. Senin düşmanım da değilim cesur çocuk. Şimdi dinlen. Uykudan gözlerin kapanmak üzere."

Haklıydı. Dizlerim tutmuyordu. Eğer Kalipso kolumdan yakalamamış olsaydı, yüz üstü çakıl taşlarının üstüne yığılacaktım. Kalipso'nun saçları tarçın gibi kokuyordu. Ya çok güçlüydü ya da ben gerçekten zayıf düşmüştüm. Kalipso beni pınarın yanındaki minderli bir sıraya oturtup uzanmama yardımcı oldu.

"Dinlen," dedi. Pınarların sesini dinleye dinleye, tarçın ve ardiç kokusunu içime çeke çeke uykuya daldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda bu sefer karanlık bastırmıştı ama aynı günün gecesinde mi uyanmıştım, aradan günler mi geçmişti emin değildim. Mağaradaki yatakta yatıyordum. Doğrulup üstüme bir şey geçirdim ve ayaklarımı sürüye sürüye dışarı çıktım. Gökyüzündeki yıldızlar muhteşem gözüküyordu. Ancak şehir dışında görebileceğiniz binlerce yıldız parıl parıl parılıyordu. Annabeth'in bana öğretmiş olduğu Oğlak, Pegasus ve Yay takımyıldızlarını görebiliyordum. Ufukta, güney yönünde yeni bir takımyıldızı vardı: geçen kış kaybettiğimiz arkadaşımıza ithaf edilen Avcı Kız takımyıldızı.

"Percy, orada ne görüyorsun?"

Gözlerimi yere indirdim. Yıldızlar gerçekten de harikulade görünüyordu ama Kalipso onlardan daha da muhteşem bir görünüşe sahipti. Yani, düşünsenize, o güne dek aşk

tanrıçası Afrodit'i de görmüştüm ama yemin ederim ki Kalipso ondan çok daha güzeldi. Afrodit şu dediğimi duysa beni öldürürdü herhalde ama Kalipso o kadar doğaldı ki sanki güzel olmak için herhangi bir çaba harcamıyor, hatta güzel olmanın önemli olmadığını düşünüyormuş gibi bir hali vardı. *Güzeldi* işte. Örgülü saçları ve beyaz elbisesiyle ay ışığının altında ışıltıyor gibiydi. Ellerinde minnacık bir bitki tutuyordu. Bitkinin çiçekleri gümüş rengiydi ve çok narin görünüyordu.

"Ben sadece şeye bakıyordum..." Kalipso'nun yüzüne bakarken dalıp gitmişim. "Şey... Neye baktığımı unuttum."

Kalipso hafifçe güldü. "Eh, artık uyandığına göre, şu bitkileri ekmemeye yardımcı olabilirsin."

Elime kökü toprakla kaplı bir bitki tutuşturdu. Bitkiyi elime alır almaz çiçeklerinin yaprakları ışıdamaya başladı. Kalipso bahçıvan küreğini eline alıp beni bahçenin kenarına götürdü ve toprağı kazmaya başladı.

"Bu bir aydantel," dedi Kalipso. "Bir tek geceleri ekilebilir."

Çiçeğin yaprakları saran gümüşü rengine baktım. "Ne işe yarar?"

"Ne işe mi yarar?" dedi düşünceli bir ifadeyle. "Aslında bir işe yaramaz. Büyür, ışık verir ve güzel gözükür. Başka bir işe yaraması mı gerekirdi?"

"Sanırım gerekmez."

Kalipso bitkiyi eline alınca ellerimiz birbirine değdi. Elleri sımsıcaktı. Aydanteli ekip geri çekildi ve çiçeği seyre daldı. "Bahçemi çok seviyorum," dedi.

Ona hak vermemek elde değildi. "Muhteşem bir yer," dedim. Aslında pek de bahçeyle falan alakası olan birisi değildim ama Kalipso bahçesini altı farklı renkli gül, hanımeli

çiçekleriyle dolu kafesler ve Dionisos'u dahi kıskandıracak kırmızılı morlu üzümlerle bezenmiş dizi dizi asma dallarıyla süslemişti.

"Eskiden annem hep bir bahçesi olsun isterdi," dedim.

"Niye kendisine bir bahçe yapmadı?"

"Şey, biz Manhattan'da, bir apartman dairesinde yaşıyoruz."

"Manhattan mı? Apartman dairesi mi?"

Kalipso'ya baktım. "Neden bahsettiğime dair en ufak bir fikrin yok, değil mi?"

"Ne yazık ki yok. Çok uzun süredir Ogygia'dan ayrılmadım."

"Şey, Manhattan kocaman bir şehir. Bahçelere de pek yer olduğunu söyleyemem."

Kalipso suratını buruşturdu. "Çok yazık. Hermes zaman zaman beni ziyarete gelir. Bana dünyanın çok değiştiğini söylemişti ama bir bahçe yapacak kadar yer kalmadığını da bilmiyordum doğrusu."

"Neden adadan hiç ayrılmadın?"

Kalipso bakışlarını yere çevirdi. "Cezalıyım."

"Neden? Ne yaptın?"

"Ben mi? Hiçbir şey yapmadım. Ne yazık ki bir şey yapan kişi babam. İsmi Atlas'tır."

Bu ismi duyunca tüylerim ürperdi. Önceki kış Atlas'la tanışmıştım ama bu pek de hoş bir tanışma olmamıştı. Adam neredeyse sevdiğim herkesi öldürmeye yeltenmişti.

"Olsun," dedim tereddütle, "babanın hataları için senin ceza çekmen haksızlık. Atlas'ın bir başka kızını tanıyorum. İsmi Zoe. Hayatımda karşılaştığım en cesur insanlardan biriydi."

Kalipso uzunca bir süre bana baktı. Gözlerine bir hüzün

çökmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sen... iyi misin, cesur çocuk? Yakında buradan ayrılacak kadar iyileşmiş olacak mısın sence?"

"Ne?" dedim. "Bilmiyorum." Ayaklarımı kımıldattım. Bacaklarım hala tutuktu. Zaten uzun süre ayakta dikilmekten başım dönmeye başlamıştı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Ben..." Kalipso'nun sesi titremeye başlamıştı. "Sabah görüşürüz. İyi uykular."

Sonra kumsala doğru koşmaya başladı. Kafam o kadar karışmıştı ki onun karanlığa karışıp gözden kaybolmasını engelleyecek hiçbir şey yapamamıştım.

Aradan ne kadar süre geçmişti bilmiyorum. Kalipso'nun da dediği gibi insan adada zaman mevhumunu kaybediyordu. Artık buradan gitmem gerektiğini biliyordum. Yoksa arkadaşlarım endişelenmeye başlayacaklardı. Dahası, başları dertte olabilirdi. Annabeth'in yanardağa varıp varmadığını bile bilmiyordum. Birkaç kez Kıvırcık'la duygubagımı kullanarak ona ulaşmayı denemiş ama başarılı olamamıştım. Arkadaşlarımın iyi olup olmadıklarını bilmemekten nefret ediyordum.

Öte yandan, hala tam olarak gücümü toparlayamamıştım. Birkaç saatten fazla ayakta kalamıyordum. St. Helens Dağı'nda ne yaptıysam, hiç olmadığım kadar güçsüz kalmıştım.

Gerçi adada kendimi tutsak gibi de hissetmiyordum. Bir keresinde değer verdiğim her şeyi unutmama yetecek kadar beni baştan çıkaran o muhteşem oyun dünyasına girdiğim Vegas'taki Lotus Oteli ve Kumarhanesi'ni geldi aklıma. Ama Ogygia Adası öyle bir yer değildi. Sürekli olarak Annabeth'i, Kıvırcık'ı ve Tyson'ı düşünüyordum. Neden adadan gitmem

gerektiğini de biliyordum. Ama bunu... yapamıyordum. Tabii, bir de Kalipso vardı.

Kalipso pek kendinden bahsetmiyordu ama onun bu hali beni daha da meraklandırıyor. Çimenlikte oturup nektar yudumlarken, ya çiçeklere, ya bulutlara, ya da gölün yüzeyine yoğunlaşmaya çalışıyordum ama aslında bahçede çalışan Kalipso'yu izliyordum. Onun saçlarını tek omzunun üstüne atışına ve bir şey ekmek için yere eğildiğinde suratına düşen bir tutam saça takılıyordu gözlerim. Bazen elini havaya kaldırıyor, loriketler, papağanlar ve güvercinler ormandan süzülüp koluna konuyordu. Kalipso onlara günaydın diyor, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. Onlar da bir süre cıvı cıvı öttükten sonra neşeli neşeli geri uçuyorlardı. Kalipso'nun gözleri parılıyordu. Dönüp bana bakıyor, bir-birimize gülümsüyorduk ama aniden suratını yine o hüznü ifade kaplıyor ve arkasını dönüyordu. Onun neden bu kadar üzgün olduğunu bilmiyordum.

Bir gece, kumsalda birlikte akşam yemeği yiyorduk. Görünmez hizmetkarlar bize sığır eti güveci ve elma şırasıyla donatılmış bir masa hazırlamışlardı. Bu dediklerim kulağa hiç de heyecanlı gelmeyebilir ama bunun nedeni bunları hiç tatmamış olmanız. Adaya ilk geldiğimde, görünmez hizmetkarları fark etmemiştim. Ancak bir süre sonra, yatakların kendi kendilerine toplandığını, yemeklerin kendi kendilerine piştiğini ve giysilerin görünmez eller tarafından yıkanıp katlandığına şahit oldum.

Her neyse, Kalipso ile birlikte masanın başında otururken, onun ay ışığında ne kadar güzel göründüğünü düşünüyordum. Ona New York'tan ve Melez Kampı'ndan bahsettim. Daha sonra da bir elmayla oyun oynarken Kıvırcık'ın elmayı yediğini anlattım. Kalipso o muhteşem

gülüŖüyle gülmeye baŖladı. Göz göze geldik. Sonra bakıŖlarını önüne çevirdi.

"İŖte, yine aynı Ŗeyi yaptın," dedim.

"Neyi?"

"Geri çekiliyorsun, sanki eğlenmemen gerekiyormuŖ gibi davranıyorsun."

Kalipso bakıŖlarını elma Ŗırasıyla dolu bardağından ayırmadı. "Sana dediğim gibi Percy, cezalıyım. Aslında lanetlendiğimi de söyleyebilirim."

"Nasıl yani? Anlatsana. Sana yardım etmek isterim."

"Sakın böyle söyleme. Lütfen böyle konuŖma."

"Bana cezanın ne olduğunu söylesene."

Kalipso yarım yamalak yediği güvecin üstünü peçetesıyla örtünce, görünmez hizmetkarlardan teki hemen kaseyi masadan alıverdi. "Percy, bu ada, yani Ogygia benim yuvam, doğduğum yer. Ama burası aynı zamanda tutsak olduğum yer. Ben... bir nevi ev hapsindeyim diyebilirim. Senin Ŗu Manhattan'ı asla göremeyeceğim. Ya da baŖka bir yeri. Burada yapayalnızım."

"Çünkü baban Atlas."

Evet manasında kafasını salladı. "Tanrılar düŖmanlarına güvenmez. Bu konuda haksız da değiller. Aslında Ŗikayet etmemem gerek. Birçok hapisane eminim burası kadar güzel değildir."

"Ama bu haksızlık," dedim. "Atlas'ın baban olması, senin onu desteklediğin anlamına gelmez. Onun diğer kızı, Gecegölgesi Zoe ona karŖı çıktığı halde cezalandırılmamıŖtı."

Kalipso yavaŖça "Ama Percy," dedi, "ilk savaŖta babamı desteklemiŖtim. O benim babam."

"We? Ama Titanlar kötüdür!"

"Öyle mi? Hepsi kötü mü? Hep kötü müydüler?" Kalipso

dudaklarını büzdü. "Seninle tartışmak istemiyorum Percy ama söylesene, tanrıları iyi oldukları için mi destekliyorsun, yoksa ailen oldukları için mi?"

Buna yanıt vermedim. Kalipso haklıydı. Önceki kış, Annabeth ile birlikte Olimpos'u kurtardıktan sonra, tanrılar beni öldürüp öldürmemek konusunda tartışmışlardı. Bu hiç de hoş bir durum değildi. Buna rağmen, Poseidon'u babam olduğu için desteklediğimi hissediyordum.

Kalipso "Belki savaş sırasında hatalı davranmışımdır," dedi. "Ama adil olmak gerekirse, tanrılar bana gayet iyi davrandılar. Bazen beni ziyaret ederler. Bana dünyada neler olup bittiğini anlatırlar. Ama sonra çekip giderler. Bense buradan dışarı adımımı atamam."

"Hiç arkadaşın yok mu?" diye sordum. "Yani... burada senden başka kimse yaşamıyor mu? Burası çok güzel bir yer."

Kalipso'nun yanağından aşağı bir damla yaş süzülde. "Ben... bu konuyu açmayacağıma yemin etmişim. Ama..."

Derken gölden gelen büyük bir gümbürtüyle lafı yarıda kaldı. Ufukta bir parıltı oluştu. Suyun yüzeyinde bize doğru ilerleyen bir alev hattı oluşana dek de git gide büyüdü.

Hemen ayağa fırlayıp elimi kılıcıma attım. "Bu da ne?"

Kalipso içini çekti. "Bir ziyaretçimiz var."

Ateş hattı kumsala varınca Kalipso ayağa kalkıp resmi bir biçimde eğildi ve selam verdi. Alevler sönünce, karşımızda gri renkli bir tulum giymiş, bacağında metal bir alçı bulunan, saçları da alevler içinde uzun boylu bir adam belirdi.

Kalipso "Tanrı Hephaistos," dedi. "Şeref verdiniz."

Ateş tanrısı kükredi: "Kalipso, her zamanki gibi çok güzelsin. Bize biraz müsaade eder misin canım? Percy Jackson denen gençle biraz konuşmak istiyordum."

Hephaistos kaba saba bir hareketle yemek masasına oturup bir kola istedi. Görünmez hizmetkar ona içeceği getirdi, ani bir hareketle kapağını açtı ve tanrının iş tulumunun üstüne döktü. Hephaistos kükreyip birkaç küfür savurduktan sonra kola kutusunu bir kenara itti.

"Salak hizmetkarlar," diye mırıldandı. "Kalipso'nun iyi robotlara ihtiyacı var. Onlar hiç hata yapmaz!"

"Hephaistos," dedim, "neler oluyor? Annabeth..."

"Annabeth iyi. O becerikli bir kız. Geri dönmeyi başarıp bana olanları anlattı. Senin için çok endişelenmiş."

"Ona iyi olduğumu söylemedin mi?"

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi Hephaistos. "Herkes öldüğünü sanıyor. Herkese nerede olduğunu söylemeden önce geri döneceğinden emin olmak istedim."

"Ne demek istiyorsun?" dedim. "Tabii ki geri döneceğim!"

Hephaistos şüpheli bakışlarla beni süzdü. Sonra, cebinden bir şey çıkardı. Bu, bir iPod büyüklüğünde metal bir disketti. Bir düğmeye basıp disketi bronz renkli minyatür bir televizyon haline getirdi. Ekranda üstünden göğe alevler ve küller yükselen St. Helens Dağı'nın görüntüleri vardı.

"Başka patlama olup olmayacağı henüz bilinmiyor;" diyordu spiker. *"Yetkililer önlem olarak yarım milyon insanın bölgeden çıkartılmasını istedi. Bu arada, yanardağın püskürttüğü küller Tahoe Gölü'ne ve Vancouver'a kadar ulaştı. St. Helens Dağı bölgesinin 150 kilometrelik alanı trafiğe kapatıldı. Patlamalarda ölen olmadığı halde, ufak tefek yaralanma ve hastalık haberleri..."*

Hephaistos televizyonu kapattı. "Bayağı büyük bir pat-

lamaya yol açtın."

Hala boş boş ekrana bakıyordum. Yarım milyon insan bölgeden çıkartılıyor mu? Yaralanmalar. Hastalıklar. Ben ne yapmıştım böyle?

"Telekineler etrafa yayıldı," dedi Hephaistos. "Bazıları buharlaştı. Bazıları da hiç kuşkusuz ki kaçmayı başardı. Madenimi bu sıralar kullanabileceklerini hiç sanmam. Öte yandan, madeni ben de kullanamayacağım. Patlama, Tayfun'un uykusunda hareketlenmesine yol açtı. Bekleyip göreceğiz..."

"Onu serbest bırakmış olamam, değil mi?" dedim. "Yani, herhalde o kadar da güçlü değilimdir."

Tanrı homurdandı. "O kadar güçlü değil misin? Beni bile kandırabilirdin doğrusu. Sen Depremci Tanrı'nın oğlusun, evlat. Kendi gücünün farkında değilsin."

İşte bu, ondan duymak istediğim son şeydi. Dağda kendimi kontrol edememiş, o kadar fazla enerji harcamıştım ki neredeyse kendimi dahi buharlaştırmış, bedenimdeki tüm gücü tüketmişim. Şimdi bir de kuzeybatı Amerika'ya neredeyse yok ettiğimi ve tanrılar tarafından tutsak edilmiş olan en dehşetli canavarı uyandırmak üzere olduğumu öğrenmişim. Belki de gerçekten de tehlikeliydim. Belki de arkadaşlarımın öldüğümü sanması çok daha iyiydi.

"Kıvırcık ile Tyson nasıllar?" diye sordum.

Hephaistos kafasını salladı. "Ne yazık ki onlardan ses çıkmadı. Sanırım Labirent onları ele geçirdi."

"Ne yapacağım peki?"

Hephaistos gözlerini kıstı. "Sakın yaşlı bir kötürümden tavsiye isteme evlat," dedi. "Ama sana bir tek şey söyleyebilirim. Karımla tanışmış mıydın?"

"Afrodit."

"Evet, o. O kurnaz birisidir, evlat. Aşk söz konusu olduğunda kendini sakınacaksın. Zihnini bulandırır. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlamazsın."

Önceki kış, çölde, beyaz bir Cadillac'ın arkasında Afrodite ile karşılaştığım zamanı hatırladım. Beni yakından izlediğini ve sırf benden hoşlandığı için aşk hayatımı zorlaştıracağını söylemişti.

"Bu olanlar da onun planının bir parçası mı?" diye sordum. "Beni buraya o mu getirdi?"

"Olabilir. Afrodite'in bu işte parmağının olup olmadığını söylemek zor. Ama buradan gitmeye karar verirsen, ki sana neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söylemeyeceğim, sana görevinle ilgili bir yanıt vereceğime dair bir söz vermiştim. Daedalus'u nasıl bulacağını söyleyeceğim. Şimdi, şöyle bir durum var. Bunun Ariadne'nin ipiyle hiçbir alakası yok. Hem de hiç. Ama ip işe yarıyor. Titan'ın ordusu bunun peşine düşecek. Labirent'ten çıkmak için en iyi yol bu. Theseus prenesten yardım almıştı. Prenses sıradan bir ölümlüydü. İçinde zerre kadar tanrı kanı yoktu. Ama zekiydi ve görebiliyordu, evlat. Hem de gayet iyi görüyordu. İşte, demek istediğim... Sanırım sen Labirent'ten nasıl çıkacağını anlamışsındır."

Nihayet bir şey kafama dank etmişti. Nasıl olmuştu da bunu daha önce anlamamıştım? Hera haklıydı. Yanıt hep burnumun dibindeydi.

"Evet," dedim. "Evet, anladım."

"O halde buradan ayrılıp ayrılmayacağına karar vermelisin."

"Ben..." Ona evet demek istiyordum. Tabii ki ayrılacaktım. Ama kelimeler boğazıma dizildi. Kendimi göle bakarken buldum ve oradan gitme fikri aniden bana çok zor bir şeymiş

gibi geldi.

Hephaistos "Hemen karar verme," dedi. "Şafak sökene dek bekle. Şafak vakti karar vermek için daha iyi bir zamandır."

"Peki, Daedalus bize yardım edecek mi?" dedim. "Eğer Luke'a Labirent'ten çıkmak için yol gösterecek olursa, yandık demektir. Bununla ilgili rüyalar gördüm... Rüyamda, Daedalus yeğenini öldürüyordu. Sonra da öfkeden köpürüyordu..."

Hephaistos "Muhteşem bir mucit olmak kolay iş değil," diye kükredi. "Mucitler hep yalnızdır. Hep yanlış anlaşılırlar. Öfkelenmek, korkunç hatalar yapmak da kolaydır. İnsanlarla uğraşmak makinelerle uğraşmaktan çok daha zor. Bir insanı kırdığın zaman, onu tamir edemezsin."

Hephaistos üstündeki son kola damlalarını da sildi. "Daedalus işe iyi başlamıştı. Prenses Ariadne'ye ve Theseus'a acıdığından yardım etti. İyi bir şey yapmaya çalıştı. Ama bu yüzden de hayatındaki her şey tepetaklak oluverdi. Sence bu adil mi?" Tanrı omuzlarını silkti. "Daedalus'un sana yardım edip etmeyeceğini bilmiyorum evlat ama onun yanına gidip de kendini onun yerine koyana dek onun hakkında bir yargıya varma, tamam mı?"

"De-denerim," dedim.

Hephaistos ayağa kalktı. "Hoşça kal evlat. Telekineleri yok etmekle iyi bir işi becerdin. Bu yaptığından dolayı seni asla unutmayacağım."

Bana o kararlı edayla veda edişinden onun gitmek üzere olduğunu anladım. Hephaistos tekrar bir ateş sütunu haline gelip suya ve dış dünyaya doğru yola koyuldu.

Birkaç saat kumsalda yürüdüm. Nihayet çayıra geri

NymphHE

döndüğümde vakit çok geç olmuştu. Sabahın dördü, beşi olmalıydı ama Kalipso hala yıldızların altında bahçesiyle uğraşıyordu. Aydantelleri gümüşü bir renk saçıyordu ama diğer bitkiler büyülü olduğundan kırmızılı, sarılı ve mavili renklere bürünmüşlerdi.

Kalipso tahmin yürüterek "Sana geri dönmeni emretti," dedi.

"Şey, pek de emretti sayılmaz. Bana bir seçenek sundu."

Kalipso gözlerimin içine baktı. "Sana bir seçenek sunmayacağıma dair yemin etmiştim," dedi.

"Ne seçeneği?"

"Burada kalman için bir seçenek."

"Kalmak mı?" dedim. "Yani, sonsuza dek mi demek istiyorsun?"

Kalipso yavaşça "Burada kalırsan ölümsüz olursun. Ne yaşlanırsın ne de ölürsün. Savaşmayı başkalarına bırakabilirsin Percy Jackson. Kehanetten kurtulabilirsin."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu kadar kolay mı yani?" dedim.

Kalipso evet manasında kafasını salladı. "Bu kadar kolay."

"Ama... ya arkadaşlarım ne olacak?"

Kalipso ayağa kalkıp elimi tuttu. Dokunuşu tüm bedenime ılık bir akım yaymıştı. "Bana lanetimin ne olduğunu sormuştun, Percy. Sana bunun ne olduğunu söylemek istememişim. Gerçek şu ki tanrılar bana arada sırada bir arkadaş yollarlar. Her birkaç bin senede bir, yardımına ihtiyaç duyan bir kahraman vurur kumsala. Ben de ona bakar, arkadaşı olurum ama bu kahramanlar asla öylesine seçilmezler. Kader Tanrıçaları buraya yollanan kahramanın..."

Kalipso'nun sesi titremeye başlamıştı. Duraksadı.

Elini daha da sıkı sıkıya tuttum. "Ne? Seni üzecek ne yaptım?"

"Burada asla sonsuza dek kalamayacak kahramanları yollarlar," diye fısıldadı. "Kısa bir süre dışında, arkadaşlığımı kabullenemeyecek kişiler gelir buraya. Yardımcı olamayacağım kahramanlar gelir. Aşık olmaya direnemeyeceğim türden kahramanlar."

Pınarlardan akan gürül gürül su sesi ve kayarla vuran dalgaların sesi dışında, hiçbir yerden çıt çıkmıyordu. Kalipso'nun ne demek istediğini anlamam uzun sürdü.

"Benden mi bahsediyorsun?" dedim.

"Şu an suratının ne hal aldığını bir görebilsen." Gözleri hala yaşlarla dolu olduğu halde gülmemeye çalışıyordu. "Tabii ki senden bahsediyorum."

"O yüzden mi benden uzak durmaya çalıştın?"

"Bunu çok denedim. Ama elimde değil. Kader Tanrıçaları çok gaddarlar. Seni, cesur kahramanımı bana yolladılar ama kalbimi kıracağını da biliyorlar."

"Ama... Ben... ben sadece *benim*."

"Kendin olman yeterli," dedi Kalipso. "Bu konuyu hiç açmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim. Burada kalabileceğini söylemeden, gitmene izin verecektim. Ama bunu yapamadım. Sanırım bunu Kader Tanrıçaları da tahmin etmişti. Burada benimle birlikte kalabilirsin Percy. Ne yazık ki bana ancak bu şekilde yardım edebilirsin."

Ufka baktım. Şafağın kıpkırmızı ilk ışıkları göğü aydınlatmaya başlamıştı. Sonsuza dek burada kalabilir, ortadan kaybolabilirdim. Kalipso ile ve her ihtiyacımı karşılayan görünmez hizmetkarlarla birlikte yaşayabilirdim. Bahçemizde çiçekler yetiştirebilir, ötücü kuşlarla konuşabilir, masmavi,

muhteşem gökyüzünün altında yürüyüş yapabilirdik. Savaş olmazdı. Kehanet olmazdı. Taraf tutmak olmazdı.

"Bunu yapamam," dedim.

Kalipso hüzünlü bakışlarını yere çevirdi.

"Asla seni kıracak bir şey yapmak istemem ama arkadaşlarımdan bana ihtiyacı var. Artık onlara nasıl yardım edebileceğimi de biliyorum. Geri dönmem gerek."

Kalipso bahçesinden bir çiçek kopardı. Bu, gümüş renkli bir aydantel dalıydı. Hava aydınlanınca çiçeğin ışıltısı kayboldu. Hephaistos, *Şafak vakti karar vermek için daha iyi bir zamandır*, demişti. Kalipso çiçeği gömleğimin cebine koydu.

Sonra parmak uçlarına yükselip beni kutsarmış gibi anımdan öptü. "O halde kumsala gel kahramanım," dedi. "Seni uğurlayayım."

Sal, gemi direği niyetine kullanılan bir direktten ve sade beyaz keten yelkenlerden oluşan otuz metre karelik kütüklerden oluşuyordu. Ne denize ne de göle dayanacakmış gibi bir hali vardı.

"Bununla nereye istersen gidebilirsin," dedi Kalipso. "Bayağı güvenlidir."

Elini tuttum ama Kalipso elini geri çekti.

"Belki seni ziyaret edebilirim," dedim.

Hayır manasında kafasını salladı. "Hiç kimse Ogygia'ya ikinci kez gelemez Percy. Buradan gidersen seni bir daha asla göremeyeceğim."

"Ama..."

Kalipso'nun sesi titremeye başlamıştı. "Lütfen git," dedi. "Kader Tanrıçaları gaddardır Percy. Sadece beni hatırlamanı istiyorum." Sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Manhattan'da benim için bir bahçe yap olur mu?"

Göle açıldığında, Kader Tanrıçalarının gerçekten de gaddar olduklarını düşündüm. Kalipso'ya aşık olacağı kahramanları yolluyorlardı. Ama hissedilenler karşılıklıydı. Hayatımın sonuna dek onu düşünüyor olacaktım. Kalipso hayatımın en büyük *ya olsaydı?* sorusu olarak kalacaktı.

Birkaç dakika içinde, Ogygia adası pusların ardında kayboldu. Artık güneşe doğru tek başıma yol alıyordum.

Sonra sala nereye gitmesi gerektiğini söyledim. Aklıma gelen tek yeri söyledim çünkü hem güvende olmaya hem de arkadaşlarıma ihtiyacım vardı.

"Melez Kampı'na," dedim. "Beni evime götür."

BÖLÜM ON ÜÇ

YENİ BİR REHBER TUTUYORUZ

Saatler sonra salım Melez Kampı'nın kıyısına vurdu. Oraya nasıl vardığıma dair en ufak bir fikrim bile yok. Gölde ilerlerken tatlı su aniden tuzlu suya dönüşmüştü. Long Island'ın o tanıdık görüntüsü ileride beliriverdi. Birkaç tane kocaman, ancak dostane köpekbalığı yüzeye çıkıp beni kıyıya götürdü.

Kıyıya çıktığımda bir an için kampta kimsenin olmadığını sandım. Vakit akşamüzeriydi ama okçuların bulunduğu bölge bomboştu. Kulübelerde de kimsecikler yoktu. Derken, amfi tiyatrodan dumanlar yükseldiğini fark ettim. Kamp ateşi yakmak için vakit henüz çok erkendi ve o saatte ateşte lokum eritip yediklerini hiç sanmıyordum. Hemen oraya doğru koşmaya başladım.

Daha amfi tiyatroya varamadan Kheiron'un bir açıklama yaptığını duydum. Onun ne dediğini anladığımda olduğum yerde kalakaldım.

"...öldüğü sanılıyor," dedi Kheiron. "bunca sessizlikten sonra dualarımızın kabul olacağını düşünmüyorum. Kendisinin hayatta kalan en iyi arkadaşından bu görevi üstlenmesini rica ettim."

Amfityatronun arka tarafına yöneldim. Beni kimse görmemişti. Annabeth üstünde üç çatallı bir zıpkın arması

bulunan uzun, yeşil renkli kefen bezini eline alıp ateşe attığında, herkes ona bakıyordu. Kefenimi yakıyorlardı.

Annabeth kalabalığa döndü. Berbat gözüküyordu. Gözleri ağlamaktan davul gibi şişmişti ama zar zor "O sahip olduğum en iyi dosttu. 0..." dedi ve beni gördü. Suratı kan kırmızısı bir renge büründü. "O tam şurada!" diye bağırdı.

Herkes bana doğru döndü. İnsanların ağzı hayretten açık kalmıştı.

Beckendorf "Percy!" diye bağırap sırtımaya başladı. Diğer çocuklar da hemen etrafımı sarıp sırtıma birer şaplak attılar. Ares Kulübesi'nden yükselen birkaç küfür duysam da Clarisse sanki hayatta kalacak denli cüretkar olmama şaşmış gibi gözlerini devirmekle yetindi. Kheiron koştura koştura yanıma geldi. Herkes ona yol açtı.

Rahatlamış gibi "Şu işe bakın," dedi. "Sanırım bir kampçının geri dönüşüne hiç bu kadar sevinmemiştim. Neler oldu, anlatsana—"

Annabeth, Kheiron'un lafını kesip diğer kampçılara dirsek ata ata yanıma geldi ve "NEREDESİN SEN?" dedi. Bir an için bana yumruk atacağını sandım ama bana öyle sıkı sıkı sarıldı ki neredeyse kaburgalarımı kıracaktı. Diğer kampçılar sus pus oldular. Annabeth hareketlerinin aşırıya kaçtığını fark edip geri çekildi. "Senin... öldüğünü sandık Yosun Kafa!" dedi.

"Özür dilerim," dedim. "Kayboldum."

"KAYIP MI OLDUN?" diye bağırdı. "Aradan iki hafta geçti Percy. Hangi cehennemdeydin?"

Kheiron araya girip "Annabeth," dedi, "Belki de bunu özel olarak konuşsak daha iyi olacak, ne dersin? Herkes işinin başına dönebilir."

Daha kimse buna itiraz edemeden Kheiron, Annabeth'le

beni sanki birer kedi yavrusuymuşuz gibi tutup sırtına bindirdi ve Büyük Ev'e doğru dörtnala koşmaya başladı.

Onlara başıma gelenlerin tamamını anlatmadım. Kalipso'dan bahsedecek gücü kendimde bulamadım. St. Helens Dağı'ndaki patlamayı nasıl gerçekleştirdiğimi, yanardağın beni ıssız bir adaya kadar fırlattığını anlattım. Hephaistos'un beni bulup bana gidebileceğimi söylediğini söyledim. Büyülü bir sal da beni kampa kadar getirmişti.

Aslında bunlar yalan değildi ama konuşurken avuç içlerimin terden sıırıslıklam olduğunu hissettim.

"Tam iki haftadır kayıpsın," dedi Annabeth. Artık sesi titremiyordu ama hala çok şaşkın gözükiyordu. "Patlama olduğunu duyduğum zaman, sandım ki..."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim. Ama bu arada Labirent'ten nasıl çıkılacağını öğrendim. Hephaistos'la konuştum."

"Sana yanıt verdi mi yani?"

"Şey, aslında yanıtı bildiğimi söyledi. İşin aslı şu ki yanıtı gerçekten de biliyordum. Artık her şeyi anladım."

Onlara düşündüklerimi anlattım.

Annabeth'in ağzı hayretten bir karış açık kaldı. "Percy, bu çılgınlık!"

Kheiron tekerlekli sandalyesinin arkasına yaslanıp sakalını sıvazladı. "Elimizde geçmişte meydana gelen bir örnek var," dedi. "Theseus, Ariadne'den yardım almıştı. Hermes'in kızı Harriet Tubman sırf bu nedenle Yeraltı Demiryolu'nda birçok ölümlüyü kullanmıştı."

"Ama bu benim görevim," dedi Annabeth. "Görevi kendi başıma yapmalıyım."

Kheiron biraz endişeli gibiydi. "Hayatım, bu senin görevin

olabilir ama yardıma da ihtiyacın var."

"İyi de bu şekilde mi yardım almam gerekiyor? Lütfen! Bu yanlış olur. Bu korkaklık olur. Bu..."

"Bir ölümlünün yardımına ihtiyacımızın olduğunu itiraf etmek zor," dedim. "Ama yapacak bir şey yok."

Annabeth öfkeyle bana baktı. "Sen hayatımda tanıdığım *en gıcık* insansın!" dedi. Ve hışımla odadan dışarı çıktı.

Kapıya bakakaldım. İçimden bir şeylere vurup kırmak geçiyordu. "Bir de en cesur arkadaşı olduğumu söylemişti," dedim.

"Merak etme, az sonra sakinleşir," dedi Kheiron. "Seni kısıkanıyor evlat."

"Bu çok saçma. O benim... Bir onunla..."

Kheiron cık cık etti. "Fark etmez ki. Bilmiyorsan söyleyeyim, Annabeth arkadaşlarını çok sahiplenir. Senin için çok endişelendi. Artık geri döndüğüne göre de hangi ıssız adada mahsur kaldığını biliyor olmalı."

Kheiron'un gözlerine bakınca onun Kalipso ile tanıştığımı anladığını hissettim. Üç bin senedir kahraman yetiştiren birisinden bir şey saklamak çok güçtü. Kheiron kim bilir o güne dek neler görmüş geçirmişti.

"Kararlarını sorgulamak bize düşmez," dedi. "Geri geldin ya. Önemli olan da bu."

"Bunu Annabeth'e söylemek gerek."

Kheiron gülümsedi. "Sabah Argus ikinizi Manhattan'a götürecektir. Annene uğrasan iyi olacak Percy. O... doğal olarak meraktan çıldırmış durumda."

Bu sözler üstüne neredeyse kalbim duracaktı. Kalipso'nun adasında geçirdiğim onca süre boyunca annemin ne durumda olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Öldüğümü sanıyor olmalıydı. Mahvolmuş olmalıydı. Bana ne olmuştu da bunları

hiç düşünememiştim?

"Kheiron," dedim, "Kıvırcık ile Tyson'dan haber yok mu? Sence..."

"Bilmiyorum evlat." Kheiron bakışlarını boş şömineye çevirdi. "Ardıç'ın canı çok sıkkın. Tüm dalları sarardı. Toynaklı İhtiyar Heyeti, Kıvırcık'ın yokluğunda araştırma ruhsatını feshetti. Hayatta kalıp geri dönecek olsa dahi onu sürgüne yollayacaklar." Kheiron içini çekti. "Ancak Kıvırcık ve Tyson becerikli çocuklardır. Geri döneceklerine dair hala umut var."

"Keşke tek başlarına gitmelerine izin vermeseydim."

"Kıvırcık kaderinin çizdiği yolu izledi, Tyson da onun peşinden gidecek kadar cesurdu. Kıvırcık ölümcül bir tehlike altında olsaydı bunu hissetmez miydin?"

"Sanırım hissederdim. Ne de olsa aramızda bir duygu bağı var. Ama—"

"Sana bir şey daha söylemeliyim Percy," dedi Kheiron. "Aslında sana iki kötü haberim var."

"Harika."

"Konuğumuz Chris Rodriguez..."

O anda aklıma bodrum katında Chris, Labirent hakkında bir şeyler sayıqlarken, Clarisse'nin nasıl onunla konuşmaya çalıştığı geldi. "Öldü mü yoksa?"

"Henüz ölmedi," dedi Kheiron kasvetli bir tavırla. "Ama ölmekten beter oldu diyebiliriz. Şu anda baygın halde revirde yatıyor. Clarisse'ye işinin başına dönmesini söyledim çünkü Chris'in yanı başından bir saniye olsun ayrılmıyordu. Chris hiçbir şeye tepki vermiyor. Ne yiyor ne içiyor. İlaçlarımın da bir faydası dokunmadı. Sanırım yaşama isteğini tamamıyla kaybetmiş durumda."

Kheiron'un bu sözleri üstüne ürperdiğimi hissettim.

Clarisse ile aramızda geçen onca tatsızlığa rağmen, kendimi çok kötü hissediyordum. Chris'e yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Labirent'e kendim de girdiğim için Minos'un hayaletinin Chris'i nasıl kolaylıkla çıldırttığını tahmin edebiliyordum. Eğer oralarda tek başıma, arkadaşlarım olmaksızın dolanıyor olsaydım oradan asla sağ çıkamazdım.

Kheiron "Sana vereceğim diğer haber bu kadar kötü değil," dedi. "Quintus ortadan kayboldu."

"Ortadan kayboldu mu? Nasıl?"

"Üç gece önce gizlice Labirent'e girdi. Onu Ardiç görmüş. Sanırım onun hakkında haklıymışsın."

"O Luke'un ajanı," dedim. Sonra, Kheiron'a Üçlü G Çiftliği'nden, Quintus'un nasıl akreplerini oraya getirdiğinden ve Geryon'un Kronos'un ordusunu nasıl desteklediğinden bahsettim. "Bu bir tesadüf olamaz."

Kheiron derin derin içini çekti. "Ne kadar çok ihanete uğradık," dedi. "Quintus'un dost olabileceğini ummuştum. Sanırım yanılmışım."

"Bayan O'Leary'ye ne oldu?" diye sordum.

"O cehennem tazısı hala arenada. Yanına kimsecikleri yaklaştırmıyor. Onu ne kafese tıkacak ne de öldürecek gücü kendimde bulamadım doğrusu."

"Quintus'un onu nasıl bırakıp gittiğini anlayamıyorum," dedim.

"Dediğim gibi Percy, onun hakkında yanılmış olmalıyız. Haydi şimdi git ve sabah için hazırlan. Annabeth'le senin hala yapacak çok işiniz var."

Kheiron'u tekerlekli sandalyesinin üstünde, hüzünlü bakışlarla şömineye bakarken bırakıp dışarı çıktım. Kim bilir kaç kere bu şekilde burada düşüncelere dalmış, asla

geri gelmeyen kahramanların geri dönüşünü beklemişti.

Akşam yemeğinden önce kılıç arenasına uğradım. Bayan O'Leary gerçekten de stadyumun ortasında kocaman, kapkara bir yün yumağı gibi oturmuş, savaşı talim mankenlerinden tekini isteksizce dişliyordu.

Beni görünce havlayıp bana doğru koşturmaya başladı. İçimden, yandığının resmidir, diye geçirdim. Beni yere devirip suratımı yalamaya başlamadan önce "Dur!" diye bağırarak zamanı ancak buldum. Poseidon'un oğlu olduğumdan, genellikle ancak istediğim zaman ıslanırım ama görülen oydu ki bu gücüm köpeğin tükürüğüne karşı etkisizdi. Çok geçmeden iyi bir banyo almış oldum.

"Kızım, dur!" diye bağırdım. "Nefes alamıyorum. Bırak da ayağa kalkayım!"

Nihayet onu üstümden atmayı başardım. Kulaklarını kaşıyıp ona devasa büyüklükteki bir köpek bisküvisi bul-"Sahibin nerede?" diye sordum. "Seni nasıl oldu da terk etti, ha?"

Köpek de sanki bu sorunun yanıtını bulmaya çalışıyormuş gibi inlemeye başladı. Quintus'un düşman olduğuna inanmak üzereydim ama onun neden Bayan O'Leary'yi geride bıraktığını da anlayamıyordum. Onun hakkında emin olduğum tek bir şey varsa, o da bu dev köpeği çok sevdiğiydi.

Tam bunları düşünüp köpeğin salyalarını suratımdan temizlerken bir kız sesi duydum. "Kafanı koparmadığı için şanslısın."

Clarisse elinde kılıcı ve kalkanı, arenanın diğer ucunda duruyordu. "Buraya dün talim yapmaya geldim," diye homurdandı. "O köpek beni yemeye çalıştı."

"Zeki köpekmiş."

"Aman ne komik."

Clarisse bize doğru gelmeye başladı. Bayan O'Leary hırlayınca kafasını okşayıp onu sakinleştirdim.

"Salak cehennem tazısı," dedi Clarisse. "Onun yüzünden talim yapamayacağımı kim söylemiş?"

"Chris'e neler olduğunu duydum," dedim. "Çok üzül-düm."

Clarisse arenanın etrafında bir tur attı. En yakındaki talim mankenlerinden birinin yanına gidip ona vahşice saldırdı. Önce tek bir darbeye kafasını kopardı, sonra da kılıcını mankenin böğrüne sapladı. Kılıcını geri çekip yürümeye devam etti.

"Evet, ne yapalım? Bazen işler insanın umduğu gibi gitmiyor," dedi titrek bir sesle. "Kahramanlar da yaralanır. Hatta... ölürlere ve canavarlar geri gelmeye devam eder."

Eline bir mızrak alıp bunu arenanın diğer ucuna fırlattı. Mızrak bir mankenin miğferinin göz deliklerinin tam ortasına saplanıverdi.

Chris, Titanların tarafını tuttuğu halde, Clarisse ona kahraman diye hitap etmişti. Aklıma arada sırada Annabeth'in de Luke'tan bu şekilde bahsettiği geldi. Bu konuyu hiç açmamaya karar verdim.

"Chris cesurdu," dedim. "Umarım iyileşir."

Clarisse bana dönüp bir sonraki hedefi benmişim gibi bir bakış fırlattı. Bayan O'Leary hırlamaya başladı.

"Bana bir iyilik yap," dedi Clarisse.

"Tabii yaparım."

"Eğer Daedalus'u bulursan, ona sakın güvenme. Ondan yardım falan da isteme. Onu hemencecik öldür."

"Clarisse..."

"Düşünsene, nasıl birisi o Labirent'i yapmış olabilir Percy? Bunu inşa eden kişinin kötü olması, saf kötülükle dolu olması gerek."

Clarisse bir an için bana baba tarafından ağabeyi olan sığırtmaç Eurytion'ı hatırlatmıştı. Clarisse'nin gözlerinde de aynı ifade vardı. Sanki son iki bin senedir kullanılmıyormuş da artık bundan usanmış gibi bir hali vardı. Kılıcını kınına soktu. "Talim bitti. Bundan böyle her şey gerçek olacak," dedi.

O gece kendi yatağında uyudum ve Kalipso'nun adasından beri ilk kez rüya gördüm.

Rüyamda bir kralın taht odasıydım. Burası, mermer sütunlu ve ahşap tahtlı kocaman beyaz bir odaydı. Tahtta kıvrık kızıl saçlı, tombul bir adam oturuyordu. Kafasında da defne yapraklarından yapılmış bir taç vardı. Yanında da kızı olduğunu tahmin ettiğim üç kız bekliyordu. Kızların üçü de babaları gibi kızıl saçlıydı ve her birinin üstünde mavi renkli elbiseler vardı.

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve bir haberci "Minos, Girit Kralı!" diye gelen konuğu takdim etti.

Bunu duyunca gerilmiştim ama tahtta oturan adam kızlarına bakıp gülümsedi. "Minos'un suratındaki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Derken, rezil asilzade içeri süzüldü. O kadar uzun boylu ve ciddi görümlü birisiydi ki diğer kral onun yanında tam bir şapşal gibi gözüküyordu. Minos'un sivri sakalı ağarmıştı. Onu rüyamda en son gördüğümden beri zayıflamıştı. Sandaletleri çamur içindeydi ama gözlerinde hala o gaddar bakışla tahtta oturan krala doğru hafifçe eğildi. "Kral Cocalus, sanırım şu basit bilmeceyi çözmüşsünüz?" dedi.

Cocalus gülümsedi. "Bilmece hiç de öyle basit falan değildi," dedi. "Özellikle de çözümü bulan kişiye bin altın para ödeyeceğinizi tüm dünyaya ilan ettiğinizden beri, kimse basit olduğunu düşünmüyor. Teklifiniz gerçek miydi?"

Minos ellerini çırttı. İçeri iki tane deri giysili muhafız girdi. Adamların elinde kocaman tahta bir sandık duruyordu. Sandığı Cocalus'un ayaklarının dibine bırakıp kapağını açtılar. Sandığın içindeki altın külçeleri parıldamaya başladı. Altınlar trilyonlar değerinde olmalıydı.

Cocalus beğeniyle ıslık çaldı. "Bu tür bir ödül için krallığının tüm servetini tüketmiş olmalısın dostum," dedi.

"Bu sizi hiç ilgilendirmez."

Cocalus omuzlarını silkti. "Aslında bilmece çok basitti. Muhafızlarımdan teki onu çözüverdi."

Kızlardan biri "Baba," diyip kralı uyarmaya çalıştı. Konuşan kız diğerlerinden daha uzun boyluydu. Kız kardeşlerin en büyüğü olmalıydı.

Cocalus kızının uyarısını duymazdan geldi. Cüppesinin cebinden sarmal biçimli bir deniz kabuğu çıkardı. Kabuğun içinden gümüş renkli bir ip geçiyordu. Dolayısıyla, deniz kabuğu bir kolyeye takılmış, kocaman bir boncuk gibi gözüküyordu.

Minos öne çıkıp kabuğu eline aldı. "Muhafızlarınızdan biri mi dediniz?" dedi. "Peki, ipi kabuğu kırmadan nasıl sardı?"

"İnanmayacaksınız ama bunu yapmak için bir karınca kullandı. İpek ipliği minik hayvanın gövdesine bağladı ve deniz kabuğunun ta içine biraz bal sürerek, hayvanın içeri girmesini sağladı."

"Muhafızınız bir dahiymiş," dedi Minos.

"O gerçekten de bir harikadır. Kendisi kızlarımla öğretmeni olur. Kızlar onu çok severler."

Minos'un gözlerini buz gibi bir ifade kapladı. "Yerinizde olsam ondan sakınırdım."

O anda, Cocalus'u uyarmak istedim: *Sakin bu adama güvenme! Onu hemen insan yiyen aslanlarla dolu bir zindana falan ativer!* Ama kızıl saçlı kral cık cık etti. "Merak etmeyin Minos. Kızlarım yaşlarına göre çok akıllıdırlar. Şimdi, altınlarım gelince..."

"Evet," dedi Minos. "Ancak altınlar bilmeceyi çözen kişiye verilecek. Bilmeceyi çözen de tek bir kişi olabilir. Daedalus'u koruyorsunuz."

Cocalus tahtında kıpırdanmaya başladı. "Onun ismini nereden biliyorsunuz?"

"O bir hırsız," dedi Minos. "O bir zamanlar krallığımda görev yapmıştı Cocalus. Kendi kızımı bana karşı gelmeye zorlamıştı. Kendi sarayımda beni bir salak durumuna düşürmek için bir haine yardım etti. Sonra da adaletten kaçtı. Tam on senedir onun peşindeyim."

"Bunlardan haberim yoktu. Ama onu koruyacağıma dair söz verdim. O son derece faydalı bir..."

"Size bir teklif sunacağım," dedi Minos. "O kaçağı bana teslim edin, ben de size altınları vereyim. Ya da düşmanınız olurum. Bence Girit'i düşman edinmezseniz sizin için daha iyi olur."

Cocalus'un beti benzi attı. Kralın kendi taht odasında böylesine ödle bir tavır takınmasının büyük aptallık olduğunu düşündüm. Ordusunu yardıma falan çağırabilirdi. Minos'un yanında sadece iki tane muhafız vardı. Ama Cocalus tahtında oturmuş, ecel terleri döküyordu.

"Baba," dedi en büyük kızı, "bunu yapamazsın."

"Sessiz ol Aelia." Cocalus sakalını sıvazladı. Bir kez daha parıldayan altınlara baktı. "Bu durum canımı çok sıktı

Minos," dedi. "Tanrılar konukseverlik yeminini bozanları sevmez."

"Tanrılar suçluları koruyanları da sevmez."

Cocalus tamam manasında kafasını salladı. "Pekala," dedi. "Aradığım adamı zincire vurduracağım."

Aelia yine "Baba!" dedi. Sonra kendisini toparlayıp daha tatlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "En azından konuğumuzu önce bir ağırlayalım. Uzun yolculuğundan sonra sıcak bir banyo yapsın, yeni giysiler giyip doğru dürüst bir yemek yesin. Onun banyosunu kendi ellerimle hazırlamaktan büyük şeref duyarım."

Kız, Minos'a dönüp sevimli sevimli gülümsedi. Yaşlı kral homurdanmaya başladı. "Sanırım sıcak bir banyo fena olmazdı." Dönüp Cocalus'a baktı. "Sizinle akşam yemeğinde görüşürüz efendim. Tutsağı da beraberinizde getirmeyi unutmayın."

Aelia "Buradan buyurun Majesteleri," dedi. Kız kardeşleriyle birlikte Minos'u taht odasından dışarı çıkardılar.

Onları mozaik fayanslarla döşenmiş banyoya kadar izledim. Odanın her yanını buhar kaplamıştı. Bir musluktan küvete sıcak su akıyordu. Aelia ile kız kardeşleri küveti gül yaprakları ve Eski Yunan tarzı bir banyo köpüğüyle doldurmuş olmalıydılar ki suyun yüzeyi çok geçmeden köpüklerle kaplandı. Minos üstünü başını çıkarıp küvete girerken kızlar arkalarını döndüler.

"Ahh." Minos gülümsedi. "Bu mükemmel bir banyo. Teşekkür ederim kızlar. Gerçekten de çok uzun bir yoldan geliyorum."

Aelia gözlerini kırıştırarak "Demek tam on senedir avınızın peşindediniz efendim?" dedi. "Çok kararlı bir adam olmalısınız."

Nymphae

Minos sırtıtıp "Bana borcu olanları asla unutmam," dedi. "Babanız isteğimi yerine getirmekle iyi etti."

"Çok halsiniz efendim!" dedi Aelia. Aelia'nın Minos'u fena halde pohpohladığının farkındaydım ama yaşlı kral hiçbir şeyin farkında değildi. Aelia'nın kız kardeşleri kralın saçlarına kokulu yağlardan damlattılar.

"Biliyor musunuz efendim," dedi Aelia, "Daedalus sizin onu burada bulacağınızı tahmin etmişti. Bilmecenin bir tuzak olduğu geldi aklına ama bilmeceyi çözmeden de duramadı."

Minos suratını buruşturdu. "Daedalus size benden mi bahsetti?"

"Evet efendim."

"O kötü bir adam, prenses. Kendi kızım da o adamın büyüüne kapılmıştı. Sakın ola ki ona kulak asmayın."

"O bir dahi," dedi Aelia. "Bir kadının, bir erkek kadar akıllı olduğuna inanıyor. Bizlere kendi aklımızı kullanmayı öğreten kişi o. Belki kızımız da bizlerle aynı hislere kapılmıştır."

Minos küvette doğrulmaya çalıştı ama Aelia'nın kardeşleri adamı suya ittiler. Aelia kralın arkasına geçti. Avucunda üç tane, minnacık küre vardı. İlk önce, bunların köpük boncuklan olduğunu sandım ama Aelia bunları küvetin içine attı. Boncuklar bronz ipler haline gelip kralın bedeninin her yanını sarıp sarmalamaya başladılar. Ayak bileklerini bağlayıp kollarını beline yapıştıırıp boynuna doğru ilerlediler. Minos'tan nefret ettiğim halde manzara dehşet vericiydi. Kral debelenip çığlıklar attı ama kızlar ondan çok daha güçlüydü. Çok geçmeden Minos bitap düştü ve sadece çenesi suyun üstünde kalacak biçimde küvetin içine yığıldı. Bronz ipler onu bir koza gibi sarıp sarmalamaya, bedeninin her yanını kaplamaya devam etti.

Minos "Benden ne istiyorsunuz?" diye bağırdı. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Aelia gülümsedi. "Daedalus bize çok iyi davrandı Majesteleri. Ayrıca babamızı tehdit etmeniz de hiç hoşumuza gitmedi."

"Gidip Daedalus'a şunu söyleyin," diye kükredi Minos. "Öldükten sonra bile peşinde olacağım! Eğer Yeraltı Dünyası'nda adalet varsa, ruhum onu sonsuza dek rahat bırakmayacak!"

"Bunlar çok cesur sözler Majesteleri," dedi Aelia. "Yeraltı Dünyası'nda size adaleti bulmanız için şans diliyorum."

Tam o anda bronz ipler Minos'un suratını da kaplayıp onu bronzdan bir mumya haline getirdi.

Banyonun kapısı açıldı. İçeri elinde bir valizle Daedalus girdi.

Daedalus saçlarını kısacık kestirmişti. Sakalıysa bembeyaz olmuştu. Yorgun ve üzgün görünüyordu ama eğilip mumyanın alnına dokundu. İpler çözülüp küvetin dibine battı. Minos ortada yoktu. Sanki yaşlı kral buharlaşıp yok olmuştu.

Daedalus düşünceli bir ifadeyle "Acısız bir ölüm oldu," dedi. "Aslında hak ettiğinden daha iyi biçimde öldü. Teşekkür ederim prenseslerim."

Aelia, Daedalus'a sarıldı. "Burada kalamazsınız öğretmenim. Eğer babam bunu duyacak olursa..."

"Evet," dedi Daedalus. "Ne yazık ki başınızı derde soktum."

"Hayır, bizim için endişelenmeyin. Babam yaşlı kralın altınlarını seve seve alacaktır. Ne de olsa Girit çok uzaklarda. Ama Minos'un ölümünden sizi sorumlu tutacaktır. Güvenli bir yere kaçmalısınız."

Yaşlı adam" Güvenli bir yere," diye Aelia'nın sözlerini tekrarladı. "Seneler boyunca bir krallıktan diğerine kaçıp güvenli bir yer aradım. Ne yazık ki Minos doğruyu söyledi. Ölüm bile peşime düşmesine engel olamayacak. Gün ışığının olduğu hiçbir yer benim için güvenli değil. Hele az önce olanlar duyulduğu zaman..."

"O halde nereye gideceksiniz?" diye sordu Aelia.

"Bir zamanlar bir daha asla gitmeyeceğime dair yemin ettiğim bir yere," dedi Daedalus. "Hapishanem sığınabileceğim tek yer olabilir."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum," dedi Aelia.

"Anlamaman daha iyi."

Kız kardeşlerden biri "Peki, Yeraltı Dünyası'na ne olmuş?" diye sordu. "Sizi orada korkunç bir son bekliyor olacak! Zaten herkes eninde sonunda ölecek."

"Dediğin doğru olabilir," dedi Daedalus. Sonra da valizinden bir tomar kağıt çıkardı. Bunlar, bir önceki rüyamda gördüğüm ve Daedalus'un yeğenine ait olan notlardı. "Ama yanılıyor da olabilirsin."

Aelia'nın omzunu sıvazlayıp onu ve kız kardeşlerini kutsadı. Sonra, bir kez daha küvetin dibine çökmüş olan bronz iplere göz attı. "Hayaletlerin kralı, cesaretin varsa gel de beni bul," dedi.

Mozaiklerle kaplı duvara dönüp fayanslardan tekine dokundu. Aniden duvarda parıldayan bir işaret oluştu. Bu, Yunanca'daki Delta, A harfiydi. Duvar kenara kaydı. Prenseslerin ağzı hayretten açık kalmıştı.

"Bize burada gizli bir geçit olduğunu söylememiştiniz!" dedi Aelia. "Sanırım geçidi oluşturmak sizi epeyce meşgul etmiştir."

"Asıl meşgul eden Labirent'ti," dedi Daedalus. "Eğer

aklınızı kaybetmek istemiyorsanız, sakın peşimden gelmeyin sevgili kızlarım."

Rüyam başka bir mekana kaydı. Bu sefer yeraltındaki taş bir odadaydım. Luke bir başka melez savaşçı el fenerinin ışığı altında bir haritayı inceliyorlardı.

Luke öfkeyle bağırdı: "Bunun son dönemeç olması gerekiyordu." Sonra haritayı buruşturup bir kenara fırlattı.

"Ama efendim!" diye bağırdı arkadaşı.

"Burada haritalar hiçbir işe yaramıyor," dedi Luke. "Merak etme. Onu bulacağım."

"Efendim, ne kadar kalabalıksanız, kaybolma..."

"Kaybolma ihtimalinin daha yüksek olduğu mu?" dedi Luke. "Evet, bu doğru. İlk başlarda ne diye tek kişiden oluşan araştırmacıları buraya yolladık sanıyorsun? Ama endişelenme. İpi ele geçirir geçirmez keşif koluna yön gösteririz."

"İyi de ipi nasıl ele geçireceğiz?"

Luke ayağa kalkıp parmaklarını esnetti. "O sorun değil. Quintus kendiliğinden gelecektir. Tek yapmamız gereken, arenaya varmak. Orası bir kesişme noktasında. Yani, arenadan geçmeden başka bir yere gitmemiz mümkün değil. Zaten o yüzden ipin efendisiyle anlaşmamız gerekiyor ya? Oraya varana dek hayatta kalmamız—"

"Efendim!" Koridordan birisi seslenmişti. Üstünde yunan savaşçı giysileri olan bir başka muhafız elinde bir meşaleyle içeri girdi. "Drakon, melezi buldu!"

Luke suratını buruşturdu. "Tek başına mıymış? Labirent'te mi?"

"Evet efendim! Hemen gelseniz iyi olur. Yan odadalar. Onu köşeye sıkıştırmışlar."

"Kimmiş peki?"

"Daha önceden gördüğüm birisi değil efendim."

Luke tamam manasında kafasını salladı. "Kronos'a şükürler olsun. Bu melezi kullanabiliriz. Gelin!"

Koridorda koşmaya başladıklarında irkilerek uyandım ve karanlığa baktım. *Yapayalnız bir melez Labirent'te dolaşıyor.* Tekrar uykuya dalana dek bir o yana, bir bu yana dönüp durdum.

Ertesi sabah, Bayan O'Leary'ye yeterince bisküvi bıraktım. Beckendorf'tan ona göz kulak olmasını istedim ama o bu işten hoşnut olmuşa pek benzemiyordu. Sonra da Annabeth'le Argus'a yetişmek için Melez Tepesi'ne doğru yola koyuldum.

Minibüste Annabeth'le pek konuşmadık. Argus zaten hiç konuşmuyordu. Bunun en büyük nedeni, bedeninin her yerinin dışında bir de dilinin ucunda da bir göz olmasıydı. Sanırım konuştuğu zaman gözükecek gözüyle hava atmak istemiyordu.

Annabeth önceki gece sanki benden de az uyumuş gibi keyifsiz görünüyordu.

Nihayet "Kötü bir rüya falan mı gördün?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Eurytion'dan bir İris mesajı aldım," dedi.

"Eurytion mu? Nico'ya bir şey mi olmuş yoksa?"

"Dün gece çiftlikten ayrılıp Labirent'e geri gitmiş."

"Ve? Eurytion onu durdurmaya çalışmamış mı?"

"O uyurken Nico yola çıkmış. Orthus onun kokusunu ancak çitlere kadar alabilmiş. Eurytion, son birkaç gecedir Nico'nun kendi kendine konuştuğunu duyuyormuş. Nico'nun yine Minos'un hayaletiyle konuştuğunu düşünüyor."

"O tehlikede."

"Hadi ya? Minos ölümlerini yargıçlarından biridir; zalimin de tekidir ayrıca. Nico'dan ne istediğini bilmiyorum ama—"

"Bunu kastetmemiştim," dedim. "Dün gece bir rüya daha gördüm..." Ona Luke'u, Quintus'tan bahsedişini ve adamlarının Labirent'te buldukları melezden bahsettim.

Annabeth'in çenesi seğirmeye başladı. "Bu, çok ama çok kötü işte," dedi.

"Ne yapacağız?"

Annabeth tek kaşını havaya kaldırdı. "Eh, bize yol gösterecek iyi bir planın vardı hani?"

Günlerden cumartesiydi ve şehre giden yoldaki trafik ağır ağır ilerliyordu. Öğleye doğru annemin dairesine vardık. Kapıyı açar açmaz bir cehennem tazısını aratmayacak biçimde üstüme atlayıp beni kucakladı.

"Onlara sana bir şey olmadığını söylemişim," dedi ama tavrından, omuzlarından büyük bir yükün kalkmış olduğunu görebiliyordum. İnanın bana, bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorum.

Annem bizi mutfak masasının etrafına oturtuktan sonra, bize her zaman yaptığı, çikolata parçalı mavi kurabiyelerinden ikram etti. Bu arada biz de ona görevde yaptıklarımızı anlattık. Her zaman olduğu gibi, korkutucu kısımları atlayarak anlatmaya çalıştım; gerçi bunları atladıktan sonra geriye pek de anlatacak bir şey kalmadı. İşin tuhaf tarafı, iş daha da dehşet verici hale geldi.

Geryon'dan ve ahırlarından söz edeceğim kısma geldiğimde, annem beni boğacakmış gibiydi. "Çocuğuma odasını temizlettiremiyorum ama o gidip bir canavarın ahırındaki yüz tonluk at pisliğini temizliyor demek!?" dedi.

Annabeth gülmeye başladı. Uzun süredir ilk kez güldüğünü görünce sevindim.

Öykünün tamamını anlattıktan sonra annem "Alcatraz Adası'nı talan ettin, St. Helens Dağı'nı patlatıp yarım milyon insanın bölgeden çıkarılmasına neden oldun ama en azından güvendesin," dedi. İşte, annem hep böyledir. Her Şeyin iyi tarafını görür.

"Evet," dedim. "Başıma gelenler bundan ibaret."

Annem kendi kendine "Keşke Paul burada olsaydı," dedi. "Seninle konuşmak istiyordu."

"Doğru ya... Okulda olmalı," dedim.

O zamandan bu yana o kadar uzun süre geçmişti ki Goode'de düzenlenen liseye alışma gezisini neredeyse unutmuştum. Daha doğrusu, okulun koridorlarını ateşe verip annemin erkek arkadaşının beni en son bir kaçak gibi pencereden dışarı atlarken gördüğünü unutmuştum.

"Ona ne dedin?"

Annem kafasını iki yana salladı. "Ne diyebilirdim ki? Paul senin farklı bir ocuk olduğunu biliyor Percy. O zeki bir adam. Senin kötü bir ocuk olduğuna inanmıyor. Neler olup bittiğini bilmiyor ama okul ona baskı uyguluyor. Ne de olsa seni okula yazdıran o. Okulu olanların senin hatan olmadığı konusunda ikna etmesi gerek. Bir de katığın için, bunu yapması bir hayli g."

Annabeth dikkatle beni szyordu. Olanları anlayışla karşılıyor gibiydi. Onun da başından benzeri olaylar geçmişti. lmller dünyasında bir melez olmak kolay iş değildi.

Anneme "Onunla konuşurum," dedim. "Ama bunu ancak görev bittikten sonra yapabilirim. İstersen ona gerçekleri de anlatabilirim."

Annem elini omzuma koydu. "Bunu yapar mısın?" diye

sordu.

"Şey, yaparım tabii. Yoksa bizim deli olduğumuzu düşünecek."

"Zaten öyle düşünüyor."

"O halde kaybedecek bir şeyimiz yok."

"Teşekkürler Percy. Ona eve geri döndüğünü söylerim..."

Annem duraksayıp suratını ekşitti. "İyi de görevden ne zaman geri döneceksin? Şimdi ne olacak?"

Annabeth kurabiyesini ikiye böldü. "Percy'nin bir *planı* var," dedi.

Tereddüt etsem de anneme planımı anlattım.

Annem yavaşça kafasını salladı. "Çok tehlikeli bir görev," dedi. "Ama işe yarayabilir."

"Sen de aynı yeteneğe sahipsin, değil mi?" diye sordum.

"Sis'in ardında ne olduğunu görebiliyorsun."

Annem içini çekti. "Artık eskisi gibi göremiyorum. Gençken bunu yapmak daha kolaydı. Ama evet, eskiden beri ihtiyacım olandan fazlasını görebilme yeteneğim var. Zaten babanla ilk tanıştığımızda onun dikkatini çeken özelliklerimden biri de buydu. Sen kendine dikkat et yeter. Bana güvende olacağına dair söz ver."

"Elimizden geleni yapacağız Bayan Jackson," dedi Annabeth. "Ama oğlunuzu güvende tutmak zor bir iş." Sonra kollarını göğsünde kavuşturup mutfak penceresinden dışarı baktı. Ben de peçetemle oynayıp yanıt vermemeye gayret ettim.

Annem suratını ekşitti. "Sizin neyiniz var böyle? Kavga mı ettiniz yoksa?"

İkimiz de bir şey demedik.

Annem "Anlıyorum," demekle yetindi. O anda onun Sis'in ardında olanları görüp göremediğini merak ettim. Sanki

Annabeth'le aramda geçen tatsızlığın ne olduğunu biliyormuş gibi bir hali vardı ama işin tuhaf tarafı sorunun ne olduğunu ben dahi bilmiyordum. "Şunu unutma," dedi annem, "Kıvırcık ile Tyson size güveniyorlar."

Annabeth'le bir ağızdan "Biliyorum," dedik. Bunun üstüne daha da utandım.

Annem gülümsedi. "Percy, koridordaki telefonu kullan istersen. İyi şanslar."

Mutfaktan çıkınca rahatlamıştım ama yapacağım şey beni çok heyecanlandırıyordu. Telefonun yanına gidip yapmam gerekeni yaptım. O telefon numarasını çok uzun süredir hiç çevirmemişim ama bu sorun değildi. İstemeden de olsa, numarayı ezberlemiştim.

Times Meydanı'nda buluşmaya karar verdik. Rachel Elizabeth Dare'i, Marriot Marquis Oteli'nin önünde bulduk. Her yanı altınla kaplıydı.

Yani suratı, saçları, giysileri, her şeyi ama her şeyi altınla kaplıydı. Sanki Kral Midas gelip de ona dokunmuştu. Rachel tıpkı bir heykel gibi oracıkta duruyordu. Yanında da bakır, bronz ve gümüş gibi farklı metalik renklere boyanmış beş çocuk vardı. Hepsi de farklı yerlerde donup kalmışlardı. Yanlarından geçen insanların bir kısmı onları fark etmiyor bir kısmıysa durup bakıyordu. Bazıları kaldırımındaki tenteye para atıyordu.

Rachel'in ayaklarının dibindeki yazıda ÇOCUKLAR İÇİN ŞEHİR SANATI, BAĞIŞ KABUL EDİLİR, yazıyordu.

Annabeth'le birlikte beş dakika boyunca orada dikildik ama Rachel bizi fark ettiyse bile hiç renk vermedi. Ne kıvıldıyor ne de gözlerini kırpyordu. DEHB'na sahip olduğumdan, ben bunu asla yapmazdım. O süre boyunca hiç kıvıldamadan asla

duramaz, çıldırırdım. Rachel'ı altına bulanmış halde görmek de çok tuhaftı doğrusu. Meşhur birinin heykeli gibi öylece duruyordu. Bir tek gözleri doğal rengindeydi, yeşil.

"Acaba onu itsek mi?" dedi Annabeth.

Bunun biraz ayıp kaçacağını düşündüm ama Rachel yanıt vermedi. Birkaç dakika sonra gümüş renkli çocuk önünde kıvıldamadan durduğu otelin taksi durağından Rachel'a doğru yürümeye başladı. Sanki kalabalığa nutuk çekecekmiş gibi Rachel'ın yanında durdu. Rachel nihayet kıvıldayıp tentenin altından dışarı çıktı.

"Hey Percy!" diye seslenip gülümsedi. "İyi zamanlama! Haydi gidip birer fincan kahve içelim."

Batı yakası, 43. sokaktaki Java Moose denen yere gittik. Rachel bir bol köpüklü espresso ısmarladı. Bu, tam da Kıvırcık'ın seveceği türden bir şeydi. Annabeth'le ben de birer meyve suyu alıp içi doldurulmuş geyiğin altındaki masaya geçtik. Kimse dönüp de Rachel'ın altın giysilerine bakmadı.

"Eee?" dedi Rachel, "ismin Annabell'di, değil mi?"

"Annabeth," dedi bizimki. "Her zaman altından giysiler mi giyersin?"

"Her zaman değil," dedi Rachel. "Grubumuz için para topluyoruz da. İlköğretim çağındaki çocuklar için gönüllü sanat projeleri hazırlıyoruz çünkü artık okullarda eskisi gibi sanat dersleri verilmiyor. Bunu biliyor muydunuz? Ayda bir kere yaparız. Şansımız yaver giderse bir hafta sonu boyunca beş yüz dolar toplayabiliyoruz. Ama siz bunu konuşmak için gelmediniz galiba. Sen de melezsın, değil mi?"

Annabeth etrafına bakınıp "Şşşt," dedi. "Biraz daha bağır da tüm dünya duysun."

"Peki." Rachel ayağa kalkıp yüksek sesle "Hey, millet!

Bu iki çocuk insan değil! Onlar yarı Yunan tanrısı kanı taşıyorlar!" diye bağırdı.

Kimse dönüp bize bakmadı. Rachel da omuzlarını silkip yerine oturdu. "Bence ne olduğunuz kimsenin umurunda değil."

"Yaptığın hiç de komik değil," dedi Annabeth. "Bu işin şakası yok, ölümlü kız."

Araya girip "Kesin artık," demek zorunda kaldım. "Sakinleşin biraz."

Rachel "Ben gayet sakiniim," dedi ısrarla. "Ne zaman yanıma gelsen bize bir canavar saldırıyor. Niye sakini olmayayım ki?"

"Bak," dedim, "okulda olanlar için özür dilerim. Umarım seni okuldan falan atmamışlardır."

"Yok canım. Sadece senin hakkında bir sürü soru sordular. Ben de aptalı oynadım."

"Çok zor oldu mu?" diye sordu Annabeth.

Rachel gözlerini kısıp ona baktı. "Yardıma mı ihtiyacın vardı?"

Annabeth kamışıyla meyve suyunu karıştırdı. "Evet," dedi suratını asıp. "Olabilir."

Rachel'a Labirent'ten ve Daedalus'u bulmamız gerektiğinden bahsettim. Labirent'e her girdiğimizde başımıza gelenleri de anlattım.

"Demek size yol göstermemi istiyorsunuz," dedi. "Üstelik de daha önce hiç görmediğim bir yerde..."

"Ama Sis'in ardında ne olduğunu görebiliyorsun," dedim. "Tıpkı Ariadne gibisin. Eminim ki doğru yolu görebilirsin. Labirent seni kolay kolay kandıramayacaktır."

"Ya yanılıyorsan?"

"O zaman kaybolacağız. Ne olursa olsun, bu, tehlikeli bir

görev olacak. Çok ama çok tehlikeli olacak."

"Ölme ihtimalim mi var yani?"

"Evet."

"tyi de bana canavarların ölümlülerle uğraşmadığını söylememiş miydin? Hani şu kılıcın—"

"Evet" dedim, "ilahi bronz ölümlülere zarar vermez. Çoğu canavar seni görmezden gelir. Ama Luke... onlar gibi değil. O ölümlüleri, yarı tanrıları, canavarları, önüne ne çıkarsa çıksın kullanır ve öldürür."

"İyi çocukmuş," dedi Rachel.

Annabeth onu savunma ihtiyacı hissederek "O Titan'ın etkisi altında," dedi. "Onu kandırdılar."

Rachel bir Annabeth'e, bir bana bakıyordu. "Tamam, varım," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Onu razı etmenin bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. "Emin misin?" diye sordum.

"Hey, yaz mevsimi sıkıcı geçecekti zaten. Şu ana dek aldığım en güzel teklif bu oldu. Peki, önce ne yapmamız gerekiyor?"

"Önce Labirent'in girişini bulmamız gerek," dedi Annabeth. "Melez Kampı'nda da bir giriş var ama seni oraya götürmeyiz. Oraya ölümlüler giremez."

Annabeth *ölümlüler* derken, bunu berbat bir şeymiş gibi söylemişti ama Rachel pekala manasında kafasını salladı. "Tamam. Labirent'in girişi neye benziyor?"

Annabeth "Herhangi bir şeye benziyor olabilir," dedi. "Giriş bir duvar, bir kaya parçası, bir kapı, bir kanalizasyon girişi dahi olabilir. Ama üstünde mutlaka Daedalus'un işaretinin bulunması gerekiyor. İşaret, mavi renkli, parıldayan bir Yunan Delta harfi."

Rachel A harfini suyla masanın üstüne çizdi. "Böyle mi?"

"Evet," dedi Annabeth. "Yunanca biliyor musun?"

"Hayır," dedi Rachel. Sonra çantasından kocaman mavi renkli bir saç fırçası çıkarıp saçlarındaki altınları tarayarak çıkarmaya koyuldu. "Üstümü değiştireyim. Benimle birlikte Marriot'a gelseniz iyi olacak."

"Neden?" diye sordu Annabeth.

"Çünkü otelin bodrum katında, kostümlerimizi koyduğumuz yerde buna benzer bir işaret var. Bu, Daedalus'un işareti olabilir."

BÖLÜM ON DÖRT

KARDEŞİM BENİMLE ÖLÜMÜNE DÜELLO EDİYOR

Metal kapı, kirli havlularla dolu bir çamaşır sepetinin arkasındaydı. Kapıda herhangi bir tuhaflık sezmemiştim ama Rachel bana tam olarak nereye bakmam gerektiğini gösterince kapının üstünde silik mavi renkli bir işaret olduğunu fark ettim.

"Kapıyı bir kere açmayı denemiştim" dedi Rachel. "Sırf meraktan açılacak mı diye zorlamıştım ama paslanmış."

"Hayır." Annabeth öne çıkıp "Sadece bunu bir melezin açması gerekiyor," dedi.

Gerçekten de Annabeth elini metal kapının üstüne koyar koymaz mavi işaret parıldamaya başladı. Derken kapının kilidi çözüldü ve kapı gıcırdayarak açıldı. Kapının ardında aşağı doğru inen karanlık basamaklar vardı.

"Vay canına." Rachel sakın görünmeye çalışıyordu; numara yapıp yapmadığını bilmiyordum. Üstüne pejmürde bir Modern Sanat Müzesi tişörtü ve her zaman giydiği, kalemle üzeri boyanmış kotunu geçirmişti. Mavi renkli plastik saç fırçası da pantolonunun cebinden sarkıyordu. Kızıl saçları hala altın tanecikleriyle doluydu; suratında da altın simler vardı. "Pekala... Önden sen buyur."

Annabeth alaycı bir nezaketle "Ama rehber sensin," dedi. "Önden sen git."

Basamaklar kocaman tuğladan örülmüş bir tünele açılıyordu. Aşağısı o kadar karanlıktı ki bir adım önümü dahi göremiyordum; neyse ki Annabeth'le yanımıza el fenerlerimizi almıştık. El fenerlerini yakar yakmaz Rachel ciyakladı.

Karşımızda sırttan bir iskelet duruyordu. Üstelik insan falan da değildi. Bir kere, kocaman bir şeydi... En azından üç metre boyunda olmalıydı. Ama asıl tüylerimi ürperten şey kafatasının tam ortasında boş ve kapkara göz çukuruuydu.

Annabeth "Bu bir kiklop," dedi. "Çok eski olmalı. Bu... tanıdığımız birine ait değil."

Aslında, *Bu, Tyson değil*, demek istemişti. Ama bu içimi rahatlatmaya yetmemişti. İskeletin oraya bir uyarı olarak koyulduğunu düşünüyordum. Yetişkin bir kiklopu öldürecek güçte olan şeyle karşılaşmayı hiç istemiyordum doğrusu.

Rachel yutkundu. "Kiklop bir arkadaşınız mı var?" diye sordu.

"İsmi Tyson," dedim. "Kendisi baba tarafından kardeşim olur."

"Baba tarafından kardeşin mi?"

"Umarım onu bulabiliriz. Kıvırcık'ı da tabii. O da bir satir."

"Ha, öyle mi?" Rachel'ın sesi ürkmüş gibi çıkıyordu. "O halde, ilerlemeye devam etsek iyi olacak."

İskeletin sol kolunun altından geçip yürümeye devam etti. Annabeth'le birbirimize baktık. Annabeth omuzlarını silktili. Rachel'ı tünelin derinliklerine doğru izlemeye başladık.

On, on beş metre sonra bir dört yol ağzına geldik. Tuğla tünel ilerlemeye devam ediyordu. Sağdaki duvarlar eski mermer plakalardan örülmüştü. Tünelin sol tarafıysa kir, toz ve ağaç kökleriyle kaplıydı.

Sol tarafı işaret ettim. "Kıvırcık ile Tyson bu taraftan

gitmiş olmalılar."

Annabeth suratını ekşitti. "Evet ama soldaki mimari, yani şu eski mermerler Daedalus'un atölyesine, yani Labirent'in daha eski olan kısmına çıkıyor," dedi.

Rachel "Dümdüz ilerlemek zorundayız," diye araya girdi.

Annabeth ile ona baktık.

Rachel "Görmüyor musunuz?" dedi. "Zemine baksanıza."

Zemine bakınca yerde aşınmış tuğlalardan ve çamurdan başka bir şey göremedim.

Rachel "Burası daha aydınlık," dedi ısrarla. "Çok hafif bir aydınlık var. Ama doğru yol ileriye doğru. Sol tarafta, tünelin daha ilerisindeki şu ağaç kökleri birer duyurga görevi görüyor. Bu hiç hoşuma gitmedi. Soldaysa, altı metre kadar ileride bir tuzak var. Duvarlardaki şu oyuklardan diken atıyor olabilirler. Bence kendimizi riske atmayalım."

Rachel'ın tarif ettiği hiçbir şeyi göremiyordum ama tamam manasında kafamı salladım. "Pekala. İleri."

"Ona inandın mı?" diye sordu Annabeth.

"Evet," dedim. "Ya sen?"

Annabeth sanki itiraz edecekmiş gibiydi ama Rachel'a ilerlemesini işaret etti. Hep birlikte koridorda ilerlemeye başladık. Tünel kıvrıla büküle ilerliyordu ama yanlarda başka tünel yoktu. Sanki yokuş aşağı yürüyor, daha da derinlere iniyorduk.

"Burada tuzak yok, öyle mi?" dedim endişeyle.

"Hiçbir şey yok." Rachel kaşlarını çattı. "Labirent'e girmek sizce de bu kadar kolay olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Buraya daha önce hiç gelmedim."

Nymphette

"Eee, Rachel?" dedi Annabeth. "Sen tam olarak neresin?"

Bunu öyle bir söylemişti ki sanki Rachel'a, *Hangi gezegendensin?* diye soruyordu. Gerçi Rachel pek de alınmışa benzemiyordu.

"Brooklyn," dedi.

"Eve geç kalırsan ailen merak etmez mi?"

Rachel içini çekti. "Sanmam. Bazen bir hafta ortadan kaybolurum, fark etmezler bile."

"Neden?" Bu sefer Annabeth'in ses tonu hiç de alaycı değildi. Ebeveyn sorunları onun da aşına olduğu bir şeydi.

Rachel bir yanıt veremeden tam önümüzden bir gıcırta sesi geldi. Sanki ağır bir kapı açılmıştı.

"Bu da neydi?" diye sordu Annabeth.

Rachel "Bilmiyorum," dedi. "Metal menteşe sesi gibi geldi bana."

"Yok ya?! Onu biz de anladık. Sesi *kimin* çıkardığını soruyorum?"

Tam o sırada koridorda güm güm ayak sesleri duydum. Sesler bize doğru yaklaşıyordu.

"Koşalım mı?" diye sordum.

"Koşalım," dedi Rachel.

Arkamızı döndüğümüz gibi geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladık ama daha birkaç metre ilerlemiştik ki eski dostlara rastladık. İki tane drakon, yani Yunan savaş zırhı giymiş iki yılan kadın, mızraklarını göğsümüze doğrultular. Tam ortalarındaysa, empusa amigo Kelli duruyordu.

"Vay, vay, vay" dedi Kelli bizi görünce.

Hemen Dalgakıran'ın kapağını açtım. Bu arada Annabeth de bıçağını çekmişti. Ama daha kılıcım dolmakalem halinden kurtulamadan Kelli, Rachel'in üstüne hücum etti.

Sivri pençeleriyle Rachel'ı boynundan sıkı sıkıya kavradı.

Bana dönüp "Ne o? Evcil hayvanını gezintiye mi çıkardın?" dedi. "Bunlar ne de narin yaratıklar. Çıt diye kırılacakmış gibi bir halleri var!"

Arkamızdan gelen ayak sesleri yaklaşmaya devam ediyordu. Karanlığın içinde kocaman bir şekil beliriverdi. Bu, iki buçuk metre boyunda, kırmızı gözlü ve dişli bir Laistrygonia deviydi.

Dev bizi görünce dudaklarını yaladı. "Onları yiyebilir miyim?"

"Hayır," dedi Kelli. "Efendin onları sağ istiyor. Onu çok eğlendirecekler." Dönüp bana gülümsedi. "Şimdi, marş marş melezler. Ya yürürsünüz ya da ilk önce ölümlü kız olmak üzere hepiniz ölürsünüz."

Başımıza gelenler kabus gibiydi. İnanın ki o güne dek kabuslardan nasibimi bir hayli almıştım. Drakonlar yanımızda, tünelde ilerlemeye başladık. Kelli ile dev de kaçmayalım diye arkadan geliyorlardı. Kimsenin ileriye doğru koşup kaçacağımızdan endişe ettiği falan yoktu. İstedikleri ileriye doğru ilerlememizdi zaten.

İleride bronz bir kapı gördüm. Kapı yaklaşık olarak üç metre kadardı ve üstünde de haç biçiminde duran kılıçlardan yapılmış bir süs vardı. Kapının ardından, sanki koca bir kalabalıktan gelir gibi bir uğultu yükseliyordu.

Solumdaki yılan kadın "Ssssssüper," dedi. "Ev sssssa-hibimis sssssisi çok ssssevecek."

Daha önceden bir drakona hiç yakından bakma fırsatım olmamıştı. Şimdi bu fırsat elime geçtiği için çok heyecanlıydım. Aslında yılan kadının suratı güzel sayılırdı ama çatalı dili ve sarı renkli gözlerinin tam ortasındaki siyah

incecik çizgiler güzelliğini bozuyordu. Üstünde beline kadar uzanan bronz bir zırh vardı. Bacaklarının olması gereken yerde de iki tane kalın mı kalın, bronz ve yeşil benekli yılan gövdesi vardı. Yarı sürünür, yarı yürür gibi ilerliyor, sanki canlı kızakların üstünde hareket ediyor gibi görünüyordu.

"Ev sahibiniz kim?" diye soracak oldum.

Kadın tısladı ama gülmüş de olabilirdi. "O mu? As ssonra görecekssin. Onunla çok iyi anlaşacaksssın. Ne de olsa o ssssenin yarı kardeşin."

"Neyim, neyim?" Aklıma hemen Tyson gelmişti ama bu imkansızdı. Bu kadın neden bahsediyordu?

Dev yanımdan geçip kapıyı açtı. Sonra Annabeth'i gömleğinden tutup "Burada bekle," dedi.

Annabeth "Hey!" diye bağırıp itiraz edecek oldu ama dev onun iki katıydı ve Annabeth'in bıçağıyla benim kılıcımı kapıvermişti.

Kelli güldü. Pençeleri hala Rachel'ın boynunun üstündeydi. "Haydi Percy," dedi, "bizi biraz eğlendir bakalım. Uslu bir çocuk olacağından emin olmak için, arkadaşlarıyla birlikte burada bekliyor olacağız."

Rachel'a bakıp "Özür dilerim," dedim. "Seni buradan kurtaracağım."

Rachel boynuna yapışmış şeytandan fırsat bulabildiğince, tamam manasında kafasını salladı. "İyi olur."

Drakonlar mızraklarının ucuyla beni kapıya ittiler. Kendimi bir arenanın tam orta yerinde buluverdim.

Sanırım, bundan daha büyük arenalar da gördüğüm olmuştu ama burasının yer atlında olduğu düşünülecek olursa, yine de bayağı büyük gözüküyordu. Toprak zemin bir daire biçimindeydi. Öyle ki iyi bir sürücüsenez, bir arabayla

dairenin etrafında araba bile sürebilirdiniz. Arenanın tam ortasındaysa, bir devle bir sentor dövüşüyordu. Sentorun suratını panik ifadesi kaplamıştı. Bir kılıç ve kalkanla düşmanın etrafında hoplayıp zıplıyordu. Dev bir telefon direği büyüklüğündeki bir mızrağı ona fırlatınca kalabalıktan tezahürat sesleri yükseldi.

Seyircilerin oturduğu ilk sıra, arenanın zemininden yaklaşık yedi metre kadar yukarıdaydı. Kaba saba taşlardan yapılmış oturma yerleri bir daire biçiminde arenayı çevreliyordu ve her yer doluydu. Kalabalığın arasında, drakonlar, yarı tanrılar, telekineler ve daha da tuhaf görünümlü yaratıklar vardı. Bunlar, yarasa kanatlı iblisler ve yarı insan, yarı kuş, sürüngen, böcek ya da memeliye benzer yaratıklardı.

Ancak etraftaki en ürkünç şey kafataslarıydı. Tüm arena kafataslarıyla kaplıydı. Bazıları tırabzanların üstüne asılmıştı. Bir buçuk metre yüksekliğindeki kafatası öbekleri sıraların arasındaki basamakları süslüyordu. Sıraların arka tarafındaki mızrakların tepesinde ve tavandan sarkan dehşetli avizede de kafatasları vardı. Bazıları çok eski görünüyordu. Bembeyaz bir kemik yığını gibiydiler. Ancak diğerleri daha yeniceydi. Bunları tarif etmeye dahi kalkışmayacağım. İnanın bana, neye benzediklerini bilmek istemezsiniz.

Tüm bunların tam ortasında, yan taraftaki seyircilerin hemen arkasındaki duvardaysa ne olduğunu anlayamadığım bir şey duruyordu. Bu, ortasında Poseidon'ın üç dişli mızrağının bulunduğu yeşil bir bayraktı. *Bunun* böylesine dehşetengiz bir yerde ne işi vardı?

Bayrağın tepesindeki şeref koltuğundaysa eski bir düşmanım oturuyordu.

Nymphette

"Luke," dedim kendi kendime.

Kalabalığın gürültüsünden beni duyup duymadığını bilmiyordum ama Luke bana buz gibi bir gülümsemeyle baktı. Üstünde kamuflaj pantolonu, beyaz bir tişört ve bronz bir göğüs zırhı vardı. Ancak bana tuhaf gelen şey, kılıcının elinde olmamasıydı. Luke'un yanında da hayatımda gördüğüm en büyük dev oturuyordu. Bu dev, arenada sentorla dövüşmekte olandan da iriydi. Rahat dört buçuk metre boyunda olmalıydı. Gövdesi o kadar genişti ki üç kişilik sıraya ancak sığmıştı. Üstünde tıpkı sumo güreşçilerinin giydiği türden bir peştamal vardı. Teni koyu kırmızıydı ve üstünde mavi dalga dövmeleri vardı. Onun Luke'un yeni koruması falan olabileceğini düşündüm.

Derken arenadan bir çılgık yükseldi. Sentor tam yanıma yığılınca kendimi geriye attım.

Sentor çaresizlik içinde bakışlarını bana çevirip "Bana yardım et!" dedi.

Hemen kılıcıma uzandım ama dev Dalgakıran'ı almıştı. Kılıcım henüz cebime geri dönmemişti.

Dev mızrağını doğrultmuş yanımıza doğru yaklaşırken, sentor güç bela ayağa kalkmaya çalıştı.

Bir pençenin omzuma dokunduğunu hissettim. Drakon muhafız, "Eğer arkadaşlarının hayatı senin için önemliysse," dedi, "bu işe karışma. Bu senin dövüşün değil. Ssssıranı bekleyeceksssın."

Sentor ayağa kalkamadı. Bacaklarının teki kırılmıştı. Dev koca ayağını at adamın göğsüne dayayıp mızrağını havaya kaldırdı. Sonra Luke'a baktı. Kalabalık hep bir ağızdan "ÖLÜM! ÖLÜM!" diye bağırmaya başlamıştı.

Luke hiçbir şey yapmadı ama yanında oturan dövmeli sumocu ayağa kalktı. İnemekte olan sentora bakıp gülüm-

sedi. Sentor "Lütfen! Yapmayın!" diye bağırdı.

Sumocu elini kaldırıp başparmağını aşağı çevirdi.

Gladyatör dev mızrağını fırlatınca gözlerimi kapadım. Gözlerimi tekrar açtığımda sentor yok olmuş, küle dönüşmüşü. Ondan arda kalan tek şey boynuzlarından biri oldu. Dev eğilip boynuzu galibiyetinin bir göstergesi olarak aldı ve kalabalığa gösterdi. Kalabalıktan yine tezahürat sesleri yükseldi.

Sonra stadyumun diğer ucunda bir kapı açıldı ve dev, zafer kazanmış olmanın verdiği sevinçle dışarı çıktı.

Sumocu oturduğu yerde ellerini havaya kaldırıp kalabalığı susturdu.

"Güzel eğlenceydi!" diye böğürdü. "Ama bu tür şeyleri dana önce de görmüştüm. Hermes'in oğlu Luke, bize başka neler göstereceksin?"

Luke'un çenesi gerildi. Kendisine *Hermes'in oğlu* diye hitap edilmesinden hoşlanmadığı belliydi. Babasından nefret ederdi. Ama sakın sakın ayağa kalktı. Gözleri parlıyordu. Doğrusu, keyfi yerinde gibiydi.

"Efendi Antaeus," dedi kalabalığın duyabileceği bir ses tonuyla. "Bize mükemmel ev sahipliği yaptınız! Bölgenizden geçmemize izin verdiğiniz için sizi eğlendirmekten şeref duyarız."

"Size henüz bunu yapmanız için izin vermedim," diye gürledi Antaeus. "Eğlence istiyorum!"

Luke devin önünde eğildi. "Sanırım arenanızda dövülecek sentorlardan çok daha iyi bir seçeneğim var," dedi. "Kardeşlerinizden biri burada. Poseidon'un oğlu, Percy Jackson."

Kalabalık beni yuhalamaya ve taşlar fırlatmaya başladı. Eğilip taşların çoğunun bana isabet etmesini engelledim

ama bir tanesi tam yanağıma isabet etti ve yanağımda koca bir yarık açıldı.

Antaeus'un gözleri parıladı. "Poseidon'un oğullarından biri mi?" dedi. "O halde, ya iyi bir dövüşçü olmalı ya da iyi bir biçimde ölmeli!"

"Eğer onun ölümü sizi yeteri kadar eğlendirirse," dedi Luke, "buradan geçmemize izin verecek misiniz?"

"Belki!" diye yanıt verdi Antaeus.

Luke bu yanıtın pek hoşnut kalmamıştı. Öfkeli bakışlarla beni süzdü. Sanki dev mest edecek biçimde ölmezsem başım derde girecekmiş gibi bakıyordu.

"Luke!" diye seslendi Annabeth. "Yeter artık. Bizi bırakın da gidelim!"

Luke, Annabeth'in de orada olduğunu daha yeni fark etmişti. Bir an için çok geçiriyormuş gibi olduğu yerde kalmıştı. "Annabeth?"

Antaeus araya girip "Daha sonra kadınların dövüşmesine yetecek kadar vaktimiz olacak," dedi. "Söyle bakalım Percy Jackson, hangi silahla dövüşeceksin?"

Drakon beni arenanın ortasına itti.

Kafamı kaldırıp Antaeus'a baktım. "Nasıl oluyor da sen Poseidon'un oğlu olabiliyorsun?" diye sordum.

Antaeus gülmeye başladı. Kalabalıktan da gülüşmeler yükseldi.

Antaeus "Onun en sevdiği oğluyum!" diye gürlendi. "Baksana, Depremci'nin tapınağını onun için öldürdüğüm yaratıkların kafataslarıyla donattım! Az sonra, senin kafatasın da diğerlerinin yanını boylayacak!"

Dehşet içinde kafataslarına baktım. İçeride yüzlerce kafatası, bir de Poseidon'un bayrağı vardı. Burası nasıl babam için bir tapınak haline gelmişti? Babam iyi bir

adamdı. Benden asla ne bir Babalar Günü kartı beklemişti, ne de birisinin kafatasını.

Annabeth "Percy!" diye bana seslendi. "Onun annesi Gaia! Gaia..."

Annabeth'i zapt etmiş olan Laistrygonialı, eliyle onun ağzını tıkadı. *Onun annesi Gaia*. Yani, ana tanrıça. Annabeth bana bunun önemli olduğunu anlatmaya çalışıyordu ama ne demek istediğini anlamamıştım. Belki de Antaeus'un hem annesinin hem de babasının tanrı olması önemliydi. Onu öldürmem çok daha zor olacaktı.

Kalabalık beni yuhalamaya başladı ama Antaeus elini havaya kaldırıp onları susturdu.

"Silahını seç," dedi Antaeus ısrarla. "Sonra nasıl öldüğünü izleriz artık. Silah olarak balta ister misin? Yoksa kalkan, ağ, ya da ateş fırlatıcısı mı istersin?"

"Kendi kılıcım yeter," dedim.

Canavarlardan kahkahalar yükseldi ama Dalgakıran aniden elimde beliriverince kahkahalar yerini endişeli fısıltılara bıraktı. İlahi bronz kılıçtan belli belirsiz bir parıltı yayılıyordu.

Antaeus "Birinci raunt!" diye bağırdı. Kapılar açıldı, dışarı bir drakon süzüldü. Bir elinde üç dişli bir mızrak, diğer elinde de ağır mı ağır bir ağ duruyordu. Belli ki gladyatör usulü dövüşecekti. Senelerce kampta bu tip silahlarla dövüşmenin eğitimini almıştım.

Yaratık silahlarını birkaç kez bana doğru savurdu. Geri kaçtım. Sonra kılıç tutan elimi etkisiz hale getirmek niyetiyle, ağ fırlattı ama bu sefer de hemencecik yana kayıp kalkanımı ikiye böldüm. Sonra da Dalgakıran'ı zırhındaki bir aralıktan içeri sokuverdim. Yaratık acı bir dolu bir haykırıyla aniden buharlaştı. Kalabalık sus pus oldu.

Nymphen

"Hayır!" diye böğürdü Antaeus. "Çok hızlı oldu! Rakibini öldürmeden önce beklemen gerek. Öldürme emrini ancak ben verebilirim!"

Dönüp Annabeth'le Rachel'agözattım. Onları kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Belki de bunu yanlarındaki yaratıkların dikkatini dağıtarak yapabilirdim.

Luke gülümseyip "İyi iş çıkardın Percy," dedi. "Kılıcı artık ustalikle kullanıyorsun. Hakkını yememek gerek."

"İkinci raunt!" diye bağırdı Antaeus. "Bu sefer daha yavaş dövüşeceksin! Beni eğlendirmen gerek! Rakibini öldürmeden önce emir vermemi bekle, yoksa KARIŞMAM!"

Kapılar tekrar açıldı. Bu sefer, arenaya genç bir savaşçı çıktı. Bu, benden biraz daha büyük, on altı yaşlarında, ufak tefek bir çocuktü. Parlak siyah saçları vardı. Sol gözünün üstünde de bir göz yaması. Çocuk sıska ve çelimsiz olduğundan, Yunan zırhı üstünden düşecekmiş gibi gözüküyordu. Kılıcını toprak zemine saplayıp kalkanının kayışlarını sağlamaştırdı ve at kılından yapılmış miğferini iyice kafasına oturttu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Ethan Nakamura," diye yanıt verdi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Seyircilerin arasında oturan bir canavar "Hey!" diye seslendi. "Muhabeti bırakın da dövüşün!" Diğer seyirciler de ona onay vererek homurdanmaya başladılar.

"Kendimi kanıtlamam gerek," dedi Ethan. "Ancak bu şekilde yükselebilirim."

Bunu der demez de üstüme hücum etti. Kılıçlarımız havada çarpışınca seyirciler gaza gelip tezahürat yağdırmaya başladılar. Bu iş hoşuma gitmemiştü. Bir sürü canavar eğlensin diye dövüşmek istemişyordum ama Ethan Nakamura bana

bu konuda hiç de yardımcı olacağı benzemiyordu.

Rakibim bastırırken bastırıyordu. Dövüşte ustaydı. Bildiğim kadarıyla daha önceden Melez Kampı'na hiç gelmemişti ama kılıç eğitimi aldığı her halinden belliydi. Hamlemi savuşturup neredeyse kalkaniyla beni yere yığacaktı ama geriye zıpladım. Ethan kılıcını savurdu. Bu sefer de yana yuvarlandım. Bir süre kılıçlarımızı birbirimize savurup kendimizi savunarak, birbirimizin dövüşme tarzını anlamaya çalıştık. Sürekli olarak Ethan'ın kör gözünün olduğu yöne hücum ediyordum ama bunun hiçbir faydası olmuyordu. Belli ki Ethan uzun süredir tek gözle dövüşmeye alıştı. Sol tarafını ustalıklarla koruyordu.

Canavarlar hep bir ağızdan "Kan!" diye bağrıışmaya başladılar.

Rakibim seyircilere baktı. 0 anda fark ettim ki Ethan'ın zayıf yönü bu. Kendisini canavarlara beğendirmesi gerekiyordu. Ama benim hiç böyle bir kaygım yoktu doğrusu.

Ethan öfkeyle bir savaş narası atıp hücumla geçti. Kılıç darbesini savuşturup geri geri gitmeye başladım. Ethan üstüme üstüme geliyordu.

Antaeus "Yuh!" diye bağırdı. "Kaçma da adam gibi dövüş."

Ethan hala hücum halindeydi ama kalkanım olmadan dahi kendimi korumayı beceriyordum. Ethan'ın üstünde kalın bir zırh ve kalkan vardı. Yani, kendisini korumak üzere hazırlanmıştı dövüşe. Ancak üstündeki bu ağırlık, onun hızlı hareket etmesini de engelliyordu. Açıkçası, ben ondan çok daha korunaksız durumdaydım ama hem daha hafif hem de daha hızlıydım. Bu arada, kalabalık çılgına dönmüştü. Herkes bağırp çağırıyor, bana taş fırlatıyordu. Neredeyse iki dakikadır dövüşüyorduk ve daha hiç kan akmamıştı.

Nihayet, Ethan ölümcül bir hata yaptı. Kılıcını karnıma saplamaya çalıştı. Fırsattan istifade ederek kılıcının kabzasını Dalgakıran ile yakalayıp yere doğru bücktüm. Ethan'ın kılıcı yere düştü. Silahını yerden alamadan, Dalgakıran'ın kabzasını miğferine geçirip onu yere yığdım. Üstündeki ağır zırh yüzünden yere düşmesi zor da olmadı. Ethan şaşkın ve bitkin vaziyette sırt üstü yeri boyladı. Kılıcımın ucunu göğsüne dayadım.

Ethan "Haydi, bitir işimi," diye inledi.

Dönüp Antaeus'a baktım. Kıpkırmızı suratında bu sonuçtan hiç de memnun olmadığını gösteren bir ifade vardı ama buna rağmen başparmağını aşağı çevirdi.

Kılıcımı kınına sokup "Unut gitsin," dedim.

Ethan "Saçmalama," diye inledi. "İkimizi de öldürecekler."

Ona elimi uzattım. Ethan tereddütle elimi tutup ayağa kalktı.

Antaeus "Kimse dövüşe leke süremez!" diye böğürdü. "İkinizin kafasını da Poseidon'a hediye edeceğim!"

Ethan'a baktım. "İlk fırsat bulduğunda hemen koşmaya başla," dedim. Sonra tekrar Antaeus'a döndüm. "Neden gelip benimle kendin dövüşmüyorsun? Eğer babam seni daha çok seviyorsa, buraya gel de bunu herkese ispat et!"

Canavarlar kendi aralarında homurdanmaya başladılar. Antaeus etrafına bakındı. Belli ki başka bir seçeneğinin olmadığını anlamıştı. Bir ödleğ gibi olmaz diyecek hali de yoktu.

"Ben dünyanın en iyi güreşçisiyim evlat," diye beni uyardı. "Ta ilk *pankratioti* zamanından beri güreşiyorum!"

"Pankration mu?"

"Ölümüne dövüşmekten bahsediyor," dedi Ethan. "Bu

tür dövüşlerde hiçbir kural yoktur. Eskiden Olimpiyat oyunlarında da pankration düzenlenirdi."

"Sağ ol be."

"Rica ederim."

Rachel gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyordu. Annabeth ise ağzını sıkı sıkı kapatmış olan Laistrygonialıya rağmen, kafasını hayır dercesine sallıyordu.

Kılıcımı Antaeus'a doğrulttum. "Kazanan her şeyi alır!" dedim. "Ben kazanırsam, bizi serbest bırakacaksın. Sen kazanacak olursan öleceğiz. Styks Nehri üstüne yemine et bakalım."

Antaeus gülmeye başladı. "Dövüşün uzun süreceğini sanmam," dedi. Şartlarını kabul ediyorum!"

Tırabzanları aşip arenaya atladı

"Bol şans," dedi Ethan. "Buna ihtiyacın olacak." Sonra da hızla oradan uzaklaştı.

Antaeus parmaklarının eklemlerini çatırdattı. Sırıttığında, dişlerinin dalga biçiminde olduğunu fark ettim. Dişlerini fırçalaması bayağı güç oluyor olmalıydı.

"Silah?" diye sordu.

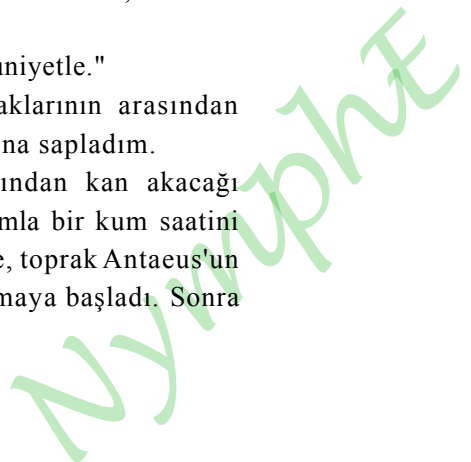
"Kılıcımı kullanacağım. Ya sen?"

Koca ellerini havaya kaldırıp parmaklarını oynattı. "Başka bir şeye ihtiyacım yok!" dedi. "Luke Efendi, bu sefer sen hakem ol."

Luke bana bakıp gülümsedi. "Memnuniyetle."

Antaeus hemen hücumla geçti. Bacaklarının arasından yuvarlanıp kılıcımı bacağının arka tarafına sapladım.

"Ahhhh!" diye bağırdı. Ama bacağından kan akacağı yerde kum akmaya başladı. Sanki kılıcımın bir kum saatini delmişim. Kum toprak zemine dökülünce, toprak Antaeus'un bacağını tıpkı bir alçı gibi sarıp sarmalamaya başladı. Sonra

toprak gözden kayboldu ve Antaeus'un bacağındaki yara iyileşiverdi.

Antaeus tekrar saldırıya geçti. Neyse ki daha önceden devlerle savaştığımdan, bu sefer yana kayıp Dalgakıran'ı kolunun altına saptırdım. Kılıcım kabzasına kadar Antaeus'un kaburgalarına girdi. İşte, bu iyi haberdir. Kötü haberse, dev arkasını döner dönmez kılıcımın elimden kayması ve Antaeus'un beni arenanın ta öteki ucuna fırlatmasıydı.

Dev acıyla haykırmaya başladı. Bir süre onun buharlaşmasını bekledim. 0 güne dek, hiçbir canavar Dalgakıran'ın doğrudan darbesine dayanamamıştı. İlahi bronz kılıcın canavarı yok etmesi gerekiyordu. Ancak Antaeus kılıcı bedeninden çekip çıkardı ve arkasına fırlattı. Yarasından dışarı kumlar akıyordu ama toprak yine yarayı sarıp sarmaladı. Dev bu sefer ta omuzlarına kadar toprakla kaplanmıştı. Toprak yarayı iyileştirdikten sonra, Antaeus sapsağlam ayakta dikilmeye devam ediyordu.

"Şimdi neden asla dövüşlerde yenilmediğimi anladın mı, yarı tanrı?" diye kükredi. "Yanıma gel de seni un ufak edeyim. Merak etme, işini hemen bitirim!"

Antaeus kılıcımla aramda duruyordu. Çaresizlik içinde kafamı yana çevirince, Annabeth ile göz göze geldim.

Toprak, diye düşündüm. Annabeth bana ne demek istemişti acaba? Antaeus'un annesi ana tanrıça Gaia, yani toprak tanrıçasıydı. Antaeus'un babası Poseidon olabilirdi ama onu koruyan Gaia'ydı. Devin ayakları yere bastığı sürece, onu alt etmemin bir yolu yoktu.

Devin etrafından dolanmaya çalıştım ama Antaeus ne yapacağımı önceden kestirmişti. Yolumu kesip cık cık etti. Artık benimle düpedüz oyun oynuyordu. Beni köşeye sıkıştırmıştı.

Tavandan sarkan zincirlere göz attım. Avizeden Antaeus'un öldürmüş olduğu düşmanların kafatasları sarkıyordu. Aniden aklıma bir fikir geldi.

Hemen diğer tarafa sıçradım. Antaeus çevik bir hareketle yine yolumu tıkadı. Kalabalık Antaeus'u yuhalamaya, beni bir an önce öldürmesi için ona bağırmağa başlamıştı ama Antaeus çok eğleniyordu.

"Cılız çocuk ne olacak," dedi. "Sen deniz tanrısının oğlu olmaya layık değilsin!"

Dolmakalemimin cebime geri döndüğünü hissettim. Tabii, Antaeus bunun farkında değildi. Dalgakıran'ın hala arkasında, yerde durduğunu sanıyordu. Amacımın kılıcımı almak olduğunu düşünenecekti. Bu bana pek bir avantaj sağlamasa da elimde başka seçenek yoktu.

Bacaklarının arasından geçeceğimi sansın diye eğilip ona doğru koşmaya başladım. Antaeus bir top yakalayıcısı gibi beni yakalamak için yere eğilince, tüm gücümle havaya sıçradım. Önce devin koluna atlayıp omuzlarını bir merdiven gibi kullandım ve ayağımı kafasına bastım. Dev buna doğal bir tepki verdi. Öfkeyle doğrulup "HEY!" diye bağırıldı. Onun doğrulmasını fırsat bilerek, beni yukarı doğru fırlatmasını sağladım. Avizenin üst zincirlerinden tekini yakaladım. Avizeden sarkan kafatasları şingır şingır sallanmaya başladı. Tıpkı beden eğitimi dersinde halata tırmanmak için yaptığım gibi bacaklarımı zincirin etrafına sardım. Hemen Dalgakıran'ı cebimden çıkarıp yanımdaki zinciri kesiverdim.

Antaeus "Hemen buraya gel, seni ödle!" diye kükredi. Beni yakalamaya çalıştı ama ondan epeyi yukarıdaydım. Var gücümle avizeye asılıp "Gel de beni kendin yakala!" diye seslendim. "Yoksa bunu yapamayacak kadar yavaş ve hantal mısın?"

Nympha

Antaeus uluyup beni yakalamak için havaya sıçradı. Zincirlerden birini tutup yukarı tırmanmaya koyuldu. O yukarı tırmanmak için debelenip dururken daha önceden kesmiş olduğum zinciri, kancalı tarafı aşağı bakacak biçimde sarkıtmaya başladım. İkinci denememde nihayet zincirin kancasını Antaeus'un peştamalına tutturmayı başardım.

Dev "NEEE?" diye bağırdı. Hemen zinciri asıldığım diğer zincire geçirip iyice gerdim ve sıkılaştırdım. Antaeus yere inmek istedi ama peştamalı zincire takıl olduğundan bunu başaramadı. Tepetaklak aşağı düşmemek için iki eliyle diğer zincirlere tutunmak zorunda kalmıştı. İçimden zincirin peştamalı bir süre daha tutmasını umuyordum. Antaeus öfkeyle bağırip debelenirken, ben de çılgına dönmüş bir maymun gibi bir zincirden diğerine atılıp hepsini kesmeye başladım. Kancalarla metal zincirleri birleştirip ilmekler oluşturdum. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Annem bana hep olayları karmakarışık hale getirdiğimi söylerdi. Tabii, bir de arkadaşlarımı kurtarmak için kendimi paralıyordum. Her neyse, birkaç dakika içinde zincirler ve kancalarla avizeye asılı kalan dev çaresizlik içinde debelenmeye başlamıştı.

Nefes nefese ve kan ter içinde kalmış vaziyette, hemen zemine atladım. Ellerim zincirlere tırmanmaktan yara bere içinde kalmıştı.

Antaeus "Beni hemen yere indir!" diye bağırdı.

Luke "Onu serbest bırak!" diye seslendi. "Bizler onun konuklarıyız!"

Dalgakıran'ı kınından çıkardım. "Tamam, onu serbest bırakacağım," dedim.

Sonra da kılıcımı devin karnına sapladım. Dev cıyak cıyak bağırdı. Kılıç yarısından dışarı kumlar akmaya başladı ama Antaeus'un ayakları boşlukta sallanıyor, yere değmiyordu. Bu

yüzden, toprak ona yardım edemedi. Dev yavaş yavaş erimeye başladı. Ta ki ondan bir zerre dahi kalmayana dek eridi ve toz oldu. Tavanda bir tek kendi kendine sallanan zincirler, kancaların tekine asılı vaziyette duran bir peştamal ve nihayet mutlu olmuş gibi gülümseyen kafatasları kalmıştı.

"Jackson!" diye seslendi Luke. "Keşke zamanında öldürseymişim seni!"

"Eh, bunu denemediğin söylenemez," dedim. "Bizi serbest bırak Luke. Antaeus ile bir anlaşma yaptık. Kazanan da ben oldum."

Luke tahmin ettiğim şeyi yaptı. "Antaeus öldü," dedi. "Ettiği yemin de onunla birlikte yok oldu, gitti. Ama bugün kendimi çok merhametli hissediyorum. O yüzden hemen ölmen için elimden geleni yapacağım."

Sonra, Annabeth'i işaret etti. "Kızı öldürmeyin," dedi. Bunu söylerken sesi hafifçe titremişti. "Onunla şeyden önce konuşmak istiyorum... Büyük zaferden önce..." dedi.

Seyircileri oluşturan canavarların hepsi ya birer silah çekti ya da pençelerini öne çıkardı. Tuzağa düşmüştük. Sayıca o kadar fazlalardı ki onlara karşı gelmemiz mümkün değildi.

Derken, cebimde bir şey daha olduğunu hissettim. Elime gitgide daha da soğuyan bir şey geliyordu. *Köpek düdüğü*. Parmaklarımı düdüğün etrafına sardım. Günlerdir, Quintus'un hediyesini göz ardı ediyordum. Düdük de bir tuzak olmalıydı. Ama... o anda bunu kullanmaktan başka bir seçeneğim kalmamıştı. Düdüğü cebimden çıkarıp çaldım. Düdükten hiçbir ses çıkmadığı gibi, bir de elimde buza dönüşerek tuzla buz oluverdi.

Luke güldü. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Aniden arkamdan bir köpek havlaması duydum. An-

nabeth'in yanında duran Laistrygonia devi yanımdan uçup duvara tosladı.

GÜMMMMM!

Empusa Kelli çığılı basıverdi. İki yüz kiloluk simsiyah bir mastif, kemirebileceğı bir oyuncak gibi onu ağızına alıp Luke'un kucağına fırlatmıştı. Bayan O'Leary hırlamaya başlayınca, iki drakon kadın muhafız geri çekildi. Seyircilerin arasındaki canavarlarsa bir an için şaşkınlıktan donup kalmışlardı.

"Haydi gidelim!" diye seslendim. "Bayan O'Leary, yere çök!"

Rachel "İlerideki çıkışa gidelim!" diye bağırdı. "Orası doğru yol!"

Ethan Nakamura da bu fırsatı kaçırmadı. Hep beraber arenanın diğer tarafına doğru koşturup bizi takip etmekte olan Bayan O'Leary ile birlikte çıkışa yöneldik. Koşarken, oturdukları yerlerden aşağı atlayıp paldır küldür arkamızdan koşan koca ordunun ayak seslerini duyabiliyordum.

BÖLÜM ON BEŞ

KULLANILMIŞ KANAT ÇALİYORUZ

Rachel "Bu taraftan!" diye seslendi.

"Niye sözüne güvenelim ki?" dedi Annabeth. "Bizi o ölüm tuzağına götüren sendin!"

"Gitmemiz gereken yön oydu," dedi Rachel. "Şimdi de buradan ilerlemeliyiz. Haydi, çabuk olun!"

Annabeth bu işten hiç de hoşlanmışa benzemiyordu ama bizimle birlikte Rachel'ın gösterdiği yöne doğru koşmaya başladı. Rachel nereye gittiğini biliyor gibiydi. Karşısına çıkan her köşeyi ve dört yol ağzını hiç tereddüt etmeden geçiyordu. Bir keresinde bize "Eğilin!" diye bağırdı. Herkes kendisini yere atarken, başımızın üstünden kocaman bir balta sallandı. Daha sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam ettik.

Kaç köşeden döndük bilmiyorum. Tavanını eski mermer sütunların desteklediği, büyükçe bir jimnastik salonuna benzer bir yere gelene dek de hiç durmadan koştuk. Kapıda durup arkamızdan gelen gidenin olup olmadığına kulak kabarttım ama etraftan çıt çıkmıyordu. Belli ki Labirent'te Luke'tan ve yardımcılarından kurtulmayı başarmıştık.

Sonra, Bayan O'Leary'nin ortalıkta gözükmediğini fark ettim. Onun ne zaman yanımızdan ayrıldığını görmemiştim. Kaybolup kaybolmadığını ya da canavarların eline düşüp

düşmediğini bilmiyordum. Kalbimin sıkıştığını hissettim. O bizim hayatımızı kurtarmıştı ama bizi takip edip etmediğini kontrol etmeyi bile ihmal etmiştik.

Ethan yere yığıldı. "Hepiniz çıldırmışsınız," dedi. Miğferini çıkardı. Kan ter içinde kalmıştı.

Annabeth soluklanmaya çalışarak "Seni şimdi hatırladım!" dedi. "Sen seneler önce Hermes kulübesinde gördüğüm şu kararsız çocuklardan birisin."

Ethan dik dik ona baktı. "Evet, sen de Annabeth olmalısın," dedi. "Ben de seni hatırlıyorum."

"Şey... Gözüne ne oldu?"

Ethan başını diğer yöne çevirdi. Bu konunun onu rahatsız ettiğini anladım.

"Sen rüyamda gördüğüm o melez olmalısın," dedim. "Luke senin hakkında konuşuyordu. Demek rüyamda lafi geçen melez, Nico değilmiş."

"Nico da kim?"

Annabeth hemen araya girip "Boş ver," dedi. "Neden karşı tarafla birlik oldun?"

Ethan suratını ekşitti. "Karşı taraf diye bir şey yok," dedi. "Bizler asla tanrıların umurunda olmadık. Niye—"

"Sırf eğlence olsun diye seni canavarlarla dövüştüren bir tarafla birlik olmayasın, değil mi?" dedi Annabeth. "Bilmem? Neden acaba?"

Ethan ayağa fırladı. "Sizinle tartışacak değilim," dedi. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkürler ama şimdi gitmem gerek."

"Daedalus'u arıyoruz," dedim. "İstersen bizimle birlikte gelebilirsin. Buradan çıktığımızda kampa da gelebilirsin."

"Daedalus'un sana yardım edeceğini sanıyorsan çıldırmış olmalısın," dedi Ethan.

"Percy ondan yardım istemek zorunda," dedi Annabeth. "Daedalus'un bizi dinlemesini sağlayacağız."

Ethan alaycı bir edayla güldü. "Pekala. O halde size bol şans."

Ethan'ın koluna yapıştım. "Labirent'te tek başına ilerlemeye kalkışmayacaksın, değil mi? Bu intihar olur."

Ethan öfkesini zor zapt ediyormuş gibi bana baktı. Sol gözünü kapatan göz yamasının etrafı lime lime olmuş, siyah kumaşın rengi atmıştı. Sanki Ethan bunu uzun bir süredir takıyor gibiydi. "Keşke beni öldürseydin Jackson," dedi. "Bu savaşta merhametin hiç yeri yok."

Sonra da geldiğimiz yöne doğru koştu ve karanlığa karıştı.

Annabeth, Rachel ve ben o kadar yorulmuştuk ki o kocaman odanın tam ortasında kamp kurmaya karar verdik. Biraz çalı çırpı bulup ateş yaktık. Gölgeleler tıpkı birer ağaç gibi sütunların üstüne düşüyordu.

Annabeth bıçağıyla ateşi karıştırırken "Luke bir tuhaftı," dedi. "Nasıl davrandığını fark ettiniz mi?"

"Bence halinden gayet memnundu," dedim. "Bütün gününü kahramanlara işkence ederek geçirmiş gibi bir hali vardı."

"Hiç de değil! Onda bir tuhafılık vardı. Sanki... endişeli gibiydi. Canavarlarına beni öldürmemelerini söyledi. Sanırım bana bir şey söylemek istiyordu."

"Büyük bir ihtimalle, *Selam Annabeth! Yanıma otur da arkadaşlarını nasıl parçalayacağımı seyret. Bak çok eğleneceğiz!* diyecekti."

Annabeth "Of, seninle uğraşamam şimdi," diye homurdandı. Hançerini kınından çıkarıp Rachel'a baktı. "Şimdi

nereye gideceğiz Büyük Şef?"

Rachel onahemen yanıt vermedi. Arenadan kaçtığımızdan beri sus pus kesilmişti. Annabeth ona alaycı bir tavırla bir şey söylediğinde Rachel ona yanıt vermeye bile tenezzül etmiyordu. Elindeki değneğin ucunu ateşte yakıp bunu yere külden resimler çizmek için kullandı. Arenada gördüğümüz canavarların resimlerini çiziyordu. Birkaç çiziktirmeyle bir drakonun tıpa tıp bir resmini çiziverdi.

"Yolu takip edeceğiz," dedi. "Zemindeki şu parıltıyı izlememiz gerek."

Annabeth "Hani bizi tuzağa götüren parıltıdan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Annabeth, onu rahat bırak," dedim. "Rachel elinden geleni yapıyor."

Annabeth ayağa kalktı. "Ateş sönmek üzere. Siz ikiniz plan yaparken ben de gidip çalı çırpı toplayayım," dedi. Sonra da karanlığın içinde gözden kayboldu.

Rachel zemine bir başka resim daha çizdi. Bu, zincirlerden sallanan Antaeus'un resmiydi.

"Annabeth genellikle bu kadar gıcık değildir," dedim. "Derdinin ne olduğunu anlamadım gitti."

Rachel kaşlarını havaya dikti. "Emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah şu erkekler," diye mırıldandı. "Kör gibi oluyorlar."

"Bir de sen başlama n'olur," dedim. "Bak, seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil, haklıydın," dedi. "Yolu görebiliyorum. Bunu nasıl yaptığımı anlatmam güç ama yolu gayet net bir biçimde görüyorum." Sonra odanın karanlığa gömülmüş diğer ucunu işaret etti. "Atölye o yönde. Orası Labirent'in kalbi. Artık çok yaklaştık. Yolun niye arenadan geçtiğini ben de anlamadım."

Bunun için özür dilerim. Öleceğini sandım."

Rachel neredeyse ağlamak üzere gibiydi.

"Hey, zaten genelde ölmeme hep ramak kalır," dedim. "Kendini suçlama."

Rachel dikkatle suratıma baktı. "Yani bunu her yaz yapıyor musun? Canavarlarla dövüşüp dünyayı mı kurtarıyorsun? Hiç, bilirsin ya, normal bir şeyler yapmaz mısınız?"

Bunu daha önceden hiç düşünmemiştim. En son ne zaman normal bir hayat sürdürdüm diye düşündüm ama bu asla mümkün olmamıştı. "Sanırım melezler bu duruma alışıyorlar," dedim. "Alışamayanlarda da vardır tabii ama..." bunları söylerken kendimi tuhaf hissetmiştim. "Ya sen? Normal zamanlarda sen ne yaparsın?"

Rachel omuzlarını silkti. "Resim yaparım. Bol bol okurum."

İçimden, *Pek ala*, dedim. *Şu ana kadar hiç ortak yanımızın olmadığı belli oldu.* "Ya ailen nasıldır?"

Aniden Rachel'ın zihinsel kalkanlarının kalktığını hissettim. Sanırım ailesi pek de hoş bir konu değildi onun için. "Ha, onlar mı? Benimkiler de herkesin ailesi gibi işte, bilirsin."

"Uzun süre ortalıkta gözükmeyecek olsam fark etmezler demiştin."

Rachel resim çizmek için kullandığı değneği yere koydu. "Of, amma da yorulmuşum," dedi. "Biraz kestireceğim, tamam mı?"

"Tabii, tabii... Eğer seni kırdıysam, özür—"

Ama Rachel çoktan bir köşeye kıvrılmış, kafasını da yastık olarak kullandığı sırt çantasına dayamıştı. Gözlerini yummuş, hiç kımıldamadan orada uzanıyordu ama onun gerçekten uyuduğunu sanmıyordum.

Birkaç dakika sonra Annabeth geri döndü. Ateşe biraz daha çalı çırpı fırlattı. Önce Rachel'a, sonra da bana baktı.

"İlk nöbeti ben tutayım," dedi. "Sen de uyu."

"Baksana, bu şekilde davranman çok saçma."

"Nasıl yani?"

"Şey gibi... aman neyse, boş ver," dedim keyifsizce yere uzanıp. O kadar yorgundum ki gözlerimi yummamla uykuya dalmam bir oldu.

Rüyamda birileri kahkahalar atıyordu. Buz gibi, insanın kanını donduran kahkaha sesleri duyuyordum. Bu ses, bilenen bir bıçağın sesini andırıyordu.

Tartarus'un derinliklerindeki bir uçurumun kenarında duruyordum. Uçurumun dibini kaplamış olan karanlık, tıpkı içinde mürekkep kaynayan bir kazan gibi fokur fokur sesler çıkarıyordu.

"Sona yaklaştın küçük kahraman," dedi Kronos. "Hala körsün."

Ses daha önce duyduğumdan farklıydı. Artık daha fiziksel bir nitelik kazanmış gibiydi. Sanki Kronos'un paramparça cesedinden değil de, gerçek bir bedenden çıkıyor gibiydi.

"Sana teşekkür borçluyum," dedi Kronos. "Dirilişime yardımcı oluyorsun."

Mağaradaki karanlık gitgide daha koyu bir renge büründü. Uçurumun kenarından uzaklaşmaya çalıştım ama bu tıpkı yağ dolu bir havuzun içinde yüzmeye benziyordu. Zaman yavaş akıyordu. Soluğum kesilmiş gibi hissediyordum.

"Bak ne diyeceğim," dedi Kronos. "Titan tanrı vefa borcunu her zaman öder. Belki de geride bıraktığın arkadaşlarını görmek..."

Etrafımı saran karanlıkta bir şey kıvıldadı ve kendimi

başka bir mağarada buluverdim.

Tyson "Çabuk ol!" diye bağırdı. Yuvarlana yuvarlana odaya girdi. Kıvırcık da onun hemen arkasındaydı. İkisinin geldiği yönden gürültü patırtı sesleri geliyordu. Derken, devasa boyutlardaki bir yılan kafasını içeri uzattı. Bu yılan o kadar kocamandı ki bedeni koridora sığmıyordu. Üstündeki pulların bakırımsı bir görünümü vardı. Kafasıysa tıpkı bir çingiraklı yılanınki gibi elmas biçimliydi. Sapsarı gözleri öfkeyle parılıyordu. Ağzını açtığında yılanın dişlerinin Tyson'ın boyuna ulaştığını fark ettim.

Yılan Kıvırcık'a tısladı; Kıvırcık hemen kenara kaçınca yılan, Kıvırcık'ın yerine bir ağız dolusu toprak yuttu. Tyson kocaman bir kaya parçasını kaldırıp canavara fırlattı. Kaya parçası hayvanın gözlerinin tam ortasına isabet etti. Yılan tıslayıp geri çekildi.

Kıvırcık, Tyson'a "Yılan seni yiyecek!" diye seslendi.

"Nereden biliyorsun?"

"Az önce bana böyle dedi! Kaç!"

Tyson hemen yana zıpladı ama yılan kafasını bir golf sopası gibi kullanarak onu havaya fırlattı.

Kıvırcık "Hayır!" diye bağırdı. Tyson dengesini sağlayamadan yılan onun bedenini sarıp sıkmaya başladı.

Tyson yilandan kurtulmak için debeleniyor, var gücüyle yaratığı itiyordu. Ama yılan da buna karşılık olarak onu daha da sıkı sıkıya sarıp sarmalıyordu. Kıvırcık çaresizlik içinde yılanı kavalıyla vurdu ama bu hiçbir işe yaramadı. Sanki yılanı değil de betona vuruyordu.

Yılan, Tyson'a karşı koyabilmek için kaslarını esnetince oda zangır zangır sallanmaya başladı.

Kıvırcık borularla oynamaya başladı. Tavandaki sarkıtlar parçalanıp yere düştü. Tüm mağara çökecek gibiydi....

Nymphette

Annabeth'in beni omuzlarımdan sarsmasıyla uyandım.
"Percy, uyan!"

"Tyson... Tyson'ın başı dertte!" dedim. "Ona yardım etmemiz gerek."

"Önce yapmamız gereken başka bir şey var," dedi Annabeth. Sonra da "Zelzele!" diye bağırdı.

Mağara sallanmaya başladı. "Rachel!" diye seslendim.

Rachel gözlerini hemencecik açiverdi. Sırt çantasını kapıp bizimle birlikte koşmaya başladı. Tam diğer uçtaki tünele varmıştık ki hemen yanımızda duran sütun gümbürtüyle çöktü. Yüzlerce ton ağırlığındaki mermer zemine düşerken koşmaya devam ettik.

Nihayet koridora vardık. Arkamızda kalan diğer sütunların da çöktüğünü gördük. Aniden her yanı bembeyaz bir toz bulutu kapladı. Tekrar koşmaya başladık.

Annabeth "Biliyor musun?" dedi, "Bu yol hoşuma gitti."

Çok geçmeden parıltıyı gördük. İlerisi tıpkı bildiğimiz şimşek gibi parıldıyordu.

"İşte!" dedi Rachel.

Onun peşinden dökme çelikten yapılmış bir koridora daldık. Burası ancak bir uzay istasyonunda bulunabilecek tarzda bir yerdi. Tavanda floresan lambalar yanıyordu. Zemin metal bir kafesten ibaretti.

Gözlerim karanlıkta ilerlemeye o kadar alışmıştı ki bir an aydınlığa uyum sağlayamadım. Annabeth ile Rachel ortalığı gündüz gibi aydınlatan ışığın altında betleri benizleri atmış gibiydiler.

Rachel "Buradan!" deyip koşmaya başladı. "Çok yaklaştık!"

"Yanıyorsun!" dedi Annabeth. "Atölyenin Labirent'in en eski bölgesinde olması gerek. Burası—"

Sonra birden duraksadı çünkü karşımıza kocaman metal bir kapı çıkmıştı. Kapının üstünde, göz hizasında o kocaman mavi Yunan harfi duruyordu:

Δ

"Geldik," dedi Rachel. "İşte Daedalus'un atölyesi."

Annabeth kapının üstündeki işareti itince kapılar tıslayarak açıldı.

"Eski tarz bir mimari gibi gözüküyor hiç," dedim.

Annabeth suratını buruşturdu. Hep birlikte içeri girdik.

Dikkatimi çeken ilk şey gün ışığı oldu. Kocaman pencerelerden içeri güneş ışığı giriyordu. Yani, bir zindanın tam göbeğinde gün ışığıyla karşılaşmayı pek de ummuyorsunuz. Atölye tıpkı bir ressam stüdyosuna benziyordu. Tavan yaklaşık dokuz metre yüksekliğindeydi. İçeriye sanayi tipi bir ışıklandırma sistemi aydınlatıyordu. Zemin mermerdendi. Pencerelerin önünde de tezgahlar duruyordu. Helezoni bir merdivenden asma kata çıkılıyordu. Yarım düzine kadar şövalenin üstünde tıpkı Leonardo da Vinci'nin çizimlerine benzer bina ve makine çizimleri vardı. Masalardan birkaçının üstünde diz üstü bilgisayarlar duruyordu. Bir rafın üstündeyse içinde yeşil yağ, yani yunan ateşi bulunan kavanozlar diziliydi. Atölyede bir de tuhaf tuhaf icatlar vardı. Bunlar ne işe yaradığını anlayamadığım, tuhaf görümlü metal makinelerden ibaretti. Bunlardan biri, her yanından elektrik kabloları sarkan bronz bir iskemleydi. Bir tür işkence aletine benziyordu. Diğer bir köşedeysen insan boyutlarında

kocaman, metal bir yumurta duruyordu. Tamamı camdan yapılmış gibi duran antika görünümlü bir saat vardı. Saat şeffaf olduğundan, içindeki mekanizmayı görebiliyordunuz. Duvardaysa birkaç bronz ve gümüş kanat asılıydı.

Annabeth "Di immortales," diye mırıldandı. Sonra da en yakındaki şövaleye koşup çizime göz attı. "O bir dahi. Şu binanın kıvrımlarına baksanıza!"

Rachel da şaşkınlıkla "Dahi ve ressam," dedi. "Çizimdeki kanatlar olağanüstü!"

Kanatlar rüyamda gördüklerimden çok daha ayrıntılıydı. Tüylere çok daha karmaşık gözüküyordu. Kanatların yan tarafı balmumu yerine bantla tutturulmuştu.

Elimi Dalgakıran'ın üstünden ayırmadım. Öyle görünüyordu ki Daedalus burada değildi ama atölye kısa süre önce kullanılmış gibiydi. Diz üstü bilgisayarların ekran koruyucuları açıldı. Çalışma tezgahlarından tekinin üstünde yarısı yenmiş bir yabanmersini kurabiyesi ve bir fincan kahve vardı.

Pencerenin önüne gittim. Manzara nefes kesiyordu. Uzakta Rocky Dağları'nı görebiliyordum. Yerden en azından 1,500 metre yükseklikte bir dağın yamacında olmalıydık. Aşağıda boylu boyunca bir vadi uzanıyordu. Vadideki renkli, öbek öbek düz tepeleri, kayaları ve sivri taşları görmek mümkündü. Sanki çocuğun teki legolarla kendisine oyuncak bir şehir inşa etmiş, sonra da yıkılıp her şeyi dağıtmıştı.

"Acaba neredeyiz?" diye yüksek sesle düşündüm.

Tam arkamızdan bir ses "Colorado Springs," dedi. "Tanrıların Bahçesi'ndesiniz."

Üstümüzdeki helezoni merdivenlerin basamaklarında uzun süredir kayıp olduğumu sandığımız kılıç ustamız Quintus, silahını çekmiş vaziyette bize bakıyordu.

"Hey, sen!" dedi Annabeth. "Daedalus'a ne yaptın?"

Quintus hafifçe gülümsedi. "İnan bana hayatım," dedi, "onunla karşılaşmak istemezsin."

"Bana bakın Bay Hain," dedi Annabeth. "Bir ejderha kadınla, üç bedenli bir adamla ve psikopat bir Sfenks ile *seni* görmek için dövüşmedim. DAEDALUS nerede dedim?"

Quintus kılıcı elinde merdivenlerden aşağı indi. Üstünde blucin, çizmeler ve Melez Kampı'nda giydiği danışman tişörtü vardı. Onun bir ajan olduğunu bildiğimizden, bu tişörtü giyiyor olması, bir hakarettten başka bir şey değildi. Onu bir kılıç düellosunda yenip yenemeyeceğimi bilmiyordum. Quintus bir kılıç ustasıydı. Ama bunu denemem gerekiyordu.

"Kronos'un casusu olduğumu sanıyorsunuz," dedi Quintus. "Luke'a çalıştığımı düşünüyorsunuz."

"Yapma ya?" dedi Annabeth.

"Bak sen zeki bir kızsın," dedi Quintus. "Ama yanıyorsun. Ben kendime çalışıyorum."

"Luke senden bahsetmişti," dedim. "Geryon da senden haberdar. Onun çiftliğine gitmişsin."

"Elbette," dedi Quintus. "Neredeyse aklına gelebilecek her yere gittim. Buraya bile daha önce geldim."

Sanki benden hiç çekinmiyormuş gibi yanımdan geçip pencerenin önüne geçti. "Bu manzara her gün değişiyor," diye mırıldandı. "Ama her seferinde yüksek bir yer oluyor. Önceki gün karşıma bir gökdelen den gözüken Manhattan manzarası çıkıverdi. Ondan önceki gün de Michigan Gölü'nün enfes manzarasını seyrettim. Ama manzara er ya da geç Tanrıların Bahçesi'ne geri dönüyor. Sanırım Labirent en çok

burayı seviyor. Ne de olsa çok güzel bir ismi var."

"Demek daha önce de buraya gelmiştin?" dedim.

"Buraya mı? Tabii ki geldim."

"Peki, dışarıdaki manzara bir yanılısama mı?" diye sordum. "Bir görüntüden mi ibaret?"

"Hayır," diye mırıldandı Rachel. "Gördüğün manzara gerçek. Şu anda gerçekten de Colorado'dayız."

Quintus dönüp ona baktı. "Durugörüye sahipsin, değil mi?" dedi. "Bana bir zamanlar tanıdığım bir başka ölümlü kızı anımsatıyorsun. O da kötü sonla karşılaşan bir başka prenesti."

"Bizimle bu kadar oyun oynadığın yeter," dedim. "Daedalus'a ne yaptın?"

Quintus dikkatle suratıma baktı. "Bak evlat" dedi, "arkadaşından durugörü konusunda ders alsan iyi olacak. Daedalus *benim*."

Buna yanıt olarak "Bunu biliyordum", YALANCI!" ya da "Tabii tabii, ben de Zeus'um" gibi bir şeyler söyleyebilirdim.

Ancak ağızımdan şu laflar çıktı: "Ama sen bir mucit değilsin ki! Sen bir kılıç ustasıydın!"

"Aslında bakarsan, dediğin şeylerin ikisi de benim," dedi Quintus. "Dahası bir mimar ve araştırmacıyım da. İki bin yaşında basketbol oynamaya başlayan birisi için de hiç fena basketbol oynamam. Gerçek bir sanatçının birçok şeyde iyi olması gerekir."

"Haklısın," dedi Rachel. "Ben de resim yaparken ayaklarımı en az ellerim kadar iyi kullanırım."

"Gördün mü?" dedi Quintus. "Bu kızın on parmağında on marifet var."

"Ama Daedalus'a hiç benzemiyorsun," dedim inatla.

"Onu rüyamda görmüştüm ve..." Birden aklıma korkunç bir şey geldi.

Quintus "Evet," dedi. "Sanırım nihayet gerçekleri anlamaya başladın."

"Sen bir robotsun. Kendine yeni bir beden yaratmışsın."

Annabeth endişeli bir ifadeyle "Percy, bu mümkün değil," dedi. "Bu... bu adam bir robot olamaz."

Quintus cık cık etti. "Sevgili kızım, Quintus isminin ne manaya geldiğini biliyor musun?"

"Latince beşinci manasına gelir ama..."

"Bu benim beşinci bedenim." Kılıç ustası kolunu öne uzattı. Dirseğine bastırınca, bileğinde dikdörtgen şekilli bir yarık açıldı. Derisinin altında bronzdan yapılmış bir donanım vardı. Teller parıldıyordu.

Rachel "Bu inanılmaz bir şey!" dedi.

Ben de "Bu, çok tuhaf bir şey!" demekle yetindim.

"Yani, *ruhunu* bir makineye yerleştirmenin yolunu mu buldun?" diye sordu Annabeth. "Ama bu... Bu çok tuhaf bir durum."

"Canım bak, inan bana ben yine aynı benim. Hala Daedalus'um. Annemiz Athena bunu unutmama asla müsaade etmez." Quintus gömleğinin yakasını açtı. Boynunun tam dibinde daha önceden gördüğüm o işaret duruyordu. Bu, tenine işlenmiş kapkara bir kuş resmiydi.

"Bir katilin damgası" dedi Annabeth.

"Sanırım yeğenin Perdix ile ilgili olan olaydan bahsediyorsun," dedim. "Hani şu kuleden aşağı itilen çocuk."

Quintus'un suratına kasvetli bir ifade çöktü. "Onu itmedim. Sadece..."

"Dengesini kaybedip ölmesini sağladın."

Quintus pencereden mor renkli dağları seyretmeye koyuldu.

"Yaptığımdan pişmanlık duyuyorum Percy. O zamanlar öfkeli ve gaddar birisiydim. Ama yaptığım şeyi telafi etmem mümkün değil. Zaten Athena bunu sürekli olarak bana hatırlatacak bir yol buldu. Perdix ölünce, onu küçük bir kuşa, bir keklige dönüştürdü. Daha sonra da olanları unutmuyayım diye kuşun şeklini omzuma damgaladı. Hangi bedende olursam olayım, bu damga benimde beliriveriyor."

Quintus'un gözlerinin içine bakınca onun rüyamda gördüğüm adam olduğunu fark ettim. Suratı tamamıyla farklı olabilirdi ama bedeninin içinde aynı ruh vardı. Hem zeki hem de hüzünlü bir ruh...

"Sen gerçekten de Daedalus'sun," dedim. "Peki, kampa ne diye geldin? Bizi gizliden gizliye gözetlemek için mi?"

"Kampın kurtarılmaya değer olup olmadığını görmek için geldim. Luke bana kampı ilgili bir öykü anlatmıştı ama gidip kendi gözlerimle görmek istedim."

"Demek Luke'la konuştun?"

"Tabii ki konuştum. Hem de birkaç kez. O gerçekten de bir hayli ısrarcı."

"Ama kampı görmüş oldun!" dedi Annabeth inatla. "Artık yardımına ihtiyaç duyduğumuzu biliyorsun. Luke'un Labirent'ten çıkmasına izin veremezsin!"

Daedalus kılıcını tezgahın üstüne bıraktı. "Artık Labirent'i kontrol eden kişi ben değilim Annabeth," dedi. "Evet, Labirent'i benim yarattığım doğru. Hatta Labirent'in yaşam gücüne bağlı olduğunu da söyleyebilirim. Ama onun tek başına büyüyüp gelişmesine izin verdim. Şimdi de gizli saklı bir iş yapmış olmanın bedelini ödüyorum."

"Hangi gizli saklı iş?"

"Yani, bunu tanrılar bilmiyordu. Bir de ölüm meselesi var tabii. Sevgili çocuğum, ben tamı tamına iki bin senedir

hayattayım. Ölümden saklanıyorum."

"İyi de Hades'ten nasıl saklanabiliyorsun?" diye sordum. "Yani... Ne de olsa onun Furiaları var."

"Onlar her şeyi bilmiyorlar," dedi. "Her şeyi de göremiyorlar. Onlarla karşılaşmıştın Percy. Dediğimin doğru olduğunu biliyorsun. Zeki bir adam uzun bir süre gizlenebilir. Ben de kimliğimi gizli tutmak için elimden geleni yaptım. Peşime sadece en büyük düşmanım düştü. Onu da bir güzel atlattım."

"Minos'tan bahsediyorsun," dedim.

Daedalus evet manasında kafasını salladı. "Bıkmadan, usanmadan beni bulmaya çalışıyor. Üstelik şimdi bir de ölülerin yargıçlarından biri oldu. Bu yüzden, karşısına çıkmamı ve beni cezalandırmayı dört gözle bekliyor olmalı. Cocalus'un kızları onu öldürdükten sonra Minos'un ruhu rüyalarımın girip beni rahatsız etmeye başladı. Bir gün beni ele geçireceğine dair yemin etti. Buna karşılık olarak yapabileceğim tek şeyi yaptım. Bu dünyadan elimi ayağımı tamamıyla çektim ve Labirent'e girdim. Labirent'in en büyük başarım olacağını sanıyordum. Ölümden kaçabilecektim."

Annabeth hayretle "İki bin sene boyunca bunu başardınız da," dedi. Daedalus'un yapmış olduğu dehşetli şeylere rağmen, yine de ondan çok etkilendiği belliydi.

Tam o sırada, koridordan bir havlama sesi geldi. Kocaman bir yaratığın *PAT, PAT, PAT*, diye pati sesleri geldi ve Bayan O'Leary atölyeye daldı. Önce suratımı yaladı, sonra coşkuyla Daedalus'un üstüne atlayıp onu yere devirdi.

Daedalus, Bayan O'Leary'nin kulaklarının kaşırıp "İşte, eski dostum da geldi!" dedi. "Tek başıma geçirdiğim onca sene boyunca yanımda bir tek o vardı."

"Onun beni kurtarmasını sağladın," dedim. "Düdük ger-

çekten de işe yarıyor."

Daedalus evet manasında kafasını salladı. "Tabii ki işe yarıyor Percy. Sen iyi yürekli bir çocuksun. Hem Bayan O'Leary'nin senden hoşlandığını da biliyordum. O yüzden sana yardım etmek istedim. Belki de sana yardım etmek istememin nedeni... pişmanlık duyuyor olmam da olabilir."

"Hangi konuda?"

"Size yardım etmeseydim görevinizi tamamlayamayacaktınız."

Annabeth "Ne?" diye bağırdı. "Ama bize hala yardım etme şansın var. Bunu yapmalısın! Ariadne'nin ipini bize ver ki Luke onu ele geçiremesin!"

"Ha... şu ip meselesi. Luke'a keskin görüşlü ölümlülerin bu iş biçilmiş kaftan olduğunu söylemiştim ama o bana güvenmedi. Sürekli olarak bu iş için büyümlü bir şey kullanması gerektiğini düşünüyordu. Bu arada, ip işe yarıyor. Belki yanınızdaki ölümlü arkadaşınız kadar değil ama yine de işe yarıyor. İdare eder, kesinlikle idare eder."

Annabeth "İp nerede?" diye sordu.

Daedalus hüzünlü bir edayla "İp Luke'un eline geçti," dedi. "Özür dilerim hayatım. Ama birkaç saat geç kaldınız."

Aniden tüylerim ürpererek Luke'un arenada neden o kadar keyifli olduğunu fark ettim. Demek ipi Daedalus'un elinden çoktan almıştı. Karşısındaki tek engel arenanın efendisiydi ve Antaeus'u öldürerek bu engeli de ben ortadan kaldırmıştım.

"Kronos bana özgürlüğümü vaat etti," dedi Quintus. "Hades devrildiği zaman, Kronos beni Yeraltı'na yollayacak. Oğlum İkarus'u geri isteyeceğim. Zavallı minik Perdix'in başına gelenleri de bir açıklığa kavuşturmam gerek. Minos'un ruhunun beni rahatsız edemeyeceği Tartarus'a gitmesini

sağlayacağım. Artık ölümden köşe bucak kaçmama gerek kalmayacak."

"Ne yani, dahiyane fikrin bu muydu?" diye bağırdı Annabeth. "Luke'un kampımızı yok etmesine, yüzlerce yarı tanrıyı öldürmesine ve Olimpos'a saldırmasına göz mü yumacaksın? Sırf kendi istediğin olsun diye dünyanın yerle bir olmasını göze mi alıyorsun?"

"Amacınızı gerçekleştirmeniz imkansız hayatım," dedi Quintus. "Kapınızı görür görmez bunu anlamıştım. Kronos'un gücüne karşı gelmeniz mümkün değil."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Annabeth.

"Yapmam gerekeni yapıyorum, o kadar. Teklif reddedemeyeceğim kadar güzeldi. Özür dilerim."

Annabeth şövalelerden birini yere devirdi. Çizimler yere saçıldı. "Sana saygı duyardım. Kahramanımdın! İnanılmaz şeyler inşa ettin. Sorunları çözdün. Ama şimdi... artık seni tanıyamıyorum. Athena'nın çocuklarının bilge olması gerekir, sadece akıllı değil. Belki de sen gerçekten de bir makineden ibaretsin. İki bin sene önce ölmüş olmalıydın."

Daedalus bu sözler üstüne öfkeden köpüreceği yerde hüznle kafasını önüne eğdi. "İp Luke'un elinde olduğuna göre gidip kampı uyarmalısınız," dedi.

Tam o sırada Bayan O'Leary kulaklarını havaya dikti.

Rachel "Birisi geliyor!" diye herkesi uyardı.

Atölyenin kapıları ardına kadar açıldı ve elleri zincirlenmiş vaziyette içeri Nico girdi. Hemen arkasından da Kelli, onu takip eden iki Laistrygonialı muhafız ve Minos'un ruhu içeri daldı. Minos beyaz sakallı, buz gibi gözleri ve bıyığıyla, üstünden başından sisler saçıyor artık neredeyse somut bir hal almıştı.

Bakışlarını Daedalus'a dikti. "Demek buradasın eski

dostum," dedi.

Daedalus'un suratı gerildi. Kelli'ye baktı. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Luke selamlarını yolladı," dedi Kelli. "Eski patronunuz Minos'u görmek isteyebileceğinizi düşünmüş de."

"Anlaşmamızda bu yoktu?" dedi Daedalus.

"Yoktu," dedi Kelli. "Ama sizden istediğimizi zaten çoktan ele geçirdik. Üstelik bağlı kalmamız gereken başka anlaşmalar da var. Minos bu yakışıklı, genç yarı tanrıya vermek üzere bizden bir şey daha istedi." Kelli parmağıyla Nico'nun çenesini okşadı. "O işimize çok yarayacak. Minos'un tek istediği senin kellen yaşlı adam."

Daedalus'un beti benzi atıverdi. "Ama buna ihanet denir!"

"Buna alışsan iyi olur," diye yanıt verdi Kelli.

"Nico, iyi misin?" dedim.

Nico somurtarak evet manasında kafasını salladı. "Ö-özür dilerim Percy," dedi. "Minos bana tehlikede olduğunu söyledi. Tekrar Labirent'e geri dönmem için beni ikna etti."

"Yani bize *yardım* etmeye mi çalışıyordun?"

"Tuzığa düştüm. O hepimizi kandırdı."

Öfkeli bakışlarımı Kelli'ye yönelttim. "Luke nerede? Neden burada değil?" diye sordum.

Dişi iblis sanki sırf ikimizin anlayacağı bir espri yapacakmış gibi gülümsedi. "Luke... biraz meşgul," dedi. "Bir saldırıya hazırlanıyor. Ama endişelenme. Yardıma gelecekte olanlar var. Bu arada, leziz bir şeyler atıştırırsam fena olmayacak!" Kelli'nin elleri aniden pençelere dönüştü. Saçları alev aldı ve bacakları gerçek şekline kavuştu. Bir bacağı bir eşeğinki gibi, diğeriye bronzdandı.

"Percy, kanatlar," dedi Rachel. "Sence..."

"Hemen kanatları al," dedim. "Onları oyalamaya çalışacağım."

Bunu der demez ortalık mahşer yerine döndü. Annabeth, Kelli'ye saldırdı. Devler doğrudan Daedalus'a yöneldiler ama Bayan O'Leary hiç vakit kaybetmeden onun yardımına koştu. Bu arada Nico yere düştü. Minos'un ruhu "Mucidi öldürün! Onu öldürün!" diye cıyıklarken, Nico da zincirli elleriyle debelenip duruyordu.

Rachel duvardaki kanatları kaptı. O sırada onun ne yaptığına kimse dikkat etmiyordu. Kelli, Annabeth'e doğru bir hamle yaptı. Onu engellemeye çalıştım ama iblis hem benden çok daha atikti hem de ölümcül güçlere sahipti. Masaları yere deviriyor, icatları kırıp döküyor, yanına yaklaşmamıza bile izin vermiyordu. Gözümün ucuyla Bayan O'Leary'nin dişlerini devin koluna geçirdiğini gördüm. Dev acıyla haykırıp onu diğer yöne savurup uzaklaştırmaya çalıştı. Daedalus kılıcına uzanacak oldu ama diğer dev yumruğuyla tezgahı parçalayınca kılıç bir kenara fırladı. Derken içinde yunan ateşinin bulunduğu çömlerlerden birisi yere devrildi. İçeriye hızla yeşil alevler kapladı.

Minos "Bana gelin!" diye haykırdı. "Ölülerin ruhları!" Hayaletimsi ellerini havaya kaldırınca etrafı bir uğultu kapladı.

Nico "Hayır!" diye bağırdı. Ayağa kalkmıştı. Nasıl becerdiyse zincirlerinden de kurtulmuştu.

Minos "Beni kontrol edemezsin, şapşal" diye bağırdı. "Bunca zamandır seni ben kontrol ediyordum! Evet, ruha karşılık ruh. Ama ölüler diyarından gelecek olan kız kardeşin değil. Mucidi öldürür öldürmez canlanacak olan benim!"

Minos'un etrafını ruhlar sardı. Parıldayan yaratıkların sayısı yavaş yavaş arttı ve ruhlar Girit askerlerine dönüştü.

Nico "Ben Hades'in oğluyum," diyordu ısrarla. "Gidin buradan!"

Minos gülmeye başladı. "Benim üstümde hiç gücün yok," dedi. "Ruhların efendisi benim! Ben hayalet kralım!"

Nico "Hayır!" diye bağırıp kılıcını çekti. "Hayalet kral benim."

Kara kılıcını yere saplayınca kılıç zemini yarıverdi.

Minos'un görüntüsü bozuldu. "Asla!" diye bağırdı. "Asla—"

Tam o sırada yer zangırdamaya başladı. Pencereleler çatlayıp parçalara ayrıldı. İçeri temiz hava doldu. Atölyenin taş zemininde bir yarık açıldı ve Minos ile birlikte tüm hayaletler dehşet verici birer haykırıyla yarıktan içeri çekildi.

Kötü haberse şuydu: içerideki kavga dövüş hala sürmekteydi ama dikkatim dağılmıştı bir kere. Kelli öylesine hızlı bir biçimde üstüme çullandı ki kendimi koruyacak fırsatım olmadı. Kılıcım elimden fırladı. Yere düşerken, bir de kafamı tezgahlardan tekine çarptım. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Kollarımı kaldıramıyordum.

Kelli güldü. "Eminim ki tadın harikadır!"

Sonra ağzını açıp dişlerini gösterdi. Ama aniden tüm bedeni kaskatı kesildi. Kırmızı gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ama... okul... ruhu..." dedi güçlkle.

Annabeth bıçağını empusanın sırtından çekip çıkardı. Kelli korkunç bir çığlık atıp sapsarı buharlar saça saça yok oldu.

Annabeth ayağa kalkmama yardım etti. Hala başım dönüyordu ama kaybedecek bir saniyemiz dahi yoktu. Bayan O'Leary ile Daedalus hala devlerle mücadele ediyorlardı. Bu arada tünelden de sesler gelmeye başlamıştı. Daha fazla canavar atölyeye doğru akın akm geliyor olmalıydı.

"Daedalus'a yardım etmemiz gerek!" dedim.

Rachel "Vakit yok," dedi. "Canavarlar çok kalabalık!"

Rachel sırtına kanatları çoktan takmış, Minos ile arasında geçen boğuşmadan beti benzi atmış ve kan ter içinde kalmış olan Nico'ya kanatları giydiriyordu. Kanatlar Nico'nun sırtına cuk diye oturdu.

"Sıra sende!" dedi Rachel.

Birkaç saniye içinde Nico, Annabeth, Rachel ve ben sırtımıza bakır kanatları takmıştık. Pencereden içeri süzülen rüzgarın beni havalandırdığını hissedebiliyordum. Yunan ateşi masaları ve diğer eşyaları yakmış, helezoni basamaklardan yukarı doğru ilerliyordu.

"Daedalus!" diye seslendim. "Haydi, çabuk ol!"

Daedalus'un bedeninde yüzlerce kesik vardı ama kesiklerden kan yerine altın renkli bir yağ boşalıyordu. Daedalus kılıcını eline almış, kırık bir masayı kalkan olarak devlere karşı kullanıyordu. "Bayan O'Leary'yi bırakamam!" dedi. "Siz gidin!"

Tartışacak vakit yoktu. Orada kalacak dahi olsak ona yardım edip edemeyeceğimizden emin değildim.

"Hiçbirimiz uçmayı bilmiyoruz!" dedi Nico.

"Öğrenmenin vakti geldi o halde," dedim. Hep birlikte pencereden boşluğa atladık.

BÖLÜM ON ALTI

BİR TABUT AÇIYORUM

Yerden bin beş yüz metre yükseklikteki bir yerden aşağı atlamak bana göre hiç de eğlenceli değil. Özellikle de sırtımda bronz kanatlar varsa ve bir ördek gibi kollarımı çırpıyorsam...

Aşağıdaki vadiye ve kırmızı renkli kayalıklara doğru dalışa geçtim. Annabeth tepeden bir yerden "Kanatlarını çırp! Kollarını yana aç!" diye bağıırken Tanrıların Bahçesi'ne düşüp paramparça olacağımdan emindim.

Zihnimin henüz paniğe kapılmamış minik bir bölümü Annabeth'in uyarısına kulak verdi ve kollarımı çırpmaya başladım. Kollarımı yana açar açmaz kanatlar sertleşip rüzgarı yakaladı ve hızım kesildi. Hala aşağı düşüyordum ama bu sefer, tıpkı tepetaklak yere çakılmak üzere olan bir uçurtma gibi, daha uygun bir açıda düşüyordum.

Kanatları denemek üzere bir kez çıptım. Bir anda göğe yükselip rüzgarın kulaklarımda uğuldadığını hissettim.

"İşte bu!" diye bağırdım. Bu inanılmaz bir histi. Uçmaya biraz alıştıktan sonra kanatlar sanki bedenimin daimi bir parçasıymış gibi geldi. Nereye istersem yükselebiliyor, pike yapabiliyor ve alçalabiliyordum.

Arkamı dönünce arkadaşlarımı gördüm. Rachel, Annabeth ve Nico daha yukarılarda, güneşin altında parıldaya parıldaya

süzülüyorlardı. Hemen arkalarındaysa Daedalus'un atölyesinin pencerelerinden dumanlar tütüyordu.

Annabeth "Yere inin!" diye bağırdı. "Kanatlar uzun süre dayanmaz."

"Ne kadar dayanır?" diye bağırdı Rachel.

"Bekleyip görmesek daha iyi!"

Tanrıların Bahçesi'ne doğru pike yapmaya koyulduk. Sivri kayalardan birinin etrafından dolanıp birkaç dağcının ödünü kopardım. Sonra dördümüz birden vadinin üstünde uçmaya başladık. Bir yolu aşip ziyaretçilerin konaklama merkezine konuverdik. Vakit akşamüzeriydi ve ortalıkta kimsecikler yoktu. Ama kanatlarımızı hemen sırtımızdan çıkardık. Kanatlara göz atınca Annabeth'in haklı olduğunu gördüm. Kanatları sırtımıza tutturana yapışkan bantlar erimeye başlamıştı. Üstümüzden başımızdan bronz tüyler düşüyordu. Kanatların bu hale gelmesi çok kötü olmuştu ama onları tamir etmenin bir yolu yoktu. Onları ölümlülerin bulabileceği bir yere de bırakamazdık. 0 yüzden hepsini toparlayıp kafeteryanın dışındaki çöp bidonuna attık.

Turistlerin kullandığı çift mercekli dürbünle Daedalus'un atölyesinin bulunduğu tepeye baktım ama atölye ortadan kaybolmuştu. Duman falan da göremiyordum. Kırık pencereler de yoktu. Yukarıda sadece bir tepe gözüktüyordu.

"Atölye yer değiştirmiş olmalı," dedi Annabeth. "Ama nereye gittiğini söylemek zor."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Labirent'e nasıl geri döneceğiz?"

Annabeth bakışlarını ilerideki Pikes Tepesi'nin zirvesine çevirdi. "Belki de oraya geri dönemeyeceğiz," dedi. "Eğer Daedalus öldüyse... 0 bize yaşam gücünün Labirent'e bağlı olduğunu söylemişti. Her şey yok olmuş olabilir. Belki bu

sayede Luke'un istilasından da kurtulabiliriz."

Aklıma hala Labirent'te olan Kıvrıcık ile Tyson geldi. Bir de Daedalus... Çok fena şeyler yapmış olduğu halde, sevdiğim herkesi tehlikeye attığı halde, o şekilde ölmek feci olmalıydı.

Nico "Hayır," dedi. "O ölmedi."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Birisi öldüğü zaman *bilirim*" dedi. "İçime öyle bir his dolar ki kulaklarım uğuldamaya başlar."

"O halde Kıvrıcık ile Tyson'a ne oldu?"

Nico kafasını salladı. "Onu söylemek daha güç. Çünkü onlar ne insan ne de melez. Ölümlü ruhuna sahip değiller."

"Bence şehre inmeliyiz," dedi Annabeth. "Orada bizi Labirent'e götürecek bir yol bulmamız daha kolay olur. Luke ile ordusundan önce de kampa geri dönmemiz gerek."

"Uçakla da gidebiliriz," dedi Rachel.

Ürperdim. "Ben uçamam."

"Az önce uçtun ya?"

"Alçaktan uçmak sayılmaz," dedim, "ama o bile tehlikeli. Çok yüksekte uçmak... Zeus'un yapacağı bir iş, benim değil. Ayrıca uçağa binecek kadar vakit yok. Labirent geri dönmenin en kestirme yolu."

Aslında bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum ama belki, bir ihtimal, Kıvrıcık ile Tyson'ı yolda bulma şansımız vardı.

"O halde, şehre gitmek için bir arabaya ihtiyacımız olacak," dedi Annabeth.

Rachel otoparka şöyle bir göz attı. Sanki sevmediği bir şey yapacakmış gibi suratını buruşturdu. "Bunu ben hallederim," dedi.

"Nasıl?" diye sordu Annabeth.

"Bu işi bana bırak."

Annabeth, Rachel'in bu işi kıvıracağından pek emin değil gibiydi ama tamam manasında kafasını salladı. "Tamam, ben hediyelik eşya dükkanından bir prizma alıp geleceğim. Sonra da bir gökkuşağı oluşturmayı deneyip kampa mesaj yollayacağım."

Nico "Ben de seninle geleyim," dedi. "Karnım zil çalıyor."

"Ben de Rachel ile kalayım," dedim. "Sizinle otoparkta görüşürüz."

Rachel sanki onunla birlikte kalmamı istemiyormuş gibi suratını buruşturdu. Kendimi çok kötü hissettim ama otoparka kadar peşinden gittim.

Rachel otoparkın sonunda duran kocaman siyah renkli bir arabaya yöneldi. Bu, şoförlü bir Lexus'tu. Manhattan'da her zaman gördüğüm türden bir arabaydı. Şoför ön koltukta gazete okuyordu. Üstünde koyu renkli bir takım elbiseyle kravat vardı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Rachel sıkkın bir tavırla "Burada bekle," dedi. "Lütfen."

Sonra doğrudan şoförün yanına gidip onunla konuşmaya başladı. Adam suratını buruşturdu. Rachel başka bir şey dedi. Adam bir anda bembeyaz kesilip alelacele gazetesini ikiye katladı. Tamam manasında kafasını sallayıp cep telefonunu aldı. Kısa bir görüşme yaptıktan sonra Rachel'a arabanın arka kapısını açtı. Rachel dönüp beni işaret etti. Şoför kafasını sallayıp *Peki, hanımefendi, Nasıl isterseniz* gibisinden bir şeyler dedi.

Adamın ne diye heyecanlandığına bir anlam verememişim.

Nico ve Annabeth hediyelik eşya dükkanından çıktıkla-

rında Rachel da yanıma geldi.

"Kheiron'la konuştum," dedi Annabeth. "Savaşa hazırlanmak için ellerinden geleni yapacaklar ama geri dönmemizi istiyor. Bütün kahramanlara ihtiyaçları var. Araba bulabildik mi?"

"Şoför istediğimiz zaman yola çıkacak," dedi Rachel.

Bu arada şoför haki renkli bir pantolon ve polo tişört giymiş bir adamla konuşuyordu. Adam büyük bir ihtimalle arabayı kiralamış olan müşteriydi. Müşteri şikayet edip duruyordu ama şoförün "Özür dilerim efendim. Acil bir durum söz konusu. Sizin için başka bir araba çağırdım," dediğini duydum.

Rachel "Haydi," dedi. Bizi arabaya götürdü ve öfkeden kudurmuş müşteriye dönüp bir kez olsun bakmadı. Bir dakika sonra yola çıkmıştık. Arabanın koltukları deri kaplıydı. Bacaklarımızı uzatabileceğimiz kadar da yer vardı. Arka koltukların kafalıklarında düz ekranlı televizyonlar yerleştirilmişti. Arabada bir de su, kola ve atıştırılabilirlerle dolu bir minik buzdolabı bulunuyordu. Hemen elimize geçirdiğimiz her şeyi yutmaya başladık.

Şoför "Nereye gidiyoruz Bayan Dare?" diye sordu.

"Henüz emin değilim Robert," dedi Rachel. "Sadece biraz gezinti yapıp etrafı dolaşmak istiyorduk."

"Nasıl isterseniz efendim."

Dönüp Rachel'a baktım. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Hayır."

"Ama adam sana yardım etmek için işini gücünü bıraktı. Neden?"

"Sen gözünü dört aç yeter," dedi Rachel. "Görmeme yardımcı ol."

Ama bu, sorumun yanıtı değildi.

Yaklaşık yarım saat boyunca, Colorado Springs'de turladık. Bu arada, Rachel'a Labirent'in girişimiş gibi gelen hiçbir yere rastlamadık. Rachel'ın omzu benimkine değiyordu. Durup onun gerçekte kim olduğunu düşündüm. Nasıl oluyordu da şoförün tekine gidip emirler yağdırabiliyordu?

Bir saat sonra, kuzeye, Denver'a doğru yol almaya karar verdik. Daha büyük bir şehirde Labirent'e giriş bulma şansımızın daha yüksek olabileceğine karar vermiştik ama hepimizi bir endişe sarmıştı. Vakit kaybediyorduk.

Tam Colorado Springs'den çıkmak üzereyken Rachel oturduğu yerde doğruldu. "Hemen otoyoldan çık!" dedi şoföre.

Şoför trafikten sıyrılıp çıkışa yöneldi.

Rachel'a "Ne gördün?" diye sordum çünkü neredeyse şehir dışına çıkmıştık. Etrafta tepelerden, yeşillik alanlardan ve birkaç tane de çiftlikten başka bir şey yoktu. Rachel şoföre tekinsiz bir toprak yola sapmasını söyledi. Hızla bir tabelanın yanından geçtik. Tabelada ne yazdığını okuyamamıştım ama Rachel "Batı Madencilik ve Sanayi Müzesi," dedi.

Burası hiç de bir müzeye falan benzemiyordu. Karşımızda eski bir tren garını andıran ufacık bir ev vardı. Evin dışında da borular, pompalar ve eski püskü kazı makinelerinden başka bir şey yoktu.

"İşte." Rachel yakınlardaki bir tepenin kenarını işaret etti. Orada, girişi tahtalarla ve zincirlerle kapatılmış bir tünel vardı. "Eski madenin girişi."

Annabeth "Labirent'e buradan giriliyor mu?" dedi. "Emin misin?"

"Baksanıza!" dedi Rachel. "Yani... Neyse, *ben* görebiliyorum, tamam mı?"

Rachel şoföre teşekkür ettikten sonra arabadan indik.

Adam ne para ne de başka bir şey istemişti. "Bayan Dare, yardıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?" diye sordu. "Eğer isterseniz, şeyi araya—"

"Hayır!" dedi Rachel. "Yok, gerçekten, Robert. Böyle iyiyiz."

Müze kapalı gibi görünüyordu. 0 yüzden tepeye çıkıp maden kuyusuna yöneldiğimizde karşımıza kimse çıkmadı. Girişe vardığımızda asma kilidin üstünde Daedalus'un işareti gördüm. Ama Rachel minnacık şeyi onca mesafeden nasıl görmüştü, bilmiyorum doğrusu. Asma kilide dokunur dokunmaz zincirler ufalandı. Birkaç tahta parçasını tekmeleyip içeri girdik. İyi mi olmuştu, kötü mü bilmiyorum ama Labirent'e geri dönmüştük.

Toprak tüneller bir anda taşa dönüştü. Düğüm düğüm olup bölündüler. Bizi şaşırtmaya çalışıyorlardı ama Rachel bize yol göstermekte hiç zorluk çekmiyordu. Ona New York'a gitmemiz gerektiğini söylediğimizde hiç düşünmeden karşımıza çıkan tünellerden birine daldı.

Beni asıl şaşırtan şey, yürürken Annabeth'le Rachel'in sohbet etmeye başlaması oldu. Annabeth, Rachel'a geçmişiyle ilgili sorular soruyordu ama Rachel ona yanıt vermekten kaçınıyordu. Bu yüzden mimari hakkında konuşmaya başladılar. Rachel sanat eğitimi aldığından bu konuda da bilgiliydi. New York civarındaki farklı yapılardan bahsetmeye başladılar. "Şunu görmüş müydün?" falan filan diye birbirlerine bir şeyler sorup duruyorlardı. Aramızda insana rahatsızlık veren bir sessizlik olsa da Nico'nun yanına gittim.

Nihayet "Bizimle birlikte geldiğin için teşekkürler," dedim.

Nico gözlerini kıstı. Eskisi gibi öfkeli değil de şüpheli

gözüküyordu. "Sana en azından bunu borçluydum Percy," dedi. "Ayrıca,... Daedalus'u kendi gözlerimle görmek istedim. Minos bir bakıma haklıydı. Daedalus'un ölmesi gerek. Kimse ölümünden o kadar uzun süre kaçmamalı. Bu, hiç de doğal bir şey değil."

"Demek bunca süredir yapmaya çalıştığın şey buydu," dedim. "Daedalus'un ruhuna karşılık kız kardeşinin ruhunu alacaktın."

Nico tekrar konuşmaya başlamadan önce yaklaşık yüz elli metre kadar yürüdü. "Olanları atlatmak hiç de kolay olmadı, anlarsın ya," dedi. "Tek arkadaşlarım hayaletlerdi. Yaşayanların beni asla aralarına almayacaklarını bilmek çok zordu. Bana sadece ölümler saygı duyuyor ama onlar da bunu korkularından yapıyorlar."

"Bence yaşayanlar da seni kabullenebilir," dedim. "Kamp-ta arkadaş edinebilirsin."

Nico dikkatle beni süzdü. "Bu dediğine gerçekten de inanıyor musun Percy?"

Ona yanıt vermedim. İşin aslı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Nico her zaman biraz tuhaf bir çocuktü ama Bianca'nın ölümünden beri, daha da... ürkütücü hale gelmişti. Gözleri tıpkı babasının gözlerine benziyordu. Bakışlarında insana ya bir dahiymiş ya da çılgının tekiymiş izlenimi veren o yoğun, çılgın alev vardı. Minos'tan nasıl kurtulduğunu ve kendisine *Hayalet Kral* diye hitap ettiği düşünenecek olursak, son derece etkileyici olduğu aşıkardı. Öte yandan, bu hali beni biraz endişelendiriyordu.

Ona ne diyeceğimi düşünürken, aniden tam önümde duran Rachel'a tasladım. Bir dört yol ağzına gelmiştik. Tünel ileride devam ediyordu ama yan taraftaki tünel bir T harfi şeklinde sağa kıvrılıyordu. Daire biçimindeki bu tünel,

Nymphette

yanardağlarda bulunan kapkara kayalardan oluşuyordu.

"Bu da ne?" diye sordum.

Rachel kapkara tünele baktı. El fenerinin cılız ışığında yüzü Nico'nun hayaletlerini andırıyordu.

"Doğru yol bu mu?" diye sordu Annabeth.

Rachel endişeli bir tavırla "Hayır," dedi. "Kesinlikle doğru yol bu değil."

"Niye burada durduk?" diye sordum.

"Dinleyin," dedi Nico.

Sanki çıkış yakınmışçasına, tünelden rüzgar sesinin geldiğini duydum. Bir de burnuma tanıdık bir koku geldi. Bu öylesine bir kokuydu ki bir anda zihnimde anılar canlanıverdi.

"Okaliptüs ağaçları," dedim. "Tıpkı Kaliforniya'daki gibi."

Önceki sene, Luke ve Titan Atlas ile Tamalpais Dağı'nın zirvesinde karşılaştığımızda da hava böyle kokuyordu.

Rachel "Bu tünelde kötü bir şey var," dedi. "Çok güçlü bir şey."

Nico "Burası ölüm kokuyor," dedi. İçim ne kadar rahatlamıştı anlatamam.

Annabeth'le baktık.

"Burası Luke'un giriş kapısı olmalı," dedi Annabeth. "Hani Othrys Dağı'na, Titan'ın sarayına giden yol."

"Gidip bir kontrol edeyim," dedim.

"Percy, hayır."

"Luke orada olabilir," dedim. "O ya da... Kronos. Neler olup bittiğini anlamam gerek."

Annabeth tereddütlüydü. "O halde, hep birlikte gidelim."

"Hayır," dedim. "Bu çok tehlikeli olur. Eğer Nico'yu ya da Rachel'i ele geçirirlerse Kronos onları kullanabilir. Burada

kalıp onlara göz kulak ol."

Annabeth'e söylemediğim şey, onun için endişelendiğimdi. Luke ile tekrar karşılaştığında nasıl davranacağından emin değildim. Luke onu çok kereler kandırıp kullanmıştı.

"Percy, gitme," dedi Rachel. "Oraya tek başına gitme."

"Hemen döneceğim," dedim. "Merak etmeyin, aptalca bir şey yapmam."

Annabeth cebinden Yankee şapkasını çıkardı. "En azından şunu yanına al," dedi. "Dikkatli ol."

"Teşekkürler." Annabeth'le son kez yollarımızı ayırdığımızda St. Helens Dağı'nda bana bir şans öpücüğü vermişti. Şimdiyse bana verdiği tek şey bir şapkaydı.

Şapkayı kafama geçirdim. "Haydi bakalım," dedim. Sonra da görünmez vaziyette karanlık ve kayalık tünele daldım.

Daha çıkışa varmadan kulağıma sesler gelmeye başladı. Bu sesler, demirci deniz iblislerinin, yani telekinelerin hırıltılı, havlamaya benzer sesleriydi.

"En azından kılıcı kurtardık," dedi içlerinden biri. "Efendimiz bizi ödüllendirecek."

"Evet! Evet!" diye cıyıkladı bir diğer iblis. "Aklımızın hayalimizin almadığı ödüller verecek bize!"

Derken, daha insanımsı bir başka ses, "Şey, işte bu harika," dedi. "Şimdi, benimle işiniz bittiyse..."

Telekinelerden teki "Hayır melez," dedi. "Onu takdim etmemize yardımcı olmalısın. Bu, büyük bir şeref!"

"Vay canına, teşekkürler," dedi melez. Bu sesin Ethan Nakamura'ya ait olduğunu fark ettim. Ethan, arenada paçasını kurtardığım çocuktu.

Tünelin ucuna doğru süründüm. Kendime sürekli olarak görünmez olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Beni

görmeleri mümkün değildi.

Dışarı çıkar çıkmaz suratıma buz gibi bir hava çarptı. Tam Dağı'nın zirvesinde duruyordum. Gri renkli bulutlu bir gökyüzünün altındaki Pasifik Okyanusu sere serpe gözlerimin önündeydi. Yaklaşık olarak altmış metre kadar aşağıda, iki telekine bir kayanın üstüne bir şey yerleştiriyorlardı. Bu, uzun ve kalınca bir şeydi ve siyah renkli bir kumaşa sarılıydı. Ethan telekinelere kayanın üstüne koyulan şeyi açmalarına yardım ediyordu.

"Dikkat etsene salak" dedi telekine. "Bir kere bile dokunacak olursan, kılıç ruhunu bedeninden ayırır."

Ethan korkuyla yutkundu. "Burada beklemem daha iyi olacak galiba," dedi.

Kocaman, kapkara mermer bir kalenin bulunduğu zirveye bakınca bunu rüyamda gördüğümü hatırladım. Kale, yüz elli metrelik duvarlarıyla bana devasa boyutlardaki bir mezarı hatırlatıyordu. Ölümlüler nasıl oluyor da bu kaleyi gözden geçiriyorlardı, bilemiyorum. Ancak dağın dibindeki her şey bana bulanık görünüyordu. Sanki dağın dibi ve tepesi arasında kalın bir örtü seriliydi. Burada büyülü bir şey olmalıydı çünkü Sis çok güçlüydü. Gökyüzü huni biçimli bir bulut gibi yukarı yükseliyordu. Atlas'ı göremiyordum ama onun uzaktan gelen kükremesini, kalenin hemen arkasında gökyüzünün ağırlığı altında ezilişini duyabiliyordum.

"İşte, oldu!" dedi telekine. Coşkuyla silahı havaya kaldırdığında kanımın donduğunu hissettim.

Bu bir tırpandı. Tamı tamına yüz seksen metre uzunluğunda, yarım ay biçimli, deri kaplı ahşap kabzası olan kocaman bir bıçaktı. Bıçak iki farklı renkte parılıyordu: çelik ve bronz. Bu, Kronos'un silahıydı. Tanrılar bu silahı onun elinden almadan önce, babası Uranüs'ü bununla öl-

dürmüştü. Tanrılar daha sonra Kronos'u kendi silahıyla parçalara ayırmışlar, onu Tartarus'a hapsedmişlerdi. Ama tırpan yeniden oluşmuştu.

"Onu kanla kutsamalıyız," dedi telekine. "Melez, efendimiz uyandıığında, bunu ona takdim etmemize yardımcı olacaksın."

Kalbim gümbür gümbür atarak hemen kaleye koştum. O korkunç, kapkara anıtmezara yaklaşmak dahi istemiyordum ama bir şeyler yapmalıydım. Kronos'un dirilmesini engellemeliydim. Bu, tek şansım olabilirdi.

Hemen karanlık holden ana girişe koştum. Zemin tıpkı maun bir piyano gibi parıldıyordu. Hem simsiyah hem de ışıl ışıldı. Duvarların önüne simsiyah mermer heykeller dizilmişti. Heykellerin tek tek kime ait olduklarını bilmiyordum ama Titanlar olduklarından emindim. Odanın sonuna, iki bronz mangalın tam ortasına bir podyum kurulmuştu. Podyumun üstündeyse altın lahit duruyordu.

Ateşin çıtırtılarından başka bir ses yoktu etrafta. Luke burada değildi. Muhafız da. Kimsecikler yoktu.

Fazla kolaydı; lahde yaklaştım.

Tıpkı hatırladığım gibiydi. Yaklaşık otuz metre uzunluğundaydı. Yani, içinde bir insan olamayacak kadar büyüktü. Üstünde ölüm ve yıkımla ilgili çeşit çeşit kabartmalar, savaş arabalarının altında ezilen tanrıları ve dünyadaki en meşhur tapınakların ve binaların yerle bir oluşunu gösteren resimler vardı. Lahit resmen iliklerimi dondurmuştu. Sanki bir buzluğun içine girmiş gibiydim. Nefesim bile buharlaşmaya başlamıştı.

Dalgakıran'ı kınından çıkardım. Elimde kılıcımın o tanıdık ağırlığını hissedince biraz rahatladım.

Daha önce, ne zaman Kronos'a yaklaşıcağ olsam, onun

o ürkünç sesi kulaklarımda çınlardı. Peki, şimdi niye hiç konuşmuyordu? Kronos binlerce parçaya bölünmüştü, hem de kendi tırpanıyla. Acaba lahdin kapağını açınca, karşıma ne çıkacaktı? Ona nasıl olmuştu da yeni bir beden yapmışlardı?

Bu sorulara verecek yanıtlım yoktu. Tek bildiğim, Kronos tekrar dirildiği takdirde, tırpanını eline almadan onu öldürmem gerektiği idi. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım.

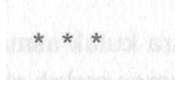
Lahdin başına dikildim. Kapağı, kenarlarından çok daha detaylı bir biçimde süslenmişti. Üstünde, vahşeti ve gücü temsil eden resimler vardı. Tam ortasında da Yunanca'dan da eski, büyülü harflerle yazılmış bir isim vardı. Yazıyı tam olarak okuyamıyordum ama ne yazdığını yine de biliyordum: **ZAMANIN EFENDİSİ KRONOS.**

Kapağa dokundum. Parmak uçlarım aniden mosmor kesildi. Kılıcım buzla kaplandı.

Derken, arkamdan seslerin geldiğini duydum. Birileri geliyordu. Ya şimdi ya hiç, diye düşündüm. Altın kapağı geri ittim. Kapak *GÜMMMM!* diye yere devrildi.

Kılıcımı her an lahdin içindeki şeye indirmeye hazırdım Ama lahdin içine bakınca, karşımdaki manzaraya bir anlam veremedim. Bacakları bir ölümlününkine benzeyen, gri pantolonlu birisi duruyordu karşımda. Üstünde beyaz bir tişört vardı ve ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Göğsünün bir parçası eksikti. Tam kalbinin olması gereken yerde, simsiyah bir kurşun deliği vardı. Gözleri kapalıydı. Teniye solgun. Sarışındı... ve de suratının sol tarafında bir yara izi vardı.

Lahdin içindeki beden Luke'a aitti.

Onu hemen oracıkta kılıçtan geçirmeliydim. Dalgakıran'ı var gücümle bedenine indirmeliydim.

Ama o kadar afallamıştım ki... Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Luke'tan nefret ettiğim, onun bana ihanet etmiş olduğu doğrudu ama onun lahdin içinde ne işi olduğunu ve neden son derece ölü gözüktüğüne akıl sır erdirememiştim.

Derken, arkamda telekinelerin seslerini duydum.

İblislerden teki lahdin kapağının açık olduğunu görünce, "Neler oluyor?" diye cıyıkladı. Görünmez olduğumu unutup hemen podyumdan uzaklaştım ve iblisler lahdin yanına doğru gelirken bir sütunun ardına saklandım.

Diğer iblis "Dikkatli ol!" diye arkadaşını uyardı. "Belki de dirilmek üzeredir. Hemen ona hediyeleri verelim. Çabuk!"

İki telekine öne çıkıp eğildi. Örtünün üstünde duran tırpanı havaya kaldırdılar. Biri "Efendim," dedi. "Güç sembolünüz hazır."

Diğer telekine "Salak," diye mırıldandı. "Ona önce melezi sunmalıyız."

Ethan geriledi. "Hey, önce melezi sunacağız derken ne demek istiyorsun?"

İlk telekine "Ödlekliğin bir alemi yok!" diye tısladı. "Ölmen gerekmiyor. Sadece ona bağlılık yemini etmelisin. Ona hizmet edeceğine dair yemin et. Tanrıları inkar et. Tek yapman gereken bu."

"Hayır!" diye bağırdım. Bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyordum ama odaya dalıp şapkayı çıkarttım. "Ethan, sakın yapma!" dedim.

"İstilacı!" Telekineler ağızlarını açıp dişlerini gösterdiler. "Efendimiz seninle daha sonra ilgilenecek. Acele et evlat!"

Nymphette

"Ethan, sakın onlara kulak asma," diye yalvarmaya başladım. "Onu yok etmeme yardım et."

Ethan bana döndü. Gözünün üstündeki yama suratına vuran gölgelere karışıyordu. Yüzünde sanki bana acırmış gibi bir ifade vardı. "Sana beni kurtarmamanı söylemiştim Percy. 'Göze göz, dişe diş' lafını hiç duymadın mı? İşte, bunun ne olduğunu zor yoldan öğrendim. Tanrı olan ebeveynimin kim olduğunu öğrendiğimde... Ben, İntikam Tanrıçası Nemesis'in oğluyum. İntikam almak için yaratılmışım."

Sonra podyuma baktı. "Tanrıları reddediyorum!" diye seslendi. "Onlar benim için ne yaptılar ki? Onları yok edecek, Kronos'a hizmet edeceğim."

Bina sallanmaya başladı. Ethan Nakamura'nın ayaklarının dibinde solgun mavi renkli bir ışık parıladı. Işık lahde yöneldi ve tıpkı saf enerji bulutu gibi ışıldadı. Sonra da lahdin içine girdi.

Luke doğruldu. Gözleri açıldı. Gözleri artık mavi renkli değildi. Tıpkı lahdin kendisi gibi altın renkliydi. Göğsündeki kurşun yarası kaybolmuştu. Artık bedeni tamamlanmıştı. Çevik bir hareketle lahdin içinden çıktı. Ayaklarını mermer zemine basınca zemin buz pisti gibi donuverdi.

O dehşetli altın renkli gözlerle Ethan'a ve telekinelere baktı. Sanki dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibi, gördüklerini kavramakta güçlük çekiyormuş gibi bir hali vardı. Sonra bana baktı. Kim olduğumu hatırlayınca suratında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu beden iyi hazırlanmış," dedi. Sesi tıpkı tenime de-
ğen bir jilet gibiydi. Ses, hem Luke'a aitti hem de değildi. Kendi sesinin altında, çok daha ürkütücü, eskiden kalma bir ses daha vardı. Tıpkı bir kayaya sürtülen metal sesi gibi çıkıyordu. "Sen de öyle düşünmüyor musun Percy Jackson?"

diye sordu.

Ne kımıldayabiliyor ne de ona yanıt verebiliyordum.

Kronos kafasını geriye atıp güldü. Suratındaki yara izi kırıştı.

"Luke senden korkuyordu," dedi. "Kıskançlığı ve nefreti güçlü silahlar haline geldi. Bana itaat etmesini sağladı. Bunun için sana teşekkür ederim."

Ethan dehşet içinde yere yığıldı. Suratını elleriyle örttü. Tırpanı havaya kaldırmış olan telekineler tir tir titriyorlardı.

Nihayet kendimi toparladım. Eskiden Luke olan bu yaratığa hücum ettim. Kılıcımı doğrudan göğsüne savurdum ama Kronos'un bedeni sanki saf çelikten yapılmıştı. Kılıcım geri tepti. Keyifle bana baktı. Sonra elinin ufacak bir hareketiyle beni odanın ta öteki ucuna savurdu.

Bir sütuna çarptım. Ayağa kalkmaya çalıştım. Gözlerimde yıldızlar uçuşuyordu. Kronos çoktan tırpanı eline geçirmişti.

"Hah, şöyle," dedi. "Luke buna Arkadan Bıçaklayan di-yordu. Tırpan yeni baştan döküldüğüne göre ismine yaraşır şeyler yapacak. Gerçekten de *arkadan bıçaklayacak*."

"Luke'a ne yaptın?" dedim inleyerek.

Kronos tırpanı havaya kaldırdı. "Tıpkı dilediğim gibi bana tüm varlığıyla hizmet ediyor," dedi. "Aradaki tek fark onun senden korkuyor olmasıydı. Ama ben senden korkmuyorum Percy Jackson."

İşte o anda koşmaya başladım. Bir an için bile tereddüt etmedim. Acaba burada durup ona karşı gelsem mi, onunla dövüşsem mi? diye düşünmedim. Hayır, arkamı döndüğüm gibi kaçmaya başladım.

Ama ayaklarım sanki taşa dönüşmüştü. Zaman yavaşlaşmış, tün dünya pelteye dönmüştü sanki. Bu hissi bir kez daha

yaşamıştım ve bunun Kronos'un etkisi olduğunu biliyordum. Varlığı o denli güçlüydü ki zamanı esnetebiliyordu.

"Koş küçük kahraman," diye güldü. "Koş bakalım!"

Geriyeye dönüp bakınca onun tırpanı tekrar ele geçirmiş olmaktan dolayı keyifle bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Artık dünyadaki hiçbir silah onu durduramazdı. İlahi bronz dahi...

Kronos benden yaklaşık otuz metre kadar ilerideyken, "PERCY!" diye bir ses duydum.

Bu Rachel'dı.

Derken bir şey yanımdan uçtu. Mavi plastik bir saç fırçası Kronos'un gözüne isabet etti.

"Ah!" diye bağırdı Kronos. Ses, aniden Luke'un sesi olmuş, Luke şaşkınlıkla ve acıyla haykırmıştı. Bedenim serbest kaldı. Giriş holünde, gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmış olan Rachel'a, Nico'ya ve Annabeth'e rastladım.

Annabeth "Luke?" dedi. "Ne..."

Hemen Annabeth'in gömleğine yapışıp ardımdan sürüklemeye başladım. Var gücümle kaleden dışarı koşuyordum. Tam Labirent'in çıkışına varmıştık ki hayatımda duyduğum en güçlü çığlığı duydum. Bu, kendine gelen Kronos'un sesiydi. "YAKALAYIN ONLARI!"

Nico "Hayır!" diye bağırdı. Ellerini çırpınca kalenin ön tarafında kocaman bir tır büyüklüğünde bir kaya parçası belirdi. O kadar büyük bir zangırtı koştuk ki binanın ön tarafındaki sütunlar paramparça oldu. İçeride kalan telekinelerin boğuk seslerini duyabiliyordum. Her yeri bir toz bulutu kapladı.

Hemen Labirent'e dalıp koşmaya başladık. Titan tanrının kükremesi her şeyi yerle bir ediyordu.

BÖLÜM ON YEDİ

KAYIP TANRI KONUŞUYOR

Yorgunluktan bitap düşene dek koştuk. Rachel bizi tuzaklardan uzaklaştırıyordu ama nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Tek bildiğimiz o karanlık dağdan ve Kronos'un kükremesinden uzaklaşmamız gerektiği idi.

Islak ve beyaz kayalıklardan oluşan bir tünelde durduk. Burası, doğal yollarla oluşmuş bir mağaranın bir parçası gibiydi. Arkamızdan ses mes de gelmiyordu ama yine de kendimi güvende hissetmiyordum. Gözlerimin önünde hala Luke'un suratındaki o tuhaf, altın renkli gözler vardı. Eklemlerimin ağırlaşma hissini de üstümden atmamıştım.

Rachel nefes nefes vaziyette göğsünü tutarak "Daha fazla devam edemeyeceğim," dedi.

Annabeth ise koştığımız yol boyunca ağlamıştı. Yere çöküp başını dizlerinin arasına koydu. Hıçkırık sesleri tünelde yankılanıyordu. Nico ile yan yana oturduk. Nico kılıcını benimkinin yanına koyup derin bir oh çekti.

"Bebattı," dedi. Kronos'tan kaçışımızı daha güzel anlatamazdı.

"Hayatımızı kurtardın," dedim.

Nico suratındaki kiri tozu sildi. "Beni de beraberlerinde getirdikleri için kızlara teşekkür et," dedi. "Fikir birliğine varabildiğimiz tek konu benim de onlarla birlikte gelmemdi.

Nyaphe

Ya sana yardım edecektik ya da her şeyi berbat edecektin."

"Bana bu kadar güvenmeleri ne güzel," dedim. El ferimle etrafımıza bakındım. Tavandaki sarkıtlardan ağır çekimde yağmur yağıyormuş gibi sular damlıyordu. "Nico... şey, bizi kurtarıırken kimliğini de belli etmiş oldun."

"Nasıl yani?"

"O kapkara kaya parçasını diyorum. Bayağı etkileyiciydi doğrusu. Eğer Kronos senin kim olduğunu daha önceden bilmiyorsa da artık öğrenmiştir. Sen, Yeraltı'nın çocuklarından birisin."

Nico suratını buruşturdu. "Aman ne önemli."

Konuyu daha fazla uzatmadım. Galiba ne kadar korktuğunu gizlemeye çalışıyordu. Haksız da sayılmazdı hani.

Annabeth kafasını kaldırdı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. "O-onun... Luke'un nesi var?" dedi. "Ona ne yapmışlar?"

Ona lahdin içinde gördüklerimi anlattım. Kronos'un ruhunun son parçasının da Luke'un bedenine girişini ve Ethan Nakamura'nın Kronos'a bağlılık yemini edişini anlattım.

Annabeth "Hayır," dedi. "Bu, doğru olamaz. Luke bunu asla-"

"Kendisini Kronos'a teslim etti," dedim. "Üzgünüm, Annabeth ama Luke artık yok."

Annabeth "Hayır!" diye diretti. "Rachel ona vurduğunda neler olduğunu gördün."

Kafamı evet manasında sallayarak Rachel'a saygıyla baktım. "Titanların Efendisi'nin suratına mavi renkli, plastik bir saç fırçası fırlattın."

Rachel utandı. "Yanımda bir tek saç fırçam vardı," dedi.

"Ama olanları gördünüz," dedi Annabeth. "Fırça suratına isabet ettiğinde Luke afallamıştı. Bir an için kendine gelmiş

gibiydi."

"Belki de Kronos onun bedenine tamamıyla yerleşmemiştir," dedim. "Bu, Luke'un kontrolünü tamamen eline aldığı anlamına gelmez."

"Onun kötü olmasını istiyorsun, değil mi?" diye bağırdı Annabeth. "Onu daha önceden sen değil, ben tanıyordum Percy!"

"Neyin var senin?" dedim ters ters. "Niye habire onu koruyorsun?"

"Hey, kesin şunu" dedi Rachel araya girip.

Annabeth ona döndü. "Bu işe karışma ölümlü kız! Eğer sen olmasaydın..."

Annabeth lafının gerisini getiremedi. Kafasını yine dizlerine yaslayıp ağlamaya başladı. Onu teselli etmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kronos'un zamanı yavaşlatan gücü bedenimi nasıl yavaşlattıysa, beynim de ağırlaşmış gibiydi. Gördüklerimi idrak etmekte zorlanıyordum. Kronos canlanmıştı. Üstelik silahı da vardı. Dünyanın sonu yakın olmalıydı.

Nico "Yola devam etmeliyiz," dedi. "Arkamızdan canavarları yollamıştır."

Kimsenin koşacak hali yoktu ama Nico haklıydı. Ayağa kalkıp Rachel'in doğrulmasına yardımcı oldum.

"İyi iş çıkardın," dedim.

Rachel hafifçe gülümsedi. "Eh, ne de olsa ölmeni istemedim." Sonra yanakları kıpkırmızı kesildi. "Yani... sırf, bilirsin ya işte, bana borçlusun. Ölseydin borcunu ödeyemezdin."

Annabeth'in yanına eğildim. "Hey, özür dilerim," dedim. "Artık gitmeliyiz."

"Biliyorum," dedi. "Ben... Ben iyiyim."

Aslında hiç de iyi gözüküyordu. Ama ayağa kalkıp

bizimle birlikte Labirent'te yola koyuldu.

"New York'a geri dönüyoruz," dedim. "Rachel, acaba—"

Donup kaldım. Birkaç adım ilerimizde, el fenerim yerde duran kırış kırış, kırmızı renkli bir şeyi aydınlatmıştı. Bu, bir Rasta beresiydi. Kıvırcık'ın her zaman taktığı türden.

Bereyi yerden alırken ellerim titriyordu. Sanki koca ayaklı birisi gelip berenin üstüne basmıştı. O gün olanlardan sonra Kıvırcık'ın da başına bir şey geldiğini duyacak olsam, herhalde buna dayanamazdım.

Sonra dikkatimi bir şey çekti. Mağaranın zemini sarkıtlardan akan su damlalarıyla ıslanıp kayganlaşmıştı. Yerde hem Tyson'ınkilere benzer koca ayak izleri hem de sol yöne doğru ilerleyen daha küçük ayak izleri vardı.

"İzleri takip etmeliyiz," dedim. "O yöne gitmiş olmalılar. Hem de kısa süre önce."

"Ya kamp ne olacak?" diye sordu Nico. "Vakit yok."

"Onları bulmalıyız," dedi Annabeth. "Onlar arkadaşlarımız."

Kıvırcık'ın yamru yumru olmuş şapkasını kapıp yola koyuldu.

Ben de onun arkasından ilerlemeye başladım. Tünel ürkütücü bir yerdi. Tuhaf tuhaf yerlerde eğimli hale geliyordu, rutubetten her yer yapış yapıştı. Yürümeye çalışıyorduk ama yolun bir bölümünü kayarak ya da yere düşerek geçiyorduk.

Nihayet yokuştan aşağı indik ve kendimizi koca koca sarkıtların bulunduğu büyük bir mağarada bulduk. Odanın ortasında bir yeraltı nehri vardı, nehrin kenarındaysa Tyson oturuyordu. Kıvırcık'ın kafasını kucağına yaslamış, saçlarını okşuyordu. Kıvırcık'ın gözleri kapalıydı. Hiç

kımıldamıyordu.

"Tyson!" diye seslendim.

"Percy! Koş!"

Onların yanına koştum. Tanrılara şükürler olsun ki Kıvırcık ölmemişti ama tüm bedeni sanki soğuktan donuyormuş gibi tir tir titriyordu.

"Neler oldu?" diye sordum.

Tyson "O kadar çok şey oldu ki," diye mırıldandı. "Koca bir yılan, iri iri köpekler, kılıçlı adamlar vardı. Ama sonra... buraya geldik. Kıvırcık çok heyecanlandı. Koşmaya başladı. Sonra bu odaya girdi ve yere düşüverdi. Baksana."

"Bir şey dedi mi peki?"

"Çok yaklaştık dedi. Sonra da kafasını bir kayaya çarptı."

Kıvırcık'ın yanına eğildim. Onu son kez baygın halde gördüğümde, New Mexico'da, Pan'ın varlığını hissettiği yer-deydik.

El fenerimi mağaranın üstünde gezdirdim. Kayalar parlıyordu. Mağaranın ta diğer ucunda bir başka mağaranın girişi gözüküyordu. Diğer mağaranın girişinde, elmas gibi parıldayan kocaman kristal sütunlar vardı. Girişin ötesindeyse...

"Kıvırcık, hemen uyan," dedim.

"Ahhhhhhh."

Annabeth onun yanına eğilip suratına buz gibi su serpti.

"Offffff." Kıvırcık inleye sızlaya gözlerini kırıştırdı.

"Percy? Annabeth? Neredey-"

"Endişelenme," dedim. "Sadece bayılmışsın. Hissettiğin şey bayağı güçlüymüş."

"Be-ben... hatırlıyorum. Pan.."

"Evet," dedim. "Şu girişin hemen ardında çok güçlü bir şey var."

. . .

Kıvırcık ve Tyson, Rachel'la daha önce tanışmadıklarından, kısaca herkesi birbiriyle tanıştırdım. Tyson, Rachel'a güzel olduğunu söyleyince, Annabeth'in burun delikleri sanki ateş püskürtecekmiş gibi gerildi.

"Her neyse," dedim. "Haydi Kıvırcık. Yaslan bana."

Annabeth ayağa kalkmasına yardım etti. Hep birlikte yeraltı nehrinin üstünden geçtik. Nehir çok kuvvetli bir biçimde akıyordu. Su belimize kadar geliyordu. İçimden kuru kalmayı diledim. Bu, sahip olduğum minik bir yetenek ama ne yazık ki arkadaşlarım için bir şey yapamamıştım. Üstelik sanki bir tipiye yakalanmış gibi üşüyordum.

Annabeth dişleri birbirine çarpa çarpa "Sanırım Carlsbad Mağaraları'na gelmişiz," dedi. "Belki burası daha önceden keşfedilmemiş bir bölümdür."

"Nereden biliyorsun?"

"Carlsbad, New Mexico'da. Bu, geçen sene olanları gayet güzel açıklıyor."

Evet manasında kafamı salladım. New Mexico'dan geçerken Kıvırcık yine bayılmıştı. Pan'ın gücünü en fazla hissettiği yerdirdi burası.

Sudan çıkıp yürümeye devam ettik. Kristal sütunlar daha da irileşirken, diğer mağaradan yayılan gücü biz de hissetmeye başladık. Daha önce de tanrıların huzuruna çıkmıştım ama bu sefer bir şeyler daha farklıydı. Tenim kıpır kıpır bir enerjiyle karıncalanmaya başlamıştı. Sanki iyi bir uyku çekmişim gibi yorgunluğumu üstümden atıvermişim. Tıpkı hızlandırılmış çekimdeki bitkiler gibi, güçlendiğimi hissediyordum. Mağaradan gelen kokuya yeraltı mağarasının kokusuna hiç benzemiyordu. Burnuma ağaçların, çiçeklerin ve ılık bir yaz gününün kokusu geliyordu.

Kıvırcık heyecanla inlemeye başladı. Konuşamayacak

kadar şaşkındım. Nico bile dilini yutmuş gibiydi. Mağaradan içeri adım atar atmaz Rachel "Vay canına!" dedi.

Duvarlar, kırmızı, yeşil ve mavi renkli, ışıl ışıl kristallerle kaplıydı. Kristallerden yayılan bu tuhaf ışığın altında çok güzel bitkiler vardı. Kocaman orkideler, yıldız biçimli çiçekler ve kristallerin arasına sıkışmış, turuncu ve mor renkli böğürtlenleri olan asma dalları her yeri süslüyordu. Mağaranın zemini açık yeşil renkli yosunla kaplıydı. Mağaranın tavanı bir katedralinkinden daha da yüksekti ve bir galaksi dolusu yıldız gibi parılıyordu. Mağaranın tam ortasında, Roma tarzında yapılmış bir yatak duruyordu. Varaklı yatak U harfi biçimde kıvrılıyordu ve üstünde kadifeden yastıklar vardı. Yatağın etrafına bir dolu hayvan uzanmıştı. Ancak bunlar artık hayatta olmamaları gereken, nesli tükenmiş hayvanlardı. Bir dodo kuşu, bir kurtla kaplan arası bir hayvan, tüm farelerin anasıymış gibi duran kocaman bir kobay faresi ve yatağın arkasında hortumuyla böğürtlenleri midesine indirip tuhaf sesler çıkaran tüylü bir mamut.

Yatağın üstünde yaşlı bir satir yatıyordu. Bizim içeri girişimizi izlerken, satirin gökyüzü gibi masmavi gözleri olduğunu fark ettim. Kıvrıcık saçları, sivri sakalı bembeyazdı. Bacaklarındaki keçi tüyleri dahi ağarmıştı. Boynuzlarıysa kocamandı. Parlak kahverengi ve kıvrımlıydılar. Boynuzlarını Kıvrıcık gibi bir şapkanın altına saklaması mümkün değildi. Boynuna bir dizi kaval asılıydı.

Kıvrıcık yatağın önünde dizlerinin üstüne çöktü. "Tanrı Pan!"

Tanrı sevimli bir edayla gülümsedi ama gözlerinde bir hüznün vardı. "Kıvrıcık, canım, cesur satir," dedi. "Seni çok uzun zamandır bekliyordum."

Kıvırcık "Ben... ben kayboldum," diye özür diledi.

Pan güldü. Gülüşü o kadar harikaydı ki tıpkı ilkbaharın ilk esintisi gibi tüm mağarayı bir umut dalgası kapladı. Kaplan kurt içini çekti ve kafasını tanrının dizlerine yasladı. Dodo kuşu şefkatle tanrının ayaklarını gagalamaya başladı ve gagasından tuhaf sesler yükseldi. Yemin ederim ki çıkardığı sesler *Küçük Dünya* isimli şarkıyı andırıyordu.

Pan yorgun görünüyordu. Sanki tüm bedeni Sis ile örtülüyümüş gibi parılıyordu.

Diğer arkadaşlarımın da diz çökmüş olduğunu fark ettim. Hepsi afallamış haldeydiler. Hemen dizlerimin üstüne çöktüm.

Ne diyeceğimi bilemediğimden "Demek bir dodo kuşunuz var," dedim salak salak.

Tanrının gözleri parıladı. "Evet, ismi Dede," dedi. "O benim küçük hınzırım."

Dede isimli dodo kuşu bu lafa alınmış gibiydi. Pan'ın dizini gagalayıp bir cenaze marşına benzer bir şey mırıldanmaya başladı.

Annabeth "Burası hayatımda gördüğüm en güzel yer!" dedi. "Bugüne dek inşa edilmiş tüm binalardan çok daha güzel."

Pan "Beğenmene sevindim hayatım," dedi. "Burası hala var olan birkaç vahşi doğadan bir tanesi. Artık krallığım yok oldu ne yazık ki. Sadece ufak tefek yerler kaldı. Minnacık yaşam dilimleri. Burası... bir süre daha bozulmadan kalacak."

Kıvırcık "Tanrım," dedi, "lütfen, benimle gelin! İhtiyar Heyeti buna asla inanmayacak! Sizi gördüklerine çok sevinecekler! Artık vahşi doğayı kurtarabilirsiniz!"

Pan eliyle Kıvırcık'ın saçlarını karıştırdı. "Çok gençsin

Kıvırcık. Çok iyi yürekli ve dürüstsün. Seni seçmekle iyi etmişim."

"Seçmekle mi?" dedi Kıvırcık. "Hiçbir şey anlamadım?"

Pan'ın görüntüsü bir an için sallanıp dumana dönüştü. Koca kobay faresi dehşet içinde ciyaklayıp yatağın altına kaçtı. Tüylü mamut endişeyle kükredi. Dede kafasını karnatlarının arasına sakladı. Sonra, Pan'ın görüntüsü geri geldi.

"Çok uzun süre uyudum," dedi Pan ümitsiz bir ses tonuyla. "Karanlık rüyalar gördüm. Ara ara uyandım ama her uyanışım daha da kısa oldu. Artık sona yaklaştık."

Kıvırcık "Ne?" diye bağırdı. "Hayır! Siz buradasınız!"

"Sevgili satir," dedi Pan, "Dünyaya iki bin sene önce anlatmaya çalıştım. Bunu Lysas'a, tıpkı sana benzeyen bir satire anlattım. O Efes'te yaşardı. O da söylediklerimi her yere yaymaya çalıştı."

Annabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şu eski öyküden bahsediyorsunuz," dedi. "Efes kıyılarından geçen bir denizci kıyıda birisinin 'Onlara tanrı Pan'ın öldüğünü söyleyin!' diye bağırdığını duymuş."

"Ama bu doğru değil!" dedi Kıvırcık.

"Senin türün bu öyküye asla inanmadı," dedi Pan. "Siz tatlı, inatçı satirler diğer tarafa geçişime asla inanmadınız. Sizi bu yüzden çok seviyorum ama bunu yaparak sadece önlenemeyecek bir şeyi geciktirmiş oldunuz. Uzun, acı dolu ölümümü, kasvetli alacakaranlık uykumu geciktirdiniz. Artık bunun sona ermesi gerek."

Kıvırcık titrek bir sesle "Hayır!" dedi.

"Sevgili Kıvırcık, gerçekleri kabullenmen gerek. Arkadaşın Nico ne demek istediğimi anlıyor."

Nico evet manasında yavaşça kafasını salladı. "O ölüyor.

Aslında uzun süre önce ölmesi gerekiyordu. Karşında gördüğün.... Bir anıdan ibaret."

"Ama tanrılar ölmez!" dedi Kıvırcık.

"Ama silikleşebilirler," dedi Pan. "Korudukları her şey yok olduğunda, artık güçleri kalmadığında ve kutsal mekanları yok olduğunda... Sevgili Kıvırcık, vahşi doğa artık o denli küçük, o denli yıkılmış vaziyette ki onu hiçbir tanrı kurtaramaz. Krallığım yok oldu. Bu yüzden, mesajımı diğerlerine ulaştırmanı istiyorum. İhtiyar Heyeti'ne geri dönmelisin. Satirlere, orman perilerine ve diğer doğa perilerine büyük tanrı Pan'ın öldüğünü söylemelisin. Onlara artık hayatta olmadığımı söyle. Onları kurtarmamı beklemesinler. Bunu yapamam. Tek kurtuluşunuz kendinizsiniz. Her birinizin..."

Sonra duraksayıp dodo kuşuna baktı. Kuş yine bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı.

Pan "Dede, ne yapıyorsun" diye sordu. "Yoksa yine *Kumbaya*'yı mı söylüyorsun?"

Dede masum bir ifadeyle ona bakıp sarı gözlerini kırıştırdı.

Pan içini çekti. "Herkes kötümser oldu çıktı. Ama sevgili Kıvırcık, dediğim gibi, her birinizin isteğime uyması gerek."

Kıvırcık "Ama... Hayır!" diye sızlandı.

"Güçlü ol," dedi Pan. "Beni bulmayı başardın. Artık beni serbest bırakmalısın. Ruhumu yaşatmalısın. Ruhum artık bir tanrı tarafından yaşatılamaz. Bunu bir tanrı değil, sizler yapmalısınız."

Pan masmavi gözlerini bana dikti. O anda onun sırf satirlerden bahsetmediğini fark ettim. Melezlerden ve insanlardan, kısacası herkesten bahsediyordu,

"Percy Jackson," dedi. "bugün nelere şahit olduğunu

biliyorum. Endişeli olduğunu da biliyorum. Ama sana şunu söylemeliyim: zamanı geldiğinde, artık korkuya yenik düşmeyeceksin."

Sonra, Annabeth'e döndü. "Athena kızı, senin de vaktin yaklaşıyor. Büyük bir görev üstleneceksin ama bu hiç de umduğun gibi bir şey olmayabilir."

Son olarak da Tyson'a baktı. "Kiklop efendi, sakın çaresizliğe kapılma," dedi. "Kahramanlar hiç de umduğumuz gibi çıkmazlar. Ama sen Tyson... İsmi nesiller boyu kikloplar arasında anılacak. Ve siz Bayan Rachel Dare..."

Rachel ismini duyunca irkildi. Sanki kötü bir şey yapmış gibi geri adım attı ama Pan gülümsemekle yetindi. Onu kutsarmış gibi elini havaya kaldırdı.

"İyi şeyler yapamayacağını düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ama sen en azından baban kadar önemlisin."

"Ben..." dedi Rachel. Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü.

"Buna şu anda inanmadığını biliyorum. Ama eline geçen fırsatları kaçırma. Karşına fırsatlar çıkacak."

Pan nihayet tekrar Kıvrıcık'a döndü. "Sevgili satir," dedi. "Mesajımı herkese iletcek misin?"

"Ben... bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Sen satirlerin en güçlüsü ve en cesurusun. Yüreğin tertemiz. Bana herkesten fazla inandın. Zaten mesajımı iletmen için seni seçmemin nedeni de buydu. Beni ilk serbest bırakan da sen olmalısın."

"Bunu yapmayı istemiyorum."

"Biliyorum. Ama ismim, yani *Pan* aslında *kır* manasına geliyor. Bunu biliyor muydun? Aradan zaman geçtikçe, ismim *her şey* manasına gelmeye başladı. Vahşi doğanın ruhunun artık size geçmesi gerek. Karşılaştığınız herkese

şunu söyleyin: eğer Pan'ı görecekseniz ruhunu alın. Vahşi doğayı yavaş yavaş canlandırın. Bunu, her birinin dünyanın farklı bir köşesinde yapın. Bunu bir tanrı değil, ancak siz yapabilirsiniz."

Kıvırcık gözlerini sildi. Sonra yavaş yavaş doğruldu. "Hayatım boyunca seni aradım. Ama şimdi... seni serbest bırakıyorum."

Pan gülümsedi. "Teşekkürler sevgili satir. Seni son kez kutsamak istiyorum."

Gözlerini yumdu ve tanrı yok oldu. Bedenini kaplamış olan sis enerji parçalarına dönüştü ama bu enerji Kronos'tan yayılan mavi renkli güç gibi ürkünç değildi. Enerji tüm odayı kapladı. Derken, bir parçası önce benim ağzıma, sonra da Kıvırcık'ın ağzına doluverdi. Ama sanırım Kıvırcık'ın içine benden daha fazla enerji girmişti. Kristaller sönükleşti. Hayvanlar hüzünlü bakışlarla tize baktılar. Dede isimli dodo içini çekti. Sonra hayvanların hepsi grileşip tuzla buz oldular. Asma dalları soldu. Bir anda bomboş bir yatağın bulunduğu, karanlık bir mağarada kalakalmıştık.

El fenerimi açtım.

Kıvırcık derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordum.

Kıvırcık hem daha yaşlı hem de daha hüzünlü gözüküyordu. Annabeth'ten şapkasını alıp üstündeki çamuru temizledi ve kıvırcık saçlarla kaplı kafasına geçirdi.

"Artık gidelim," dedi. "Herkes söylememiz gerek. Büyük tanrı Pan öldü."

BÖLÜM ON SEKİZ

KIVIRCIK ORTALIĞI KARIŞTIRIYOR

Labirent'te mesafeler daha kısaydı. Ama Rachel bizi Times Meydanı'na çıkarana dek New Mexico'dan başlayarak yolu koşarak aşmıştık. Marriott Oteli'nin bodrumundan dışarı çıkıp güneşin altında gözlerimizi kırpıştıra kırpıştıra trafiğe ve kalabalığa bakakaldık.

Hangisi daha az gerçek gibiydi bilemiyordum: New York mu, yoksa bir tanrının ölümüne şahit olduğumuz kristallerle kaplı mağara mı?

Herkesi sesimin yankılanabileceği bir ara sokağa götürdüm. Sonra da var gücümle beş kez ıslık çaldım.

Bir dakika sonra Rachel nefesini tutmuş, "Ne kadar güzeller!" diyordu.

Gökten bir pegasus sürüsü inmiş, gökdelenlerinin arasından süzüle süzüle yere konmuştu. Karakorsan önde, dört beyaz arkadaşıysa arkadaydı.

Naber, patron? Karakorsan'ın sesi zihnimde yankılanıyordu. Hayattasın!

"Evet," dedim. "Şanslıyım. Baksana, hemen kampa gitmemiz gerekiyor."

O işi bana bırak! Hay aksi, şu kiklop da yanındaymış, ha? Hey, Guido! Sırtın ne durumda?

Guido isimli pegasus inleyip sızlanmaya başladı ama

nihayet Tyson'ı sırtına bindirmeye razı geldi. Rachel hariç herkes pegasusların sırtına atladı.

Bana dönüp "Şey, sanırım yolum buraya kadar," dedi.

Sıkkın bir edayla kafamı salladım. Her ikimiz de onun kampa giremeyeceğini biliyorduk. Annabeth'e dönüp baktığımda üstüne bindiği pegasusla uğraşıyormuş gibi yaptığını gördüm.

"Teşekkürler Rachel," dedim. "Sen olmasan başaramazdık."

"Bunu hayatta kaçıramazdım. Yani, neredeyse öldüğümüz kısım hariç, bir de Pan..." Sesi titremeye başlamıştı.

"Pan baban hakkında bir şey demişti," dedim. "Ne demek istedi?"

Rachel sırt çantasının kayışını çekti. "Babam... Babamın işinden bahsediyordu," dedi. "O tanınmış bir iş adamıdır."

"Yani... Zengin misin?"

"Eh, öyle sayılır."

"Demek şoför o yüzden bize yardım etti? Ona babanın ismini söylemen yetti desene."

"Evet" diye lafımı kesti. "Percy... Babam arazi alıp satar. Tüm dünyayı dolaşp işlenmemiş araziler arar." İçini çekti. "Satın aldığı araziler, vahşi doğa alanları. Babam bu arazileri işler ve buralara çirkin binalarla alışveriş merkezleri diker. Ama Pan'ın ölümünü gördükten sonra..."

"Tamam canım, senin bu işte hiçbir suçun yok," dedim.

"Ama babamın yaptıkları bu kadarla da kalmıyor. Ben... Ailemden bahsetmekten pek hoşlanmam. Bunları öğrenmeni istemiyordum. Özür dilerim. Keşke hiçbir şey söylemeseydim."

"Hayır," dedim. "Anlatmakla iyi ettin. Rachel, Labirent'te muhteşem bir iş çıkardın. Bizi kurtardın. O kadar cesurdun

ki. Sana hakkını vermem gerek. Babanın ne iş yaptığı umurumda değil."

Rachel minnetle bana baktı. "Şey... eğer bir ölümlüyle takılmak istersen, beni arayabilirsin."

"Ha, tabii."

Rachel kaşlarını çattı. Sanırım biraz isteksiz bir yanıt vermiştim ama öyle davranmak istememişim doğrusu. Bütün arkadaşlarım yanımdayken ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir de son birkaç gündür duygu dünyam karman çorman olmuştu.

"Yani... seni aramayı çok isterim," dedim.

"Telefonum rehberde kayıtlı değil," dedi.

"Ama bende var."

"Hala elinde mi? İnanmıyorum."

"Hayır. Sadece... numaranı ezberledim."

Rachel'in suratına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Bu sefer, çok daha mutlu görünüyordu. "Görüşürüz Percy Jackson. Gidip benim için dünyayı kurtariver, olur mu?"

Sonra, Yedinci Cadde'de yürümeye başladı ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Atların yanına geri döndüğümde Nico'nun başı dertteydi. Pegasusu onu sırtına bindirmek istemiyormuş gibi geri geri çekiliyordu.

Ölü gibi kokuyorl diye sızlandı pegasus.

Yapma, dedi Karakorsan. *Haydi ama Etliturta. Bir sürü yarı tanrı tuhaf kokar. Onların suçu değil ki. Tüh... Pardon patron, seni kastetmemiştim.*

Nico "Bensiz gidin!" dedi. "Zaten o kampa gitmek istemiyorum."

"Nico, sana ihtiyacımız var," dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturup suratını buruşturdu. Sonra Annabeth elini Nico'nun omzuna koydu.

"Nico, lütfen," dedi.

Yavaş yavaş Nico'nun ifadesi yumuşadı. Tereddütle "Peki," dedi. "Senin hatrına geleceğim ama kampta kalmam, ona göre."

Annabeth'e bakıp *Nasıl oldu da Nico sözünü dinledi?* der gibi bir bakış fırlattım. Annabeth bana dil çıkardı.

Nihayet herkes pegasuslara binmişti. Havaya yükseldik ve çok geçmeden Doğu Nehri'nin üstünden geçip Long Island'ı karşımıza aldık.

Kulübelerin olduğu alanın tam ortasına indiğimizde Kheiron, iri göbekli satir Silenus ve Ares kulübesinden birkaç okçu hemen yanımıza gelip bizi karşıladılar. Kheiron, Nico'yu görünce hayretle tek kaşını havaya kaldırdı. Esas Quintus'un aslında Daedalus olduğunu ya da Kronos'un dirildiğini söyleyince şaşıracağını sanıyordum ama yanılmışım.

"Tahmin etmiştim," dedi Kheiron. "Elimizi çabuk tutmalıyız. Umarım Titan tanrısı yavaşlatmışsındır. Öncü kolları hiç vakit kaybetmeden gelecektir. Kan dökmek için sabırsızlanıyor olmalılar. Savunmadakilerin çoğu yerlerini aldı. Gelin!"

Silenus "Bir dakika!" dedi. "Hani Pan'ı bulacaktın? Kıvrık Çalidibi, tamı tamına üç hafta geç kaldın! Araştırma ruhsatın iptal edildi!"

Kıvrık derin bir nefes aldı. Sırtını dikleştirip Silenus'un gözlerinin içine baktı. "Araştırma ruhsatının artık bir önemi kalmadı," dedi. "Büyük tanrı Pan öldü. Öldü ve bize ruhundan birer parça verdi."

"Ne?" Silenus'un suratı kıpkırmızı kesildi. "Bu ne cüret,

bu ne küstahlık! Kıvırcık Çalidibi, bu şekilde konuştuğın için seni sürgüne yollatacağım!"

"Dedikleri doğru," dedim. "Pan öldüğünde biz de oradaydık. Hepimiz."

"Bu, imkansız! Hepiniz yalancısınız! Sizi doğa katilleri!"

Kheiron dikkatle Kıvırcık'ın suratını inceledi ve "Bu konuyu daha sonra konuşuruz," dedi.

"Hayır, şimdi konuşacağız!" diye diretti Silenus. "Bu konuyu derhal—"

"Silenus," diye araya girdi Kheiron. "Kampım saldırı altında. Pan meselesi iki bin yıl bekledi. Ne yazık ki bir süre daha beklemek zorunda kalacak. Tabii, bu gece hepimiz hayatta kalırsak..."

Konuşmasını bu mutlu sonla bitiren Kheiron, yayını doğrultup ormana yöneldi. Ona yetişmek için hepimiz elimizden geleni yaptık.

Bu, kampta o güne dek gördüğüm en büyük askeri operasyondur. Herkes tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş vaziyette meydana çıkmıştı ama bu sefer, bunun amacı bayrak yakalamaca falan değildi. Hephaistos kulübesi Labirent'in girişine tuzaklar döşemişti. Tuzakların arasında dikenli teller, Yunan ateşiyle dolu kaselerin bulunduğu çukurlar ve bir saldırıyı kışkırtmak amacıyla dikilmiş siv-ri uçlu mızraklar da vardı. Beckendorf birer kamyonet büyüklüğünde iki mancınığı yerlerine yerleştiriyordu. Bunlar, Zeus Yumruğu'na yöneltilmişti. Ares kulübesi en ön saftaydı; Clarisse'nin öncülüğünde falanj biçiminde yan yana dizilmişlerdi. Apollo ve Hermes kulübeleri de yaylarını germiş, ormana dağılmışlardı. Birçoğu ağaçların tepesine çıkmıştı. Orman perileri dahi ellerine yaylar almışlar, satirlerse tahtadan sopalar ve ağaç kütüklerinden yapılmış

kalkanlarla dolanıp duruyorlardı.

Annabeth arkadaşlarına katılmak için Athena kulübesine yöneldi. Athena kulübesi bir çadır kurmuş, operasyonu nasıl yöneteceklerini planlıyordu. Çadırın dışında, üstünde bir baykuşun bulunduğu gri renkli bir bayrak dalgalanıyordu. Güvenlik şefimiz Argus çadırın girişinde nöbet tutuyordu. Afrodit'in çocukları etrafta koşuşturuyor, herkesin üstüne başına çeki düzen veriyor, saçlarını tarıyorlardı. Dionisos'un çocukları bile yapacak bir iş bulmuştu. Tanrı görünürde yoktu ama sarışın ikiz oğulları kan ter içinde kalmış savaşıçılara su şişeleri ve meyve suyu kutuları dağıtıyorlardı.

Her şey gayet muntazam gözüküyordu ama yanımda duran Kheiron "Bunlar yeterli değil," dedi.

O gün Labirent'te gördüklerim, Antaeus'un stadyumunda-ki o canavarlar ve Tam Dağı'nda Kronos'un gücünü hissettiğim an aklıma geldi ve yıkıldım. Kheiron haklıydı ama elimizden bundan daha iyisi gelmiyordu. Hayatımda ilk kez, Dionisos'un kampta olmasını diledim ama burada olsaydı bile bize yardım edip edemeyeceğini bilmiyordum. Mesele savaş olduğunda tanrıların doğrudan araya girmesi yasaktı. Gerçi Titanların bu tip yasaklara aldırmadığı da belliydi.

Kıvırcık meydanın diğer kenarında Ardiç'la konuşuyordu. Ona başımızdan geçenleri anlatırken Ardiç onun ellerini tutuyordu. Kıvırcık, Pan'ın ölüm haberini verince Ardiç'in gözlerinde yeşil yeşil gözyaşları oluştu.

Bu arada, Tyson da Hephaistos'un çocuklarına savunmaya hazırlanmalarına yardım ediyordu. Kocaman kaya parçaları alıyor, bunları mancınıkların yanına diziyordu.

Kheiron, "Percy, yanımda kal," dedi. "Savaş başladığında karşımızda neyin olduğunu tam olarak anlayan dek burada kal. Desteğe en çok ihtiyacımız olduğunda devreye gi-

rersin."

"Kronos'u gördüm," dedim. Hala olayın etkisi altındaydım. "Gözlerinin içine baktım. Luke'a hem benziyordu... hem de hiç benzemiyordu."

Kheiron parmaklarını yayının telinin üstünde gezdirdi. "Altın renkli gözleri vardı herhalde," dedi. "Onun huzurunda, zaman eriyip gidiyordu, öyle değil mi?"

Evet manasında kafamı salladım. "Peki, nasıl oldu da bir ölümlünün bedenine yerleşti?"

"Bilmiyorum Percy. Tanrılar yüzyıllardır ölümlü kılığına giriyorlar ama bir tanrının gerçekten de bir ölümlü olması... ölümlülerin kutsal bedenleriyle bir olması... Bunu Luke'u küle çevirmeden nasıl yaptığını bilmiyorum doğrusu."

"Kronos bedeninin kendisi için hazırlanmış olduğunu söyledi," dedim.

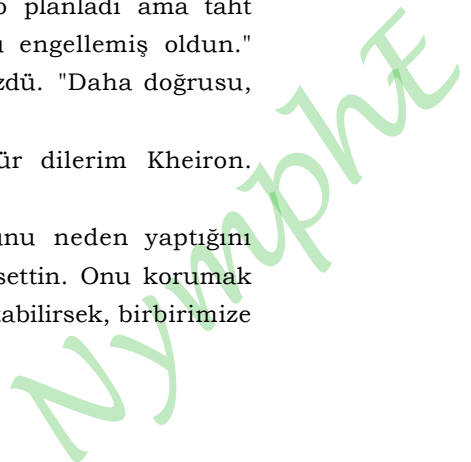
"Bunu düşünmek bile içimi ürpertiyor. Ancak belki de bu sayede Kronos'un gücü azalır. En azından, bir süreliğine, Kronos bir insan bedenine hapsedilmiş durumda. Beden onu zapt ediyor. Umarım aynı zamanda, onu tüm gücünü kullanmaktan alıkoyar."

"Kheiron, eğer bu saldırının başında o—"

"Sanmam, evlat. Eğer Kronos yakınlarda olsaydı, onu hissederdim. Hiç kuşkusuz saldırıyı o planladı ama taht odasını başına yıktığında sanırım onu engellemiş oldun." Kheiron sitem dolu bakışlarla beni süzdü. "Daha doğrusu, sen ve Hades'in oğlu Nico."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Özür dilerim Kheiron. Bunu sana söylemem gerekirdi. Ama..."

Kheiron elini havaya kaldırdı. "Bunu neden yaptığını anlıyorum Percy. Kendini sorumlu hissettin. Onu korumak istedin. Ama evlat, eğer bu saldırıyı atlatabilirsek, birbirimize

güvenmeliyiz. Bizler..."

Kheiron'un sesi titredi. Yer zangır zangır titremeye başlamıştı.

Alanda toplanan herkes yaptığı işi bıraktı. Clarisse "Kalkanlar havaya!" diye komut verdi.

Sonra da Titan tanrının ordusu Labirent'in içinden fırlayıverdi.

Daha önce de bu tür saldırılarda yer almıştım ama bu, tam manasıyla bir savaştı. İlk gördüğüm şey, bir düzine kadar Laistrygonia devinin yeraltından çıkıp kulakları sağır edecek çığlıklar atması olmuştu. Ellerinde dümdüz ettikleri arabalardan oluşturdukları kalkanlar ve ağaç kütüklerinden yapılmış, uçları sivri sopalar vardı. Devlerden biri Ares ekibine dönüp kükredi. Sonra da sopasıyla kulübeyi yerle bir etti. Kulübe bir kenara uçarken bir düzine savaşçı da tıpkı bez bebekler gibi dört bir yana savruldu.

Beckendorf "Ateş!" diye bağırdı. Mancınıklar hemen harekete geçti. İki tane kaya parçası devlere fırlatıldı. Bunlardan biri, devlerin elindeki arabalardan birinin ön camını hafifçe zedeledi ama diğeri Laistrygonia devinin tam göğsünün ortasına isabet edip onu yere devirdi. Apollo'nun okçuları yaylım ateşine başladılar. Düzinelerce ok, devlerin kalın zırhına kirpi okları gibi saplandı. Birkaç ok, zırhların arasından kendilerine saplanınca devlerin bazıları ilahi bronzun tenlerine değmesiyle buharlaşıp yok oldu.

Tam devlere karşı iyi bir savunma sergilediğimizi düşünürken Labirent'ten diğerk ekip çıkıverdi. Bunlar, otuz, hatta kırk kadar baştan aşağı zırhlı drakondtu. Ellerinde mızraklarla ağlar vardı. Labirent'ten çıkar çıkmaz dört bir yana saçıldılar. Bazıları Hephaistos kulübesinin hazırlamış

olduğu tuzaklara düştü. Biri mızrakların üstüne düştü ve okçular için kolay bir hedef haline geldi. Bir diğeri, dikenli tellerden birine çarpmış, aniden patlayan Yunan ateşinin arasında kalmıştı. Ama içeriden sürekli yeni drakonlar çıkıyordu. Argus ve Athena'nın savaşçıları hemen kadın yılanlara hücum ettiler. Annabeth'in de kılıcını çekmiş, bunlardan biriyle savaşmakta olduğunu gördüm. Biraz ötede Tyson, devlerden birinin sırtına atlamıştı. Nasıl becerdiyse devin sırtına çıkmış, kafasına *GÜM! GÜM! GÜM!* diye bronz kalkanla vuruyordu.

Kheiron sakın bir tavırla ok üstüne ok fırlatıyor, her vuruşla birlikte bir canavarı daha yere indiriyordu. Ama Labirent'in içinden düşmanlar çıkmaya devam ediyordu. Nihayet, bir cehennem tazısı, neyse ki bu Bayan O'Leary değildi, tünelden dışarı fırladı ve doğrudan satirlere yöneldi.

Kheiron bana dönüp "*ŞİMDİ!*" diye bağırdı.

Hemen Dalgakıran'ı çekip saldırıya geçtim.

Savaş alanında ilerledikçe dehşet verici şeyler gördüm. Düşman bir melez, Dionisos'un oğullarından biriyle savaşıyordu ama ikisinin pek de dengi dengine savaştığı söylenemezdi. Melez, çocuğun kolunu bıçakladı, sonra kafasına kılıcının kabzasıyla vurup onu yere devirdi. Diğer bir düşman savaşçıysa ağaçları ateşe veriyor, okçularımızın ve orman perilerinin panikle kaçışmasına neden oluyordu.

Bir düzine drakon savaşın en kalabalık bölgesinden ayrılıp kampa giden yola saptı. Sanki nereye gideceklerini biliyor gibi bir halleri vardı. Eğer kampa girmeyi başaracak olurlarsa, kimse onları engellemeden her yeri yakıp yıkabilirdi.

En yakında Nico di Angelo duruyordu. Bir telekineyi

bıçakladıktan sonra, cehennem kılıcı canavarın özünü emmeye başladı ve canavardan geriye bir toz bulutu kalana dek tüm enerjisini içti.

"Nico!" diye seslendim.

Nico işaret ettiğim yere bakıp da yılan kadınları görünce ne yapması gerektiğini hemen anladı.

Derin bir nefes çekip kara kılıcını çekti. "Bana hizmet et!" diye bağırdı.

Derken, zemin zangırdamaya başladı. Drakonların hemen önünde, yerde bir yarık açıldı. Yarım düzine kadar yaşayan ölü yerin dibinden yüzeye çıktı. Bunlar, üstlerinde askeri üniformalar bulunan, her döneme ait askerlerden oluşan dehşetli yaratıklardı. Aralarında, iskelet atların sırtına binmiş ABD'li isyancılar, Roma bölükleri ve Napolyon'un atlı birlikleri vardı. Hepsi aynı anda kılıçlarını çekip drakonlarla savaşmaya girişti. Nico dizlerinin üstüne çökmüştü ama onun iyi olup olmadığına bakacak vaktim yoktu.

O sırada satirleri ormana doğru kaçırmakta olan cehennem tazısına yöneldim. Canavar satirlerden birini ısırılmaya çalıştı ama satir hemencecik ondan kaçiverdi. Tazı, diğer satir kadar elini çabuk tutamamış bir başka satirin üstüne çullandı. Satir yere yıkılırken ağaç kabuğundan oluşan kalkanı paramparça oldu.

"Hey!" diye bağırdım.

Cehennem tazısı bana döndü. Hırslayıp üstüme atladı. Beni paramparça etmesi an meselesiydi ama sırt üstü yere düşerken, elime kilden bir kavanoz geldi. Bu, Beckendorf'un Yunan ateşlerinden biriydi. Bunu, cehennem tazısının ağzının içine fırlatınca, yaratık bir anda alevler içinde kaldı. Nefes nefese oradan uzaklaştım.

Yere yığılmış olan satir kımıldamıyordu. Hemen duru-

muna bakmak için yanına gittim ama Kıvırcık'ın "Percy!" diye bana seslendiğini duydum.

Ormanda yangın çıkmıştı. Alevler Ardıç'ın ağacının üç metre ötesinde belirmişti. Kıvırcık ile Ardıç çılgınlar gibi yangını söndürmeye çalışıyorlardı. Kıvırcık kavalında bir yağmur şarkısı çalmaya başlamıştı. Ardıç ise çaresizlik içinde, yeşil şalıyla alevleri söndürmeye çalışıyordu ama bu hiçbir işe yaramadığı gibi, alevleri daha da azdırıyordu.

Düello edenlerin yanından ve devlerin bacaklarının arasından geçip yanlarına gittim. En yakın su kaynağı dereydi ama o da birkaç yüz metre ilerideydi. Bir şeyler yapmalıydım. Düşüncelerimi odaklamaya başladım. Böğrümden bir şeyler çekildi, kulaklarım uğuldamaya başladı. Derken, ağaçların arasından gürül gürül sular akmaya başladı. Alevleri, Ardıç'ı, Kıvırcık'ı ve etrafta her yeri silip süpürdü.

Kıvırcık ağızına dolan suyu püskürterek "Teşekkürler Percy!" dedi.

"Sorun değil!" Hemen savaş alanına geri döndüm. Kıvırcık'la Ardıç da arkamdan geldiler. Kıvırcık'ın elinde kocaman bir sopa, Ardıç'ın elindeyse eski tarz bir kamçıya benzer bir değnek vardı. O kadar öfkeli gözüküyordu ki sanki birilerini bir güzel benzetecek gibi bir hali vardı.

Tam savaşta bir üstünlük sağlamış, canavarlara karşı koyabilecekmiş gibiyken, Labirent'ten daha önce de duymuş olduğum, dehşetli bir çığlık yükseldi.

Kampe havaya yükselip yarasa kanatlarını ardına kadar açtı. Zeus Yumruğu'nun üstüne konup sürmekte olan katliama göz attı. Suratında meşum bir ifade vardı. Belindeki mutant hayvanların kafaları ışıltıyor, bacaklarının etrafındaki yılanlar tıslayıp kıpır kıpır kıpırdanıyorlardı. Sağ elinde parıl parıl parıldayan bir yumak vardı. Bu Ariadne'nin ipiydi.

Ama Kampe bunu belindeki aslanlardan birinin ağzına atıp kıvrımlı kılıçlarını çekti. Kılıçların üstündeki zehir yemyeşil parılıyordu. Bir zafer çılgılığı attı. Kampçılardan bazıları dehşetle bağırıldılar. Diğerleriyse devlerden ve cehennem tazılarından kaçmaya çalışırken ya tökezleyip yere devrildiler, ya da canavarların ayaklarının altında kaldılar.

Kheiron "*Di Immortales*\ " diye bağırdı. Hemen yayını doğrulttu. Ama Kampe onun varlığını sezinlemişti bir kere. İnanılmaz bir hızla havalanıp Kheiron'un okundan kaçmayı başardı.

Bu arada Tyson etkisiz hale getirdiği devden kurtulmuştu. Durduğumuz yere doğru koşup "Kaçmayın! Onunla savaşın! Savaşın!" diye bağırmaya başladı.

Derken bir başka cehennem tazısı üstüne atladı. Tyson ile tazı yuvarlana yuvarlana gözden kayboldular.

Kampe, Athena'nın komutan çadırının üstüne konup çadırı dümdüz etti. Arkasından koşup çadırın yanma vardığımda, Annabeth de kılıcını çekmiş vaziyette yanımda belirdi.

"Yolumuz buraya kadar olabilir," dedi.

"Olabilir," diye yanıt verdim.

"Seninle birlikte savaşmak güzeldi Yosun Kafa."

"Aynen."

İkimiz birlikte canavarın önüne çıktık. Kampe tıslayıp pençelerini bize savurdu. Dikkatini dağıtmak için eğildiğimde, Annabeth canavara doğru bir hamle yaptı ama Kampe her iki elini de birbirinden bağımsız bir biçimde kullanıp savaşıyordu. Annabeth'in kılıç darbesine karşılık verince Annabeth bir zehir bulutundan uzaklaşmak için geriye doğru sıçradı. Zehrin yanında bulunmak bile bir asit sisinin içinde durmak gibiydi. Gözlerim yanıyordu. Cığerlerime

yeterince hava gitmiyordu. Birkaç saniyeden daha fazla dayanamayacağımızı biliyordum.

"Haydi!" diye bağırdım. "Yardıma ihtiyacımız var!"

Ama yardım falan gelmedi. Herkes ya yaralanmıştı, ya canını kurtarmak için çılgınlar gibi savaşıyordu, ya da bir şey yapmayacak kadar korkmuştu. Kheiron'un fırlattığı üç ok Kampe'nin göğsüne saplandı ama canavar daha da dehşetli bir biçimde kükredi.

Annabeth "Şimdi!" diye bağırdı.

İkimiz birden hücumla geçtik. Canavarın hamlelerini savuşturarak zırhını aştık ve neredeyse... *neredeyse*, onu göğsünden yaralamayı başardık ama aniden canavarın belinden kocaman bir ayı kafası peyda olunca, ayının bizi ısırması için geriye çekilmek zorunda kaldık.

Güm

Gözlerim karardı. Bir de baktım ki Annabeth ile birlikte yeri boylamışız. Canavar ön ayaklarını göğsümüze dayamış, bizi yere bastırıyordu. Üstümde yüzlerce yılan kıvranıp duruyor, güler gibi tıslıyorlardı. Kampe yeşil renkli kılıçlarını havaya kaldırıncı ne Annabeth'in ne de benim bir şansımızın kalmadığını hissettim.

Tam o sırada, bir şey uludu. Koskoca, kapkaranlık bir duvar Kampe'nin üstüne çöküp canavarları kenara fırlattı. Bayan O'Leary tepemizde dikilmiş, Kampe'ye hırılıyor, onu ısırma çalışıyordu.

Tanıdık bir ses "Aferin, kızım!" dedi. Daedalus Labirent'ten çıkmaya çalışıyor, bize doğru ilerlerken düşmanları sağa sola savuruyordu. Yanındaysa yabancı ama gözüme tanıdık gelen birisi vardı. Laistrygonialılardan daha uzun boylu, bedenine dalga dalga yayılmış yüzlerce el bulunan bir devdi bu. Her elinde koca koca kaya parçaları tutuyordu.

Tyson hayretle "Briares!" diye bağırdı.

Briares "Selam küçük kardeş!" dedi. "Azıcık daha dayan!"

Tam Bayan O'Leary yolumdan çekilmişti ki Yüz Elli Dev, Kampe'ye birbiri ardına kayalar fırlatmaya başladı. Kayalar Briares'in ellerinden fırladıktan sonra, gözüme daha da iri gözüküyordu. Havada o kadar çok kaya parçası uçuşuyordu ki sanki yer yarılmış da uçmayı öğrenmişti.

GÜMMMMM\

Az önce Kampe'nin durduğu yerde, neredeyse Zeus Yumruğu yüksekliğinde üst üste yığılmış kayalar duruyordu. Canavarın var olduğuna dair tek işaret kayaların arasından gözükken iki yeşil kılıçtı.

Kampçılardan neşe dolu tezahüratlar yükseldi ama düşmanlarımızın pes etmeye niyeti yoktu. Drakonlardan biri "Ssssaldırın!" diye bağırdı. "Hepsssini öldürün, yokssa Kronossss sssisi diri diri yakar!"

Öyle görülüyordu ki savrulan tehdit bizden çok daha ürkütücüydü. Devler can havliyle saldırıya geçtiler. İçlerinden biri Kheiron'un arka bacaklarına vurup onu gafil avlamıştı. Kheiron tökezleyip yere devrildi. Altı dev neşeyle bağırıp hücumla geçtiler.

"Hayır!" diye bağırdım ama Kheiron'dan çok uzaktaydım.

Sonra bir şey oldu. Kıvırcık ağzını açtı ve hayatımda duyduğum en dehşetli çığlığı kopardı. Sanki ses, o saf korkudan oluşan ses, binlerce kez güçlendirilmiş pirinç bir borazandan çıkmıştı.

Kronos'un ordusu bir anda silahlarını yere fırlatıp kaçmaya başladı. Devler Labirent'e girmek isteyen drakonları ayaklarının altında ezmişlerdi. Telekineler, cehennem tazi-

ları ve düşman melezler onların ardından koşturuyordu. Tünel gümbürtüyle kapandı ve savaş böylece sona erdi. Savaş alanında etrafta yanan alevlerden başka bir şey gözüküyordu. Yaralılar çığlıklar atıyorlardı.

Annabeth'in ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Hemen Kheiron'un yanına koştuk.

"İyi misin?" diye sordum.

Kheiron yana devrilmiş, çaresizce doğrulmaya çalışıyordu. "Ne kadar utanç verici," diye mırıldandı. "İyiyim, iyiyim. Neyse ki bizler... Ah!... ayakları kırılan sentorları vurmuyoruz."

Annabeth "Yardıma ihtiyacın var," dedi. "Hemen gidip Apollon'un kulübesinden bir hekim çağırayım."

"Hayır," dedi Kheiron ısrarla. "Daha kötü yaralananlar var. Gidin! Ben iyiyim. Ama Kıvrıcık... daha sonra bunu nasıl yaptığını bize anlatmalısın."

"Harikaydı," dedim.

Kıvrıcık kıpkırmızı kesildi. "Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum."

Ardıç ona sıkı sıkıya sarıldı. "Ben biliyorum!" dedi.

Başka bir şey diyemeden Tyson "Percy, çabuk buraya gel!" diye seslendi. "Nico!"

Nico'nun giysilerinden dumanlar tütüyordu. Parmakları kasılmış, bedeninin etrafındaki çimler sapsarı olup kurumuşturdu.

Onu mümkün olduğunca yavaş bir biçimde sırt üstü çevirip elimi göğsünün üstüne koydum. Kalbi zayıf bir biçimde atıyordu. "Biraz nektar getirin!" diye diğerlerine seslendim.

Ares kampçılarından biri yanımıza koşturup bize bir matara uzattı. Büyülü içecekten birkaç damla Nico'nun

ağına damlattım. Oksürüp birazını etrafa saçtı. Nico bize bakıp sanki kim olduğumuzu hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ki gözleri tam arkamdan duran birisine kilitlendi.

Boğuk bir ses tonuyla "Daedalus," dedi.

Mucit "Evet evlat," dedi. "Çok büyük bir hata yaptım. Buraya hatamı telafi etmeye geldim."

Daedalus'un üstündeki birkaç sıyrıktan altın renkli yağlar dökülüyordu ama buna rağmen hepimizden daha iyi durumdaydı. Demek ki robot bedeni kendisini hızla iyileştirebiliyordu. Bayan O'Leary hemen arkasında dikilmiş, efendisinin kafasındaki yaraları yalıyordu. Bu yüzden Daedalus'un saçları komik bir hal almış, havaya dikilmişti. Briares ise Daedalus'un yanında duruyordu. Etrafını onu hayran hayran seyreden bir grup kampçı ve satir sarmıştı. Mahcup mahcup kendisine uzatılan zırhları, kalkanları ve tişörtleri imzalıyordu.

Daedalus "Labirent'ten çıkarken, Yüz Elli Dev'e rastladım," dedi. "Sanırım o da size yardıma gelmek istiyordu ama kaybolmuştu. Böylece buraya birlikte geldik. Her ikimizin de geliş nedeni hatalarımızı telafi etmek."

Tyson "Yaşasın!" diye bağırıp zıplamaya başladı. "Briares! Geleceğini biliyordum!"

Yüz Elli Dev "Ama ben bilmiyordum," dedi. "Bana kim olduğumu hatırlattın kiklop. Asıl kahraman sensin."

Tyson'ın yanakları kızardı. Sırtını sıvazlayıp "Bunu uzun süredir biliyordum," dedim. "Ama Daedalus... Titan'ın ordusu hala Labirent'te. İp olmadan da geri dönecekler. Er ya da geç oradan çıkmanın bir yolunu bulup Kronos'un liderliğinde geri geleceklerdir," dedim.

Daedalus kılıcını kınına soktu. "Haklısın. Labirent orada

olduğu sürece düşmanlarınız orayı kullanabilir. Zaten bu yüzde Labirent'in yok olması gerekiyor."

Annabeth dik dik ona baktı. "Ama Labirent'in kendi yaşam gücüne bağlı olduğunu söylemiştin! Hayatta olduğun sürece..."

"Evet genç mimar," dedi Daedalus. "Öldüğüm zaman Labirent de ölecek. Bu arada, size bir hediye getirdim."

Daedalus deri sırt çantasını alıp fermuarını açtı. İçinden incecik, gümüş renkli bir diz üstü bilgisayar çıkardı. Hani şu atölyesinde gördüklerimizden. Bilgisayarın kapağında mavi renkli Δ sembolü vardı.

"Çalışmalarımın tamamı burada," dedi Daedalus. "Yangında kurtarabildiğim tek şey bu. Henüz başlamaya fırsat bulamadığım projelere aitnotlar ve en sevdiğim tasarımlarım burada. Bunları son bin yıldır geliştirmeye fırsatım olmadı. Çalışmalarımı ölümlülere de teslim edemedim doğrusu. Belki ilginizi çeker."

Bilgisayarı Annabeth'e uzattı. Annabeth buna sanki som altından yapılmış bir sanat eseriymiş gibi bakıyordu. "Bunu bana mı veriyorsun? Ama bu çok değerli! Bu... bu paha biçilemez bir şey!"

Daedalus "Bu, hatalı davranışlarımı telafi etmek için sadece ufak bir hediye," dedi. "Athena'nın çocukları hakkında söylediklerin doğrudu Annabeth. Bilge olmamız gerekir ama ne yazık ki bazılarımız bilge değiliz. Bir gün benden de büyük bir mimar olacaksın. Fikirlerimi al ve geliştir. Ölmeden önce yapabileceğim tek şey bu."

"Hop," dedim. "Ölmek mi? Kendini öldüremezsin. Bu doğru olmaz!"

Daedalus kafasını salladı. "İki bin sene boyunca düşmanlarımdan saklanmaktan daha yanlış olamaz," dedi. "Artık

cezamı çekmeliyim."

"Orada sana adil davranmayacaklar," dedi Annabeth. "Minos'un ruhu da hakkında karar—"

"O halde, bana ne ceza verilirse çekeceğim," dedi Daedalus. "Yeraltı Dünyası'nın adaletine güvenmekten başka çarem yok. Elden başka ne gelir?"

Dik dik Nico'ya baktı. Nico'nun suratı karardı.

"Evet," dedi.

"Peki, ruhumu fidye olarak alacak mısın?" diye sordu Daedalus. "Kız kardeşini geri almak için kullanabilirsin."

"Hayır," dedi Nico. "Ruhunu kurtarmana yardım edeceğim. Bianca artık o tarafa ait. Orada kalmalı."

Daedalus tamam manasında kafasını salladı. "Pekala Hades'in oğlu," dedi. "Sanırım akıllanıyorsun." Sonra bana döndü. "Senden son bir iyilik isteyeceğim Percy Jackson. Bayan O'Leary'yi yalnız bırakamam. Yeraltına da gitmek istemiyorum. Ona sen bakar mısın?"

Hala Daedalus'un saçlarını yalayıp sızlanmakta olan kocaman siyah taziye baktım. Annemin binasında evcil hayvan beslenmesinin yasak olduğunu düşünüyordum. Özellikle de bu evcil hayvan binadan daha büyükse... Ama "Tabii ki ona bakarım," dedim.

"O halde artık oğlumu ve... Perdix'i görmeye hazırım. Onlara yaptıklarından dolayı ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim."

Annabeth'in gözleri dolu dolu oldu.

Daedalus, kılıcını çekmiş olan Nico'ya döndü. Bir an için Nico'nun yaşlı mucidi biçeceğinden korktum ama "Vaktin çoktan gelmişti. Ruhun bedeninden ayrılсын ve huzurla dolsun."

Daedalus'un suratına bir rahatlama çöktü. Hafifçe gülüm-

sedi. Derken, bir heykel gibi olduğu yerde donuverdi. Teni ŐeffaŐlaŐtı. Bedenindeki bronz aletler ve makineler görünür hale geldi. Sonra heykel gri renkli kle dönüştü ve yok oldu.

Bayan O'Leary havlamaya başladı. Kafasını okşayıp onu elimden geldiğince teselli etmeye koyuldum. Sonra toprak öyle bir zangırdamaya başladı ki eminim ki dünyanın her büyük Őehrinde bu deprem hissedilmiŐtir. Ve eski Labirent kt. İçimden Titan'ın ordusunun da yıkıntılarının altında kaldığını umuyordum.

Savaş alanındaki katliama ve arkadaşlarımın suratına baktım.

"Haydi," dedim. "Daha yapacak çok iŐimiz var."

BÖLÜM ON DOKUZ

TOYNAKLI İHTİYAR HEYETİ ÇATIRDIYOR

Veda etmem gereken o kadar çok kişi vardı ki.

O gece ilk kez ölülerin bedenlerine geçirilen kamp kefenlerini gördüm ama bunu bir daha görmek istediğimi sanmıyorum.

Ölüler arasında kimler yoktu ki. Apollo kulübelerinden Lee Fletcher bir devin sopa darbesiyle hayatını kaybetmişti. Üstünde herhangi bir süsleme bulunmayan, altın renkli bir kefene sarılmıştı. Dionisos'un düşman bir melezle savaşırken ölen oğluydu üstünde üzüm asması desenleri bulunan koyu mor renkli bir kefene sarılmıştı. İsmi Castor'du. Bu çocuğu tam üç senedir kampta gördüğüm halde ismini şimdi öğreniyor olmak beni çok utandırdı. Castor on yedi yaşındaydı. İkiz kardeşi Pollus birkaç şey söylemeye çalıştı ama hıçkırıklara boğulup eline meşaleyi almakla yetindi. Amfiteyatronun ortasında bulunan odun yığınına ateşe verdi. Birkaç saniye içinde yan yana duran kefenler alevlerin arasında kaldı ve ortalığı ta göğe kadar ulaşan kıvılcımlar kapladı.

Ertesi günü yaralıları tedavi ederek geçirdik. Neredeyse herkes yaralıydı. Satirler ve orman perileri ormanı iyileştirmeye koyuldular.

Öğle vakti, Toynaklı İhtiyar Heyeti kutsal koruluğunda

bir acil durum toplantısı düzenledi. Uç kıdemli satir ve tekerlekli sandalyedeki haliyle Kheiron da oradaydı. Kırık bacağı hala iyileşmemişti. O yüzden bacağı ağırlığını tekrar taşıyabilecek hale gelene dek, birkaç ay boyunca tekerlekli sandalyeye mahkum olacaktı. Koruluk satirler, orman perileri ve su perileriyle doluydu. Yüzlercesi olan biteni seyretmek için koruluğa akın etmişti. Ardıç, Annabeth ve ben Kıvırcık'ın yanında duruyorduk.

Silenus hiç vakit kaybetmeden Kıvırcık'ın sürgüne yollanmasını istedi. Ama Kheiron onu en azından bir açıklama dinlemeye ikna etti. Bu yüzden, herkese kristal mağarada neler olduğunu ve Pan'ın bize söylediklerini anlattık. Sonra, savaş alanında bulunan birkaç kişi, Titan'ın ordusunu geri çekilmeye zorlayan Kıvırcık'ın çıkardığı tuhaf sestten bahsettiler.

Ardıç "Sanırım panikti," dedi. "Kıvırcık vahşi doğa tanrısının gücünü çağırırdı."

"Ne paniği?" dedim.

"Bak Percy," dedi Kheiron, "tanrılarla Titanlar arasında meydana gelen ilk savaşta, Tanrı Pan, düşmanları dehşet verici bir çığlık atarak kaçırmıştı. Bu... Bu Pan'ın sahip olduğu en büyük *güçtü*. Çığlık o gün tanrıların savaşı kazanmasına yardımcı olan kocaman bir korku dalgasıydı. *Panik* sözcüğü Pan'ın isminden türedi. Kıvırcık da içindeki bu gücü kullandı.

Silenus "Daha neler!" diye cıyıkladı. "Yalan! Belki de vahşi doğa tanrısı bizi kutsamıştır. Ya da Kıvırcık'ın müziği o kadar berbattı ki düşmanlar kaçacak bir delik aradı!"

"Olanlar bundan ibaret değil efendim," dedi Kıvırcık. Böylesi bir hakarete uğrayan ben olsaydım, herhalde onun kadar sakın olamazdım. "Her birimize ruhundan bir parça

verdi. Harekete geçmeliyiz. Hepimizin vahşi doğadan geriye kalanı koruması gerek. Pan'ın söylediklerini her yere yaymalıyız. Pan öldü. Geriye bizlerden başka kimse kalmadı."

Silenus, "İki bin sene boyunca onu aradıktan sonra, buna inanmamızı mı bekliyorsunuz?" diye bağırdı. "Asla! Onu aramaya devam etmeliyiz. Bu haini sürgüne yollayın!"

Yaşlı satirlerden birkaçı ona onay verircesine kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

"Oylama yapalım!" dedi Silenus. "Kim bu genç satire inanır ki?"

Tanıdık bir ses "Ben," dedi.

Herkes sesin geldiği yöne döndü. Dionisos koruluğun başında belirmişti. Üstünde koyu renkli resmi bir takım elbise vardı. Bu yüzden, ilk önce onu tanımakta zorlandım. Koyu mor bir kravat takmış, açık mor bir gömlek giymiş, siyah kıvrıkcık saçlarını da özenle taramıştı. Gözleri her zamanki gibi kan çanağı vaziyetindeydi. Tombul suratı da al al olmuştu ama şaraptan değil de üzüntüden bu hale gelmiş gibi gözüküyordu.

Dionisos yürürken, etraftaki satirlerin hepsi saygıyla önünde eğildiler. Dionisos parmaklarını şaklatınca satirlerden biri bir peynir tabağıyla krakerler ve bir kutu da diyet kola ile çıkageldi.

Şarap tanrısı etrafına bakınıp "Beni özlediniz mi?" diye sordu.

Satirler heyecanla kafa sallayıp eğilmeye başladılar. "Evet, evet, çok özledik, efendim!"

"Ama ben burayı hiç özlemedim!" dedi Dionisos ters ters. "Sizlere kötü haberlerim var dostlarım, hem de çok kötü bir haberler. Küçük tanrılar taraf değiştirdiler. Morfeus düşman

tarafına geçti. Hekate, Janus ve Nemesis de öyle. Doğrusunu Zeus bilir ya, kim bilir daha kaç tanesi düşmanla işbirliği edecek."

Uzaklardan bir yerden bir şimşek sesi duyuldu.

"Haydi oradan," dedi Dionisos. "*Zeus* bile bilmiyor. Şimdi, Kıvırcık'ın öyküsünü bir de ben dinlemek isterim. Haydi, baştan anlatsın bakalım."

"Ama tanrım," diye itiraz etti Silenus. "Anlattıkları saçmalıktan başka bir şey değil!"

Dionisos'un gözlerinde mor kıvılcımlar parıldıdı. "Az önce oğlum Castor'un öldüğünü öğrendim Silenus. Hiç havamda değilim. Seni hiç çekemem."

Silenus yutkunup Kıvırcık'a konuşmasını işaret etti.

Kıvırcık öyküyü baştan sona anlattıktan sonra Bay D. kafasını salladı. "Tam Pan'ın yapacağı bir iş. Kıvırcık haklı. Aramalar artık can sıkıma başlamıştı. Artık kendi başınızın çaresine bakmalısınız." Sonra satirlerden birine döndü. "Bana hemen soyulmuş üzüm getirin!"

Satirin biri "Peki, efendim!" deyip telaşla oradan uzaklaştı.

"Bu haini sürgüne yollamalıyız!" dedi Silenus.

"Ben buna karşıyım" dedi Dionisos. "Ret oyu veriyorum."

"Ben de ret oyu veriyorum" dedi Kheiron.

Silenus sinirden çenesini sıkıp "Sürgüne evet diyenler?" diye sordu.

Kendisi ve yaşlı satirlerden ikisi ellerini havaya kaldırdılar.

Silenus "İkiye karşı üç oy," dedi.

Dionisos "Ha, evet," dedi. "Ana ne yazık ki, bir tanrının oyu iki oya eş değer. Ret oyu verdiğime göre, berabere kal-

dik."

Silenus öfkeyle öne atıldı. "Bu büyük bir rezalet! Heyet bu durumu asla kabullenemez!" diye bağırdı.

"O halde Heyet'i feshedin gitsin!" dedi Bay D. "Umurumda değil."

Silenus aksi bir tavırla eğilip selam verdikten sonra iki arkadaşıyla birlikte koruluğu terk etti. Yaklaşık yirmi satir de peşlerinden gitti. Geride kalanlarsa ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

Kıvırcık onlara dönüp "Endişelenmeyin," dedi. "Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecek bir heyete ihtiyacımız yok. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

Onlara bir kez daha Pan'ın sözlerini tekrar etti. Vahşi doğayı kurtarmak için her birinin seferber olması gerektiğini anlattı. Sonra satirleri gruplara ayırdı. Gruplardan biri milli parkları, bir diğeri henüz yok olmamış vahşi doğayı, diğerleri de büyük şehirlerdeki parkları korumak üzere yola koyulacaktı.

"Şu işe bak," dedi Annabeth. "Sanırım Kıvırcık büyümeye başladı."

O gün öğleden sonra, Tyson'ın kumsalda Briares ile konuştuğunu gördüm. Briares ellerinin yaklaşık ellisini kullanıp kumdan bir kale yapıyordu. Aslında yaptığı işe pek de özen gösteriyormuş gibi bir hali yoktu ama elleri sağlam duvarlı, hendekli ve asma köprülü üç katlı bir kale yapmıştı.

Tyson ise kumlara bir harita çizmekle meşguldü.

Briares'e "Sığ kayalıkların oradan sola sap," dedi. "Batık gemiyi görene dek dümdüz git. Sonra yarım kilometre kadar doğuya git ve denizkızı mezarlığını geç. Orada yanan ateşi

göreceksin."

"Ona demir ocağının yolunu mu tarif ediyorsun?" diye sordum.

Tyson evet manasında kafasını salladı. "Briares yardım etmek istiyor. Kikloplara daha iyi silahlar ve zırhlar yapmak gibi unuttukları şeyleri öğretecek."

Briares, "Kiklopları görmek istiyorum" dedi. "Artık yalnız olmak istemiyorum."

"Orada yalnız olacağını hiç sanmam," dedim biraz da ona imrenerek. Çünkü Poseidon'un krallığına daha hiç gitmemiştim. "Bence sana yapacak tonla iş verirler."

Briares'in suratı aydınlandı. "İş demek ha? Harika! Keşke Tyson da gelebilseydi."

Tyson'ın yanakları kızardı. "Burada kardeşimle birlikte kalmam gerek. Sen başının çaresine bakarsın Briares. Teşekkürler."

Yüz Elli Kimse, elimi üç yüz kere sıktı. "Tekrar karşılaşacağız Percy," dedi. "Bundan eminim!"

Sonra Tyson'ı bir ahtapot gibi kucaklayıp okyanusta gözden kayboldu. Kocaman kafasının dalgaların arasında gözden kayboluşunu izledik.

Tyson'ın sırtına hafifçe vurdum. "Ona çok yardım ettin," dedim.

"Sadece onunla konuştum, o kadar."

"Ona inandın. Briares olmasaydı, Kampe'yi asla yenemedik."

Tyson sırttı. "Kayaları iyi fırlattı ama!"

Güldüm. "Evet. Kayaları gerçekten de iyi fırlatıyor. Gel bakalım, koca oğlan. Akşam yemeğimizi yiyelim."

•k • •

Kampta her zamanki gibi yemek yemek güzeldi doğrusu. Tyson benimle birlikte Poseidon masasına oturdu. Long Island Geçidi'nin üstünde güneş batıyordu. Bu, harika bir manzaraydı. Aslında kampta işler tam olarak eskisi gibi değildi ama ateşin yanma gidip yemeğimin bir parçasını Poseidon'a adak olarak atınca minnet duymak için pek çok nedenim olduğunu fark ettim. Arkadaşlarım ve ben hayattaydık. Kamp güvendedi. Kronos'u bir süreliğine de olsa geri püskürtmüştük.

Beni rahatsız eden tek şey, gazinonun kuytu bir köşesinde dikilen Nico'ydu. Kendisine Hermes masasına, hatta Kheiron'un yanına oturması teklif edildiği halde istememişti.

Yemekten sonra kampçılar amfiteyatroya yöneldiler. Burada, Apollon kulübesi bizi neşelendirmek için güzel bir şarkı söyleyecekti ama Nico arkasını dönüp ormanda gözden kayboldu. Onu izlemeye karar verdim.

Ağaçların altından geçerken havanın kararmakta olduğunu fark ettim. Daha önce ormanda hiç korkmamıştım ama burada yeterince canavar olduğunu da biliyordum. Bir önceki günkü savaşı düşününce, bir daha o dehşet anlarını düşünmeksizin buralarda rahat rahat dolaşıp dolaşamayacağımı merak ettim.

Nico'nun nerede olduğunu göremiyordum ama birkaç dakika sonra ileride bir parıltı gördüm. Önce Nico'nun bir meşale taşıdığını sandım. Ama parıltıya yaklaşıncaya, bunun bir hayalet olduğunu fark ettim. Bianca di Angelo'nun ışıklı bedeninin hayali ormanda durmuş, kardeşine gülümsüyordu. Kardeşine bir şey söyledi ve yüzüne dokundu. Daha doğrusu dokunmaya çalıştı... ve gözden kayboldu.

Nico arkasını dönünce beni gördü ama kızgın değildi.

Boğuk bir ses tonuyla "Veda ediyordum," dedi.

"Yemekte gözlerimiz seni aradı," dedim. "Keşke benimle birlikte otursaydın."

"Hayır."

"Nico, yemeklerden kaçamazsın. Eğer Hermes kulübesinde kalmak istemiyorsan belki bir şeyler yapıp seni Büyük Ev'e yerleştirirler. Orada yeterince oda var."

"Burada kalmayacağım Percy."

"Ama... şimdi gidemezsin. Dışarısı bir melez için çok tehlikeli. Önce eğitim görmelisin."

"Ölülerden eğitim alırım," dedi. "Kamp bana göre bir yer değil. Kampa bir Hades kulübesi inşa etmemelerinin bir nedeni var Percy. O ne buralarda ne de Olimpos'ta seviliyor. Buraya ait değilim. Gitmem gerek."

Ona karşı çıkmak istedim ama bir yandan da haklı olduğunu biliyordum. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştım ama Nico'nun, karanlık bir yol bile olsa, kendi yolunu kendi başına çizmesi gerekiyordu. Pan'ın mağarasında tanrının Nico hariç hepimizle tek tek konuştuğunu hatırladım.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordum.

"Hemen. Kafamda bir sürü yanıtlanmamış soru var. Mesela, annem kim? Bianca ile benim okul masraflarımı kim karşıladı? Bizi Lotus Oteli'nden kurtaran avukat kimdi? Geçmişim hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum. Bunların yanıtlarını öğrenmem gerek."

"Haklısın. Ama umarım ileride düşman falan olmamız gerekmez."

Nicobakışlarını yere indirdi. "Huysuzluk yaptığımı için özür dilerim," dedi. "Bianca konusunda seni dinlemeliydim."

"Bu arada..." Cebimden bir şey çıkardım. "Tyson bunu kulübeyi temizlerken buldu. Sende kalması gerektiğini düşündük," dedim. Hades'in kurşun heykelini ona uzattım.

Nico geçen kış kamptan kaçarken bu Efsanebüyüsü oyunu heykelciğini geride bırakmıştı.

Nico tereddüt etti. "Artık o oyunu oynamıyorum. ocuk oyunu gibi bir Şey," dedi.

"Ama bunun dört bin saldırı gücü var."

"Beş bin. Ama sadece düşmanın önce saldırırsa."

Gülümsedim. "Belki de arada sırada ocuk olmanın bir sakıncası yoktur." Heykeli ona fırlattım.

Nico birkaç saniye elindeki heykele baktıktan sonra cebine attı. "Teşekkürler," dedi.

Ona elimi uzattım. Tereddütle elimi sıktı. Eli bir buz parçası gibi soğuktu.

"Birçok Şeyin yanıtını aramam gerek," dedi. "Bazıları... Şey, eğer kayda değer bir Şey öğrenecek olursam, sana haber veririm."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama tamam manasında kafamı salladım. "Bizi habersiz bırakma Nico."

Arkasını dönüp salın salına ormana daldı. O yürürken sanki gölgeler üstüne eğiliyor, karşısında hazır olda bekliyorlardı.

Tam arkamdan birisi "Ne kadar problemliler bir ge," dedi.

Arkamı dönünce Dionisos'u üstünde aynı kıyafetle orada dikilirken gördüm.

"Benimle gel," dedi.

Őpheyile "Nereye?" diye sordum.

"Kamp ateşinin yanına," dedi. "Kendimi biraz daha iyi hissediyordum, seninle biraz konuşuruz diye düşünmüştüm. Beni her defasında sinir etmeyi başarıyorsun."

"Şey, teşekkürler."

Hiç konuşmadan ormanda yürümeye koyulduk. Dioni-

sos'un yerden bir, iki santim havada yürüdüğünü fark ettim. Cilalı, siyah ayakkabıları yere değmiyordu. Sanırım ayakkabıları kirlensin istemiyordu.

"Bugüne dek çok ihanet gördük," dedi. "Tüm bunlar, Olimpos'un ismine gölge düşürüyor. Ama sen ve Annabeth kampı kurtardınız. Gerçi bunun için size teşekkür etmeli miyim, bilmiyorum."

"Herkes uğraştı," dedim.

Omuzlarını silkti. "Yine de ikiniz elinizden geleni yaptınız. Sadece bunu söylemek istemiştım. Boş yere savaşmadınız."

Amfityatroya varmıştıık. Dionisos kamp ateşini işaret etti. Clarisse ona bir fıkra anlatmakta olan İspanyol bir çocukla omuz omuza oturuyordu. Bu, Labirent'te çıldıran, Chris Rodriguez isimli melezdı.

Dionisos'a döndüm. "Onu iyileştirdiniz mi?" dedim.

"Delilik uzmanlık alanımdır. Aslında, bunu yapmak çok basit."

"Ama... İyi bir şey yapmışsınız. Neden?"

Kaşını havaya kaldırdı. "Ben iyi birisiyim de ondan!" dedi. "Her yanımdan iyilik fışkırtıyor, Parry Johansson. Fark etmemiş miydin?"

"Şey..."

"Belki de oğlumun ölümüne üzölmüşümdür. Belki de Chris denen bu çocuğa bir şans daha tanınması gerektiğini düşünmüşümdür. Her neyse, bunların hiçbirinin bir önemi yok. Chris iyileşmişe benziyor."

"Bunları neden bana anlatıyorsunuz?"

Şarap tanrısı gülümsedi. "Biliyorsam kafama Hades düşsün. Ama sakın unutayım deme evlat, bazen bir iyilik de keskin bir kılıç kadar etkili olabilir. Bir öölümlüyken, ne büyük bir savaşçıydım, ne iyi bir sporcu, ne de şair. Şarap

yapmaktan başka bir şey bilmezdim. Köyümdeki insanlar benimle dalga geçerlerdi. Asla beş para etmeyeceğimi söyler dururlardı. Şimdi baksana bana. Bazen önemsiz gibi görünen şeyler, günün birinde olağanüstü şeylere dönüşebiliyor."

Bunları dedikten sonra yanımdan uzaklaşıp beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Clarisse'yle Chris karanlıkta el ele tutuşmuş, kimsenin onları görmediğini sanıyorlardı. Söyledikleri aptal kamp şarkısını dinlerken gülümsemeden edemedim.

BÖLÜM YIRMİ

DOĞUM GÜNÜ PARTİM AMACINDAN ŞAŞIYOR

Yazın geri kalanı çok tuhaf geçti çünkü her şey normaldi. Eskrim, kaya tırmanıcılığı ve pegasus biniciliği gibi günlük aktivitelerimiz eskisi gibi devam ediyordu. Bayrak yarışları da yapıyorduk ama herkes Zeus Yumruğu'ndan uzak duruyordu. Kamp ateşinin etrafında şarkılar söylüyor, araba yarışları düzenliyor, başka kulübelerle şakalaşıyorduk. Tyson'la vakit geçiriyor, Bayan O'Leary ile oynuyordum ama zavallı köpek eski sahibini hala özlüyor, geceleri uluyordu. Annabeth'le birbirimizi çoğu zaman görmezden geliyorduk. Hala yanımdaydı ama içim acıyordu. İşin kötüsü, onun yanında olmadığım zamanlarda da içim acıyordu.

Onunla Kronos hakkında konuşmak istiyordum ama Luke meselesinden bahsetmeden bunu yapamazdım. Konuşamadığımız tek konu da buydu. Ne zaman bu konuyu açacak olsam lafı ağzıma tikiyordu.

Temmuz ayının dördünde, kumsalda havai fişekler patlattık. Temmuz böylece geçti gitti. Ağustos ayı o kadar sıcak yaptı ki sıcaktan çilekler tarlalarda pişiyorlardı. Nihayet, kampın son günü geldi çattı. Kahvaltıdan sonra her sene gelen mektup, yatağımın üstünde belirdi. Mektupta öğleden önce kamptan ayrılmazsam harpyaların beni yalayıp yutaçağı yazıyordu.

Saat tam onda, Melez Tepesi'ne çıkmış, beni kamptan şehre götürecektir olan kamp minibüsünü bekliyordum. Kheiron bana Bayan O'Leary'ye kampta bakabileceklerini söyleyince onu orada bırakmaya karar vermişim. Tyson ve ben arada sırada onu ziyarete gelecektik.

Annabeth'in de benimle birlikte Manhattan'a geleceğini umuyordum ama minibüse binmeye değil, bana veda etmeye geldi. Kampta biraz daha kalmak için izin aldığını söyledi. Kheiron'un bacağı iyice iyileşene kadar ona bakacak, bir yandan da Daedalus'un diz üstü bilgisayarındaki bilgileri gözden geçirecekti. Zaten son iki aydır başka bir iş yaptığı yoktu. Daha sonra da babasının San Francisco'daki evine gidecekti.

"Orada beni özel bir okula yollayacaklar," dedi. "Büyük bir ihtimalle oradan nefret edeceğim ama..." Omuzlarını silkti.

"Tamam, şey, beni ara, olur mu?"

Biraz isteksizce, "Tabii," dedi. "Gözlerimi de şey için dört açarım..."

İşte, yine *Luke* konusu açılmıştı. Annabeth hala kocaman bir acı, ediş ve öfke kutusunu açmadan, bu konuda bahsedemiyor, onun ismini ağzına alamıyordu.

"Annabeth," dedim, "kehanetin geri kalanında ne diyordu?"

Annabeth gözlerini ilerideki ormana dikti ama hiçbir şey demedi.

Kehaneti hatırlamaya çalıştım. "*Sonsuz Labirent'in zifiri karanlığına dalacak. Ölü, hain ve kayıp peyda olacak.* O kadar çok ölü dirilttik ki. Sonradan hain olduğunu anladığımız Ethan Nakamura'yı kurtardık. Pan'ı, yani kayıp olanın ruhunu dirilttik."

Annabeth sanki çenemi kapamamı istiyormuş gibi kafasını sallamaya başladı.

"*Hayalet kralın eliyle batacak yahut çıkacak,*" diye devam ettim ısrarla. "Hayalet kralın Minos olabileceğini düşünüyordum ama değilmiş. O Nico'ydu. Bize katılarak hayatımızı kurtardı. Ve *Athena çocuğu son direnişte...* ki bu Daedalus'tu."

"Percy..."

"*Kahraman son nefesini verecek.* Hah, işte şimdi taşlar yerli yerine oturmaya başladı. Daedalus, Labirent'i yok etmek için öldü. Ama bu son..."

¹¹ *Ve aşkı ölüden bile beter bir hale girecek.*" Annabeth'in gözleri dolmuştu. "İşte, bu son dizeydi Percy," dedi. "Şimdi mutlu musun?"

İçim ürpermişti. "Ha," dedim, "o halde, Luke..."

"Percy, kehanetin neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben... ben..." Çaresizlik içinde duraksadı. "Luke ve ben... Seneler boyunca benimle ilgilenen tek kişi o oldu. Sanmıştım ki..."

Derken sanki birisi havada altın renkli bir perde oluşturmuş gibi, yanı başımızda bir parıltı belirdi.

"Üzülmene hiç gerek yok hayatım." Tepede uzun boylu, beyaz elbiseli, koyu renk saçları tek omzunun üstüne düşecek biçimde örülmüş bir kadın duruyordu.

"Hera!" dedi Annabeth.

Tanrıça gülümsedi. "Tahmin ettiğim gibi, yanıtları buldun. Görevin başarıya ulaştı."

"*Başarıya mı ulaştı?* Luke gitti. Daedalus öldü. Pan öldü. Nasıl oluyor da—"

"Ailemiz güvende," dedi Hera ısrarla. "Diğerlerinin ölmesi çok daha iyi olmuş hayatım. Seninle gurur duyuyorum."

Yumruklarımı sıktım. "Çiftliğe girebilmemiz için Geryon'a para ödeyen sendin, değil mi?" dedim.

Hera omuzlarını silkti. Üstündeki elbise gökkuşağının tüm renklerini barındırıyor, ıslıl ıslıl ışıldıyordu. "Önünüzü açmak istemiştin," dedi.

"Ama Nico umurunda dahi değildi. Onun Titanların yanında olması seni mutlu etti."

"Yok canım." Hera sanki olanlar umurunda değilmiş gibi bir el işareti yaptı. "Hades'in oğlu kendi ağzıyla söyledi. Kimse onu buralarda istemiyor. O buraya ait değil."

"Hephaistos haklıydı," dedim öfkeyle. "Tek umurunda olan o *mükemmel* ailen, gerçek insanlar değil," dedim.

Hera'nın gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Poseidon'un oğlu, kendini kollasan iyi olur. Farkında değilsin ama Labirent'te kaç kere sana yol gösterdim. Geryon ile karşılaştığında yanındaydım. Fırlattığın okun hedefine ulaşmasını sağladım. Seni Kalipso'nun adasına yolladım. Titan'ın dağına gidebilmenizi sağlayacak kapıyı açtım. Annabeth, hayatım, eminim ki sen size ne kadar yardım ettiğimi anlamışsındır. Tüm bu çabalarım karşılık bir adak fena olmazdı hani."

Annabeth olduğu yerde donup kalmıştı. En azından teşekkür ederim gibi bir şey diyebilirdi. Hera'nın şerefine barbekü yapacağını söyleyip tüm bunları unutabilirdi. Ama ağzından tek bir laf dahi çıkmıyordu. Tıpkı Sfenks'le karşılaştığımızdaki gibi duruyordu. Yani, başı belaya dahi girecek olsa, işin kolayına kaçmaya niyeti yoktu. O anda Annabeth'i bu özelliğinden dolayı çok sevdiğimi fark ettim.

"Percy haklı," dedi tanrıçaya sırtını dönüp. "Buraya ait olmayan asıl kişi sensin, Kraliçe Hera. O yüzden, belki bir dahaki sefere... ama hiç sanmam."

Hera'nın surat ifadesi öyle bir allak bullak oldu ki o anda bir empusadan da ürkünç görünüyordu. Görüntüsü parıldamaya başladı. "Bu hakaretinin bedelini ödeyeceksin Annabeth!" dedi. "Buna çok pişman olacaksın!"

Tanrıça asıl bedenine bürünüp bir ışık huzmesi haline dönüşürken gözlerimi korudum.

Tepe eski huzurlu haline geri döndü. Çam ağacının üstündeki Peleus isimli ejderha, sanki hiçbir şey olmamış gibi Altın Post'un altında şekerleme yapıyordu.

"Özür dilerim," dedi Annabeth. "Benim geri dönmem gerek. Haberleşiriz."

"Annabeth bir dakika..." Aklımdan St. Helens Dağı, Kalipso'nun adası, Luke ve Rachel Elizabeth Dare ve her şeyin nasıl bu denli karmakarışık bir hal aldığı geçiyordu. Annabeth'e ondan ayrı kalmak istemediğimi söylemek istiyordum.

Tam o sırada Argus minibüsün kornası çaldı ve bu fırsatı kaçırmış oldum.

"Gitsen iyi olacak," dedi Annabeth. "Kendine dikkat et Yosun Kafa."

Sonra, tepeden aşağı koşmaya başladı. Annabeth kulübelere varana dek arkasından baktım. Ama o bir kez olsun arkasını dönüp bana bakmadı.

İki gün sonra doğum günümdü. Doğum günümü kutlamaktan nefret ederdim. Çünkü kampın bitişinden sonraya denk geliyordu ve ölümsüz arkadaşlarımın çoğu kutlamaya katılamıyordu. Dahası, birlikte kutlama yapabileceğim çok sayıda ölümlü arkadaşım da yoktu. Ayrıca, kehanete göre, on altı yaşıma bastığımda dünyayı ya yok edecek ya da kurtaracaktım. Dolayısıyla, bir yaş daha büyümenin pek

de kutlanacak yanı yoktu. On beş yaşına basacağıma göre, zamanım gitgide azalıyordu.

Annem evimizde benim için küçük bir parti düzenledi. Paul Blofis de geldi ama bunun bir sakıncası yoktu. Çünkü Kheiron, Sis'in Goode Lisesi'ndeki herkesi bando odasında meydana gelen patlamadan benim sorumlu olmadığıma ikna etmesini sağlamıştı. Paul ve diğer görgü tanıkları Kelli'nin, yani ateş bombaları atan ponpon kızın deli olduğunu, benimse olaylara şahit olup paniğe kapılarak oradan kaçtığımı düşünüyorlardı. Bir sonraki ay, hala Goode Lisesi'ne gitme şansım vardı. Eğer her sene okuldan atılma rekorumu korumak istiyorsam, elimden gelenin daha iyisini yapmam gerekecekti.

Tyson da partiye geldi. Annem onun için fazladan iki tane mavi kek pişirdi. Tyson anneme parti için balonları şişirmesine yardım ederken Paul Blofis de benden kendisine mutfakta yardım etmemi istedi.

Tam içeceklerimizi koyuyorduk ki Paul "Duyduğuma göre annem bu dönem seni sürücü kursuna yazdıracakmış," dedi.

"Evet, bu süper bir şey. Kursa başlamak için sabırsızlanıyorum."

Gerçekten de ezelden beri ehliyetim olsun diye heyecanla bekliyordum ama galiba bu konu artık beni eskisi gibi heyecandırmıyordu. Paul de bunu fark etmişti. Paul tuhaf bir biçimde bana bazen Kheiron'u hatırlatıyordu. Yani, suratıma bakıp aklımdan geçenleri anlıyor gibiydi. Sanırım bu, onun da bir öğretmen olmasından kaynaklanıyordu.

"Geçen yaz senin için zor geçmişti," dedi. "Tahminime göre senin için değerli olan bir kişiyi kaybettin. Yoksa kız meselesi falan mıydı?"

Dik dik suratına baktım. "Bunu nasıl bilebilirsin? Sadece annem—"

Paul ellerini havaya kaldırdı. "Annen bana tek kelime dahi etmedi. Ben de üstelemedim ama sende tuhaf bir şey var Percy. Hayatında sürekli bir şeyler oluyor ve ben bunların ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir zamanlar ben de on beş yaşındaydım ve o dönemin nasıl olduğunu bilirim. Zor bir dönem geçirmiş olduğunu sadece... yüz ifadenden tahmin ediyorum."

Evet manasında kafamı salladım. Anneme, Paul'e hakkımdaki gerçeği söyleyeceğime söz vermiştim ama bunun hiç sırası değildi. Henüz vakti gelmemişti. "Şu yazları gittiğim kampta birkaç arkadaşımı kaybettim," dedim. "Yani, bunlar çok yakın arkadaşım değillerdi ama yine de..."

"Çok üzüldüm."

"İşte böyle. Ha, bir de şu kız meselesi vardı tabii..."

"Al bakalım." Paul içeceği uzattı. "On beşinci doğum gününün şerefine. Umarım daha iyi bir sene geçirirsin."

Plastik bardaklarımızı şerefe kaldırıp içeceklerimizi yudumladık.

"Percy, senden bir şeyi daha düşünmeni isteyeceğim," dedi Paul. "Sana bir şey sormak istiyordum."

"Evet?"

"Kız meselesi," dedi.

Suratımı buruşturdum. "Nasıl yani?"

"Annen," dedi. "Ona evlenme teklif etmeyi düşünüyorum."

Neredeyse bardağımı yere düşürecektim. "Yani... Evlenmek mi istiyorsun? Sen ve o, öyle mi?"

"Eh, bir başkasıyla değil, onunla tabii. Senin için bir sakıncası var mı?"

"Benden izin mi istiyorsun?"

Paul kafasını kaşadı. "Aslında bunun bir izin olup olmadığını bilmiyorum ama," dedi, "ne de olsa o senin annen. Bu sıralar da birtakım sorunların olduğunu biliyorum. Önce seninle erkek erkeğe konuşmadan annene evlilik teklifi etmek içime sinmeyecekti."

"Erkek erkeğe," dedim. Bunu söylemek bana tuhaf gelmişti. Paul ile annemi düşündüm. O yanındayken annemin nasıl daha çok gülmüş olduğunu ve güldüğünü, Paul'ün beni liseye yazdırmak için işini gücü nasıl bıraktığını düşündüm. "Bence bu harika bir fikir Paul. Hiç vakit kaybetme," deyiverdim.

Paul'ün suratında kocaman bir gülümseme belirdi ve "Şerefe Percy," dedi. "Haydi, partiye geri dönelim."

Tam pastamın üstündekileri mumları üfleyip söndürecekken kapı çalındı.

Annem suratını buruşturup "Bu da kim?" dedi.

Aslında kapının çalınması tuhaftı çünkü apartmanda yeni bir kapı görevlisi çalışmaya başlamıştı ve bize birisinin geldiğini haber vermemişti. Annem kapıyı açınca olduğu yerde kalakaldı.

Gelen babamdı. Üstünde bir Bermuda şortu ve bir Hawaii gömleği vardı. Yemyeşil gözleri parıldıyordu. Balık ağı motifleriyle süslü, eski bir şapka takmıştı. Üstünde, NEPTÜN'ÜN ŞANSLI BALIKÇI ŞAPKASI yazıyordu.

"Po—" Annem kendini topladı. Kulaklarına kadar kızarmıştı. "Şey, hoş geldin," dedi.

"Merhaba Sally," dedi Poseidon. "Her zamanki gibi çok güzelsin. İçeri girebilir miyim?"

Annemden öyle bir ses çıktı ki 'evet' manasına da gelebilirdi, 'hayır' manasına da. Poseidon bunu evet olarak

kabul edip içeri giriverdi.

Bu arada, Paul bir bize, bir ona bakıyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Nihayet öne çıkıp "Merhaba, ben Paul Blofis," dedi.

El sıkıştırlarken Poseidon kaşlarını havaya kaldırdı. "Blöfiş mi dediniz?" diye sordu.

"Yok yok. Blofis."

"Ha, tamam," dedi Poseidon. "Blöfyapanları severim de. Ben de Poseidon."

"Poseidon mu? Ne kadar ilginç bir isim."

"Evet, ben de severim. Başka isimlerle de bilinirim ama Poseidon'u tercih ederim."

"Deniz tanrısı manasına geliyor, değil mi?"

"Aynen öyle."

Annem araya girip "Pekala!" dedi. "Gelebildiğine sevinдик. Paul, bu Percy'nin babası."

Paul "Öyle mi?" dedi ama bu habere pek de sevinmiş gibi bir hali yoktu. "Anlıyorum."

Poseidon bana bakıp gülümsedi. "Hah, demek buradasın oğlum. Tyson, selam evlat!"

Tyson odanın ta öteki ucundan koşturarak "Babacığım!" diye bağırdı. Sonra, Poseidon'a sıkı sıkı sarıldı. Neredeyse babamın balıkçı şapkasını yere düşürecekti.

Paul hayretler içinde kalmıştı. Annem baktı. "Tyson..."

"Hayır, o benim oğlum değil," dedi annem. "Uzun hikaye."

Poseidon, "Percy'nin on beşinci doğum gününü kaçırma-dım," dedi. "Eğer Sparta'da olsaydık Percy artık yetişkin bir erkek sayılırdı."

"Haklısınız," dedi Paul. "Ben de eski medeniyetlerle ilgili dersler veriyorum."

Poseidon'un gözleri parıladı. "O bahsettiğiniz benim," dedi. "Ben de tıpkı eski bir medeniyet gibiyim. Sally, Paul, Tyson, Percy'yle biraz baş başa kalmama müsaade eder misiniz?"

Kollarını omzuma dolayıp beni mutfağa götürdü.

Mutfakta yalnız kaldığımızda yüzündeki gülümseme kayboluverdi.

"İyi misin evlat?"

"Evet, iyiyim sanırım," dedim.

"Kulağıma bir şeyler geldi," dedi. "Ama bunları senden dinlemek istedim. Bana her şeyi anlat."

Anlattım. Başımızdan geçenleri anlatırken biraz da rahatsız oldum çünkü pür dikkat beni dinliyordu. Bakışlarını bir an olsun yüzümden ayırmamıştı. Konuştuğum süre boyunca da hiçbir şey demedi. Her şeyi dinledikten sonra yavaş yavaş kafasını salladı.

"Demek Kronos gerçekten de geri döndü," dedi. "Yakında büyük bir savaş bizi bekliyor desene."

"Luke'a ne olacak?" diye sordum. "Onu gerçekten de kaybettik mi?"

"Bilmiyorum Percy. Çok can sıkıcı bir durum."

"Ama bedeni bir ölümlünün bedeni. Onu yok edemez misin?"

Poseidon endişeli gibiydi. "Ölümlü olabilir. Ama Luke'un farklı bir yanı var evlat. Onun Kronos'un ruhunu taşıması için nasıl hazırlandığını bilmiyorum ama kolay kolay öldürülebileceğini sanmam. Ancak Kronos'u geri yollayacaksak onu öldürmekten başka çaremiz de yok. Bu konuyu biraz düşünmem gerek. Ne yazık ki başka sorunlarla da uğraşmak zorundayım."

Tyson'm bana yaz başında söylediği şeyler geldi aklıma. "Eski deniz tanrıları gibi mi?" dedim.

"Aynen öyle. Savaş ilk benim mekanımda patlak verdi Percy. O yüzden uzun süre kalamayacağım. Şu anda bile okyanus kendi kendisiyle savaşıyor. Bu öylesine büyük bir savaş ki; dünyanın yüzeyi yok olmasın diye fırtınaları ve kasırgaları uzak tutmak için bütün gücümü harcıyorum."

"Ben de oraya geleyim," dedim. "Yardım edeyim."

Poseidon gülümseyince gözlerinin etrafı kırışıklarla kaplandı. "Henüz değil evlat. İçimden bir ses sana burada ihtiyaç olacağını söylüyor. Ha, bu arada..." Elime bir kum doları tutuşturdu. "Bu, doğum günü hediyen. Dikkatli harca."

"Şey, bir kum dolarını mı dikkatli harcayayım?"

"Tabii ki. Benim zamanımda bir kum dolarıyla çok şey satın alabilirdin. Sanırım hala birçok şey almak mümkün. Tabii doğru zamanda kullanırsan..."

"Hangi doğru zaman?"

"Zamanı gelince anlarsın."

Kum dolarını sıkı sıkı tuttum ama bir şey aklımı kurcalıyordu.

"Baba," dedim, "Labirent'e girdiğimde, Antaeus ile karşılaştım. Dedi ki... şey, senin en sevdiğin oğlunmuş. Arenayı kafa taşlarıyla donatmıştı ve—"

"Onları bana adamıştı" dedi Poseidon. "Sen de birisinin benim adıma nasıl bu kadar dehşet verici bir şey yapabildiğini merak ediyorsun."

Sıkıntıyla evet manasında kafamı salladım.

Yıpranmış elini omzuma koydu. "Percy, değersiz varlıklar tanrılar adına korkunç şeyler yapabilir. Bu demek değildir ki tanrılar onlara onay vermiştir. Oğullarımızın ve kızlarımızın

bizim adımıza yaptıkları... aslında bizlerden çok onlar hakkında bir şeyler söyler. Ve Percy, benim en sevdiğim oğlum, sensin."

Gülümsedi. O anda onunla mutfakta oturup konuşuyor olmak, hayatımda aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi. Derken annem içeriden seslendi. "Percy? Mumlar erimek üzere!"

"Gitsen iyi olur," dedi. "Percy, bilmen gereken son bir şey daha var. St. Helens Dağı'ndaki patlama..."

Bir an için babamın Annabeth'i öpmemden bahsettiğini sandım. Kıpırmızı kesildim. Sonra, onun çok daha önemli bir şeyden söz ettiğini fark ettim.

"Patlamalar hala devam ediyor," dedi. "Tayfun kıpırdanmaya başladı. Bir iki ay içinde, ya da en iyi ihtimalle bir sene sonra zincirlerinden kurtulacaktır."

"Özür dilerim," dedim. "Böyle olsun isteme—"

Poseidon elini havaya kaldırdı. "Bu senin hatan değil Percy. Kronos eski canavarları uykudan uyandırdığı için bu er ya da geç olacaktı zaten. Ama çok dikkatli ol, eğer Tayfun uyanacak olursa... bugüne kadar hiç görmediğin bir şeyle karşı karşıya kalacaksın. O ilk ortaya çıktığında, Olimpos pek de ona karşı koyacak güçte değildi. Tekrar uyandığında buraya, yani New York'a gelecek ve doğruca Olimpos'a çıkacaktır."

İşte bu, tam da doğum günümde duymak istediğim türden bir haberdir ama Poseidon sanki her şey yolundaymış gibi sırtımı sıvazladı. "Gitmeliyim. Haydi, git de pastanın keyfini çıkar biraz."

Bunları der demez sise dönüştü ve ılık bir okyanus rüzgarıyla pencereden dışarı süzüldü.

Paul'ü Poseidon'un yangın merdiveninden dışarı çıktığına ikna etmek biraz zor oldu ama insanlar durdukları yerde sırta kadem basmadıklarına göre, Paul'ün buna inanmaktan başka seçeneği yoktu.

Patlayana kadar mavi kek ve pasta yedik. Sonra sessiz sinema ve Monopoly gibi doğum günlerinde oynanan dandik şeylerden oynadık. Tyson sessiz sinema oyununu anlamamıştı. Konuşmadan anlatması gereken şeyi avaz avaz söylüyordu ama Monopoly'de çok başarılıydı doğrusu. İlk beş turada beni alt etmiş, sonra da annemle Paul'ü iflas ettirmişti. Onları oyunla baş başa bırakıp odama gittim.

Tuvalet masasının üstüne bir dilim mavi pasta koydum. Sonra Melez Kampı kolyemi çıkarıp bunu pencerenin pervazına astım. Kolyemde artık kampta geçirdiğim üç yazı temsil eden üç boncuk vardı. Bunlardan biri üç çatallı bir mızrak, diğeri Altın Post, üçüncüsüyse, karmaşık bir labirentti. Bu, kamptakilerin artık Labirent Savaşı dedikleri olayı simgeliyordu. Bir sonraki sene nasıl bir boncuk alacağımı düşünmeye başladım. Tabii, bu ancak hayatta olursam, kamp da yerli yerinde olursa mümkün olabilirdi.

Yatağımın yanında duran telefona baktım. Aklımdan Rachel Elizabeth Dare'i aramak geçti. Annem doğum günü partime çağırmak istediğim birisi olup olmadığını sorunca aklıma Rachel gelmişti. Ama nedendir bilmem, onu aramamıştım. Onu aramak düşüncesi, beni Labirent'e girmek kadar heyecanlandırıyordu.

Ceplerimdeki her şeyi dışarı çıkardım. Dalgakıran, bir tane kağıt mendil ve evimizin anahtarı. Sonra gömüğümün cebine bakacak oldum. Orada da bir şey vardı. Farkında değildim

ama üstümde Kalipso'nun bana Ogygia'da verdiği beyaz keten gömlek vardı. Cebimden ufak bir kumaş parçası çıktı. Kumaşı açınca, içinde biraz solmuş bir aydantel olduğunu gördüm. İncecik aydantel filizi, aradan iki ay geçtiği için buruş buruş olmuştu ama burnuma hala o büyülü bahçenin kokusu geliyordu. İçimi bir hüznün kapladı.

Kalipso'nun benden istediği son şey geldi aklıma. *Manhattarı'a döndüğünde benim için bir bahçe yap, olur mu?* demişti. Pencereyi açıp yangın merdivenine çıktım.

Annem oraya bir saksı koymuştu. İlkbaharda bunu genellikle çiçeklerle donatırdı ama saksıda topraktan başka bir şey yoktu. Sanki içine yeni bir şeyin ekilmesini bekliyor gibiydi. Gece berraktı. Ay, 82. sokağı olduğu gibi aydınlatıyordu. Kurumuş aydantel filizini özenle toprağa ekdim. Sonra da üstüne kamp mataramdan bir parça nektar serpiştirdim.

İlk önce hiçbir şey olmadı.

Sonra toprağın üstünde minnacık, gümüş renkli bir bitki belirdi. Bu, ılık yaz gecesinde parıldayan bir yavru aydanteldi.

"Güzel çiçek," dedi bir ses.

Yerimden sıçradım. Nico di Angelo hemen yanımdaki yangın merdiveninde oturuyordu. Aniden oracıkta belirivermişti.

"Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

"So-sorun değil. Şey, ne işin var burada?"

Nico son birkaç ayda bir iki santim boy atmıştı. Siyah saçları karmakarışık. Üstünde siyah bir tişört ve siyah bir blucin vardı. Bir de kafatası şeklinde yeni bir yüzük takmıştı. Cehennem kılıcı da belinden sarkıyordu.

"Biraz keşfe çıktım," dedi. "Bilmek istersin diye düşün-

düm, Daedalus cezalandırıldı."

"Onu gördün mü yani?"

Evet manasında kafasını salladı. "Minos onun sonsuza dek bir peynir fondüsünde kızartılmasını istiyordu ama babam ona başka bir ceza vermeyi düşündü. Daedalus bundan böyle, Asphodel'de üst geçitler ve rampalar inşa edecek. Böylece trafik sorunu çözülmüş olacak. Açıkçası yaşlı adam cezasından pek hoşnut görünüyor. Hala bir şeyler inşa ediyor, bir şeyler yaratıyor. Haftasonları da oğlunu ve Perdix'i görebiliyor.

"İyiymiş."

Nico gümüş yüzüğüne hafifçe vurdu. "Ama buraya gelmemin nedeni bunları anlatmak değildi," dedi. "Bir şeyler öğrendim. Sana bir teklifim var."

"Nedir?"

"Luke'unasılaltedeceğimizi biliyorum. Eğer öğrendiklerim doğruysa, ona karşı *tek bir şey* yapabiliriz."

Derin bir nefes aldım. "Tamam, seni dinliyorum."

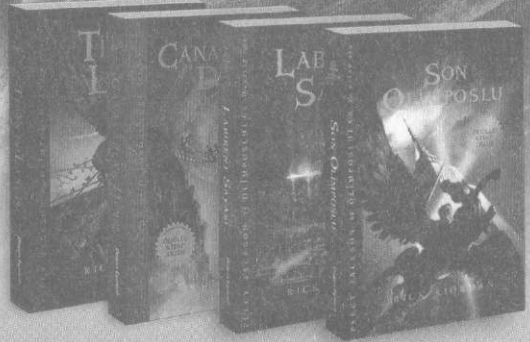
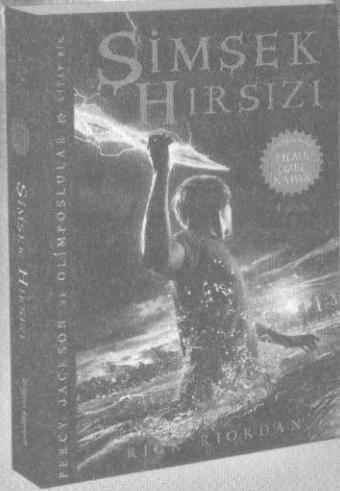
Nico odaya baktı. Sonra, kaşlarını çattı. "Şu... mavi şey, doğum günü pastası mı?" diye sordu.

Karnı aç gibiydi, canı kek çekmiş olabilirdi. Zavallı çocuğun hayatı boyunca doğum gününü hiç kutlayıp kutlamadığını, ya da birinin doğum günü partisine davet edilmediğini merak ettim.

"Biraz kekle dondurma yemek için içeri gelsene," dedim.

"Bana uzun uzadıya bir şeyler anlatacağa benziyorsun."

Filmin kitabını
bir solukta okuyacaksın...

2005 New York Times
Yılın Kitabı

A Child Magazine
Yılın En İyi Kitabı

A School Library Journal
Yılın Kitabı

©2008 by Rick Riordan

New York Times tarafından 2005 yılının en iyi kitabı ödülünü kazanıp
satış rekorları kıran ve daha pek çok ödüle doyamayan
Percy Jackson ve Olimposlular dizisi artık Türkiye'de...

www.doganegmont.com.tr

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.